

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve.

Ábrahám nemzette Izsákot. Izsák pedig nemzette Jákobot. Jákob pedig nemzette Jutát és ennek testvéreit.

Júda pedig nemzette Fáreszt és Zárát Támártól. Fáresz pedig nemzette Ezront. Ezron pedig nemzette Aramot.

Aram pedig nemzette Aminadabot. Aminadab pedig nemzette Naasszont Naasszon pedig nemzette Szalmont.

Szalmon pedig nemzette Boozt Rahabtól. Booz pedig nemzette Obedet Rúttól. Obed pedig nemzette Jesszét. Jessze pedig nemzette Dávid királyt.

Dávid király pedig nemzette Salamont attól, ki Uriás felesége volt.

Salamon pedig nemzette Roboámot. Roboám pedig nemzette Abiást. Abiás pedig nemzette Ázat.

Áza pedig nemzette Jozafátot. Jozafát pedig nemzette Joramot. Joram pedig nemzette Oziást.

Oziás pedig nemzette Joatámot. Joatám pedig nemzette Ákáz. Ákáz pedig nemzette Ezekiást.

Ezekiás pedig nemzette Manasszest. Manasszes pedig nemzette Ámont. Ámon pedig nemzette Joziást.

Joziás pedig nemzette Jekoniást és ennek testvéreit a Babilonba költözés idején.

És a Babilonba költözés után Jekoniás nemzette Szalátielt, Szalátiel pedig nemzette Zorobabelt.

Zorobabel pedig nemzette Abiudot. Abiud pedig nemzette Eliakimot, Eliakim pedig nemzette Ázort.

Ázor pedig nemzetté! Szádokot. Szádok pedig nemzette Ákimot. Ákim pedig nemzette Eliudot.

Eliud pedig nemzette Eleazart. Eleazar pedig nemzette Mátánt. Mátán pedig nemzette Jákobot.

Jákob pedig nemzette Józsefet, férjét Máriának, akitől született JÉZUS, ki Krisztusnak hívatik.

E szerint az összes nemzetségek Ábrahámtól Dávidig, tizennégy nemzetség, és Dávidtól a Babilonba költözésig tizennégy nemzetség; és a Babilonba költözéstől Krisztusig tizennégy nemzetség.

Krisztus születése pedig így történt: Miután az ő anyja, Mária, el volt jegyezve Józsefnek, mielőtt egybekeltek, úgy találtatott, hogy ménében fogant a Szentlélektől.

József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz volt, és nem akarta őt rossz hírbe hozni: titkon szándékozott őt elbocsátani.

Mialatt pedig erről gondolkodott, íme megjelent neki az Úr angyala álmában, mondván: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van.

Fiat szül pedig, és te az ő nevét Jézusnak fogod hívni: mert ő szabadítja meg népét az ő bűneitől.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit megmondott az Úr a próféta szava által:

Íme, a szűz méhében fogan és fiat szül, és nevét Emmánuelnek hívják, annyit tesz: Velünk az Isten!

József erre fölkel álmapból és úgy cselekedett, amint megparancsolta neki az Úr angyala, és magához vette feleségét.

És nem ismerte őt, mígnem szülte elsőszülött fiát, és nevét Jézusnak hívta.

Miután tehát Jézus megszületett Júda Betlehemében, Heródes király napjaiban, íme bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe,

mondván: Hol van a zsidók újszülött királya? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk imádni őt.

Hallván pedig ezt Heródes király, megriadt, és vele egész Jeruzsálem.

És összegyűjtván az összes főpapokat és a nép írástudóit, tudakolta tőlük, hogy hol kell születnie a Krisztusnak.

Azok pedig mondák neki: Júda Betlehemében; mert így van megírva a próféta által:

És te Betlehem, Júda földé! épen nem vagy a legkisebb Júda fejedelmei között, mert tebelőled származik a vezér, ki népemet, Izraelt kormányozni fogja.

Akkor Heródes titkon hívatta a bölcseket, és pontosan kitudakolta tőlük a nekik megjelent csillag idejét:

és elküldvén őket Betlehembe, monda: Menjetek és tudakozódjatok szorgalmasan a gyermek felől; és ha megtaláljátok, izenjétek meg nekem, hogy én is elmenjek és imádjam őt.

Kik, miután a királyt meghallgatták, elmentek. És íme a csillag, melyet napkeleten láttak, előttök ment, mígnem odaérvén, megállt azon hely fölött, ahol a gyermek volt.

Meglátván pedig a csillagot, örvendeztek igen nagy örömmel.

És bementek a házba, és megtalálták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt; és megnyitván kincseiket, ajándékokat mutattak be neki, aranyat, tömjént és mirhát.

És miután álmukban utasítást nyertek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton tértek vissza országukba.

Miután ezek eltávoztak, íme az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, mondván: Kelj föl, vedd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba, és légy ott, amíg megmondom neked. Mert Heródes majd keresi a gyermeket, hogy megölje őt.

Ki fölkel, fogta a gyermeket és anyját éjjel, és elköltözött Egyiptomba;

és ott maradt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék amit az Úr mondott a próféta szava által. Egyiptomból hívtam az én fiamat.

Ekkor látván Heródes, hogy a bölcsek kijátszottak, igen megharagudott, és elküldvén megölette az összes fiúgyermeket, kik Betlehemben és annak egész környékén voltak, a kétévesektől kezdve lefelé, azon időhöz képest, melyet a bölcsektől kitudakolt.

Akkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott, ki így szól:

Hang hallatszik Rámában, sok sírás és jajgatás; Rákel siratja fiait, és nem akar megvigasztalódní, mert nincsenek többé.

Miután pedig Heródes meghalt, íme az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, mondván: Kelj föl, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izrael, földére, mert meghaltak, kik a gyermek életére törtek.

Ki fölkelt, fogta a gyermeket és anyját, és Izrael földére ment.

De mikor meghallotta, hogy Júdeában Arkelaus uralkodik atyja, Heródes helyett, félt oda menni, és megintetvén álmában, elköltözött Galilea vidékére.

És odaérkezvén, egy Názáret nevű városban lakott, hogy beteljesedjék, amit megmondottak a próféták, hogy Názáretinek fogják hívni.

Ama napokban pedig eljött Keresztelő János, és tanított Júdea pusztájában,

mondván: Tartsatok bűnbánatot, mert elközelgetett mennyeknek országa!

Mert ez az, akiről Izaiás próféta szólott mondván: A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek az ő ösvényeit!

Magának Jánosnak öltözete pedig teveszőrből volt, és ágyékai körül bőrvő; eledele pedig sáskák és erdei méz.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem és egész Júdea és az egész környék a Jordán körül.

És megkeresztelkedtek általa a Jordánban, megvallván bűneiket.

Látván pedig hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek az ő keresztelésére, monda nekik: Viperák fajzatai! ki tanított meg benneteket menekülni a jövendő harag elől?

Teremjétek tehát a bűn-bánat méltó gyümölcsét!

És ne mondjátok magatokban : Ábrahám a mi atyánk. Mert mondom nektek, hogy képes az Isten e kövekből is fiákat támasztani Ábrahámnak.

Mert a fejsze már a fák gyökerére tétetett Minden fa ugyanis, mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágatik és tűzre vettetik.

Én ugyan vízzel keresztellek titeket bűnbánatra, de aki utánam jövendő, erősebb nálamnál, kinek nem vagyok méltó saruit hordozni. Ő majd a Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket.

Kinek kezében van szórólapátja, és megtisztítja. majd szérűjét; és összegyűjti búzáját a csűrbe, a polyvát pedig megégeti elolthatlan tűzzel.

Akkor Jézus Galileából a Jordán mellé ment Jánoshoz, hogy megkereszteltessék általa.

János azonban visszatartotta mondván: Nekem kell te általad megkereszteltetnem és te jössz énhozzám?

Felelvén pedig Jézus monda neki: Engedd most! mert így illik teljesítenünk az egész igazságot. Akkor odaengedte.

Mihelyt pedig Jézus megkereszteltetett, azonnal feljött a vízből és íme megnyíltak neki az egek és látta Isten Lelkét alá jönni, mint egy galambot és magára szállani.

És íme szózat hallatszott mennyekből mondván: Ez az én szerelmes fiam, kiben nekem kedvem telt.

Akkor Jézust a pusztába vitte a Lélek, hogy az ördögtől megkísértessék.

És miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, azután megéhezett.

És hozzá járulván a kísértő, monda neki: Ha Isten fia vagy, mondjad, hogy e kövek kenyerekké legyenek.

Mire ő monda: írva van: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, mely Isten szájából származik.

Akkor felvitte őt az ördög a szent városba, és a templom ormára állította

és monda neki: Ha Isten fia vagy, vesd le magadat! Mert írva van: Angyalainak parancsolt felőled, és kezeikben hordoznak téged, hogy lábadat kőbe ne üssed.

Monda neki Jézus: Szintén írva van: Ne kísértsd a te Uradat Istenedet!

Ismét felvitte őt az ördög egy igen magas hegyre és megmutatta neki a világ minden országát, és azoknak pompáját,

és monda neki: Ezeket mind neked adom, ha leborulva imádsz engem.

Akkor monda neki Jézus: Távozzál sátán! Mert írva van: A te Uradat, Istenedet imádjad és csak neki szolgálj.

Akkor elhagyta őt az ördög, és íme angyalok jöttek és szolgáltak neki.

Mikor pedig Jézus meghallotta, hogy János fogságba került, félre vonult Galileába;

és elhagyván Nazáret városát, elment és a tengermelléki Kafarnaumban lakott, Zabulon és Neftalim határain.

Hogy beteljesedjék, amit megmondott Izaiás próféta:

Zabulon földe és Neftalim földe, a tengermelléki út a Jordánon túl, a pogányok Galileája,

a nép, mely sötétségben ült, nagy világosságot látott, és a halálárnyék tartományában ülőknek világosság támadt.

Ettől fogva kezdett Jézus tanítani mondván: Tartsatok bűnbánatot, mert elközelgetett mennyeknek országa!

Mikor pedig Jézus a Galileai tenger mellett járt, látott két testvért, Simont, ki Péternek hívatik, és Andrást az ő testvérét, amint a hálót kivetették a tengerre, (mert halászok voltak),

és monda nekik: Jöjjetek utánam és én emberhalászká teszek titeket!

Azok pedig rögtön elhagyván a hálókat, követték őt.

És onnan tovább menve, másik két testvért látott, Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, az ő testvérét, a hajóban atyjukkal, Zebedeuossal, amint hálóikat javígtatták: és meghívta őket.

Azok pedig rögtön otthagyták hálóikat és atyjokat, követték őt.

És Jézus körüljárta egész Galileát, tanítván zsinagógáikban és hirdetvén az ország evangéliumát, és meggyógyítván minden nyavalyát és minden betegséget a nép között.

És elterjedt az ő híre egész Szíriában, és hozzá vittek minden beteget, kik különféle nyavalyákban és bajokban sinlődtek, ördögtől megszállottakat, holdkórosakat és inaszakadtakat, és meggyógyította őket.

És sok népsereg követte őt Galileából és a Dekápolisból, Jeruzsálemből és Júdeából, és a Jordánon túlról.

Midőn pedig Jézus a seregeket látta, felment egy hegyre, és miután leült, hozzájárultak tanítványai, és megnyitva száját, tanította őket mondván:

Boldogok a lelki szegények; mert övék mennyeknek országa.

Boldogok a szelídek; mert övék lesz a föld

Boldogok, akik sírnak; mert ők megvigasztaltalak.

Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot; mert ők kielégíttetnek.

Boldogok az irgalmasok; mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok a tiszta szívűek; mert ők meglátják az Istent.

Boldogok a békességesek; mert ők Isten fiainak hivatnak.

Boldogok, kik üldözést szenvednek az igazságért; mert övék mennyeknek országa

Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket, és hazudozva minden rosszat mondanak ellenetek én miattam.

örüljete és vigadjatok, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben! Mert ép így üldözték a prófétákat, kik előttetek voltak.

Ti vagytok a föld sója. Hogyha a só ízét veszti, mivel sózzák meg? Nem való többé semmire, mint hogy kivetessék és eltapodják az emberek.

Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült város el nem rejthető.

Mécset sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a tartóra, hogy világítson mindazoknak, kik a házban vannak.

úgy világítson a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék Atyátokat, ki mennyekben van.

Ne gondoljátok, hogy fölbontani jöttem a törvényt, vagy a prófétákat. Nem jöttem fölbontani, hanem teljesíteni.

Mert bizony mondom nektek: Míg elmúlik az ég és föld, egy vessző, vagy egy pont el nem múlik a törvényből, mielőtt minden meg nem történik.

Aki tehát egyet ezen legkisebb parancsolatok közül fölbont és úgy tanítja az embereket, az a legkisebbnek fog hivatni mennyek országában; aki pedig ezeket megtartja és tanítja, az nagynak fog hivatni mennyek országában.

Mert mondom nektek, hogy ha a ti igazságtok fölül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, nem mentek be mennyek országába.

Hallottátok, hogy a régieknek az mondatott: Ne ölj! Aki pedig öl, a törvényszék ítélete alá esik

Én pedig mondom nektek, hogy mindaz, aki testvéreire haragszik, a törvényszék ítélete alá esik. Aki pedig testvéreinek azt mondja: Raka! a főtvényszék ítélete alá esik. Aki pedig azt mondja: Bolond! méltó a gehenna tűzére.

Ha tehát ajándéodat az oltárra viszed és ott eszedbe jut, hogy :estvérednek van ellened valami panasz,

hagyd ott ajándéodat az oltár előtt, és menj el előbb kibékülni estvéreddel, és akkor eljővén, ajánld fel ajándéodat.

Békülj ki hamar ellenfeleddel, míg az úton vagy vele, nehogy ellenséged kiszolgáltasson a bírónak, is a bíró átadjon a szolgának, és a börtönbe vettessél.

Bizony mondom neked: ki nem jössz onnét, míg az utolsó fillért le ne nem fizetted.

Hallottátok, hogy a régieknek az mondatott: Ne paráználkodjál!

Én pedig mondom nektek, hogy mindaz, aki asszonyra néz, hogy őt megkívánja, már paráználkodott vele a szívében.

Ha a jobb szemed megbotránkoztat, vágd ki és vedd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el tagjaid közül, hogysen egész tested a pokolba vetessék.

És ha jobb kezed megbotránkoztat, vágd le azt és vedd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el tagjaid közül, hogysen egész tested a pokolba jusson.

Mondatott az is, hogy bárki elbocsájtja feleségét, adjon neki válólevelet.

Én pedig azt mondom nektek, hogy mindaz, aki elbocsájtja feleségét, paráználkodás esetén kívül, házasságtörővé teszi őt, és aki az elbocsátottat elveszi, házasságtörést követ el.

Ismét hallottátok, hogy a régieknek az mondatott: Hamisan ne esküdjél, hanem tartsd meg az Urnák esküidet.

Én pedig mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjetek, se az égre, mert az az Isten trónja; se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert az a nagy király városa.

Ne esküdjél fejedre se, mert egy hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé.

Legyen pedig a ti beszédetek: igen, igen, nem, nem; ami ezen túl van, a gonosztól van.

Hallottátok, hogy mondatott: Szemet szemért és fogat fogért!

Én pedig mondom nektek: Ne álljatok ellen a gonosznak, hanem ha valaki megüti a jobb orcádat, tartsd oda neki a másikat is.

És annak, aki veled pereskedni akar, és köntösöd elvenni, add neki palástodat is.

És ha valaki ezer lépésnyire kényszerít, menj el vele még két ezerre.

Aki kér tőled, adj neki, és ne fordulj el attól, aki kölcsön akar tőled venni.

Hallottátok, hogy mondatott: Szeressed felebarátodat és gyűlöljed ellenségedet!

Én pedig mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, kik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok üldözőitekért és rágalmazóitekért,

hogy fiaii legyetek a ti Atyátoknak, ki mennyekben van, ki az ő napját felvirrasztja a jókra és rosszakra, és esőt ad az igazakra és gonoszokra.

Mert ha azokat szeretitek, kik titeket szeretnek, mi jutalmatok lesz? Nem cselekszik-e ezt a vámosok is?

És ha csak testvéreiteket köszöntitek, mennyivel tesztek többet? Nem teszik-e ezt a pogányok is?

Legyetek azért ti tökéletesek, valamint mennyei Atyátok is tökéletes

Óvakodjatok, hogy igazságotokat ne cselekedjete az emberek előtt, hogy lássanak benneteket, mert különben nem lesz jutalmatok Atyátoknál, ki mennyekben van.

Mikor tehát alamizsnát adsz, ne kürtöltess magad előtt, mikép a képmutatók cselekesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberek tiszteljék őket. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

Hanem mikor alamizsnát adsz, ne tudja bal kezéd, mit cselekszik a jobb kezéd,

hogy alamizsnád rejtekben legyen, és Atyád, ki a rejtekben lát, megfizet neked.

És mikor imádkoztok, ne legyetek, mint a képmutatók, kik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon állva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

Te pedig, midőn imádkozol, menj be a kamrádba, és bezárván az ajtót, imádkozzál Atyádhoz a rejtekben, és Atyád, ki a rejtekben lát, megfizet neked.

Midőn pedig imádkoztok, ne beszéljete sokat, mint a pogányok; azt vélik ugyanis, hogy bőbeszédükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek tehát hasonlók hozzájuk; mert a ti Atyátok tudja, mire van szükségtek, még mielőtt őt kérnétek.

Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy mennyekben, szenteltessék a te neved.

Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vetetteknek.

És ne vigy minket kísértésbe. De szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő bűneiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsátja vétkeiteket.

Ha pedig meg nem bocsátótok az embereknek, a ti Atyátok sem bocsátja meg nektek bűneiteket.

Mikor pedig böjtöltök, ne legyetek, mint a képmutatók, szomorúak. Elcsúfítják ugyanis arcukat, hogy az emberek lássák, hogy böjtölnek. Bizony mondom nektek, hogy elvették jutalmukat.

Te pedig mikor böjtölsz, kend meg fejedet és mosd meg arcodat,

hogy az emberek ne lássák, hogy böjtölsz, hanem a te Atyád, ki a rejtekben van; és Atyád, ki lát a rejtekben, megfizet neked.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol azokat rozsda és moly megemészti, és ahol tolvajok kiássák és ellopják;

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket az égben, hol azokat sem rozsda, sem moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Mert ahol a kincsed ott a szíved is.

Tested világítója a szemed. Ha szemed tiszta, egész tested világos lesz.

De ha szemed hibás, egész tested sötét lesz. Ha tehát a világosság, mely benned van, sötétség, mily nagy lesz akkor a sötétség maga?

Senki sem szolgálhat két Urnak; mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyiket eltűri, s a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Azért mondom nektek: Ne aggódjatok éltetekről, mit egyetek, se testetekről, mibe öltözzetek. Nem több-e az élet az eledelnél, és a test nem több-e a ruháztatnál?

Tekintsetek az ég madaraira! Ezek nem vetnek, sem nem aratnak, sem csűrökbe nem gyűjtenek; és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Vajon nem vagytok-e ti azoknál sokkal becsesebbek?

És melyiktek adhat aggódása által természetéhez egy könyöknyit?

És a ruházatról miért aggódtok? Nézzétek a mező liliomait, mint növekednek! Nem munkálkodnak, se nem varrnak.

Mondom pedig nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem volt úgy felöltözve, mint ezeknek egyike.

Ha pedig a mezei füvet, mely ma van, és holnap a kemencébe vettetik, az Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek!

Ne aggódjatok tehát mondván: Mit fogunk enni, vagy mit fogunk inni, vagy mivel fogunk ruházkodni?

Mert mindezt a pogányok keresik. Hisz tudja a ti Atyátok, hogy mindezekre szükségtek van.

Keressétek azért először az Isten országát és az ó igazságát, és ezek mind hozzáadottnak nektek.

Ne aggódjatok tehát a holnapról; mert a holnapi nap majd gondoskodik maga-magáról. Elég minden napnak a maga baja.

Ne ítéljetez, hogy meg ne ítéltessetek!

Mert amilyen Ítélettel ítéltek, olyannal fogtok megítéltetni, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek vissza nektek.

Miért nézed hát a szálkát testvéred szemében, míg a gerendát a tenszemedben nem veszed észre?

Vagy hogyan mondhatod testvérednek: Hadd vegyem ki a szálkát szemedből! - holott a saját szemedben gerenda van?

Képmutató! vedd ki előbb a gerendát a saját szemedből és azután lásd, hogy veszed ki a szálkát testvéred szeméből.

Ne adjátok a szentet az ebeknek, se ne hányjátok gyöngyeiteket a sertések elé, hogy esetleg lábaikkal össze ne tapossák azokat és megfordulván szét ne szaggassanak titeket.

Kérjetez és adatik nektek; keressetek és találtok zörgetsetek és megnyittatik nektek.

Mert mindaz, aki kér, kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik.

Avagy kicsoda közületek az az ember, kitől ha kenyeret kér a fia, követ nyújt neki?

Vagy ha halat kér, vajon kígyót nyújt-e neki?

Ha tehát ti, ámbár rosszak vagytok, tudtok jó adományokat adni fiaitoknak: mennyivel inkább fog a ti Atyátok, ki mennyekben van, jót adni a tőle kérőknek?

Mindazt tehát, amit akartok, hogy az emberek nektek cselekedjenek, ti is cselekedjetek nekik. Mert ez a törvény és a próféták.

Menjete be a szoros kapun! Mert tágas a kapu és széles az út, mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, kik azon bemennek,

Mert szoros a kapu és keskeny az út, mely az életre visz, és kevesen vannak, kik azt megtalálják!

Óvakodjatok a hamis prófétáktól, kik juhok ruházatában jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok!

Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vájjon szednek-e a tövisekről szőlőt, vagy a bojtórjánról fügét?

Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem.

Nem teremhet a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt.

Minden fa, mely jó gyümölcsöt nem hoz, kivágatik és tűzre vettetik.

Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

Nem mindenki, aki nekem azt mondja: Uram, Uram! megy be mennyek országába, hanem aki Atyám akaratát cselekszi, ki mennyekben van, az megy be mennyeknek országába.

Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben jövendöltünk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát?

És akkor kijelentem nekik, hogy: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, gonosztevők!

Azért mindenki, ki ezeket az én igéimet hallja és teljesíti, hasonló lesz ahhoz a bölcs férfiúhoz, ki házát kősziklára építette.

És szakadt az eső, jött az árvíz, fújtak a szelek és rárohantak ama házra; de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapítva.

És mindaz, aki hallja ezen igéimet és nem teljesíti azokat, hasonló lesz ama balga emberhez, ki házát fővényre építette.

És szakadt az eső, jött az árvíz, fújtak a szelek és rárohantak ama házra és összedőlt, és nagy volt romlása.

És történt, hogy mikor Jézus ezen igéket elvégezte, csodálkoztak a seregek az ő tanításán.

Mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem mint az ő írástudóik és a farizeusok.

Mikor pedig lejött a hegyről, nagy sereg követte őt.

És íme jött egy bélpoklos, és leborult előtte mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

És Jézus kinyújtotta kezét, megérintette őt és monda: Akarom, tisztulj meg! És azonnal megtisztult az ő poklossága.

És monda neki Jézus: Lásd, hogy ezt senkinek el ne mondd, hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak és vidd meg az ajándékot, melyet Mózes megparancsolt, bizonyságul nekik!

Mikor pedig bement Kafarnaumba, egy százados járult hozzá és kérte őt

mondván: Uram, az én szolgám otthon inaszakadtan fekszik és szörnyen kínlódik.

És monda neki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt.

Mire a százados monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad, és meggyógyul az én szolgám.

Mert magam is felsőbbség alatt álló ember vagyok, kinek katonák állnak rendelkezésemre; és ha azt mondom ennek: Menj! - elmegy; és a másiknak: Jöjj! - jön; és szolgámnak: Tedd ezt! - és megteszi.

Amint Jézus ezt hallotta, csodálkozott és monda az őt követőknek: Bizony mondom nektek, nem találtam ennyi hitet Izraelben.

Mondom pedig nektek, hogy sokan jönnek napkeletről és napnyugatról és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal mennyek országában;

az ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; ott léssen sírás és fogak csikorgatása.

És monda Jézus a századosnak: Menj el és amint hittél, úgy legyen neked! És meggyógyult a szolga azon órában.

És mikor Jézus Péter házába jött, látta az ő napát az ágyban fekvé, lázas állapotban.

És megérintette kezét és elhagyta őt a láz és felkelt és szolgált nekik.

És mikor beesteledett, sok ördögtől megszálltat hozták hozzája és kiűzte a gonosz lelkeket igéjével, és minden beteget meggyógyított,

hogyan beteljesedjék amit Izaiás próféta megjövendölt mondván: Ő vette el erőtlenségeinket és ő viselte betegségeinket

Mivel pedig Jézus nagy sereget látott maga körül, meghagyta, hogy menjenek a túlsó partra.

És hozzájárult egy Írástudó és monda neki: Mester, követlek téged, bárhova mégy.

És monda neki Jézus: A rókáknak barlangjaik vannak és az ég madarainak fészkeik; az Emberfiának pedig nincs hová fejét lehajtsa.

Egy másik pedig tanítványai közül monda neki: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem atyámat.

Jézus pedig monda neki: Kövess engem és hadd temessék el a holtak az ő halottaikat!

És midőn a hajóba szállt, követték őt tanítványai.

És íme nagy vihar támadt a tengeren, úgy hogy a hajócskát elborították a hullámok; ő pedig aludt.

És hozzájárultak tanítványai és fölkeltek őt mondván: Uram, ments meg minket, elveszünk!

És monda nekik Jézus: Mit féltek, kicsinyhitűek? Erre fölkel és parancsolt a szeleknek és a tengernek és nagy csendesség lőn.

Ekkor csodálkoztak az emberek, mondván: Ki lehet ez, hogy a szelek és a tenger engedelmeskednek neki?

És mikor a másik partra ért, Geraza vidékére, két ördögtől megszállottal találkozott, kik a sírboltokból jöttek ki és igen veszedelmesek voltak, úgy hogy azon az úton senki el nem mehetett.

És íme kiáltottak mondván: Mi közöd hozzánk Jézus, Istennek fia? Idő előtt jöttél ide minket gyötörni?

Ott volt pedig nem messze tőlük egy nagyszámú legelésző sertésnyáj.

Az ördögök tehát kérték őt mondván: Ha innen kiűzesz bennünket, engedd, hogy a sertésnyájba szálljunk.

És monda nekik: Eredjete! Azok pedig kimentek, megszállták a sertéseket, és íme az egész nyáj nyakra-főre rohant a tengerbe és belefűlt a vízbe.

A pásztorok pedig elfutottak és beérve a városba, mindent elmondottak, azokról is, kik az ördögöktől meg voltak szállva,

És íme az egész város elébe ment Jézusnak, és amint meglátták őt, kérték, hogy távozzék el határaikból.

És hajóba szállva, átkelt és az ő városába jött.

És íme egy ágyban fekvő inaszakadtat hoztak. És látván Jézus az ő hitőket, monda az inaszakadtnak: Bízál fiam! megbocsáttatnak neked a te bűneid.

És íme némelyek az Írástudók közül mondák magukban: Ez káromkodik.

És látván Jézus az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok rosszal szívetekben?

Mi könnyebb, azt mondani: Megbocsáttatnak neked bűneid, vagy mondani: Kelj föl és járj?

Hogy pedig tudjátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnök megbocsátására, - monda az inaszakadtnak: Kelj föl, vedd ágyadat és menj haza.

És fölkel és haza ment.

Midőn a seregek ezt látták, megijedtek és dicsőítették Istent, ki ilyen hatalmat adott az embereknek.

És mikor Jézus onnét elment, látott egy Máté nevű embert a vámon ülni. És monda neki: Köves engem! És az fölkel és követte őt.

És történt, hogy mikor a házban asztalnál ült, íme sok vámos és bűnös jött és letelepedtek Jézussal és az ő tanít ványaival.

Amint ezt a farizeusok látták, mondták tanítványainak: Miért eszik a ti mesteretek a vámosokkal és bűnösökkel?

Jézus pedig ezt hallva, monda: Nem az egészségeseknek van szükségük az orvosra, hanem a betegeknek.

Menjetek, és tanuljátok meg mit tesz az; "Irgalmasságot akarok és nem áldozatot." Mert nem igazakat jöttem hívni, hanem bűnösöket.

Akkor hozzámertek János tanítványai és mondák: Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakorta böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

És monda nekik Jézus: Vajon; szomorkodhatnak-e a vőlegény társai, míg velök van a vőlegény? De majd jönnek napok, mikor a vőlegény elvétetik tőlük, és akkor böjtölni fognak.

Senki sem tesz pedig nyers posztófoltot ócska ruhára, mert ez a ruhától az ép részt eltépi és a szakadás nagyobb lesz.

Sem új bort nem töltenek ócska tömlőkbe, mert különben kiszakadnak a tömlők, a bor kifolyik és a tömlők tönkremennek. Hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mind a kettő megmarad.

Midőn ezeket mondotta nekik, íme egy elöljáró lépett hozzá és lábaihoz borult mondván: Uram, a leányom épen most halt meg, de jöjj, tedd rá kezedet, és élni fog.

És Jézus fölkel és követte őt tanítványaival:

És íme egy asszony, ki tizenkét esztendő óta vérfolyásban szenvedett, hátul hozzá járult és megérintette ruhája szegélyét.

Mert - monda magában: Ha csak ruházatát érintem is, meggyógyulok.

Jézus pedig megfordult és látván őt monda: Bízál leányom! a te hited meggyógyított téged. És meggyógyult az asszony azon órától fogva.

És midőn Jézus az elöljáró házába ért és látta a síposokat és a tolongó sereget, monda:

Távozzatok! mert nem halt meg a leány, hanem alszik. És kinevették őt;

És miután a sereg kitakarodott, bement, megfogta a kezét, és a leány feltámadt.

És ennek híre elterjedt azon az egész vidéken.

És midőn Jézus onnét eltávozott, két vak követte őt kiáltozva és mondák: Könyörülj rajtunk, Dávid fia!

Mikor pedig haza érkezett, hozzá mentek a vakok és monda nekik Jézus: Hiszitek, hogy ezt megtehetem nektek? Mondják neki: Igenis, Uram!

Akkor megérintette szemeiket mondván: A ti hitetek szerint legyen nektek.

És megnyíltak szemeik. És Jézus szigorúan meghagyta nekik mondván: Vigyázzatok, hogy valaki meg ne tudja!

ők pedig kimenvén elhíresztelték őt azon az egész környéken.

Miután pedig azok kimentek, íme egy néma embert hoztak eléje, kit az ördög megszállott.

És kiűzte az ördögöt és megszólalt a néma és csodálkoztak a seregek, mondván: Ilyesmi még soha sem fordult elő Izraelben.

A farizeusok pedig mondák: Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket.

És Jézus körüljárta az összes városokat és falvakat, és tanított az ő zsinagógáikban és hirdette az ország evangéliumát és meggyógyított minden nyavalyát és minden betegséget.

Látván pedig a seregeket, szánakozott rajtuk, mert el voltak csigázva és lézengtek, mint a juhok, amelyeknek nincsen pásztoruk.

Akkor monda tanítványainak: Az aratás ugyan bő, de a munkás kevés.

Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

És egybehívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken, hogy kiűzzék őket és meggyógyítsanak minden nyavalyát és minden betegséget.

A tizenkét apostol neve pedig ez: Első Simon, ki Péternek mondatik, és András, az ő testvére,

Jakab, Zebedeus fia, és János, az ő testvére; Fülöp és Bertalan; Tamás és Máté a vámos; Jakab, Alfeus fia és Tádé;

a kánai Simon, és kariatoti Júdás, ki el is árulta őt.

E tizenkettőt elküldötte Jézus és parancsolatot adott nekik mondván: A pogányokhoz vezető útra ne térjétek és a szamaritánusok városaiba be ne menjétek,

hanem menjétek inkább Izrael házának elveszett juhaihoz.

Menjétek pedig és hirdessétek, hogy elközelgetett mennyeknek országa.

Gyógyítsátok a betegeket, támasszátok fel a halottakat, tisztítsátok meg a poklosokat, űzzétek ki az ördögöket! Ingyen kaptátok; ingyen adjátok.

Ne legyen aranyotok, se ezüstötök, se pénzetek övetekben;

se táskátok az úton, se két köntöstök, se sarutok, se bototok; mert méltó a munkás az ő élelmére.

Bármely városba vagy faluba bementek, kérdezzétek meg, ki méltó abban, és maradjatok ott, míg tovább nem mentek.

Amint pedig bementek valamely házba; köszöntsétek azt mondván: Békeség e háznak!

És ha az a ház méltó lesz, rászáll a ti békeségtek; ha pedig nem lesz méltó, a ti békeségtek visszahárul rátok.

És ha valaki be nem fogad benneteket, se beszédeiteket meg nem hallgatja: kimenve azon házból, vagy városból, verjétek le a port lábatokról.

Bizony mondom nektek: Túrhetőbb sorsa lesz Sodorna és Gomorrha földének az Ítélet napján, mint annak a városnak.

Íme én titeket mint juhokat küldlek a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok.

Óvakodjatok pedig az emberektől; mert kiszolgáltatnak benneteket a törvényszékeknek és zsinagógáikban megostoroznak benneteket.

És a helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak benneteket énértem, biznyságul nekik és a pogányoknak.

Midőn pedig kiszolgáltatnak titeket, ne töprenkedjetek azon, miképen és mit szóljatok; mert megadatik nektek azon órában, mit mondjatok.

Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke az, aki bennetek szól.

Halálra fogja pedig adni a testvér testvérét és az apa fiát, és a gyermekek a szülők ellen támadnak és halálra viszik őket.

És gyűlöletesek lesztek mindenkinél az én nevemért. Aki azonban kitart mindvégig, az üdvözülni fog.

Mikor pedig üldöznék benneteket az egyik városban, fussatok a másikba. Bizony

mondom nektek, nem járjátok végig Izrael városait, míg el nem jó az Emberfia. A tanítvány nem különb mesterénél, sem a szolga uránál.

Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolgának, ha olyan mint az ura. Ha a családatyát Beelzebubnak nevezték, mennyivel inkább a házanépét?

Ne féljetek tehát tőlük! Mert semmi sincs elrejtve, mi föl ne födöttetnék, és eltitkolva, mi ki ne tudódnék.

Amit nektek a sötétben mondom, mondjátok el a világoson, és amit fülbesugva hallotok, hirdessétek a háztetőkön.

És ne féljetek azoktól, kik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik; hanem inkább attól féljetek, ki a lelket is meg a testet is a pokoli romlásba döntheti.

Nemde két verebet adnak egy fillérért? És egy sem esik közülük a földre a ti Atyátok nélkül.

A ti fejeteknek hajszálai pedig mind meg vannak számlálva.

Ne féljetek tehát! Sok verébnél többet értek ti.

Mindaz tehát; aki meg vall engem az emberek előtt, azt én is megvallom Atyám előtt, ki mennyekben van.

Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom őt Atyám előtt, ki mennyekben van.

Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre. Nem jöttem békét hozni, hanem kardot.

Mert elválasztani jöttem az embert atyjától, és a leányt anyjától, és a menyét a napától.

És az ember ellenségei az ő házanépe.

Aki atyját vagy anyját jobban szereti mint engem, nem méltó hozzám; és aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám.

És aki föl nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó hozzám.

Aki megtalálja életét, elveszti azt, és aki elveszti életét énért, megtalálja azt.

Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

Aki prófétát fogad be próféta nevében, prófétának jutalmát kapja, és aki igazat fogad be az igaznak nevében, az igaznak jutalmát kapja.

És bárki italul egynek e legkisebbek közül csak egy pohár hideg vizet is ad, tanítvány nevében; - bizony mondom nektek, nem veszi el jutalmát.

És történt, hogy mikor Jézus elvégezte tizenkét tanítványához intézett utasításait, elment onnan, hogy tanítson és prédikáljon az ő városaikban.

János pedig, midőn meghallotta a fogságban Krisztus cselekedeteit, elküldött kettőt az ő tanítványai; közül,

s azt izente neki: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást .kell várnunk?

Mire Jézus monda nekik: Menjetez és jelentsétek meg Jánosnak, amit hallottatok és láttatok:

Vakok látnak, sánták járnak, poklosok tisztulnak, siketek hallanak, halottak föltámadnak, szegényeknek az evangéliumot hirdetik.

És boldog, aki énbennem meg nem botránkozik.

Azok elmenetele után pedig így szólt Jézus a sereghez Jánosról: Mit mentetek ki a pusztába látni? Széltől hányatott nádat-e?

Vagy mit mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert?

Hát mit mentetek ki látni? Prófétát? Igen, mondom nektek, sőt prófétánál is többet.

Mert ez az, akiről írva van: íme, én angyalomat küldöm színed előtt, ki elkészíti előtted a te utadat.

Bizony mondom nektek: Nem támadott az asszonyok szülöttei között nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki kisebb a mennyek országában, nagyobb nálánál.

Ámde Keresztelő János napjaitól fogva mostanig mennyek országa erőszakot szenved, és az erőszakosak ragadják el azt.

Mert az összes próféták és a törvény Jánosig jövedöltek.

És ha tudni akarjátok, ő Illés, aki eljövendő.

Akinek füle van hallja meg.

De kihez hasonlítsam e nemzedéket? Hasonló a piacon ülő gyermekekhez, kik társaiknak kiáltanak s mondják: Zenéltünk nektek és nem táncoltatok, siránkoztunk és nem sírtatok.

Mert eljött János, ki sem nem eszik, sem nem iszik, és azt mondják: Ördöge van.

Eljött az Emberfia, ki eszik és iszik, és azt mondják: íme a falánk és iszákos ember, a vámosok és bűnösök barátja! És igazolva lőn a bölcsesség az ő fiai által.

Akkor szemökre hányta a városoknak, melyekben legtöbb csodáját mivelte, hogy nem tartottak bűnbánatot.

Jaj neked Korozain, jaj neked Betsaida! mert ha Tirusban és Szidonban történtek volna a csodák, melyek bennetek történtek, régen szőrzsákban és hamuban tartottak volna bűnbánatot.

Mindazáltal mondom nektek: Tirusnak és Szidonnak jobb sorsa lesz- az Ítélet napján, mint nektek.

És te Kafarnaum! vájjon az égig fogsz-e emelkedni? A pokolig lesüllyedsz. Mert ha Szodomában történtek volna a csodák, melyek benned történtek, talán megmaradtak volna e mai napig.

Mindazáltal mondom nektek: hogy Szodoma földének könnyebb sorsa lesz az Ítélet napján, mint neked.

Az időben felszólalt Jézus és monda: Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy ezt elrejtetted a bölcsék és okosak, elől és kijelentetted a kisdedeknek.

Igen, Atyám! mert így tetszett, neked.

Minden átadatott nekem Atyámtól; és senki nem ismeri a Fiút, csak az Atya; sem az

Atyát nem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni. Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket.

Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű; és nyugalmat találtok lelketeknek.

Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.

Az időben Jézus a vetéseken ment át szombatnapon; tanítványai pedig megéhezték, kalászokat kezdtek szagatni és enni.

A farizeusok pedig látván ezt, mondák neki: íme a te tanítványaid azt cselekszik, amit szombaton nem szabad cselekedni.

Ő pedig monda nekik: Nem olvastátok-e, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett, és akik vele voltak?

Miképpen ment be az Isten házába, és megette a kitett kenyereket, melyeket nem volt szabad megennie, sem azoknak, kik vele voltak, hanem csak a papoknak.

Avagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, és nem vétenek?

Mondom pedig nektek, hogy a templomnál nagyobb van itt.

Ha pedig tudnátok, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, sohasem ítéltétek volna el az ártatlanokat.

Mert Ura az Emberfia a szombatnak is.

És onnan ki indulva, bement az ő zsinagógájukba.

És íme volt ott egy bénakezű ember, és kérdezték őt mondván: Szabad-e szombaton gyógyítani? - hogy vádolhassák őt.

Ő pedig monda nekik: Ki lesz közületek az az ember, kinek egy juha van, és ha ez szombaton gödörbe esik, nem fogja-e megragadni és kiemelni?

Mennyivel többet ér az ember egy juhnál? Tehát szabad szombaton jót cselekedni.

Akkor monda amaz embernek: Nyújtsd ki kezedet! És kinyújtotta és meg volt gyógyulva, mint a másik.

A farizeusok pedig kimentek és tanácsot tartottak ellene, mimódon veszthetnék el őt.

Jézus azonban meg tudta ezt és eltávozott onnét. És sokan követték őt, és mind meggyógyította őket.

És megparancsolta nekik, hogy el ne híreszteljék őt;

hogy beteljesedjék, mit Izaiás próféta szólott, mondván:

"Íme az én szolgám, kit kiválasztottam, az én szerelmesem, kiben lelkemnek kedve telik. Rábocsátom az én lelkemet és a pogányoknak ítéletet hirdet.

Nem verseng, sem nem kiáltoz, sem az utcán nem hallja senki az ő szavát.

A törődött nádat nem töri össze és a füstölgő mécsbelet nem oltja ki, míg az ítéletet győzelemre nem viszi.

És az ő nevében bíznak a nemzetek."

Akkor egy ördögtől megszállottat vittek hozzá, ki vak és néma volt, és meggyógyította őt, úgy hogy szólt és látott.

És álmétkodtak mind a seregek és mondák: Vájjon nem Dávid fia-e ez?

A farizeusok pedig meghallván ezt, mondák: Ez csak Beelzebub, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

Jézus pedig tudván gondolataikat, monda nekik: Minden magában meghasonlott ország elpusztul, és egyetlen magában meghasonlott város a vagy ház sem állhat fön.

És ha a sátán a sátánt úzi ki meghasonlott magában, mikép áll fönn tehát az Ő országa?

És ha én Beelzebub által úzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által úzik ki? Azért ők lesznek a ti bíraitok.

Ha pedig én az Isten lelke által úzöm ki az ördögöket, akkor elérkezett hozzátok az Isten országa!

Vagy mikép mehet be valaki az erősnek házába és rabolhatja el edényeit, hacsak előbb az erőset meg nem kötözi? Csak azután rabolhatja ki annak házát.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, szétszór.

Azért mondom nektek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Lélek ellen káromlás meg nem bocsáttatik.

És ha valaki az Emberfia ellen szól, megbocsáttatik neki; de aki Szentlélek ellen szól, meg nem bocsáttatik neki sem ezen a világon, sem a jövendőn.

Vagy tegyétek jóvá a fát és jóvá annak gyümölcsét, vagy tegyétek rosszá a fát, és rosszá annak gyümölcsét; mert gyümölcséről ismerzik meg a fa.

Viperák fajtatai! Hogyan beszélhettek jót, holott gonoszok vagytok? Mert a szív bőségéből beszél a száj.

A jó ember a jó kincsből jót hoz elé; és a rossz ember a gonosz kincsből gonoszat hoz elé.

Mondom pedig nektek, hogy minden hiábavaló szóról, melyet az emberek kimondanak, számot fognak adni az Ítélet napján.

Mert szavaidból fogsz igazoltatni, és szavaidból elítéltetni.

Akkor megszólították őt némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester! jelt akarunk tőled látni.

Mire ő monda nekik: A gonosz és parázna nemzedék jelt kivan. De nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele.

Mert valamint Jónás a hal gyomrában három nap és három éjjel volt; úgy lesz az Emberfia is a föld, szívében három nap és három éjjel.

A ninivei férfiak majd szembe szállnak az ítéleten e nemzedékkal és kárhoztatják azt, mert ők bűnbánatot tartottak. Jónás predikálására; és íme, itt Jónásnál: nagyobb van!

A déli királyné majd szembe száll az ítéleten e nemzedékkal és kárhoztatja azt, mert ő eljött a föld határaitól meghallgatni Salamon bölcseségét; és íme, itt van, aki több Salamonnál!"

Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, száraz helyeken jár, nyugalmat keres és nem talál.

Akkor mondja: Visszatérek házamba, ahonnét kijöttem. És mikor odaér, üresen találja azt, kisöpörve és feldíszítve.

Akkor elmegy és hoz magával hét más lelket, magánál gonoszabbakat, és bemennek és ott laknak; és ezen embernek utóbbi sorsa rosszabb az előbbinél, így jár ez a fölötte gonosz nemzedék is.

Még mialatt a néphez szólott, íme az ő anyja és testvérei künn álltak és beszélni akartak vele.

Monda azért neki valaki: Íme anyád és testvéreid künn állnak és keresnek téged.

Ő pedig felelé a hozzá szólónak és monda: Ki az én anyám és kik az én atyámfiak?

És kinyújtva kezét tanítványaira, monda: Íme az én anyám és atyámfiak!

Mert aki az én Atyám akaratát cselekszi, ki mennyekben van, az nekem testvérem és nővérem és anyám.

Ama napon kiment Jézus a házból és leült a Tengerparton.

És sok nép gyűlt köréje, miért is beszállt egy hajócskába és leült, az egész népsereg pedig a parton állott.

És sokat beszélt nekik példabeszédekben, mondván: Íme, kiment a magvető vetni.

És amint vetett, némely (mag) az útfélre esett, és jöttek az égi madarak és megették.

Némely pedig köves helyre esett, hol nem volt sok föld, és Csakhamar kikelt, mivel nem volt mélyen a földben.

Mikor azonban a nap fölkel, elperzselődött, és mivel gyökere nem volt, elszáradt.

Némelyik pedig: tövisek közé esett, és amint a tövisek felnőttek, elfojtották.

Némely pedig jó földbe esett és termést; hozott: egyik százszorosát, másik hatvanszorosát a; harmadik harmincszorosát.

Akinek füle van hallja meg!

És hozzámertek a tanítványok és mondák neki: Miért szólasz nekik példabeszédekben?

Mire ő monda nekik: Mert nektek megadatott ismerni a mennyek országa titkait; nekik pedig nem adatott meg.

Mert akinek van, annak adatik és bővelkedik; akinek pedig nincs, attól azt is elveszik, amije van.

Azért szólok nekik példabeszédekben, mert néznek és nem látnak, hallgatnak és nem hallanak, sem nem értenek.

És beteljesedik rajtok Izaiás próféta jövendölése, ki így szól: Hallással hallotok? és nem értetek, és nézvén néztek, de mégsem; láttok.

Mert megkeményedett e népnek szíve, és fülükkel nehezen hallanak, és behunyják szemüket, hogy szemükkel ne lássanak és fülükkel ne halljanak, és szívökkel megértsenek és megtérjenek, és meggyógyítsam őket.

Boldogok pedig a ti szemeitek, mert látnak, és a ti füleitek, mert hallanak.

Mert bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amiket ti láttok és nem látták, és hallani, amiket ti hallotok és nem hallották.

Ti tehát halljátok a magvetőről szóló példabeszédet.

Ha valaki hallja az Isten országáról szóló igét és nem érti, eljő a gonosz és elragadja, ami szívébe vettetett. Ez az a mag, mely az útfélre hullott.

Ami pedig a köves talajra esett, az, ki az igét hallja, és mindjárt örömmel fogadja.

De nincs gyökere magában, hanem ideig-óráig való. Ha pedig az ige miatt viszontagság és üldözés éri, azonnal megbotránkozik.

Ami pedig a tövisek közé esett, az, ki hallja az igét, de a világi gondok és a gazdagság csalárdsága elfojtja az igét és gyümölcstelenné válik.

Ami pedig jó földbe esett, az, aki az igét hallja és megérti és gyümölcsöt hoz, egyik százszorosát, másik hatvanszorosát, némely pedig harmincszorosát.

Más példabeszédet adott elő nekik, mondván: Hasonlóvá lett mennyeknek országa azon emberhez, ki jó magot vetett földébe.

Mikor pedig az emberek aludtak, jött az ő ellensége és vadócot hintett fölül a búza közé és eltávozott.

Amikor pedig a vetés felnőtt és termést hozott, akkor feltűnt a vadóc is.

Elmentek tehát a gazdához az ő szolgálói, s mondák neki: Uram! nemde jó magot vetettél földedbe, honnét van tehát benne a vadóc?

És monda nekik: Ellenséges ember cselekedte ezt. A szolgák pedig mondák neki: Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszedjük?

És monda: Nem, nehogy a vadócot szedvén, azzal együtt a búzát is kitépjétek.

Hagyjátok mindkettőt nőni az aratásig, és aratáskor majd megmondom az aratóknak: Szedjétek össze előbb a vadócot és kössétek kékébe elégetésre, a búzát pedig gyűjtsétek csűrömbé.

Más példabeszédet adott elő nekik, mondván: Hasonló mennyek országa a mustármaghoz, melyet vett egy ember és elvetette földébe.

Ez ugyan a legkisebb minden magvak között, de ha felnő, nagyobb minden kerti veteménynél és fává lesz, úgy hogy az égi madarak jönnek és ágai között laknak.

Más példabeszédet mondott nekik. Hasonló mennyek országa a kovászhoz, melyet vett egy asszony és elvegyített három véka lisztbe, míg az egész megsavanyodott.

Mindezeket példabeszédekben mondta Jézus a seregeknek, és példabeszédek nélkül nem szólt nekik,

hogy beteljesedjék amit a próféta jövendölt, mondván: Megnyitom a számat példabeszédekben, kimondom, ami el volt rejtve világ teremtésétől fogva.

Akkor elbocsátotta a seregeket és hazament. És hozzájárultak tanítványai mondván: Magyarázd meg nekünk a szántóföldön talált vadócról szóló példabeszédet.

Mire ő monda nekik: Aki jó magot vet, az az Emberfia.

A szántóföld ez a világ. A jó mag az ország fiai; a vadóc pedig a gonosznak fiai.

Az ellenség ki azt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók végre az angyalok.

Valamint tehát a vadócot összeszedik és tűzben elégetik; úgy lesz a világ végén is:

Az Emberfia elküldi az ő angyalait és összeszednek az ő országából minden botrányt és azokat, kik gonoszságot cselekesznek,

és a tüzes kemencébe vetik őket. Ott sírás lesz és fogak csikorgatása.

Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjok országában. Akinek füle van, hallja meg.

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, melyet aki megtalál, elrejt és afölötti örömében elmegy és eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.

Ismét hasonló mennyek országa a kereskedő emberhez, aki jó gyöngyöket keres.

Mikor pedig egy drága gyöngyöt talált, elment és eladta mindenét, amije volt, és megvette azt.

Ismét hasonló mennyek országa a tengerbe vetett hálózhoz, mely mindenféle halakat összegyűjt;

melyet, mikor megtelt, kihúztak, és leülve a partra, a jókat kiválogatták edényekbe, a rosszakat pedig kieresztették.

Így lesz a világ végén is: Kimennek az angyalok és kiválasztják a rosszakat az igazak közül,

és a tüzes kemencébe vetik őket; ott sírás lesz és fogak csikorgatása.

Értették-e mindezeket? - Mondták neki: Igen.

Monda nekik: Azért minden írástudó, ki jártas az Isten országában, hasonló a családos emberhez, ki az ő kincséből újat és régít hoz elő.

És történt, hogy midőn Jézus ezen példabeszédeket befejezte, eltávozott onnan.

És hazájába menve tanította őket zsinagógájukban, úgy hogy csodálkozva mondák: Honnan van ennek ezen bölcsessége és csodatevő ereje?

Nem ez-e az ács fia? Nem Máriának hívják-e az anyját? és atyjafiait Jakabnak és Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

És a nővérei nem mind nálunk vannak-e? Honnét vette tehát mindezt?

És megütköztek rajta. Jézus pedig monda nekik: Sehol sincs a próféta tisztelet nélkül, csak a saját hazájában és házában.

És ott nem tett sok csodát az ő hitetlenségök miatt.

Az időben meghallotta Heródes, a negyedes fejedelem, Jézusnak hírét

és monda szolgálóinak: Ez Keresztelő János. Feltámadott halottaiból és azért működnek benne a csodatevő erők.

Heródes tudniillik elfogatta Jánost és megkötöztette őt és börtönbe vettette Heródiás, az ő testvérének felesége miatt.

Mert János azt mondta neki: Nem szabad őt feleségül bírnod.

És meg akarta őt ölni, de félt a néptől, mert úgy tekintették őt, mint prófétát.

Heródes születése napján azonban Heródiás leánya táncolt közöttük és megtetszett Heródesnek; miért is esküvel ígérte, hogy megadja neki, bármit kérjen tőle.

Az pedig, anyjától előre betanítva: Add nekem - úgymond - itt egy tálban Keresztelő János fejét.

És megsomorodott a király; de az eskü és azok miatt, kik az asztalnál vele együtt ültek, megparancsolta, hogy adják oda.

És elküldött és lefejeztette Jánost a börtönben.

És elhozták fejét egy tálban és a leánynak adták, ki elvitte anyjának.

És elmentek tanítványai, s elvitték a testet és eltemették; és visszajövén, hírül adták Jézusnak.

Mikor Jézus ezt hallotta, eltávozott onnan hajón egy félreeső pusztaságba ; és amint a seregek ezt meghallották, követték őt gyalog a városokból.

És mikor előjött, látta a sok népet és megsajnálta és meggyógyította betegeiket.

Amint pedig beesteledett, hozzá jöttek tanítványai mondván: Pusztaság ez a hely és az idő eljárt; bocsásd el a népet, hogy a falvakba menjenek és eleséget vegyenek magoknak.

Jézus pedig monda nekik: Nem kell menniük; adjatok ti nekik enni!

Felelék neki: Nincs itt egyebünk, mint öt kenyérünk és két halunk.

Ki monda nekik: Hozzatok ide nekem!

És miután meghagyta, hogy a nép telepedjék le a szénára, fogta az öt kenyeret és két halat, s föltekintett az égre, megáldotta és megtörte, és a tanítványoknak adta a kenyereket, a tanítványok pedig a népnek.

És ettek mindnyájan és jóllaktak. És fölszedték a maradékokat, tizenkét tele kosárral.

Az evők száma pedig ötezer férfi volt, az asszonyokon és gyermekeken kívül.

És Jézus nyomban készítette a tanítványokat, hogy a hajócskába szálljanak és előtte átmenjenek a túlsó partra, míg ő a népet elbocsátja.

És miután a népet elbocsátotta, fölment a hegyre egyedül imádkozni. Mikor pedig beesteledett, egymaga volt ott.

A hajócska pedig a tenger közepén vergődött a hullámokkal, mert ellenkező szél fújt.

Az éjszakának negyedik őrváltásakor pedig hozzájuk ment, a tengeren járva.

És amint meglátták őt a tengeren járni, megijedtek és mondák: Kísértet! És félelmeikben kiáltoztak.

De Jézus azonnal szólt nekik, mondván: Bátrak legyetek, én vagyok, ne féljete!

Mire pedig Péter, monda: Uram, ha te vagy, parancsold nekem, hogy hozzád menjek a vízen.

Ő pedig monda: Jöjj! És kiszállva Péter a hajócskából, a vízen ment, hogy Jézushoz jusson.

De amint látta az erős szelet, megijedt, és midőn merülni kezdett, fölkiáltott, mondván: Uram, ments meg engem!

És Jézus rögtön kinyújtotta kezét, megfogta őt és monda neki: Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?

És mikor beszálltak a hajócskába, megszűnt a szél

Akik pedig a hajócskában voltak, odamentek hozzá és leborultak előtte, mondván. Valóban Isten Fia vagy!

És mikor átkeltek a tengeren, Genezár földére jutottak.

És mihelyt e helynek lakosai megismerték őt, szétküldtek az egész környékbe és eléje hozták az összes betegeket

és kérték őt, hogy legalább ruhája szegélyét érinthessék. És akik csak érintették, mind meggyógyultak.

Akkor írástudók és farizeusok jöttek hozzá Jeruzsálemből, mondván:

Miért hágják át tanítványaid a régiek hagyományát? Mert nem mossák meg kezeiket, midőn esznek.

Ő pedig felelvén, monda nekik: Hát ti miért hágjátok át az Isten parancsolatát a ti hagyományotok miatt? Mert az Isten mondotta:

Tiszteljed atyádat és anyádat; és aki atyját vagy anyját átkozza, halállal haljon meg.

Ti pedig azt mondjátok: Bárki mondja atyjának, vagy anyjának: Minden áldozatom neked használ, - elég,

ha nem tiszteli is atyját, vagy anyját. És kijátsszatok az Isten parancsát a ti hagyományotok miatt.

Képmutatók! Jól jövendőt felőletek Izaiás mondván:

E nép ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi tudományt és parancsokat tanítanak.

És maga köré gyűjtötte a népet és monda nekik: Halljátok és értsétek!

Nem az fertőzteti meg az embert, ami a szájába bemelegy, hanem ami a szájából kijő, az fertőzteti meg az embert.

Akkor hozzá mentek tanítványai, és mondák neki: Tudod-e, hogy a farizeusok e beszéd hallatára megbotránkoztak?

Ő pedig felelvén, monda: Minden ültetvény, melyei nem az én mennyei Atyám ültetett, ki fog irtatni.

Hagyjátok őket! Vakok ők, és vakok vezetői. Ha pedig vak vezet a világtalant, mindketten gödörbe esnek.

Mire Péter, monda neki: Magyarázd meg nekünk e példabeszédet.

Ő pedig monda: Hát még nálatok is hiányzik az értés?

Nem látjátok be, hogy ami a szájon bemelegy, a gyomorba; jut és a félreeső helyre kerül?

Ami pedig a szájból kijő, a szívből származik, és ez fertőzteti meg az embert.

Mert a szívből erednek a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamistanúságok, káromlások.

Ezek azok, amik az embert megfertőztetik. De mosatlan kézzel enni: ez nem fertőzteti meg az embert.

És elindulva onnét Jézus, eltávozott Tirus és Szidon környékére.

És íme egy kánaáni asszony, ki ama tájokról jött, utána kiáltott mondván: Könyörülj rajtam, Uram, Dávidnak fia! az én leányomat szörnyen gyötri az ördög.

De ő egy szót sem felelt neki. És hozzá mentek tanítványai, s kérték őt mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiabál.

Ő pedig felelvén monda: Csak Izrael házának elveszett juhához vagyok küldve.

Az pedig odajött és leborult előtte mondván: Uram, segíts rajtam!

Mire ő monda: Nem volna jó elvenni a gyermekek kenyerét és az ebeknek dobni.

Az azonban monda: De bizony, Uram! mert hiszen az ebescskék is esznek a morzsákból, melyek uraik asztaláról lehullanak.

Akkor felelé Jézus és monda neki: Oh asszony, nagy a te hited! Legyen neked, amint akarod. És meggyógyult az ő leánya azon órától fogva.

És mikor Jézus onnan elment, a galileai tenger mellé érkezett, és fölmenvén a hegyre, ott leült.

És sok nép jött hozzá, siketeket, vakokat, sántákat, bénákat és sok másokat hozva magokkal; és lerakták őket lábaihoz és ő meggyógyította őket;

úgy hogy a nép csodálkozott, midőn látta, hogy a némák beszélnek, a sánták járnak, a vakok látnak. És magasztalták Izrael Istenét.

Jézus pedig összehívta tanítványait és monda: Szánom a sereget, mert már harmadnapja kitartanak velem és nincs mit enniök, és nem akarom őket éhen elbocsátani, hogy az úton ki ne dőljenek.

És mondák neki a tanítványok: De hol veszünk e pusztában annyi kenyeret, hogy ekkora sereget kielégíthessünk?

És monda nekik Jézus: Hány tenyereitek van? Ők pedig mondák: Hét, és egy kevés halacskánk.

És parancsolta a seregnek, hogy telepedjenek le a földre.

És fogta a hét kenyeret és a halakat, hálát adván megtörte és odaadta tanítványainak, a tanítványok pedig a népnek.

És mindnyájan ettek és jóllaktak. És ami megmaradt a hulladékokból, fölszedték, hét tele kosárral.

Voltak pedig akik ettek, négyezren férfiak, a gyermekeken és asszonyokon kívül.

És miután a népet elbocsátotta, hajóra szállt és Magedán határaiba ment.

És hozzá mentek a farizeusok és szaduceusok, kísértve őt és kérték, hogy mutasson nekik jelet az égből.

Ő azonban felelvén, monda nekik: Este azt mondjátok: Tiszta idő lesz, mert vörös az ég.

Reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert vöröslük a borús ég. Az ég színét tehát meg tudjátok ítélni; s az idők jeleit nem ismernétek?

A gonosz és parázna nemzedék jelet kíván; de nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele. És otthagya őket, elment.

És mikor tanítványai a tengeren túl mentek, elfelejtettek kenyeret vinni magokkal.

És monda nekik: Vigyázzatok és óvakodjatok a farizeusok és szaduceusok kovászatól!

Ők pedig töprenkedtek magokban és mondák: Nem hoztunk magunkkal kenyeret.

Jézus pedig tudta ezt és monda: Mit töprenkedtek magatokban, kicsinyhitűek, hogy kenyeretek nincsen?

Még most sem értitek és nem jut eszetekbe az öt kenyér az ötezer ember között, és hogy hány kosárral szedtetek össze?

Sem a hét kenyér a négyezer ember között, és hogy hány kosárral szedtetek fel?

Miért nem értitek, hogy nem a kenyérről mondtam nektek: Óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovászatól?

Akkor megértették, hogy nem azt mondotta, miszerint a kenyér kovászatól, hanem hogy a farizeusok és szadduceusok tanításától kell óvakodniuk.

Jézus pedig Fülöp-Caezarea környékére jött és megkérdezte tanítványait mondván: Kinek tartják az emberek az Emberfiát?

Ők pedig mondák: Némelyek keresztelő Jánosnak, némelyek pedig Illésnek, némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.

Mondá neki Jézus: Hát ti kinek tartotok engem?

Mire Simon Péter monda: Te Krisztus vagy, az élő Istennek fia.

Felelvén erre Jézus, monda neki: Boldog vagy Simon, Jónás fia! mert a test és vér nem jelentette ki ezt neked, hanem az én Atyám, ki mennyekben van.

És én mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen kősziklára építem anyaszentegyházamat, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.

És neked adom a mennyország kulcsait; és bármit megkötsz a földön, meg lesz kötve mennyekben is, és bármit feloldasz földön, fel lesz oldva mennyekben is.

Akkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek meg ne mondják, hogy ő a Jézus Krisztus.

Attól fogva kezdé Jézus tanítványaival megértetni, hogy Jeruzsálemben kell mennie és a népnek véneitől és az írástudóktól és papi fejedelmektől sokat szenvednie és megöletnie és harmadnapon! feltámadnia.

És Péter magához vonta őt és szemrehányást tett neki mondván: Távol legyen ez tőled Uram, ez ne történjék veled!

Ki hátrafordulva, monda Péternek: Hátra tőlem, sátán! Botránkoztatsz engem, mert nem érted Istennek, hanem az embereknek dolgát.

Akkor monda Jézus tanítványainak: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.

Mert aki akarja menteni életét, elveszti azt; aki pedig énérttem elveszti életét, megtalálja azt.

Mert mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkének pedig kárát vallja? Vagy mit ad az ember cserébe lelkéért?

Mert az Emberfia majd eljön az ő Atyja dicsőségében angyalaival, és akkor megfizet kinek-kinek cselekedetei szerint.

Bizony mondom nektek, vannak némelyek az itt állók közül kik nem ízlelik meg a halált, mígnem meglátják az Emberfiát eljönni az ő országában.

És hat nap múlva maga mellé vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, az ő testvérét, és felvezette őket egy magas hegyre külön.

És elváltozott előttük, színében, és arca fénytett, mint a nap, ruhái pedig fehérek lettek, mint a hó.

És íme megjelentek neki Mózes. és Illés, és beszéltek vele.

Mire aztán Péter monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk: ha akarsz, csináljunk itt három hajlékot: neked egyet, Mózesnek egyet, és Illésnek egyet

Mialatt ő még szólott, íme fényes felhő árnyékozta be őket. És íme egy hang felhőből, mely így szólt: Ez az én szerelmes Fia kiben nekem jó kedvem telik; őt hallgassátok

S amint ezt a tanítványok hallották, arcukra borulta és igen féltek.

De Jézus hozzájuk ment, illett őket és monda nekik: Keljetek fel és ne féljete!

Mikor pedig szemeiket felemelték, senkit sem láttak, csak Jézust magát.

És a hegyről lejövet hagyta nekik Jézus, mondván: Senkinek el ne mondjátok e látomást, míg az Emberfia halottaiból föl nem támad.

És kérdezték őt a tanítványok mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kel eljönnie?

Ő pedig felelén monda nekik: Illés, ugyan el fog jönni és helyreállit mindent.

De én azt mondom nektek, hogy Illés már eljött, és nem ismerték meg őt, hanem azt tettek vele, amit akartak, így fog az Emberfia is tőlük szenvedni.

Akkor megértették a tanítványok, hogy Keresztel? Jánosról szólott nekik.

És mikor a néphez jött, egy ember járul hozzá térdre esve előtte,

mondván: Uram, könyörül meg fiamon, mivel holdkóros és sokat szenved; mert majd tűzbe esik, majd vízbe.

És elvittem őt tanítványaidhoz, de nem tudták őt meggyógyítani.

Mire Jézus monda: Oh hitetlen és elfajult nemzedék! Meddig leszek még veletek? Meddig tűrlek még benneteket? Hozzátok ide hozzám!

És Jézus megfenyegette őt, és kiment belőle az ördög és meggyógyult a gyermek azon órától.

Akkor a tanítványok titkon Jézushoz mentek és mondák: Miért nem tudtuk mi kiűzni?

Monda nekik Jézus: A ti hitetlenségtek miatt Mert bizony mondom nektek, ha annyi hitetek lesz mint egy mustármag, s azt mondjátok e hegynek: Menj innét amoda! - elmegy, és semmi sem lesz nektek lehetetlen.

De ez a faj ki nem úzhető másképp, mint csak imádság és böjt által.

Mialatt pedig Galileában tartózkodtak, monda nekik Jézus: Az Emberfiát az emberek kezébe adják és megölik őt, és harmadnapon feltámad. Mire igen megszorodtak.

És mikor Kafarnaumba érkeztek, az adószedők Péterhez mentek és mondák neki: A ti mesteretek nem fizeti meg a kettősdrachmát?

Monda amaz: Igen. És mikor bement a házba, Jézus megelőzte őt mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kitől szednek vámot vagy adót? Fiaiktól-e vagy az idegenektől?

És ő monda: Az idegenektől. Monda neki Jézus: Tehát a fiák szabadok.

De hogy meg ne botránkoztassuk őket, menj a tengerhez, vesd ki a horgot, és azt a halat, mely legelőször ráakad, fogd ki, és ha kinyitod száját, találsz egy statert; vedd azt és add nekik én érettem és te éretted.

Azon órában a tanítványok Jézushoz járultak és mondák: Kit vélsz nagyobbnek mennyek országában?

És Jézus odahívott egy kisdedet, közéjük állította

és így szólt: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisdedek, nem mentek be mennyek országába.

Tehát aki megalázza magát, mint e kisded, az nagyobb mennyek országában.

És aki egy ilyen kisdedet befogad az én nevemben, engem fogad, be.

Aki pedig megbotránkoztat egyet azon kisdedek közül, kik énbennem hisznek, annak jobb, ha malomkövet kötnek a nyakára és a tenger mélyébe süllyeszti.

Jaj a világnak a botrányok miatt! Mert szükség ugyan, hogy botrányok jöjjenek; de jaj annak az embernek, aki által a botrány jó!

Ha tehát kezed, vagy lábad botránkoztat, vágd le azt és vedd el magadtól! Jobb neked bénán vagy sántán az életre bemenned, mint két kézzel vagy lábbal bírva az örök tűzre vettetned.

És ha a szemed botránkoztat, vágd ki azt és vedd el magadtól! Jobb neked egy szemmel bemenni az életre, mint két szemmel a gehenna tűzére vettetni.

Vigyázzatok, hogy meg ne vessetek egyet e kicsinyek közül! Mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik az égben mindenkor látják Atyám orcáját, ki mennyekben van.

Mert az Emberfia megmenteni jött, ami el volt veszve.

Mit gondoltok? Ha valakinek száz juha van és egy közülük eltéved, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyeken és elmegy keresni azt, amely eltévedett?

És ha úgy esik, hogy megtalálja, bizony mondom nektek, hogy annak jobban örül, mint a kilencvenkilencnek, amelyek el nem tévedtek.

Így nem akarja a ti Atyátok, ki mennyekben, van, hogy elveszen egy e kisdetek közül.

Ha pedig vetkezik ellened atyádfia, menj és fedd meg őt egyedül közötted és közöttte. Ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.

Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásán álljon az egész dolog.

Hogyha pedig nem hallgat rajok, mondd meg az egyháznak. Ha pedig az egyházra sem hallgat, legyen neked mint a pogány és a vámos.

Bizony mondom nektek: Bármit megkötöztök a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és bármit feloldotok a földön, föl lesz oldva a mennyben is.

Ismét mondom nektek, hogy ha ketten közöletek megegyeznek a földön minden dologra nézve, amit kérnek, megleszen nekik Atyámtól, ki mennyekben van.

Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlve vannak az én nevemben, ott vagyok közepettük.

Akkor hozzáment Péter és monda: Uram, hányszor vétkezhetik ellenem atyámfia, és hányszor bocsássak meg neki ? Hétszer-e?

Monda neki Jézus: Nem mondom neked hétszer, hanem hetvenszerhétyszer.

Ennélfogva hasonló mennyek országa a királyhoz, ki szolgálival le akart számolni.

És mikor leszámolni kezdett, eléje hoztak egyet, ki tízezer talentummal tartozott neki.

Mivel pedig nem volt miből fizetnie, megparancsolta az ura, hogy adják el őt, feleségét, fiait és mindenét, amije van, és így fizesse meg tartozását.

A szolga azonban leborulva kérte őt, mondván: Légy türelemmel irántam és mindent megfizetek neked!

Megkönyörült tehát az úr ama szolgán, elbocsátotta őt és elengedte neki adósságát.

Amint pedig ama szolga kiment és egyik szolgatársával találkozott ki száz dénárral tartozott neki, megfogta és fojtogatta őt, mondván: Add meg, amivel tartozol!

És szolgatársa leborulva kérte őt mondván: Légy türelemmel irántam és mindent megfizetek neked!

Amaz azonban nem akart, hanem fogta és börtönbe vetette őt, míg meg nem fizette tartozását.

Mikor tehát szolgatársai a történeteket látták, igen megsomorodtak, és elmentek s elmondották uruknak mindazt, ami történt.

Akkor maga elé idézte őt ura és monda neki: Gonosz szolga! minden adósságodat elengedtem, mivel kértél engem.

Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, mint ahogy én is megkönyörültem rajtad?

És haragjában átadta őt ura a kínzóknak, míg minden adósságát le nem fizeti.

Így cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha meg nem bocsáttok ki-ki az ő atyjafiának, szívetekből.

S történt, mikor Jézus ezen beszédek elvégzése, elindult Galileából és Júdea határaiba ment a Jordánon túl.

És sok nép követte őt, és meggyógyította őket ottan.

És hozzá mentek a farizeusok, kísértve őt és mondván: Szabad-e az embernek feleségét elbocsátani bármi okból?

Mire ő monda nekik: Nem olvastátok, hogy aki az embert teremtette, kezdetől fogva férfinak és asszonynak teremtette őket? És monda:

Ennekokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik, és ketten lesznek egy testben.

Tehát már nem két testet, hanem egyet képeznek. Ennélfogva amit Isten összekötött, ember el ne válassza.

Mondák neki: Miért parancsolta tehát Mózes, hogy (az asszonynak) váló-levelet adjunk és elbocsássuk?

Monda nekik: Mert Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg nektek feleségteket elbocsátani; de kezdetől fogva nem így volt.

Mondom pedig nektek, hogy aki elbocsátja feleségét - kivéve a paráznság esetét - és mást vesz, házasságtörést követ el; és aki az elbocsátottat elveszi, házasságtörést követ el.

Mondák neki tanítványai: Ha így áll az ember dolga a feleségével, akkor jobb nem házasodni.

Monda nekik: Nem mindenki fogja föl ezt az ígét, hanem csak akiknek megadatott.

Mert vannak férfi erejüktől meg fosztottak, kik anyjok méhéből így születtek, és vannak férfi erejüktől meg fosztottak kiket az emberek tettek azokká, és vannak férfiatlanok kik önmagoknak szegték férfi erejüket mennyek országáért. Aki fel tudja fogni, fogja fel!

Akkor kisdedeket vittek hozzá, hogy kezeit rajok tegye és imádkozzék. A tanítványok azonban rajok támadtak.

De Jézus monda nekik: Hagyjatok békét a kisdedeknek és ne tiltsátok nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyek országa!

És miután kezeit rajok tette, elment onnét.

És íme, egyvalaki hozzájárult és monda neki: Jó Mester! Mi jót cselekedjem, hogy örök életem legyen?

Monda neki: Mit kérdesz engem a jóról? Egy a jó, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat!

Monda neki: Melyeket? Mire Jézus viszonzá: Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamistanúságot ne szólj;

tiszteljed atyádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!

Monda neki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. Mi hiányzik még nekem?

Monda neki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el amid van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, s jöjj, kövess engem!

Mikor azonban az ifjú e szót hallotta, szomorúan távozott, mert sok vagyona volt.

Jézus pedig monda tanítványainak: Bizony mondom nektek, hogy a gazdag nehezen jut be mennyek országába.

És ismét mondom nektek: Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni mennyek országába.

Ennek hallatára a tanítványok, igen csodálkoztak és mondák: Ki fog akkor üdvözülni?

Jézus pedig rajok tekintett és monda nekik: Embereknél lehetetlen ez, de Istennél minden lehetséges.

Akkor megszólalt Péter és monda neki: íme, ni mindent elhagytunk és követtünk téged, mi lesz tehát velünk?

Jézus pedig monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy ti is, kik engem követetek, az újjászületéskor, mikor majd az Ember-la az ő fenségének trónján ül, tizenkét széken ültök és ítéletek Izraelnek tizenkét törzsét.

És mindaz, aki elhagyja házát, vagy testvéreit, vagy nővéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy fiait, vagy szántóföldeit az én nevemért, százannyit kap, és az örök életet bírja.

Sokan lesznek pedig elsőkből utolsókká és utolsókból elsőkké.

Hasonló mennyek országa egy gazdaemberhez, ki korán reggel kiment munkásokat fogadni a szőlőjébe.

Megszerződött pedig a munkásokkal egy dénár napi bérben, és elküldötte őket szőlőjébe.

És midőn három órá tájban kiment, másokat látott a piacon tétlen állni.

És monda nekik: Menjete ti is szőlőmbe, és ami méltányos lesz, megadom nektek.

Azok tehát elmentek. És ismét kiment hat és kilenc óra körül, és hasonlóképen cselekedett.

Tizenegy óra tájban pedig kiment, és másokat- talált veszteg állva, és monda nekik: Mit álltok itt egész nap tétlen?

Mondják neki: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Mondja nekik: Menjetek ti is szőlőmbe!

Mikor pedig beesteledett, monda a szőlősgazda felügyelőjének: Hívd össze a munkásokat és add meg nekik béröket, kezdve az utolsóktól az elsőig.

Mikor tehát előjöttek, kik tizenegy óra tájban érkeztek, kaptak egy-egy -dénárt.

Mikor pedig az első is előjöttek, azt hitték, hogy többet kapnak, de ők is egy-egy dénárt kaptak.

És amint fölverték, zúgolódtak a gazda ellen,

mondván: Ezek az utolsók egy órát dolgoztak, és egyenlőkké tetted őket velünk, kik a nap terhét és hevét viseltük.

Ő azonban felelé egyiknek közölük és monda: Barátom! nem követek el veled igazságtalanságot; nemde egy dénárban szerződtél meg velem?

Vedd ami a tied, és menj! Én pedig annyit akarok adni ez utolsóknak is, mint neked.

Vagy nem szabad azt tennem, amit akarok? Vagy tán rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?

Így lesznek az utolsók elsőkké, az elsők utolsókká. Mert sokan vannak a hivatalosak de kevesen a választottak.

S midőn Jézus elindult Jeruzsálem felé, magához vette a tizenkét tanítványt külön, és monda nekik:

Íme, fölmegyünk Jeruzsálembe és az Emberfia elárultatik a főpapoknak és Írástudóknak, és halálra ítélik őt.

És átadják őt a pogányoknak kicsúfolásra, megostorozásra és megfeszítésre, és harmadnapon feltámad.

Akkor hozzájárult Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival, leborult előtte és kért tőle valamit.

Monda neki: Mit akarsz? Az feleli: Mondjad, rogy ez az én két fiam, egyik jobb, másik bal felől üljön melletted országodban.

Mire Jézus monda: Nem tudjátok mit kértek. Meg tudjátok-e inni azt a poharat, melyet én inni fogok?

Felelék neki: Meg tudjuk.

Monda nekik: Az én poharamat ugyan megisszátok, de hogy jobбомra, vagy balomra üljete, azt nem adhatom meg nektek, hanem azoknak, kiknek Atyám készítette.

És amint ezt a tíz meghallotta, boszankodtak a két testvérré.

Jézus pedig magához hívta őket és monda: Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és akik felebbvalók, hatalmat gyakorolnak fölöttük.

Ne így legyen tiköztetek; hanem aki köztöttek nagyobb akar lenni, legyen a ti szolgátok,

és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti cselédetek.

Valamint az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy szolgáljon és életét adja sokakért váltságul.

És midőn kimentek Jerikóból, nagy népsereg követte őt.

És íme két vak, kik az út mellett ültek, meghallotta, hogy Jézus arra megy, és kiabált mondván: Uram, könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!

A nép pedig csitította őket, hogy hallgassanak. De azok még jobban kiabáltak, mondván: Uram, könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!

És Jézus megállott és magához hívta őket mondván: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

Mondják neki: Uram, hogy megnyíljanak szemeink.

Jézus tehát megkönyörült rajtuk, megérintette szemeiket és azonnal láttak és követték őt.

S mikor Jeruzsálemhez közeledtek és Betfagéba értek, az Olajfák hegyéhez, akkor Jézus elküldött két tanítványt,

mondván nekik: Menjetek az átellenben fekvő helységbe, és azonnal találtok egy szamarat megkötve, és a vemhét vele; oldjátok el vezessétek ide nekem!

És ha valaki nektek valamit szól, mondjátok, hogy az Urnak van szüksége ezekre, és azonnal elengedi.

Ez az egész pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta megjövendölt mondván:

Mondjátok meg Sion leányának: íme a te királyod jön hozzád szelíden, ülve a szamáron és a teherhordónak vemhén.

Elmentek tehát a tanítványok és úgy cselekedtek, amint Jézus nekik parancsolta.

És odavezették a marat és vemhét, rajok rakták ruháikat és ráülteték őt.

A nagy sokaság pedig leterítette ruháit az úton; mások pedig gallyakat vágtak a fákról és azt hintették az útra.

A seregek pedig, amelyek előtte és utána mentek, kiáltották mondván: Hozanna Dávid fiának! Áldott, ki az Úr nevében jó! Hozanna a magasságban!

És mikor bement Jeruzsálembe, egész város lázba jött mondván: Kicsoda ez?

A nép pedig mondotta: Ez Jézus, a názáreti próféta Galileából.

És Jézus bement az Isten templomába és mind kiűzte, kik a templomban eladtak és vásároltak, és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatta.

És monda nekik: Írva van: "Az én házamat imádság házána hívják"; ti pedig rablóbarlanggá tettétek azt.

És vakok és sánták járultak hozzá a templomban, és meggyógyította őket.

Midőn pedig a főpapok és Írástudók látták a csodákat, melyeket művelt, és a gyermekeket, kik a templomban kiáltoztak, mondván: Hozanna Dávid fiának! - boszankodtak.

És mondák neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nekik: Igenis! Sohasem olvastátok, hogy a kisdedek és csecsemők szájából szereztél dicséretet?

És otthagyva őket, kiment a városon kívül Bethániába és ott maradt.

Reggel pedig amint visszatért a városba, megéhezett.

S meg látván egy fügefát az út mellett, odament hozzá, de nem talált rajta egyebet, mint csak leveleket, mire így szólt: Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé! És a fügefa rögtön elszáradt.

Minek láttára a tanítványok, csodálkoztak, mondván: Hogyan elszáradt egyszerre!

Jézus pedig, monda nekik: Bizony mondom nektek, ha hitetek lesz és nem kételkedtek, nemcsak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a hegynek azt mondjátok: Emelkedjél fel és vesd magadat a tengerbe, meglesz.

És mindazt, amit az imádságban hittel kértek, megnyeritek.

És mikor bement a templomba, tanítás közben hozzájárultak a főpapok és a nép vénei, mondván: Miféle hatalommal cselekszed ezt? És ki adta neked ezt a hatalmat?

Jézus felelé nekik és monda: Én is kérdek tőletek valamit, mire ha megfeleltek nekem, és is megmondom nektek, hogy miféle hatalommal cselekszem ezt.

János keresztsége honnét volt? Az égből-e, vagy az emberektől? Ők pedig tanakodtak magok közt, mondván:

Ha azt mondjuk: az égből, azt fogja nekünk mondani: Miért nem hittetek tehát neki? Ha pedig azt mondjuk: az emberektől, félnünk kell a néptől, mert Jánost mindenki prófétának tartotta.

És felelék Jézusnak és mondák: Nem tudjuk. Monda ő is nekik: Én sem mondom meg nektek, miféle hatalommal cselekszem ezt.

De mit gondoltok? Egy embernek két fia volt, és elment az elsőhöz és így szólt: Fiam, menj ki ma és dolgozzál szőlőmben!

Az pedig felelé és monda: Nem megyek. Később azonban megbánta és kiment.

Elment azután a másikhöz és hasonlóképen szólt. Az pedig felelvén, monda: Megyek, Uram, és nem ment.

A kettő közül melyik tette meg atyja akaratát? Mondják neki: Az első. Monda nekik Jézus: Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és paráznaszemélyek előbb bejutnak Isten országába, mint ti.

Mert eljött hozzátok János az igazságosság útján, és nem hittetek neki, holott a vámosok és paráznaszemélyek hittek neki. Ti pedig dacára hogy láttátok ezt, utóbb sem bántátok meg, hogy hittetek volna neki.

Halljátok más példabeszédet: Volt egy gazdaember, ki szőlőt ültetett és körülkerítette sövénnel, és sajtót ásott benne és tornyot épített, és bérbe adta szőlőmiveseknek és elutazott messzire.

Mikor pedig a gyümölcszedés ideje elérkezett, elküldötte szolgálait a szőlőmivesekhez, hogy a termést beszedjék.

Ám a szőlőmivesek megfogták az ő szolgálait, s egyiket megverték, másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték.

Ismét más szolgálakat küldött, az előbbieknél többet, és hasonlóképp cselekedtek velők.

Végre pedig fiát küldötte hozzájuk mondván: Fiamat csak meg fogják becsülni.

A szőlőmivesek azonban amint meglátták a fiút, mondák magok között: Ez az örökös, jertek, öljük meg őt és miénk lesz az 6 öröksége.

És megragadva őt, kidobták a szőlőből és megölték.

Mikor tehát majd eljön a szőlő ura, mit fog cselekedni azokkal a szőlőmivesekkel?

Mondják neki: A gonoszokat gonoszul veszi el és szőlőjét más miveseknek adja bérbe, kik a termést annak idején beszolgáltatják neki.

Monda nekik Jézus: Sohasem olvastátok az írásokban: "A kő, melyet az építők megvetettek, az lett szegletfővé? Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünkben."

Azért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és oly nemzetnek adatik, mely megtermi gyümölcsét.

És mindaz, ki e kőre esik, összezúzódik, és akire ráesik, azt összemorzsolja.

S mikor hallották a főpapok és farizeusok az ő példabeszédeit, megértették, hogy róluk mondja azokat.

És el akarták őt fogni, de féltek a néptől, mert prófétának tartották őt.

És Jézus ismét példabeszédekben szólott nekik mondván:

Hasonló mennyek országa a királyhoz, ki fiának menyegzőt tartott.

És elküldötte szolgálait, hogy a menyegzőre hivatalosakat hívják, de azok nem akartak eljönni.

Ismét más szolgálakat küldött mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: íme elkészítettem ebédemet, ökreim és hizlalt állataim le vannak öelve, és minden kész: jöjjetek a menyegzőre!

Azok pedig nem törődtek vele és elmentek, ki a majorjába, ki a keresete után.

A többiek pedig megfogták szolgálait és méltatlanságokkal illetve, megölték őket.

Amint pedig ezt a király meghallotta, megharagudott, és elküldve hadait elpusztította ama gyilkosokat és városukat felgyújtotta.

Azután monda szolgáinak: A menyegző kész ugyan, de a hivatalosak nem voltak méltók.

Menjete ki tehát az útszélekre és akiket csak találtak, hívjátok a menyegzőre!

És kimenvén a szolgák az utakra, összegyűjtötték mind, akiket találtak, jókat és rosszakat, és megtelt a menyegzős ház vendégekkel.

Bement pedig a király, hogy lássa a vendégeket, és látott ott egy embert, aki nem volt menyegzős ruhába öltözve.

És monda neki: Barátom! hogy jöttél te ide be, holott nincs menyegzős ruhád? Az pedig elnémult.

Akkor monda a király a szolgáknak: Kötözzétek meg kezeit és lábait s dobjátok ki őt a külső sötétségre! Ott sírás lesz és fogak csikorgatása.

Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak

Akkor a farizeusok elmentek és tanácsot tartottak, hogyan foghatnák meg őt beszédében.

És elküldötték hozzá tanítványaikat a herodiánusokkal, mondván: Mester tudjuk, hogy igazmondó vagy és az Isten útját igazságban tanítod és nem törődöl senkivel, mert nem tekinted az emberek személyét.

Mond meg tehát nekünk, mit gondolsz: Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?

Jézus azonban felismerve az ő álnokságukat, monda: Mit kísértetek engem, képmutatók?

Mutassátok meg nekem az adópénzt! Azok pedig odanyújtottak neki egy dénárt.

És monda nekik Jézus: Kié ez a kép és e fölirat?

Mondják neki: A császáré. Akkor monda nekik: Adjátok meg tehát, ami a császáré, a császárnak, és ami Istené, az Istennek.

Ezek hallatára elcsodálkoztak és otthagya őt, eltávoztak.

Ama napon szaduceusok jöttek hozzá, kik azt mondják, hogy nincs föltámadás, és kérdezték őt, mondván: Mester! Mózes azt mondta, hogy ha valaki meghal fiúgyermek nélkül, vegye el a testvére az ő feleségét és támasszon magzatot testvérenek.

Volt minálunk hét testvér. És az első miután megházasodott, meghalt. S mivel magzata nem volt, feleségét testvéreire hagyta.

Hasonlóképpen a második és harmadik is, egész a hetedikig.

Mindezek után pedig végre az asszony is meghalt.

A föltámadáskor tehát a hét közül melyiknek lesz ez a felesége? Mert mindegyiké volt.

Mire Jézus monda nekik: Tévedtek, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Isten erejét.

Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem úgy lesznek, mint az Isten angyalai mennyben.

A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e, amit az Isten mondott nektek, midőn így szólt:

"Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákob Istene;" - Nem a halottak Istene, hanem az élőké.

És midőn a nép ezt hallotta csodálkozott az ő tanításán.

A farizeusok pedig amint meghallották, hogy a szaduceusokat elhallgattatta, egybegyűltek,

és kérdé őt egyikök, egy törvénytudó, kísértvén őt:

Mester! melyik a legnagyobb parancsolat a törvényben?

Monda neki Jézus: Szeressed a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez a legnagyobb és első parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint tennenmagadat.

E két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták.

Mikor pedig a farizeusok egybegyűltek, kérdé őket Jézus,

mondván: Mit tartotok a Krisztus felől? Ki fia ő? Mondják neki: Dávidé.

Monda nekik: Miképen hívja tehát őt Dávid Lélekben urának, mondván:

Monda az Úr az én Uramnak : Ülj az én jobbomra, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem?

Ha tehát Dávid őt Urának szólítja, hogyan lehet az ő fia?

És senki sem tudott neki egy szót sem felelni, sem nem merte őt senki többé az naptól fogva kérdezni.

Akkor szólott Jézus a seregekhez és tanítványaihoz,

mondván: Mózes székébe az írástudók és farizeusok ültek.

Mindazt tehát, amit nektek mondanak, tartsátok meg és cselekedjete; de az ő tetteik szerint ne cselekedjete, mert mondják és nem cselekszik.

Mert nehéz és elviselhetetlen terheket rónak és raknak az emberek vállaira; de ők ujjúkkal sem akarják azokat megmozdítani.

Hanem minden cselekedetüket azért teszik, hogy lássák őket az emberek, mert szélesre szabják imaszíjait és megtoldják bojtjaikat.

Szeretik az első helyeket a lakomákon és az első székeket a zsinagógákban,

és a köszöntéseket a nyilvános tereken, és hogy Rabbinak hívják őket az emberek.

Ti azonban ne hívassátok magatokat Rabbinak, mert egy a ti Mestertek; ti pedig mindannyian testvérek vagytok.

És atyátoknak se szólítsatok senkit e földön, mert egy a ti Atyátok, ki mennyekben van.

Se ne hívassátok magatokat mestereknek; mert egy a ti Mestertek: Krisztus.

Aki nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.

Aki pedig magát fölmagasztalja, megaláztatik; és aki megalázza, felmagasztaltatik.

De jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt. Mert ti sem mentek be, még a bemenni akarókat sem hagyjátok bejutni.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok! mert megemésztitek az özvegyek házait, hosszú imádságaitokkal; ezért súlyosabb ítélet alá estek.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok! mert körüljártok a tengert és a szárazföldet, hogy egy-egy hitfelet szerezzetek, és ha azzá lett, a gehenna fiává teszitek, kétszeri inkább magatoknál.

Jaj nektek, vak vezérek, kik azt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, az semmi; aki pedig a templom aranyára esküszik, az kötelezve van.

Esztelenek és vakok! Vájjon mi előbbrevaló, az arany-e vagy a templom, mely az aranyat megszenteli?

És ha valaki az oltárra esküszik, az semmi; aki pedig az ajándéokra esküszik, mely rajta van, az kötelezve van.

Vakok! Vájjon mi nagyobb, az ajándék-e, vagy az oltár, mely az ajándékot megszenteli?

Aki tehát az oltárra esküszik, reá esküszik és mindenre, ami azon van.

És aki a templomra esküszik, raja esküszik és arra is, ki abban lakik.

És aki az égre esküszik, az Isten trónjára esküszik és arra, aki azon ül.

Jaj nektek, képmutató írástudók! kik tizedet adtok a mentából és az ánizsból és a köményből, de elhanyagoljátok, ami fontosabb a törvényben: az ítéletet, az irgalmasságot és a hitet. Ezeket meg kellett tenni, amazokat el nem hagyni.

Vak vezérek! kik a szűnyogot átszűritek, a tevét pedig lenyelitek.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztogatjátok a pohár és tál külsejét; belül pedig telve vagytok rablással és tisztátalansággal.

Vak farizeus! tisztítsd meg előbb a pohárnak és tálnak belsejét, hogy a külseje is tiszta legyen.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok! mert hasonlók vagytok a kimeszelt sírokhoz, melyek kívülről ékeseknek látszanak az embereknek, de belül tele vannak halottak csontjaival és minden undoksággal.

Így ti is, kívülről ugyan igazaknak látszotok az embereknek, belül pedig tele vagytok képmutatással és gonoszsággal.

Jaj nektek, képmutató Írástudók és farizeusok! kik a próféták sírjait építitek és az igazak síremlékeit ékesítitek,

és azt mondjátok: Ha atyáink napjaiban éltünk volna, nem lettünk volna részesek velük a próféták vérében.

Így hát önmagatok ellen tesztek tanúságot, hogy fiai vagytok azoknak, kik a prófétákat megölték!

Csak töltsétek be hát a ti atyáitok mértékét!

Kígyók! Viperák fajtái! Hogyan kerülitek ki majd a pokoli ítéletet?

Miértis íme én prófétákat, bölcséket és írástudókat küldök hozzátok, kik közül némelyeket megöltök és megfeszíttek, némelyeket megostoroztok zsinagógáitokban, és üldöztök városról városra:

hogy rátok szálljon minden igaz vér, mely kiontatott a földön, az igaz Ábel véréből Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit megöltetek a templom és az oltár között.

Bizony mondom nektek, eljön mindez erre a nemzedékre.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, mely megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, kik hozzád küldettek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk egybegyűjti csirkéit szárnyai alá, és nem akartad!

Íme pusztán hagyatik nektek a ti házatok.

Mert mondom nektek: Nem láttok engem mostantól fogva, míg nem mondjátok: Áldott ki az Úr nevében jó.

És kijővén Jézus a templomból, eltávozott. És hozzámentek tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.

Ő pedig felelé és monda nekik: Látjátok mindezt? Bizony mondom nektek: nem marad itt kő kövön, mely le nem rontatnék.

Mikor pedig az Olajfák hegyén leült, hozzájárultak tanítványai titkon, mondván: Mondd meg nekünk mikor lesz ez? és mi lesz a jele eljövetelednek és a világ végének?

Mire Jézus monda nekik: Vigyázzatok, hogy valaki el ne ámítson benneteket!

Mert sokan fognak jönni az én nevemben, mondván: Én vagyok a Krisztus; és sokakat megtévesztenek.

Midőn hallani fogtok harcokról és háborús hírekről: Vigyázzatok, hogy meg ne rémüljete, mert ennek meg kell történnie, de ez még nem a vég.

Mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen, és dögvészek és éhínség és földrengések lesznek helyenként.

De mindez csak kezdete a fájdaloknak.

Akkor sanyargatásra adnak át és megölnék benneteket és gyűlölni fognak titeket az összes nemzetek az én nevemért.

És akkor sokan megbotránkoznak, elárulják és gyűlölik egymást.

És sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek.

S mivelhogy elhatalmasodik a gonoszság, sokaknak meghűl a szeretete.

Aki azonban állhatatos marad mindvégig, az üdvözü.

És hirdetni fogják az ország ezen evangéliumát az egész világon, bizonyágul minden nemzetnek: - és azután jön a végezet.

Mikor tehát látjátok majd, hogy a pusztulás, undoksága, melyet Dániel próféta megjövendölt, a szent helyen áll - aki olvassa, értse, -

akkor, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekre;

és aki a háztetőn van, le ne szálljon, hogy valamit kivigyen házából;

és aki a mezőn van, vissza ne térjen, hogy köntösét elvigye.

Jaj pedig a viseléseknek és szoptatóknak ama napokban!

Imádkozzatok pedig, hogy futástok ne történjék télen, vagy szombaton.

Mert nagy szorongatás lesz akkor, amilyen nem volt világ kezdetétől fogva mindeddig, és nem is lesz

És ha meg nem rövidítenének ama napok, nem menekülne meg egy ember sem; de a választottakért megrövidítenek azok a napok.

Akkor, ha valaki azt mondja nektek: íme itt a Krisztus vagy amott, ne higyjétek.

Mert támadnak hamis krisztusok és hamis próféták, és nagy jeleket és csodákat művelnek, úgy hogy, (ha lehetséges volna), még a választottak is tévedésbe essenek.

Íme, előre megmondottam nektek!

Ha tehát azt mondják nektek: íme a pusztában van, ne menjete ki; íme odabenn, - ne higyjétek.

Mert valamint a villám napkeleten támad és látszik napnyugotig: úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.

Ahol a hulla, van oda gyűlnek a sasok is.

Nyomban pedig ama napok gyötrelme után a nap elsötétedik, és a hold nem adja világát, a csillagok lehullanak az égről és az egek erői megrendülnek.

És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen és akkor jajveszékelnék a föld minden nemzetségei és látni fogják az emberfiát jönni az ég felhőin, nagy hatalommal és fönséggel.

És szétküldi angyalait hangos harsonaszóval és egybegyűjtik az ő választottait a négy szél felől, az ég egyik végétől a másikig.

A fügefáról pedig vegyetek példát! Mikor ága már gyenge és levelei kisarjadztak, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Azonképen ti is, ha mindezt látjátok, tudjátok, hogy közel van az ajtóban.

Bizony mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, míg mindez meg nem történik.

Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.

Arról a napról és óráról azonban senki sem tud, még az ég angyalai sem, hanem csak az Atya egyedül.

Amint pedig Noé napjaiban volt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is.

Mert miként a vízözön előtti napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez adtak mindazon napig, melyen Noé bement a bárkába,

és nem tértek észre, míg meg nem jött a vízözön és el nem söpörte mindnyájokat: úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.

Akkor ketten lesznek a mezőn: az egyik fölvetetik, a másik otthagytatik.

Ketten örölnek egy malomban: egyik fölvetetik, a másik ottmarad.

Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok mely órában jő el a ti Uratok.

Azt pedig értsétek meg, hogy ha tudná a családátya, mely órában jön a tolvaj, bizonyára vigyázna és nem hagyna betörni a házába.

Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem vélitek, jő el az Emberfia.

Vajjon kicsoda a hú és okos szolga, kit az ő ura háznépe fölé rendelt, hogy nekik eledelt adjon annak idején?

Boldog a szolga, kit, mikor ura eljön, ily cselekedetben talál.

Bizony mondom nektek, hogy minden jószága fölé rendeli őt.

Ha pedig ama szolga gonoszul azt mondja szívében: Késik az én uram jövetelével,

és szolgatársait verni kezdi, a részegeskedőkkel pedig eszik és iszik:

eljő majd azon szolgának ura olyan napon, melyen nem reményli és oly órában, a melyben nem sejt,

és kettéhasítja őt és a képmutatókkal adja ki részét; ott sírás és fogak csikorgatása lesz.

Akkor hasonló lesz mennyek országa tíz szűzhöz, kik fogták lámpáikat és eléje mentek a vőlegénynek és menyasszonynak;

Őt pedig közülük balga volt, és öt okos.

Ám az öt balga fogta lámpáját és nem vitt magával olajat.

Az okosak pedig vittek olajt edényeikben a lámpákkal együtt.

Mivel pedig a vőlegény késett, szunyadoztak mindannyian és elaludtak.

Éjfélkor azonban lárma támadt: íme jön a vőlegény, menjetek ki elébe!

Akkor fölkeltek mind ama szüzek és rendbe hozták lámpáikat.

A balgák pedig mondták az okosoknak: Adjatok nekünk olajotokból, mert a mi lámpáink elalszanak.

Felelének az okosak mondván: Hogy esetleg se nekünk, se nektek ne legyen elég, menjetek inkább az árusokhoz és vegyetek magatoknak.

És míg azok elmentek venni, jött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre és bezárult az ajtó.

Végre aztán jöttek a többi szüzek is, mondván: Uram, Uram, nyisd ki nekünk az ajtót!

De ő felelé és monda: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.

Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát!

Mert valamint egy messzire elutazó ember, előhívta szolgálait és átadta nekik minden vagyonát,

és az egyiknek adott öt talentumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, mindegyiknek a saját tehetsége szerint és azonnal elindult.

Elment tehát aki öt talentumot kapott, üzérkedett vele és más ötöt nyert.

Hasonlóképp aki kettőt kapott, más kettőt nyert.

Aki pedig egyet kapott, elment, elásta a földbe, és elrejtette urának pénzét.

Sok idő múlva azonban megjött ama szolgálknak ura és leszámolt velők.

És előlépett aki öt talentumot kapott, s más öt talentumot mutatott föl, mondván: Uram, öt talentumot adtál át nekem, íme más ötöt nyertem rajta.

Monda nekik ura: Jól van, derék és hű szolga! mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád, menj be a te urad örömébe.

Előlépett pedig az is, ki két talentumot kapott, és monda: Uram, két talentumot adtál át nekem, íme más kettőt nyertem.

Monda neki ura: Jól van, derék és hű szolga! mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád, menj be a te urad örömébe.

Előlépett pedig az is, ki egy talentumot kapott, és monda: Uram, tudom, hogy kemény ember vagy, ott is aratsz, ahol nem vetettél és gyűjtesz, ahol nem hintettél,

féltemben tehát, elmentem és elástam talentumodat a földbe, íme itt van, ami a tied!

Felelé pedig ura és monda neki: Gonosz és rest szolga! Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és gyűjtök, ahol nem hintettem,

tehát oda kellett volna adnod pénzemet a pénzváltóknak, hogy mikor megjövök, kamatostul kaptam volna vissza, ami az enyém.

Vegyétek el tehát tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van!

Mert mindannak, akinek van, adnak és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincsen, amiye van is, elveszik tőle.

És a haszontalan szolgát vessétek ki a külső sötétségre; ott majd sírás és fogak csikorgatása lesz!

Mikor pedig eljön az Emberfia az ő dicsőségében és az összes angyalok vele, akkor leül az ő dicsőségének trónjára.

És összegyűlnek eléje az összes nemzetek és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor szétválasztja a juhokat a bakoktól.

És a juhokat jobbjára állítja, a bakokat pedig baljára.

Akkor mondja a király azoknak, kik jobbjára felül lesznek: Jöjjetek Atyám áldottai, bírátok a világ kezdetétől fogva nektek készített országot!

Mert éheztem és ennem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; idegen voltam, és befogadtatok engem;

mezítelen és betakartatok engem; beteg voltam és meglátogattatok engem; börtönben voltam és eljöttetek hozzám.

Akkor felelik majd neki az igazak, mondván: Uram, mikor láttunk téged éhezni, és tápláltunk téged? szomjúhozni és italt adtunk neked?

Mikor láttunk téged mint idegent és befogadtunk téged? vagy mezítelenül és betakartunk téged?

Vagy mikor láttunk betegen, vagy a tömlőcben, és mentünk el hozzád?

És felevén a király, azt fogja nekik mondani: Bizony mondom nektek, amennyiben ezt egynek ezen legkisebb testvéreim közül cselekedtetek, nekem cselekedtetek.

Akkor azoknak is, kik balfelől lesznek mondani fogja: Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, mely az ördögnek és az ő angyalainak készített!

Mert éheztem és nem adtatok ennem; szomjúhoztam és nem adtatok innom;

idegen voltam és nem fogadtatok be; mezítelen és nem takartatok be; beteg és a börtönben, és nem látogattatok meg engem.

Akkor majd azok is felelik, mondván: Uram, mikor láttunk éhezni, vagy szomjúhozni, mint idegent vagy mezítelenül, betegen vagy, a börtönben, és nem szolgáltunk neked?

Akkor feleli nekik, mondván: Bizony mondom nektek, amennyiben nem cselekedtetek ezt egynek ezen légkisebbek közül, nekem sem cselekedtetek.

És ezek elmennek az örök kínra, az igazak pedig az örök életre.

És történt, midőn Jézus mindezen beszédek elvégzte, monda tanítványainak:

Tudjátok, hogy két nap múlva húsvét lesz és az Emberfiát elárulják, hogy megfeszítsék.

Akkor egybegyűltek a főpapok és a nép vénei a főpap pitvarába, kit Kaifásnak hívtak.

És tanácsot tartottak, hogy Jézust álnoksággal elfogják és megöljék.

Mondták azonban: Ne az ünnepnapon, hogy lázadás ne támadjon a nép között.

Mikor pedig Jézus Bethániában volt a poklos Simon házában,

egy asszony járult hozzá, alabastrom edényben drága kenettel és amint az asztalnál volt, fejére öntötte.

Midőn pedig a tanítványok ezt látták, boszankodtak, mondván: Mire való ez a pazarlás?

Mert ezt drágán el lehetett volna adni és a szegények közt kiosztani.

Amint pedig Jézus ezt megtudta, monda nekik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jól cselekedett velem!

Mert szegények mindig vannak veletek, én pedig nem mindig vagyok veletek.

Mert ő e kenetet testemre öntvén, az én temetésemre cselekedte.

Bizony mondom nektek, valahol csak ez evangéliumot hirdetik az egész világon, azt is elmondják, amit (ő) tett, az ő emlékezetére.

Akkor egy a tizenkettő közül, kit karioti Júdásnak neveztek, elment a főpapokhoz

és monda nekik: Mit adtok nekem, ha kezetekbe adom őt? Azok pedig harminc ezüst pénzt rendeltek neki.

És attól fogva kereste az alkalmat, hogy őt kezeikbe adja.

A kovásztalanok első napján pedig Jézushoz járultak a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy neked helyet készítsünk a húsvéti bárány elköltésére?

Jézus pedig monda: Menjetek a városba ahhoz a bizonyoshoz és mondjátok neki: A mester mondja: Az én időm közel van; nálad tartom a húsvétét tanítványaimmal.

És a tanítványok úgy tettek, amint Jézus nekik meghagyta, és elkészítették a húsvétét.

Mikor pedig beesteledett, letelepedett tizenkét tanítványával.

És mialatt ettek, így szólt: Bizony mondom nektek, hogy egy közületek elárul engem.

És fölötte megszomorodva, kezdek egyenkint kérdezni: Vajjon én vagyok-e, Uram?

Ő pedig felelé és monda: Aki kezét velem a tálba mártja, az árul el engem.

Az Emberfia elmegy ugyan, amint írva van felőle, de jaj annak az embernek, ki az Emberfiát elárulja; jobb volt volna neki, ha nem született volna az az ember.

Felelé pedig Júdás, ki őt elárulta és monda: Vajjon én vagyok-e, Rabbi? Monda neki: Te mondtad.

Vacsora közben pedig kezébe vette Jézus a kenyeret, megáldotta és megtörte, s tanítványainak adta és monda: Vegyétek és egyétek, ez az én testem.

És kezébe vette a kelyhet, hálát adott és nekik adta mondván: Igyatok ebből mindnyájan,

mert ez az én vérem, az új szövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.

Mondom pedig nektek: Nem iszom mostantól fogva a szőlő ezen terméséből ama napig, mikor majd amaz újat iszom veletek Atyám országában.

S miután dicsőítő éneket mondtatok, kimentek az Olajfák hegyére.

Akkor monda nekik Jézus: Ti mindnyájan megbotránkoztok énbennem ez éjjel. Mert írva van: Megverem a pásztort és elszélednek a nyáj juhai.

Miután pedig föltámadok, megelőzlek titeket Galileában.

Felelé pedig Péter és monda neki: Ha mindannyian megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.

Monda neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy ez éjjel, mielőtt a kakas szólna, háromszor megtagadsz engem.

Monda neki Péter: Ha meg kell halnom is veled, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképp szóltak az összes tanítványok.

Akkor Jézus egy majorba ment velőik, melyet Getszemáninak neveznek, és monda tanítványainak: Üljetek itt, míg amoda megyek és imádkozom.

És maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát és kezdett szomorkodni és aggódni.

Akkor monda nekik: Szomorú az én lelkem mindhalálig; váraoztatok itt és virrasszatok velem.

És egy kevésse előbbre menve, arcára borult, imádkozott és monda: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal nem amint én akarom, hanem amint te.

És tanítványaihoz ment és alva találta őket és monda Péternek: így, hát nem tudtatok egy óráig virrasztani velem?

Virraszatok és imádkoztatok, hogy kísértetbe ne esetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlén.

Ismét másodszor elment és imádkozott, mondván: Atyám! ha el nem mulhatik e pohár a nélkül, hogy megigyam, legyen a te akaratod.

És ismét jött és alva találta őket, mert szemeik. elnehezedtek.

És otthagya őket, ismét elment és imádkozott harmadszor, ugyanazon szavakat mondva.

Azután tanítványaihoz jött és monda nekik: Aludjatok immár és nyugodjatok! íme

elérkezett az óra és az Emberfia a bűnösök kezeibe kerül. Keljetez föl, menjünk! íme közeledik, aki engem elárul.

Még mialatt ő szólott, íme Júdás, egy a tizenkettő közül, megjelent és vele nagy csapat

kardokkal és botokkal, küldve a főpapoktól és a nép véneitől. Aki pedig elárulta őt, jelt adott nekik mondván: Akit megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt.

És azonnal Jézushoz lépve, monda: Üdvözlégy, Rabbi! És megcsókolta őt.

És monda neki Jézus: Barátom, mivégre jöttél? Akkor hozzá mentek és kezeiket Jézusra vetették és megfogták őt.

És íme, egy azok közül, kik Jézussal voltak, kinyújtva kezét, kirántotta kardját és lesújtott a főpap szolgájára s levágta annak fülét.

Mire Jézus monda neki: Tedd vissza kardodat a helyére. Mert mindazok, kik fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.

Vagy azt gondolod, nem kérhetem Atyámat és azonnal rendelkezésemre bocsát többet tizenkét légió angyalnál?

De mikép teljesednek be akkor az írások! melyek szerint így kell történni?

Azon órában monda Jézus a csapatnak: Mint egy rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és botokkal, elfogni engem. Naponkint nálatok ültem és tanítottam a templomban, és nem tartóztatatok le.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor a tanítványok mind elhagytak őt és elfutottak.

Amazok pedig megragadták Jézust és elkísérték Kaifáshoz, a főpaphoz, hol az Írástudók és vének egybe voltak gyűlve.

Péter pedig követte őt távolról a főpap pitvaráig. És oda bement és leült a szolgák közé, hogy lássa a dolog végét.

A főpapok pedig és az egész gyülekezet, hamis bizonyóságot kerestek Jézus ellen, hogy őt halálra ítélhessék.

És nem találtak, bár sok hamis tanú jelentkezett. Utoljára pedig jött két hamis tanú

és így szóltak: Ez mondotta: Leronthatom az Isten templomát és három nap alatt felépíthetem azt.

Erre fölkel a főpap, és monda neki: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened bizonyítanak?

Jézus pedig hallgatott. És a főpap monda neki: Kényszerítlek téged az élő Istenre, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?

Monda neki Jézus: Te mondottad. Azonban mondom nektek: Mostantól fogva látjátok az Emberfiát az Isten erejének jobbján ülni és eljönni az ég felhőin.

Akkor a papi fejedelem megszagatta ruháit, mondván: Káromkodott! mi szükségünk még tanukra? íme most hallottatok a káromlást.

Mit gondoltok? Azok pedig feleltek és mondák: Méltó a halálra.

Akkor arcára köptek, ökleikkel ütötték, mások pedig arcul verték őt,

mondván: Találd el, Krisztus, kicsoda az, aki téged megütött?

Péter pedig kívül ült a pitvarban és hozzálépett egy szolgáló, mondván: Te is a galileai Jézussal voltál.

Ő pedig tagadta mindnyájuk hallatára, mondván: Nem tudom mit mondasz.

Mikor pedig kiment az ajtón, meglátta őt egy másik szolgáló és így szólt azoknak, kik ott voltak: Ez is a názáreti Jézussal volt.

És ismét tagadta esküvel: Nem ismerem az embert.

És kis vártatva hozzámentek, akik ott álltak és mondák Péternek: Bizonyára te is azok közül vagy, mert beszéded is elárul téged.

Akkor kezdett átkozódni és esküdni, hogy nem ismeri azt az embert. És mindjárt megszólalt a kakas.

És eszébe jutott Péternek Jézus szava, amit mondott: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kiment és keservesen sírt.

Amint pedig megvirradt, tanácsot, tartottak az összes papi fejedelmek és a nép vénei Jézus ellen, hogy halálra adják őt.

És megkötözve vitték őt és átadták Poncius Pilátus helytartónak.

Midőn Júdás, ki őt elárulta, látta, hogy el van ítélve, bánattól indítva, visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és véneknek,

mondván: Vetkeztem, elárultam az igaz vért. Ők pedig, mondák: Mi közünk hozzá? Te lássad!

És elszórva az ezüstpénzt a templomban, eltávozott és elment, s fölakasztotta magát egy kötéllel.

A főpapok pedig fölszedték az ezüstpénzt és mondták: Nem szabad azt a templom pénztárába tenni, mert vér díja.

Miután pedig tanácsot tartottak, megvették rajta egy fazekas telkét, az idegenek temetkezési helyéül.

Azért nevezik azt a telket Hakeldamának, azaz vérmezőnek a mai napig.

Akkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta megjövendölt, mondván: És fogták a harminc ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, akit megbecsültek Izrael fiai részéről,

és a fazekas telkeért adták, amint az Úr meghagyta nekem.

Jézus pedig a helytartó előtt állt, és kérdezte őt a helytartó, mondván: Te vagy a zsidók királya? Monda neki Jézus: Te mondod.

És midőn a főpapok és vének vádolták, semmit sem felelt.

Akkor mondja neki Pilátus: Nem hallod-e, mennyi bizonysgot mondanak ellened?

És nem felelt neki egy szavára sem, úgy hogy a helytartó fölötte csodálkozott

Az ünnepnapon pedig a helytartó egy foglyot szokott szabadon bocsátani a népnek, akit akartak.

Volt pedig akkor egy hírhedt foglya, kit Barabbásnak hívtak.

Monda tehát Pilátus az egybegyűlteknek: Kit akartok, hogy elbocsássak nektek, Barabbást e vagy Jézust, kit Krisztusnak mondanak?

Mert tudta, hogy irigységből adták őt kezeibe.

Mialatt pedig ő az ítélőszéken ült, hozzá küldött a felesége, mondván: Semmi dolgod ne legyen azzal az igazzal, mert sokat szenvedtem ma álmomban őmiatta.

A főpapok és vének azonban rábeszéltek a népet, hogy Barabbást kérjék, Jézust pedig veszítsék el.

Mire a helytartó, monda nekik: Kit akartok, hogy nektek a kettő közül elbocsássak? Azok pedig mondták: Barabbást.

Monda nekik Pilátus: Mit cselekedjem tehát Jézussal, kit Krisztusnak mondanak?

Mondák mindannyian. Feszíttessék meg! Monda nekik a helytartó: De mi gonoszt cselekedett? Azok pedig még inkább kiálták, mondván : Feszíttessék meg!

Minthogy tehát Pilátus látta, hogy semmire sem megy, hanem még nagyobb zajongás támad, vizet vett és megmosta kezeit a nép előtt, mondván: Én ártatlan vagyok ez igaznak vérétől; ti lássátok!

Mire az egész nép, monda: Az ő vére mirajtunk és a mi fiainkon!

Akkor elbocsátotta nekik Barabbást; Jézust pedig, miután megostoroztattá, átadta nekik, hogy megfeszíttessék.

Akkor a helytartó katonái magokkal vitték Jézust a tanácsházba, egybegyűjtötték köréje az egész csoportot,

és levetkőztetvén őt, bíborszínű palástot adtak rá,

és tövisből koronát fonva, fejére tették és nádat a jobb kezébe. És térdet hajtván előtte, csúfolták őt, mondván: Üdvözlégy zsidók királya!

És ráköpdöstek és fogták a nádat és fejét verték vele.

És miután kigúnyolták őt, levették róla a palástot és saját ruháiba öltöztették és elvezették őt, hogy megfeszítsék.

Kifelé menve pedig találtak; egy Simon nevű cirenei embert; ezt kényszerítették, hogy vigye az ő keresztyét.

És elértek azon helyre, melyet Golgotának, vagyis agykoponya helyének mondanak.

És epével vegyített bort adtak neki inni, És mikor megízlelte, nem akart belőle inni.

Miután pedig megfeszítették őt, elosztották ruháit, sorsot vetve rajok, hogy beteljesedjék, amit a próféta megjövendölt, mondván: Elosztották ruháimat magok között, és köntösömre sorsot vetettek.

És leültek és őrizték őt.

És feje fölé függesztették az ő ügyét írva: Ez Jézus, a zsidók királya.

Akkor megfeszítettek vele két latrot is, egyiket jobb, másikat bal felől.

Az arra menők pedig káromolták őt, fejőket csóválva,

mondván: Hej, ki lerontod az Isten templomát és három nap alatt újra fölépítéd azt, szabadítsd meg magadat; ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!

Hasonlóképp a főpapok is az írástudókkal és vénekkel együtt gúnyolódva mondák:

Másokat megszabadított, önmagát nem tudja megszabadítani. Ha ő Izrael királya, szálljon le most a keresztről és hiszünk neki.

Az Istenben bízott, szabadítsa meg most, ha akarja; mert azt mondottá, hogy: Isten Fia vagyok.

Ugyanazzal szidalmazták a latrok is, kiket vele megfeszítettek.

Hat órától pedig sötétség lett az egész földön kilenc óráig.

És kilenc óra tájban Jézus nagy szóval kiáltotta, mondván: Éli, Éli, lamma szabaktáni? azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem ?

Némelyek pedig az ott állók közül, amint ezt hallották, mondák: Illést hívja!

És egyikök mindjárt elfutott, fogott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádra tűzte és inni adott neki.

A többiek pedig mondák: Hadd lássuk, jön-e Illés, hogy megszabadítsa őt!

Jézus pedig ismét nagy szóval kiáltott és kiadta lelkét.

És íme a templom függőnye kettéhasadt fölülről egész aljáig, és a föld megrendült a kősziklák repedeztek,

a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szenteknek testei föltámadtak.

És előjöttek sírjaikból az ő föltámadása után, s bementek a szent városba és sokaknak megjelentek.

A százados pedig és akik Jézus őrizetére vele voltak, a földrengés és a történetek láttára igen megijedtek és mondák: Valóban Isten fia volt ez!

Volt pedig ott sok távolról néző asszony, ki Jézust Galileából követte, hogy neki szolgáljon.

Ezek között volt Mária Magdolna és Mária, Jakab és József anyja, és Zebedeus fiainak anyja.

Mikor pedig beesteledett, jött egy József nevű gazdag ember Arimathiából, ki szintén Jézus tanítványa volt.

Ez elment Pilátushoz és elkérte Jézus holttestét. Mire Pilátus elrendelte, hogy a holttestet neki átadják.

És József fogta a testet, tiszta gyolcsba takarta,

és a saját új sírboltjába helyezte, melyet a kősziklába vágott, s nagy követ hengerített a sír ajtaja elé és elment.

Ott volt pedig Mária Magdolna és a másik Mária, a sírral szemben ülve.

Másnap pedig, mely a készület napjára következik, egybegyűltek a papi fejedelmek és farizeusok Pilátushoz

mondván: Uram, eszünkbe jutott, hogy az a csaló még életében azt mondotta: Harmadnap múlva feltámadok.

Parancsold meg tehát, hogy a sírt harmadnapig őrizzék; hogy talán el ne jöjjenek tanítványai és el ne lopják őt, és azt mondják a népnek: Föltámadott halottaiból! - mert ez utóbbi csalás rosszabb lesz az elsőnél.

Monda nekik Pilátus: Van őrségtek, menjetek, őrizzétek ahogy tudjátok.

Azok pedig elmentek és megerősítették a sírt örökkel, és lepecsételték a követ.

A szombat után pedig, mikor a hét első napjára virrad, Mária Magdolna és a másik Mária elmentek megnézni a sírt.

És íme nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállott a mennyből, és odamenve elhengerítette a követ és reá ült.

Az ő tekintete pedig olyan volt mint a villám, és ruházata mint a hó.

Tőle való féltőkben pedig az örök megrémültek és olyanok lettek, mint a holtak.

Az angyal pedig megszólalt és monda az asszonyoknak: Ne féljete! mert tudom, hogy Jézust keresitek, kit megfeszítettek.

Nincs itt, mert föltámadott, amint megmondotta. Jertek és lássátok a helyet, ahová az Úr helyezve volt.

És menjete gyorsan és mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadott, és íme elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt. Íme előre megmondottam nektek.

És gyorsan kijöttek a sírból, félelemmel és nagy örömmel, s elsiettek megjelenteni tanítványainak.

És íme Jézus eléjük jött, mondván: Üdvösség nektek! Azok pedig hozzájárultak, átkarolták lábait és imádták őt.

Akkor monda nekik Jézus: Ne féljete! Menjete, vigyete hírül testvéreimnek, hogy Galileába menjenek, ott meglátanak engem.

Amint ezek elmentek, íme némelyek az örök közül a városba jöttek és hírül vitték a főpapoknak mindazt, ami történt.

És egybegyűlve a vénekkal, tanácsot tartottak és sok pénzt adtak a katonáknak,

mondván: Mondjátok, hogy az ő tanítványai éjjel eljöttek és ellopták őt, míg mi aludtunk.

És ha ezt meghallaná a helytartó, mi majd megnyugtatjuk őt és biztosítunk titeket.

Azok pedig elvették a pénzt és úgy cselekedtek, ahogy kioktatták őket. És ez a szóbeszéd el van terjedve a zsidóknál mai napiglan.

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába ama hegyre, ahová Jézus rendelte őket.

És amint meglátták, imádták őt; némelyek azonban kételkedtek.

És Jézus hozzájuk menve, megszólította őket, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyben és a földön.

Menjete el tehát és tanítsatok minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, és Fiúnak, és Szentléleknek nevében

tanítsátok őket megtartani mindazt, amit nektek parancsoltam. És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.

Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete.

Amint írva van Izaiás prófétánál: íme elküldöm előtted követemet, ki elkészíti előtted utadat.

A pusztában kiáltónak szava: Készítséte az Úr útját, egyengesséte az ő ösvényeit!

János a pusztában keresztelt és hirdette a bűnbánat kereszttségét a bűnök bocsánatára.

És kitódult hozzá egész Júdea környéke és Jeruzsálem összes lakói, és miután bűneiket megvallottak, megkeresztelkedtek általa a Jordán folyóban.

És János teveszőrből készült ruhát viselt, s ágyékai körül bőrvet, és sáskákkal és vadmézzel élt. És prédikált mondván:

Jön utánam a nálamnál erősebb, kinek nem vagyok méltó leborulva saruszíjait megoldani.

Én vízzel kereszteltelek meg titeket, ő pedig majd Szentlélekkel keresztel meg benneteket.

És történt ama napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből és megkereszteltette magát János által a Jordánban.

És amint nyomban feljött a vízből, nyitva látta az egeket és a Szentlelket mint galambot alászállni és magán maradni.

És szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szerelmes Fiam, benned telik kedvem.

És a Lélek nyomban kiűzte őt a pusztába.

És a pusztában volt negyven nap és negyven éjjel és a sátán megkísértette őt. Állatok közt lakott és angyalok szolgáltak neki.

Miután pedig János fogságba került, Jézus Galileába ment és hirdette az Isten országának evangéliumát

és monda: Betelt az idő és közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumnak!

És amint a galileai tenger mellett elment, meglátta Simont és az ő testvérét, András, mikor a hálót a tengerre kivetették, (mert halászok voltak)

és monda nekik Jézus: Kövessetek engem és én emberhalászokká teszek titeket!

És rögtön otthagyták hálóikat és követték őt.

És onnan kissé tovább menve, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, az ő testvérét, amint szintén hálóikat javígtatták a hajóban.

És azonnal meghívta őket. És ők otthagyták atyjokat, Zebedeust, a hajóban a napszámosokkal, és követték őt.

És bementek Kafarnaumba és mindjárt szombatán belépett a zsinagógába és tanította őket.

És bámultak az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem mint az írástudók,

És íme volt az ő zsinagógájukban egy tisztátalan leiktől megszállott ember, ki felkiáltott

és monda: Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy minket elpusztíts? Tudom ki vagy: Isten Szentje!

És Jézus megfenyegette, mondván: Hallgass és takarodjál ki belőle!

És a tisztátalan lélek ide-oda rángatva őt és főnhangon kiabálva, kiment belőle.

És mindnyájan csodálkoztak és egymástól kérdezgették: Mi ez? Miféle új tanítás ez ? Mert hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek neki.

És azonnal elterjedt a híre Galilea egész tartományában.

És nyomban elhagyva a zsinagógát, Simon és András házába mentek Jakabbal és Jánossal.

Simon napa pedig betegen feküdt lázasan és azonnal szóltak neki róla.

És hozzá ment és kezén fogva fölemelte őt, mire a láz rögtön elhagyta és szolgált nekik.

Alkonyat után pedig, mikor a nap lenyugodott, mindenféle betegeket és ördögtől megszállottakat hoztak hozzá,

és az egész város összegyűlt az ajtó előtt.

És sokat meggyógyított, kik különféle bajokban sinlődtek, és sok ördögöt kiűzött és nem hagyta őket beszélni, mert tudták, hogy kicsoda.

És éjjel igen korán fölkelve magányos helyre ment el és ott imádkozott.

És Simon és akik vele voltak, utána mentek.

És mikor megtalálták, mondták neki: Mindenki keres téged.

És monda nekik: Menjünk a közelfekvő falvakba és városokba, hogy ott is tanítsak, mert avégre jöttem.

És tanított az ő zsinagógáikban és egész Galileában, és ördögöket űzött ki.

És jött hozzá egy bélpoklos, ki térden állva könyörgött és monda neki; Ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Jézus tehát megkönyörült rajta, kinyújtotta kezét és megérintvén őt monda neki: Akarom; tisztulj meg!

És amint ezt kimondotta, a poklosság rögtön megszűnt és megtisztult.

És haragosan ráparancsolt és mindjárt eltávolította őt,

és mondata neki: Vigyázz, hogy senkinek meg ne mondd, hanem eredj, mutasd meg magadat a főpapa és ajánld fel tisztulásodért az áldozatot, amit Mózes rendelt, bizonyságul nekik.

Ő azonban alig hogy kiment, kezdé a dolgot hirdetni és terjeszteni, úgy hogy (Jézus) már nem mehetett be nyilvánosan a városba, hanem azon kívül, magányos helyeken tartózkodott; és hozzá gyülekeztek mindenfelől.

És néhány nap múlva ismét bement Kafarnaumba.

És amint meghallották, hogy egy házban van, sokan összegyűltek, úgy hogy az ajtóban sem fértek el, és hirdette nekik az igét.

És jöttek hozzá egy inaszakadttal, kit négyen vittek.

És mivel nem vihették be eléje a sokaság miatt, felbontották a tetőt, ahol volt, és nyilast csinálva, lebocsátották az ágyat, melyben az inaszakadt feküdt.

Mikor pedig Jézus az ő hitüket látta, monda az inaszakadtnak: Fiam, megbocsáttatnak neked a te bűneid.

Ültek pedig ott néhányan az írástudó közül és gondolták szívükben:

Mit beszél ez így? - Káromkodik! Ki bocsáthatja meg a bűnöket, mint egyedül az Isten?

Mivel pedig Jézus az ő lelkével azonnal megértette, hogy magokban így gondolkodnak, monda nekik: Miért gondoljátok ezt szívetekben?

Mi könnyebb? azt mondani-e az inaszakadtnak: Megbocsáttatnak bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel, vedd ágyadat és járj?

Hogy pedig tudjátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnöket megbocsátani, - monda az inaszakadtnak:

Mondom neked: Kelj fel, vedd ágyadat és eredj haza!

És ez tüstént fölkelt, és vevén ágyát, elment mindenek láttára, úgy, hogy mindnyájan csodálkoztak és dicsérték Istent mondván: Ilyesmit még soha nem láttunk.

És ismét kiment a tenger mellé, és az egész nép hozzá jött és tanította őket.

És arra menvén meglátta Lévit, Alfeus fiát a vámnál ülni, és monda neki: Kövess engem! És az fölkelt és követte őt.

És történt, hogy mikor annak házában asztalhoz ült, sok publikánus és bűnös telepedett le Jézussal és tanítványaival együtt; mert sokan voltak, kik követték őt.

És az írástudók és farizeusok midőn látták hogy a publikánusokkal és bűnösökkel étkezik, mondák tanítványainak: Miért eszik és iszik a ti mesteriek a publikánusokkal és bűnösökkel?

Amint Jézus ezt halottá monda nekik: Nem az egészségesek szorulnak az orvosra, hanem akik betegek, mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.

Jánosnak tanítványai és a farizeusok pedig böjtölni szoktak. Eljöttek tehát hozzá és mondák neki: Miért böjtölnék Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai, a te tanítványaid pedig nem böjtölnék?

És monda nekik Jézus: Vájjon böjtölhetnek-e a lakodalmások, míg velők van a vőlegény? Amíg a vőlegény velők van, nem böjtölhetnek.

De jönnek napok, amikor a vőlegényt elveszik tőlük, és akkor majd böjtölnék eme napokon.

Senki sem varr nyers posztófoltot régi ruhára, mert ez a ruhától az ép részt eltépi, és nagyobb lesz a szakadás.

És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, mert különben a bor szétszakasztja a tömlőket és kifolyik, és a tömlők elromlanak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.

És történt ismét, hogy midőn az Úr szombatnapon a vetéseken átment, tanítványai is elindultak és kalászokat szaggattak.

A farizeusok pedig mondák neki: íme, miért teszik azt szombaton, amit nem szabad?

És monda nekik: Sohasem olvastátok-e mit cselekedett Dávid, mikor szükségben volt és éhezett mind ő, mind akik vele voltak?

Hogyan ment be az Isten házába Abiatár főpap idejében, és megette a kitett kenyereket, amelyeket nem volt szabad másoknak megenni, hanem csak a papoknak, és azoknak is adott belőlük, akik vele voltak?

És monda nekik: A szombat rendeltetett az emberért, és nem az ember a szombatért,

Ennélfogva az Emberfia a szombatnak is ura.

És ismét bement a zsinagógába, és volt ott egy elszáradt kezű ember.

És szemmel kísérték őt, vajjon gyógyít-e szombaton, hogy vádolhassák őt.

És monda az elszáradt kezű embernek: Állj középre!

És monda nekik: Szabad-e szombaton jól vagy gonoszul cselekedni, életet menteni vagy elpusztítani? Azok pedig hallgattak.

És haragosan végignézhén őket, elszomorodva szívök vakságán, monda az embernek: Nyújtsd ki kezedet! És kinyújtotta és meggyógyult neki a keze.

Kimenvén pedig a farizeusok, azonnal tanácsot tartottak ellene a herodiánusokkal, hogy mi módon vezthetnék el őt.

Jézus pedig visszavonult tanítványaival a tenger mellé; és nagy sereg követte őt Galileából és Júdeából,

és Jeruzsálemből és Idumeából, és a Jordánon túlról, valamint Tirus és Sidon környékéről is nagy sokaság jött hozzá, miután hallották, miket cselekedett.

És meghagyta tanítványainak, hogy egy hajócska legyen készen az ő számára a sereg miatt, hogy ne szorongassák őt.

Mert sokakat meggyógyított, úgy hogy akiknek valami bajuk volt, mind megrohanták, hogy őt érinthessék.

És a tisztátalan lelkek (től megszállottak) amint meglátták őt, leborultak előtte és kiáltották mondván:

Te vagy az Isten Fia! És keményen korholta őket, hogy el ne árulják őt.

És fölment a hegyre, és magához hívta akiket ő maga akart, és hozzá mentek.

És elrendelte, hogy tizenketten legyenek vele, és elküldje őket tanítani.

És hatalmat adott nekik betegségek gyógyítására és ördögök kiűzésére.

És Simonnak Péter-nevet adott;

és kiválasztotta Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, Jakabnak testvérét, és Boanergesnek, vagyis mennydörgés fiainak nevezte őket;

és Andrást, és Fülöpöt, és Bertalant, és Mátét, és Tamást, és Jakabot, Alfeus fiát, és Taddeust, és a kánai Simont,

és kariatot Júdást, ki el is árulta őt.

És amint hazamentek, ismét egybegyűlt a sereg, úgy hogy még kenyeret sem ehettek.

És mikor ezt övéi meghallották, kimentek, hogy elfogják őt, mert azt mondták: hogy magán kívül van.

És az írástudók, kik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták, hogy Beelzebubja van, és hogy az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket.

És magához hivat őket és hasonlatokban monda nekik: Hogyan úzhat ki sátán sátánt?

És ha valamely ország önmagában meghasonlik, az az ország nem állhat fön.

És ha valamely ház önmagában meghasonlik, az a ház nem állhat meg.

És ha a sátán önmaga ellen támad, meghasonlott és nem állhat meg, hanem vége lesz.

Senki sem törhet be az erősnek házába és rabolhatja el edényeit hacsak előbb az erőst meg nem kötözi, csak azután rabolhatja ki házáat.

Bizony mondom nektek, hogy megbocsáttatik az emberek fiainak minden bűn és káromlás, mellyel káromkodnak;

de aki a Szentlélek ellen káromkodik, nem nyer bocsánatot örökké, hanem örökös vétek fogja terhelni.

Mert azt mondták: Tisztátalan lélek van benne.

És eljöttek anyja és atyjafiai, és megállva kívül, beküldőitek hozzá, és hivatták őt.

És a sereg körülötte ült, és mondák neki: íme anyád és atyádfiai odakünn keresnek téged.

És felelé nekik és monda: Ki az én anyám és atyámfiai?

És körültekintvén azokon, kik körülötte ültek, monda: íme az én anyám és atyámfiai!

Mert aki megteszi Isten akaratát, az nekem testvérem és nővérem és anyám.

És ismét tanítani kezdett a tenger mellett, és nagy sereg gyülekezett hozzá, úgy hogy egy hajóba szállva, leült a tengeren, az egész sereg pedig a tenger mellett a parton állott.

És sok mindenre tanította őket példabeszédekben, és monda nekik tanítása közben:

Halljátok! Íme, a magvető kiment vetni.

És amint vetett, némely (mag) az útfélre esett, s jöttek az égi madarak és megették.

Némely pedig köves helyre esett, ahol nem sok talaja volt, és mindjárt kikelt, mert nem volt mélyen a földben;

és mikor a nap feljött, elperzselődött, s mivel nem volt gyökere, kiszáradt.

És másik a tövisek közé esett, és felnövekedvén a tövisek, elfojtották, és nem hozott termést.

Némelyik pedig jó földbe esett és növekedő s szaporodó termést hozott és részben harminccával, részben hatvanával, részben százával fizetett.

És monda: Akinek fülei vannak a hallásra, hallja meg.

És mikor egyedül volt, a vele levő tizenkettő megkérdezte őt a példabeszéd (értelme) iránt.

És monda nekik: Nektek megadatott az Isten országának titkát ismerni; azoknak pedig, kik kívül vannak, minden példabeszédekben adatik elő,

hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallgatván halljanak és ne értsenek, hogy valaha meg ne térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak nekik.

És monda nekik: Nem értitek e példabeszédet? Hát hogyan értetek majd meg minden példabeszédet?

A magvető az igét veti.

Az útfélre esők pedig azok, akiknél az igét elhintik, és amint meghallgatták, rögtön jön a sátán és elviszi az igét melyet szívükbe hintettek.

És a sziklás helyre esettek hasonlóképen azok, kik mihelyt az igét hallják, azonnal örömmel fogadják, de mivel az bennök meg nem gyökerezett, állhatatlanok; ha azután szorongatás és üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkoznak.

És vannak mások, kik a tövisek közé esnek; ezek azok, kik az igét meghallgatják,

de a világi gondok, a gazdagság csalárdsága és egyebekre irányuló vágyak belopóztatva (szívökbe) elfojtják az igét és terméketlenné válik.

A jó földbe vetettek pedig azok, kik az igét hallják és befogadják, és gyümölcsöt hoznak, egyik harmincszorosat, másik hatvanszorosat, a harmadik százszorosat.

És monda nekik: Vajjon arravaló-e a mécs, hogy a véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nemde arra, hogy a tartóra tegyék?

Mert nincs semmi elrejtve, mi ki ne tudódnék és semmi sem történik titkon, hanem hogy nyilvánosságra jusson.

Akinek fülei vannak a hallásra, hallja meg!

És monda nekik: Vigyázzatok rá, hogy mit hallotok. Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek vissza nektek, és még rá is adnak nektek.

Mert akinek van, annak adnak; akinek pedig nincs, azt is elveszik tőle, amije van.

És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor valamely ember magot vet a földbe, és alszik és fölkel éjjel és nappal, és (a mag) kicsirázik és felnövekedik, anélkül hogy ő tudná.

Mert a föld magától terem, először fűvet, azután kalászt, azután teljes gabonát a kalászban.

És mikor a termést meghozta, azonnal rábocsátja a sarlót, mert itt az aratás.

És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? vagy miféle példabeszéddel magyarázzuk?

Olyan, mint a mustármag, melyet mikor a földbe vetnek, kisebb minden magnál a földön, de miután elvetették, felnő és nagyobb lesz minden kerti véleménynél, és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt az égi madarak lakhatnak.

És sok efféle példabeszédben hirdette nekik az igét, amint azt hallgatni képesek voltak.

De példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk. Tanítványainak azonban külön megmagyarázott mindent.

És monda nekik ama napon, mikor bealkonyodott: Keljünk át a túlsó partra!

És elbocsátván a sereget, magokkal vitték őt, úgy amint a hajóban volt; és más hajók is voltak vele.

És nagy szélvész támadt, és a hullámokat a hajóba verte, úgy hogy a hajó megtelt.

Ő pedig a hajó hátuljában aludt egy vánkoson. Fölkeltették tehát őt és mondák neki: Mester, nem gondolsz-e vele, hogy elveszünk?

És fölkelve, korholta a szelet és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És a szél megszűnt, és nagy csendesség lőn.

És monda nekik: Miért vagytok félénkek? Még most sincs hitetek?

És igen féltek és mondák egymásnak: Vajjon ki lehet ez, hogy még a szél és a tenger is engedelmeskednek neki?

És átmentek a tenger túlsó partjára, Geraza vidékére.

És amint kiszállt a hajóból, nyomban egy tisztátalan lélektől megszállott ember jött feléje a sírboltokból,

kinek lakhelye a sírboltokban volt és senki sem tudta őt, még láncsal sem megkötözni.

Mert sokszor megkötözték bilincsekkel és láncsal, de a láncokat eltépte, a bilincseket összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni.

És éjjel-nappal, mindig a sírboltokban és a hegyek közt tartózkodott, kiáltozván és kövekkel marcangolván magát.

Amint pedig Jézust távolról meglátta, odafutott és leborult előtte.

És nagy szóval kiáltva monda: Mi közünk egymáshoz Jézus, a magasságbeli Istennek Fia? Az Istenre kérlek, ne gyötörj engem!

Mert azt mondotta neki: Menj ki, tisztátalan lélek ez emberből!

És kérdé őt: Mi a neved? És monda neki: Légió az én nevem, mert sokan vagyunk.

És sokat könyörgött neki, hogy ne úzze ki a tartományból.

Volt pedig ott a hegy körül nagy legelésző sertésnyáj.

És kérték őt a lelkek mondván: Küldj bennünket a sertésekbe, hogy beléjök menjünk.

És Jézus azonnal megengedte nekik. És kimenvén a tisztátalan lelkek, megszállottak a sertéseket, és a mintegy kétezer darabból álló nyáj hanyatt-homlok rohant a tengerbe és belefulladt.

Akik pedig azokat legeltették, elfutottak és hírül vitték a városba és tanyákra. És kimentek, hogy lássák, mi történt.

És Jézushoz jöttek és látták hogy az, kit az Ördög gyötört, felöltözötte és ép ésszel ül, és megfélemlettek.

És akik látták, elbeszélték nekik, mi történt az ördögtől megszállottal és a sertésekkel.

És kérték őt, hogy távozzék el határukból.

És mikor a hajóra szállt, kérte őt az ördögtől gyötört, hogy vele lehessen.

De nem engedte meg, hanem azt mondotta neki: Eredj haza tieidhez és mondd el nekik, mily nagy dolgot cselekedett az Úr veled, és miként könyörült rajtad.

És elment és hirdette a Dekápolisban, mily nagy dolgot cselekedett vele Jézus. És mindenki csodálkozott.

És mikor Jézus ismét átkelt hajón a tengeren, nagy sereg gyűlt egybe köréje, és a tengerparton volt.

És megjelent a zsinagóga előjárói közül egy Jairus nevű, és amint meglátta őt, leborult lábaihoz,

és igen könyörgött neki, mondván: Az én leányom halálán van, jöjj el, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen!

És elment vele, és követte őt nagy sereg, és szorongatták őt.

És egy asszony, ki tizenkét év óta vérfolyásban volt,

és sok orvostól sokat szenvedett, s minden vagyonát elköltötte, mégsem használt semmit, sőt inkább rosszabbul lett, -

amint Jézusról hallott, a sereg között hátulról hozzámert és megérintette ruháját.

Mert azt mondotta: Ha csak ruházatát érinthetem is, meggyógyulok.

És vérfolyása azonnal elállt, és érezte testében, hogy meggyógyult a nyavalyától.

És Jézus nyomban észrevevén a belőle kiáradt erőt, a sereghez fordulva monda: Ki érintette ruháimat?

És mondák neki tanítványai: Látod hogy szorongat a sereg, és azt mondog: Ki érintett engem?
s körülnézett, hogy meg lássa azt, aki ezt cselekedte.

Az asszony pedig, tudván, hogy mi történt rajta, félve és reszketve jött és leborult előtte és megvallott neki mindent igazán.

Ő pedig monda neki: Leányom, a te hited meggyógyított téged. Menj békével és légy menti nyavalyádtól.

Mialatt még szólott, jöttek a zsinagóga főnökétől, mondván: Leányod meghalt, minek fárasztód tovább a Mestert?

Jézus pedig amint a beszédet hallotta, monda a zsinagóga főnökének: Ne félj, csak higgy!

És nem engedte meg senkinek, hogy kövesse, hanem csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, Jakab testvérének.

És elérkeztek a zsinagóga főnökének házához, és látta a nagy tolongást, és a siránkozókat és jajveszékelőket.

És bemenne, monda nekik: Mit zajongtok és sírtok? A leány nem halt meg, hanem alszik.

És kinevették őt. Ő pedig, kiutasított mindenkit, magához vette a leányzó atyját és anyját, és akik vele voltak, és bement oda, ahol a leány feküdt.

És megfogva a leány kezét, monda neki: Talitha kumi! - mi annyit tesz: Leányzó! (mondom neked) kelj fel!

És a leányzó rögtön fölkel és járt: Volt pedig tizenkét esztendő. És csodálkoztak fölötte nagyon.

És szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; és enni adatott neki.

És eltávozva onnét, elment hazájába, és tanítványai követték őt.

És midőn a szombatnap elérkezett, a zsinagógában tanított. És sokan, akik hallották, csodálkoztak az ő tanításán, mondván: Honnan vette ez mindezt? És miféle bölcsesség ez, mely neki adatott? És ezek a csodák, melyek kezei által történnek?

Nem ez-e az ács? Máriának fia, Jakabnak és Józsefnek, Júdásnak és Simonnak testvére? Nem itt nálunk vannak-e az ő nővérei is? És megütköztek rajta.

És monda nekik Jézus: A prófétának csak hazájában, házában és rokonságában nincs becsülete.

És nem művelhetett ott semmi csodát, hanem csak néhány beteget gyógyított meg, rajok téve kezeit.

És csodálkozott hitetlenségökön és tanítva bejárta a helységeket köröskörül.

És magához hívta a tizenkettőt, és szétküldötte őket kettenként, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött.

És meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek magokkal az útra, hanem csak egy botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt az övükben,

hanem sarukat húzzanak, és ne vegyenek magukra két köntöst.

És monda nekik: Akárhol bementek valamely házba, maradjatok ott, míg tovább nem mentek.

És bárhol be nem fogadnak, és meg nem hallgatnak titeket, eltávozva onnan, verjétek le a port lábaitokról, bizonyosságul ellenök.

És szétmenve hirdették, hogy tartsanak bűnbánatot.

És sok ördögöt űztek ki, és sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

És hallott róla Heródes (mert ismeretes lett az ő neve), és monda: Keresztelő János feltámadott halottaiból, és azért működnek benne a csodaerők.

Mások pedig azt mondták, hogy Illés; mások ellenben, hogy próféta ő, mint a próféták egyike.

Mit hallván Heródes, monda: János, akit én lefejeztettem, feltámadott halottaiból.

Ugyanez a Heródes tudniillik elküldött és elfogatta Jánost, és a börtönben bilincsekbe verette Heródiás, az ő testvérének, Fülöpnek felesége miatt, mert feleségül vette őt.

János ugyanis azt mondotta Heródesnek: Nem szabad elvenned testvéred .feleségét.

Heródiás azonban élete ellen tört, és meg akarta őt ölni, de nem tehette meg;

mert Heródes félt Jánostól, tudván hogy igaz és szent férfiú. És vigyázott rá, és rája hallgatva, sokat megtett, és szívesen hallgatta őt.

De midőn alkalmas nap kínálkozott, Heródes születésnap lakomát adott Galilea előkelőinek, hadvezéreinek és főembereinek.

Ekkor ugyanezen Heródiás leánya bement és táncolt, és megtetszett Heródesnek és a vele együtt letelepülteknek; s monda a király a leánynak: Kérj tőlem amit akarsz, és megadom neked.

És megesküdt nekik: Kérj bármit, megadom neked, ha mindjárt országomnak felét is.

Az pedig kiment és monda anyjának: Mit kérjek? Mire ez felelé: Keresztelő János fejét.

És mindjárt sietve bement a királyhoz és előadta kérését mondván: Akarom, hogy add ide nekem azonnal egy tálban Keresztelő János fejét.

És elszomorodott a király; de az eskü és a vele együtt letelepültek miatt nem akarta neki kedvét szegni,

hanem elküldött egy hóhért, és megparancsolta, hogy hozza el (János) fejét egy tálban.

És az lefejezte őt a börtönben, és elhozta fejét egy tálban, és átadta a leánynak, a leány pedig anyjának.

Amint ezt tanítványai meghallották, jöttek és elvitték testét és eltemették.

Az apostolok pedig egybegyűltek Jézushoz és elbeszéltek néki mindent, amit cselekedtek és tanítottak.

És monda nekik: Jertek félre egy magányos helyre és nyugodjatok ki magatokat egy kevésbé! Mert sokan voltak a jövők menők, és enni sem volt idejük.

És hajóra ülve félrevonultak egy magányos helyre.

De sokan meglátták őket és megtudták hogy elmennek, mire az összes városokból összefutottak oda gyalog és megelőzték őket.

S midőn Jézus kiszállott, látta a nagy sereget, és megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok, és kezdé őket sok mindenre tanítgatni.

Mivel pedig az idő már későre járt, hozzá mentek tanítványai, mondván: Ez a hely puszta, és az idő eljárt.

Bocsásd el őket, hogy elmenve a közelfekvő falvakba és majorokba, élelmiszereket vegyenek magoknak.

És felevén, monda nekik: Adjatok nekik ti enniök! És mondák neki: Talán elmenjünk és vegyünk kétszáz dénáron kenyeret és adjunk nekik enniök?

És monda nekik: Hány kenyeretek van? Menjetek és nézzétek meg! És miután megtudták, mondák: Öt, és két halunk.

És megparancsolta nekik, hogy telepítsék le valamennyit csoportonként a zöld fűre.

És letelepedtek csoportokban százanként és ötvenenként.

És vevé az öt kenyeret és két halat, föltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyeret, és odaadta tanítványainak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta valamennyiök között.

És mindnyájan ettek és jóllaktak.

És a fönmaradt morzsalékokból és a halakból tizenkét tele kosárral szedtek össze.

Voltak pedig akik ettek, ötezren férfiak.

És azonnal készítette tanítványait hogy hajóra üljenek és előtte átmenjenek a túlsó partra, Betsaidába, mialatt ő a népet elbocsátja.

És miután elbocsátotta őket, felment a hegyre imádkozni.

És mikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig egyedül a parton.

És midőn látta hogy küszködnek az evezésben, mivel ellenkező szél fújt, - az éjnek negyedik őrváltása felé hozzájuk ment a tengeren járva, és el akart mellettök menni.

Azok pedig midőn látták, hogy a tengeren jár, kísértetnek hitték és fölkiáltottak;

mert mindnyájan látták őt és megzavarodtak. De ő azonnal megszólította őket és monda nekik: Bátrak legyetek, én vagyok, ne féljete!

És beszállt hozzájuk a hajóba, és megszűnt a szél. És annál inkább álmétkodtak magokban,

mivel nem értették a kenyerekkel történt dolgot; mert szívök kemény volt.

És mikor áthajóztak á tengeren, Genezáret földére értek és kikötöttek.

És amint kiszálltak a hajóból, mindjárt ráismertek,

befutották (a hírvivők) az egész környéket, és kezdek a betegeket ágyakban körülhordozni, ahol hallották, hogy van.

És akárhova bement a falvakba, majorokba, vagy Városokba, a betegeket kitétték az utcákra és kérték őt, hogy legalább ruhájának szegélyét érinthessék; és ahányan csak érintették, meggyógyultak.

És köréje gyűltek a farizeusok és némelyek az írástudók közül, kik Jeruzsálemből jöttek.

S midőn látták, hogy tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosatlan kezekkel esznek kenyeret, szemrehányásokat tettek neki.

Mert a farizeusok és az összes zsidók nem esznek anélkül, hogy kezeiket többször meg ne mosnák, megtartva a régiek hagyományát.

És a piacról jövet sem esznek, míg meg nem mosakodtak; és sok egyéb van, mit a hagyomány szerint meg kell tartaniok (úgy mint): a poharak és korsók, a rézedények és ágyak mosásai.

És kérdezték őt a farizeusok és írástudók: Miért nem élnek tanítványaid a régiek hagyományai szerint, hanem közönséges kezekkel esznek kenyeret?

Ő pedig felelé, és monda nekik: Jól jövendölt Izaiás rólátok, képmutatókról, amint írva van: E nép ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi tanokat és parancsokat tanítanak.

Mert elhagyva az Isten parancsolatját, megtartjátok íz emberek hagyományát: a korsók és poharak mosogatását, és sok egyéb ezekhez hasonlót cselekesztek.

És monda nekik: Ugyancsak feloldjátok Isten parancsolatát, hogy a ti hagyományotokat megtartsátok.

Mert Mózes azt mondotta: Tiszteljed atyádat és anyádat! És: Aki atyját, vagy anyját átkozza, halállal haljon meg!

Ti pedig azt mondjátok: Aki atyjának vagy anyjának azt mondja: A Korbán (azaz ajándék), bárminőt is adok, javadra szolgál;

és nem engeditek, hogy többet is tegyen atyjáért vagy anyjáért,

és feloldjátok Isten igéjét a ti hagyománytok, által, melyet tanítottok, és sok ilyest cselekesztek.

És magához hívta ismét a népet és monda nekik: Halljatok engem mindnyájan és értsetek meg!

Nincs semmi az emberen kívül, ami ha beléje megy, képes volna őt megfertőztetni, hanem ami az emberből kijön, az az, ami az embert megfertőztet.

Ha valakinek fülei vannak a hallásra, hallja meg!

És midőn a seregtől (elválva) bement egy házba, megkérdezték őt tanítványai a példabeszéd felől.

És monda nekik: Tehát még ti is oly tudatlanok vagytok? Nem látjátok be, hogy mindaz, ami kívülről jut az emberbe, nem fertőztetheti meg őt:

mert nem megy be a szívébe, hanem a gyomrába kerül és félre takarodik, kitisztítván minden étket?

Monda továbbá, hogy ami az emberből kijő, az fertőztet meg az embert.

Mert belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok,

lopások, fősvényység, gonoszságok, álnokság, fenhéjazás; gonosz szem, káromlás, kevélység, balgaság.

Mindezen rosszak belülről származnak és megfertőztetik az embert.

És elindulva onnan, eltávozott Tirus és Szidon környékére. És bemenve egy házba, nem akarta, hogy valaki megtudja, de nem maradhatott titokban.

Mert egy asszony, kinek leányában tisztátalan lélek lakott, mihelyt hallott róla, bement és lábaihoz borult.

Az asszony pedig pogány volt, szir-föníciai eredetű. És kérte őt, hogy úzze ki leányából az ördögöt.

Ki monda neki: Hadd lakjanak jól előbb a gyermekek; mert nem helyes a fiak kenyerét elvenni és az ebeknek dobni.

Amaz azonban felelé és monda neki: Igen, Uram, az ebcskék is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból.

És monda neki: Ezért a beszédedért, eredj! kiment az ördög leányodból.

És mikor hazament, a leányzót az ágyon fekvé találta, és látta hogy az ördög kiment.

És ismét kiindulva Tirus határaiból, Szidonon át a galileai tengerhez ment a Decapolis határai közé.

És hoztak eléje egy siketnémát, és kérték őt, hogy tegye reá kezét.

És félrevezetve őt a seregtől, füleibe bocsátotta ujjait, köpött és megérintette nyelvét.

S föltekintve az égre, felsóhajtott és monda neki: Effeta, azaz nyíljál meg!

És azonnal megnyíltak fülei és megoldódott nyelvének köteléke és helyesen beszélt.

És meghagyta nekik, hogy senkinek meg ne mondják. De mennél inkább tiltotta nekik, annál inkább hirdették.

És annál inkább csodálkoztak, mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket hallókká tette, és a némákat szólókká.

Ama napokban, midőn ismét sok nép volt együtt! és nem volt mit enniök, egybehívta a tanítványokat! és monda nekik:

Szánom a sereget, hogy már harmadnapja kitartanak mellettem, és nincs mit enniük!

És ha étlen bocsátom őket haza, kimerülnek az úton, mert némelyek közölök messziről jöttek.

S felelték neki tanítványai: Honnét elégítheti ki ezeket valaki itt a pusztában?

És kérdé őket: Hány kenyereitek van? Mondották: Hét.

És meg parancsolta a seregnek, hogy telepedjék le a földre. És vevén a hét kenyeret, hálát adott, megtörte és; odaadta tanítványainak, hogy tegyék eléjük, és eléje tették a népnek.

És volt kevés halacszkájok, ezeket is megáldotta és eléjük tetette.

És ettek és jóllaktak, és ami megmaradt a hulladékokból felszedték, hét kosárral.

Voltak pedig akik ettek, mintegy négy ezeren. És elbocsátotta őket.

És nyomban hajóra szállva tanítványaival, Dalmanuta tájára érkezett.

És a farizeusok kimentek és kezdtek vele vitatkozni, jelt kívánva tőle az égből kísértésképen.

És lélekben felsóhajtva így szólt: Minek kér jelt e nemzedék? Bizony mondom nektek: Nem kap jelet e nemzedék.

És otthagya őket, ismét hajóra szállt és átkelt a túlsó partra.

És elfelejtettek kenyeret vinni magokkal, s egy kenyérnél több nem volt velők a hajóban.

És parancsolta nekik mondván: Vigyázzatok és őrizzétek a farizeusok kovászatától és Heródes kovászatától.

És töprenkedtek magok közt, mondván: Nincs kenyérünk!

Amint ezt Jézus észrevette, monda nekik: Mit töritek fejeteket azon, hogy kenyereitek nincsen? Még most sincs felfogástok, sem belátástok? Még mindig el van vakulva a szívetek?

Szemeitek vannak és nem láttok? S füleitek és nem hallotok? S nem emlékeztek-e vissza,

mikor az öt kenyeret az ötezernek tördeltem, hány tele kosár hulladékot szedtetek fel? Mondják neki: Tizenkettőt.

És mikor a hét kenyeret a négyezernek: Hány kosár hulladékot vittetek el? S mondják neki: Hetet.

És monda nekik: Hogy van tehát, hogy mégsem értetek (meg engem)?

És amint Betszaidába értek, egy vakot vezettek eléje és kérték őt, hogy érintse meg.

És meg fogva a vaknak kezét, kivezette őt a falun kívül, és szemeire köpött és kezeit reá téve kérdezte őt, lát-e valamit?

És az föltekintett és monda: Látom az embereket járni, mint a fákat.

Azután ismét rátette kezeit szemeire, és kezdett látni, és helyreállt úgy, hogy tisztán látott mindent.

És hazaküldötte őt mondván: Eredj haza, és ha a faluba bemegy, senkinek meg ne mond.

És elindult Jézus és az ő tanítványai a Fülöp-Cezarea körül fekvő falvakba. S útközben kérdezte tanítványait mondván nekik: Kinek mondanak engem az emberek?

Felelték neki mondván: Keresztelő Jánosnak; mások Illésnek, mások pedig egynek a próféták közül.

Akkor monda nekik: Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén Péter, monda neki: Te vagy a Krisztus.

És szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt róla senkinek ne mondják.

És tanítgatta őket, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vénektől, főpapoktól és Írástudóktól megvettetnie, megöletnie és harmadnap múlva feltámadnia.

És nyíltan szólott. Ekkor Péter félreszólította őt, és szemrehányást tett neki.

De ő megfordulva és tanítványaira tekintve, megdorgálta Pétert mondván: Takarodj hátra, Sátán! mert nem érted ami az Istené, hanem ami az embereké,

És egybehívta a népet tanítványaival együtt, és monda nekik: Ha valaki engem követni akar, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen engem!

Mert aki életét meg akarja menteni, elveszti azt; aki pedig életét elveszti énértem s az evangéliumért, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, az egész világot megnyeri is, de lelkének kárát vallja?

Vagy mit adhat az ember váltságul lelkéért?

Mert aki szégyell engemet és igéimet parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyenleni fogja, mikor majd eljő az ő Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal.

És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, és felvezette őket egyedül egy magas hegyre külön, és elváltozott előttük színében.

És ruhái fényesek lettek és igen fehérek, mint aminőket kallós a földön nem képes fehériteni.

És megjelent nekik Illés Mózessel, és beszéltek.

És monda Péter Jézusnak: Rabbi, jó lennünk: csináljunk három hajlékot, neked egyet, Mózesnek egyet, és Illésnek egyet.

Nem tudta ugyanis, hogy mit mond, mert a félelemtől meg voltak rémülve.

És felhő keletkezett, mely befogta őt, és szózat hallatszott a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, őt hallgassátok!

És amint rögtön körültekintettek, nem láttak magukkal többé senkit, csak Jézust egyedül.

És mialatt lejöttek hegyről, meghagyta nekik, hogy amit láttak, senkinek el ne mondják, hanem csak majd ha az Emberfia halottaiból feltámad.

És ők a dolgot megtartották maguk közt, tanakodván, mi lehet az: "Majd ha halottaiból feltámad."

És meg kérdezték őt, mondván: Miért mondják tehát a farizeusok és írástudók, hogy előbb Illésnek kell jönnie?

Mire felelvén, monda nekik: Mikor Illés eljön, előbb helyreállít mindent, és amint az Emberfiáról is írva van, hogy sokat szenved és megvetik.

De mondom nektek: Illés el is jött, (és azt tették vele amit akartak,) amint írva van róla.

És amint tanítványaihoz jött, nagy seregei látott körülöttük, és írástudókat, kik vitatkoztak velök.

És az egész nép, mihelyt Jézust meglátta, csodálkozott, és eléje futva, üdvözölte őt.

És kérdezte őket: Min vitatkoztok magatok között?

És feleli egy a seregből és monda: Mester, elhoztam hozzád fiamat, kiben néma lélek lakik, mely bárhol megragadja őt, lecsapja, és habzik (a szája), fogait csikorgatja és összeaszik. És mondtam tanítványaidnak, hogy űzzék ki belőle, és nem tudták!

Ki felelvén nekik, monda: Oh hitetlen nemzedék meddig leszek még nálatok? Meddig tűrlek még titeket? Hozzátok őt ide hozzám!

És oda vitték. És amint meglátta őt, a lélek azonnal rángatni kezdte, és elterülve a földön, tajtékozva hentergett.

És kérdezte atyját: Mennyi ideje, hogy ez a baja történt? Az pedig monda: Gyermekségétől fogva

És sokszor beledobta őt tűzbe és vízbe, hogy eleméssze. De ha tehetsz valamit, légy segítségünkre, könyörülj rajtunk!

Jézus pedig mond neki: Ha hinni tudsz, a hívőnek minden lehetséges.

És a gyermek atyja rögtön felkiáltott, s könnyek között monda: Hiszek, Uram, segíts az én hitetlenségemen!

Látván pedig Jézus, hogy a nép összecsődül, ráparancsolt a tisztátalan lélekre, mondván neki: Siket és néma lélek, én parancsolom neked, menj ki belőle, és többé beléje ne menj!

És kiáltozva és erősen rángatva őt, kiment belőle, és (a gyermek) olyan lett, mint a halott, úgy hogy sokan azt mondták: Meg van halva.

Jézus pedig kezénél fogva felemelte őt, és felkelt.

És mikor betért a házba, tanítványai titkon kérdezték őt: Miért nem tudtuk mi kiűzni azt (az ördögöt)?

És monda nekik: Ez a fajta másképen ki nem űzhető, hanem csak imádsággal és böjtöléssel.

És onnan kiindulva, átvonultak Galileán, és (Jézus) nem akarta, hogy valaki tudja.

Oktatta pedig tanítványait és monda nekik: Az Emberfiát az emberek kezeibe adják, és megölik őt, és miután megölték, harmadnapon feltámad.

De azok nem értették e beszédet, és nem merték őt megkérdezni.

És elérkeztek Kafarnaumba. S mikor otthon voltak, kérdezte őket: Miről beszélgettetek az úton?

Ők azonban hallgattak, mivelhogy útközben egymás között arról vitatkoztak, melyikök nagyobb.

És leülve magához szólította a tizenkettőt, és monda nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen valamennyi között az utolsó, és valamennyinek szolgálja.

És fogott egy gyermeket, közéjük állította, megölelte őt és monda nekik:

Bárki egyet az ilyen gyermekek közül befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.

Felelt neki János, mondván: Mester! láttunk egy valakit a te nevedben ördögöket kiűzni, aki nem követ minket, és megtiltottuk neki.

Jézus pedig monda: Ne tiltsátok neki! Mert senki sem fog egyhamar rosszat mondani rám, aki az én nevemben csodát művelt.

Szinte lehetetlen, hogy aki az én nevemnek erejét ily módon tapasztalta, ellenségem legyen. Azt nem kell nézni, hogy ki által történik a Jó, csak megtörténjék.

Mert aki nincs ellenetek, mellettetek van.

Mert bárki nektek italul egy pohár vizet ad az én nevemben, mivel Krisztuséi vagytok bizony mondom nektek, nem veszi el jutalmát.

És bárki egyet ezen kisdetek közül, kik énbennem hisznek, megbotránkoztat, jobb volna neki, ha malomkövet tennének a nyaka köré, és a tengerbe vetnék őt.

És ha megbotránkoztat a kezed, vágd le! Jobb neked csonkán az életre bemenned, mint két kézzel a gehennába, a kiolthatatlan tűzre jutnod,

hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők ki nem alszik.

És ha a lábad botránkoztat, vágd le! Jobb neked sántán bemenni az örök életre, mint két lábbal a kiolthatatlan tűzű gehennára vettetni,

hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők ki nem alszik.

Hogyha pedig szemed botránkoztat, vájd ki! Jobb neked fél szemmel az Isten országába bemenni, mint két szemmel a gehenna tűzére vettetni,

hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők ki nem alszik.

Mert mindenkit tűzzel sóznak meg, és minden áldozatot sóval sóznak meg.

Jó a só; de ha a só sótalanná vált, mivel adtok ízt neki? Legyen só bennetek, és békesség legyen közöttetek!

És onnan kiindulva, Júdeának határaiba ment, a Jordánon túl. És újból sok nép gyülekezett hozzá és amint szokta, ismét tanította őket.

S hozzámentek a farizeusok és kérdezték őt kísértésképen: Vajjon szabad-e a férfinak feleségét elbocsátania?

Ő pedig felelé és monda nekik: Mit parancsolt nektek Mózes?

Mondák: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk és elbocsássuk.

Felelé Jézus és monda nekik: A ti szívetek keménységére való tekintetből írta nektek e parancsolatot.

De a teremtés kezdetétől fogva férfinak és asszonynak teremtette őket az Isten.

Ennélfogva az ember elhagyja atyját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik.

És ketten lesznek egy testben. Tehát már nem két testet, hanem egyet képeznek.

Amit pedig az Isten egybekötött, azt ember el ne válassza.

És tanítványai otthon ugyanerről ismét megkérdezték őt.

És monda nekik: Aki elbocsátja feleségét és mást vesz, házasságtörést követ el vele szemben.

És ha az asszony elhagyja férjét és mással lép házasságra, házasságtörést követ el.

És kisdedeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket. A tanítványok pedig feddték az odavivőket.

Midőn Jézus meglátta őket, megneheztelt rajok és monda nekik: Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni, és ne tiltsátok el őket tőlem, mert ilyeneké az Isten országa!

Bizony mondom nektek: Aki az Isten országát úgy nem fogadja, mint a gyermek be nem megy abba.

És miután megölelte és rajok tette kezeit, megáldotta őket.

És amint kiment az útra, egy valaki oda futott, s térdet hajtva előtte, kérte őt: Jó Mester! mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?

Jézus pedig monda neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak az egy Isten.

Tudod a parancsolatokat: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne lopj, hamis tanúságot ne szólj, csalárdságot ne cselekedjél, tiszteljed atyádat és anyádat.

Az pedig felelé és monda neki: Mester! mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.

Jézus pedig szeretettel rátekintett és monda neki: Egy hiányzik még. Menj, add el mindenedet, amid van, és oszd ki a szegényeknek, és lesz kincsed a mennyben, és jöjj, kövess engem!

Ki e szóra elszomorodva, búsan távozott, mert sok vagyona volt.

És Jézus körültekintett és monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be Isten országába, akiknek pénzükhöz van!

A tanítványok pedig csodálkoztak szavain. De Jézus ismételve monda nekik: Fiacskáim! vajmi nehéz azoknak, kik a pénzben bíznak Isten országába jutniok!

Könnyebb a tevének a tű fokán átmennie, mint a gazdagnak Isten országába bejutnia.

Azok pedig még inkább csodálkoztak és mondák egymásnak: Ki fog akkor üdvözülni?

És Jézus rajok tekintett és monda: Az embereknél lehetetlen ez, de nem az Istennél. Mert Istennél minden; lehetséges.

Ekkor így szólt hozzá Péter: íme, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged.

Mire Jézus felelé: Bizony mondom nektek: Nincs senki, aki elhagyja házáat, vagy testvéreit, vagy nővéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy fiait, vagy szántóföldjeit énérétem és az evangéliumért,

aki százannyit ne nyerne most ez időben: házákat és testvéreket, nővéreket és anyákat, fiákat és szántóföldeket az üldöztetések közepette; a másik világon pedig az örök életet.

Sokan lesznek pedig elsőkből utolsókká, és utolsókból elsőkké.

Útban voltak pedig Jeruzsálem felé, és Jézus előttök ment, amin csodálkoztak, és félve követték őt. És ismét magához vette a tizenkettőt, és mondogatta nekik, hogy mi vár őreá.

Mert íme (úgymond), felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát elárulják a főpapoknak, írástudóknak és véneknek, és halálra ítélik, és kiszolgáltatják őt a pogányoknak.

És kigúnyolják őt és leköpdösik, megostorozzák és megölik, és harmadnapra feltámad.

És hozzámentek Jakab és János, Zebedeus fiai, és mondák: Mester! szeretnők, hogy amit kérünk, megtedd nekünk.

Ő pedig monda nekik: Mit akartok, hogy nektek cselekedjem?

És mondák: Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb, másikunk bal feleden ülhessen a te dicsőségemben.

Jézus pedig monda nekik: Nem tudjátok, mit kértek. Megtudjátok-e inni azt a poharat, melyet én iszom? Vagy meg tudtok-e kereszteszelkedni azzal a keresztséggel, mellyel én megkeresztelkedem?

Mire azok felelék neki: Megtudjuk. Jézus pedig monda nekik: A poharat ugyan, melyet én iszom, megisszátok, és a keresztséggel, mellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek;

de azt, hogy jobb, vagy balfelelmen üljetek, nem adhatom nektek, hanem azoknak, akiknek készíttetett.

És amint ezt (többi) tíz, meghallotta, megboszankodtak Jakabra és Jánosra.

Jézus pedig magához szólította őket és monda nekik: Tudjátok, hogy akik a népek fejedelmei, uralkodnak fölöttük, és nagyaik hatalmat gyakorolnak rajtuk.

De nem úgy van ez tiközöttetek; hanem aki nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok,

és aki az első akar lenni közöttetek legyen valamennyinek szolgája.

Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy szolgáljon, és az ő életét váltságdíjúl adja sokakért.

És beértek Jerikóba. És amint Jerikóból tanítványaival és nagy sokasággal kiindult, Timeusnak fia, a vak Bartimeus az út mellett ült koldulgatva.

Ez mikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az (aki arra megy), elkezdett kiabálni mondván: Jézus Dávid fia, könyörülj rajtam!

És sokan csitította őt, hogy hallgasson. De ő egyre jobban kiabált; Dávid fia, könyörülj rajtam!

Mire Jézus megállott és magához hívatta őt. És hívták a vakot, mondván neki: Bátorság! Kelj fel, hí téged!

És ledobva köntösét, felugrott és odament hozzá.

Jézus megszólítván őt, monda neki: Mit akarsz, hogy cselekedjem neked? A vak pedig mond neki: Rabboni, hogy lássak!

Jézus pedig mond neki: Menj! a te hited meggyógyított téged, és tüstént látott, és követte őt az úton.

És mikor Jeruzsálemhez és Bethániához közeledtek, az Olajfák hegyénél, elküldött kettőt tanítványai közül,

mondván nekik: Menjtek a szemben fekvő községbe, mindjárt amint bementek, találtok egy megkötött vemhet, melyen még senki sem ült. Oldjátok el és vezessétek ide.

És ha valaki azt mondja: Mit míveltek? Mondjátok, hogy az Urnak, szüksége van rá, és rögtön ide fogja eresztetni.

És elmentek, és megtalálták a vemhet, megkötve künn az ajtó előtt a kettős útnál, és eloldották.

És némelyek az ott állók közül mondák nekik: Mit míveltek, hogy a vemhet eloldjátok?

Azok pedig úgy feleltek, amint megparancsolta nekik Jézus, és odaengedték nekik.

És elvezették a vemhet Jézushoz és rátették ruháikat és ő ráült.

Sokan pedig leterítették ruháikat az útra; mások pedig ágakat vágtak a fákról és elterítették az úton.

S akik elől mentek és akik utána jöttek, kiáltozták, mondván: Hozanna!

Áldott, ki az Úr nevében jó! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak országa, mely íme jó! Hozanna a magasságban!

És bement Jeruzsálembe a templomba, és miután mindent megnézett, mivel már estére járt az idő, kiment Bethániába a tizenkettővel.

És másnap, mikor elindultak Bethániából megéhezett.

S meglátva távolról egy leveles fügefát, odament, hogyha talán valamit találna rajta. De amint odaért, nem talált rajta egyebet, mint leveleket, mert nem volt ideje a fügeérésnek.

És felelvén monda neki: Soha többé ne egyék terólad gyümölcsöt senki! És tanítványai hallották ezt.

És beértek Jeruzsálembe. S amint a templomba bement, kiűzte a templomban levő árusokat és vásárlókat, és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatta.

És nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomon.

És tanított és monda nekik: Nincs-e megírva, hogy az én házamat imádság házának hívják minden nemzetnél? Ti pedig latrok barlangjává tettétek azt.

Midőn ezt a főpapok és írástudók meghallották, azon tanakodtak, mikép tehetnék el őt láb alól; mert félték tőle, mivelhog az egész nép csodálkozott az ő tanításán.

És amint beesteledett, kiment a városból.

És midőn reggel arra mentek, látták, hogy a fügefa tövestül el van száradva.

Ekkor eszébe jutott Péternek és monda neki: Mester! íme a fügefa, melyet megátkoztál, elszáradt.

És felelvén Jézus, monda neki: Higgyetek az Istenben!

Bizony mondom nektek, hogy ha valaki e hegynek azt mondja: Mozdulj innen, és vedd magadat a tengerbe, és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, meg fog történni, - meg lesz neki.

Azért mondom nektek: Mindazt, amit imádkozva kértek, higgyétek, hogy megnyeritek, és megleszen nektek.

És mikor odaálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valamitek van, hogy a ti Atyátok is, ki mennyekben van, megbocsássa nektek bűneiteket.

Mert ha ti meg nem bocsátok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.

És ismét bementek Jeruzsálembe. És midőn a templomban körüljárt, hozzámentek a főpapok és írástudók és vének,

és mondák neki: Micsoda hatalommal cselekszed ezt? És ki adta neked e hatalmat, hogy ezt cselekedjed?

Jézus pedig felel és monda nekik: Én is adok fel nektek egy kérdést, feleljetek arra nekem, s megmondom nektek, minő hatalommal cselekszem ezt.

János keresztsége mennyből volt-e, vagy az emberektől? Feleljetek meg nekem!

Azok pedig tanakodtak magokban, mondván: Ha azt mondjuk: A mennyből, azt fogja mondani: Tehát miért nem hittetek neki?

Ha pedig azt mondjuk: Az emberektől, - félnünk kell a néptől. Mert Jánosról mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.

Feleletül tehát azt mondák Jézusnak: Nem tudjuk. Mire Jézus viszonzá. Én sem mondom meg nektek, minő hatalommal cselekszem mindezt.

És kezdett hozzájuk példabeszédekben szólni: Egy ember szőlőt ültetett, és bekerítette sövényvel és sajtóvermet ásott benne és tornyot épített és bérbe adta földműveseknek és elutazott messzire.

És annak idején elküldötte szolgáját a munkásokhoz, hogy a szőlő termésének egy részét tőlük átvegye.

De ezek megfogták őt, megverték, s üresen bocsáták el.

És ismét más szolgát küldött hozzájuk, de ezt is megsebezték a fején, és gyalázattal illették.

És ismét mást küldött, és ezt is megölték, és több másokat, kik közül némelyeket megverték, másokat pedig megöltek.

Volt pedig neki egyetlen egy igen kedves fia, utoljára azt is elküldötte hozzájuk, mondván: Fiamat csak meg fogják becsülni!

A bérlők azonban így szóltak egymáshoz: íme, ez az örökös, jertek, öljük meg őt, és miénk lesz az örökség.

S megragadva őt, megölték, és kidobták a szőlőből.

Mitévő lesz tehát a szőlő ura? Eljön és elveszti ama szőlőműveseket és szőlejét másoknak adja bérbe.

Avagy nem olvastátok-e emez írást: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé.

Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeinkben.

És meg akarták őt fogni, de féltek a néptől, mert megértették, hogy e példabeszédet róluk mondotta. És otthagyták őt és eltávoztak.

És elküldöttek hozzá néhányat a farizeusok és herodiánusok közül, hogy őt szaván fogják.

Ezek odajöttek és mondák neki: Mester! Tudjuk, hogy igazmondó vagy és senkivel sem törődöl, mert nem nézed az emberek arcát, hanem igazságban tanítod az Isten útját. Szabad-e a császárnak adót fizetni, vagy ne fizessünk?

De ő ismérve ravaszágukat, monda nekik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam.

Azok tehát vittek neki. És monda nekik: Kié ez a kép és e felirat? Mondják neki: A császáré.

Mire Jézus monda nekik: Adjátok meg tehát, ami a császáré, a császárnak és ami Istené, az Istennek! És csodálkoztak rajta.

És szadduceusok jöttek hozzá, kik azt mondják, hogy nincsen feltámadás; és kérdezték őt mondván:

Mester! Mózes nekünk előírta, hogy ha valakinek meghal a testvére, és feleséget hagyott hátra, de fiakat nem, vegye el a testvér annak feleségét és támasszon magzatot testvéérének.

Volt tehát hét testvér, és az első feleséget vett és meghalt, a nélkül hogy magzatot hagyott volna.

És elvette azt a második, és meghalt, és az sem hagyott magzatot. És a harmadik hasonlóképp.

És mind a heten szintazonképen elverték őt, és nem hagytak magzatot. Valamennyi után végre meghalt az asszony is.

A feltámadáskor tehát, midőn feltámadnak, ezek közül kinek a felesége lesz? Mert mind a hétnek felesége volt.

És felelén Jézus, monda nekik: Nem azért tévedtek-e mivel nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten hatalmát?

Mert mikor majd (az emberek) halottaikból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem úgy lesznek, mint az angyalok mennyben.

A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-e Mózes könyvében, a csipkebokorról (szóló részben) miképp szólott neki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákob Istene?

Nem holtak Istene, hanem élőké. Ti tehát nagyon tévedtek.

És odament hozzá egy az írástudók közül, ki hallotta őket vitatkozni, és látván, hogy jól megfelelt nekik, kérdezte őt: Melyik az első az összes parancsolatok közül?

Jézus pedig felelé neki: A legelső az összes parancsolatok közül (ez): Halljad Izrael! a te Urad Istened egy Isten;

és szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és minden erődből. Ez az első parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeressed felebarátodat, mint tennenmagadat. Ezeknél más nagyobb parancsolat nincs.

És monda neki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondottad, hogy egy az Isten, és nincs más ő kívüle.

És hogy őt szeretni kell teljes szívből és teljes elméből teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni a felebarátot, mint önmagát, - ez nagyobb minden égő- és egyéb áldozatnál.

Mivel pedig Jézus látta, hogy bölcsen felelt, monda neki: Nem messze vagy az Isten országától. És azontúl senki sem merte őt kérdezni.

És midőn Jézus a templomban tanított így szólt: Miképen mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávid fia?

Mert maga Dávid mondja a Szentlélek által: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobбомra, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.

Tehát maga Dávid Urának mondja őt, hogyan lehet akkor fia? És a sok nép szívesen hallgatta őt.

És monda nekik tanítás közben: Óvakodjatok az írástudóktól, kik szeretnek hosszú köntösben járni és köszöntetni a piacon,

és az első székeken ülni a zsinagógákban, és az első helyeken a lakomákon,

kik fölemésztik az özvegyek házait a hosszú imádság ürügye alatt. Ezekre súlyosabb ítélet vár.

És szemben ülve Jézus a templompersellyel, nézte, mint dobálja a sokaság a pénzt a perselybe. És sok gazdag sokat dobott bele.

Mikor pedig egy szegény özvegy jött és beledobott két fillért, ami annyi, mintegy kvadráns,

egybehívta tanítványait és monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy többet dobott bele mindazoknál, kik a perselybe dobtak.

Mert valamennyien abból adakoztak, amiben bővelkedtek, ez pedig az ő szegénységéből mindenét, amije volt, egész élnivalóját beledobta.

És midőn kijött a templomból, mondja neki tanítványainak egyike: Mester, nézd minő kövek és minő épületek!

És Jézus viszonzá neki: Látod mind e nagy építményeket? Nem marad kő kövön, mely le nem rontatnék.

És mikor az Olajfák hegyén, a templommal szemben leült, Péter, Jakab, János és András külön kérdezték őt:

Mondd meg nekünk, mikor történik ez, s mi lesz a jel, mikor mindez teljesedni kezd?

És felelvén Jézus, így szólt nekik: Vigyázzatok, hogy valaki el ne ámítson benneteket.

Mert sokan jönnek majd az én nevemben és mondják hogy én vagyok; és sokat félrevezetnek.

Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborús hírekről, ne ijedjete meg; mert ennek meg kell lenni, de ez még nem a vég.

Mert nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen, és helyenkint földrengések lesznek és éhínség. Ez kezdete a fájdalomnak.

Vigyázzatok azonban magatokra! Mert törvényre adnak benneteket, és a zsinagógákban megostoroznak, és helytartók és királyok előtt fogtok állani énérettem, bizonyságul őnekik.

Előbb azonban, az evangéliumnak minden nemzet között hirdettetnie kell.

Midőn pedig majd fogva visznek és kiszolgáltatnak benneteket, ne gondolkodjatok előre azon, hogy mit mondjatok, hanem mondjátok azt, ami azon órában adatik nektek. Mert nem ti vagytok akik beszéltek, hanem a Szentlélek.

Kiszolgáltatja pedig a testvér testvérét halálra, és az apa fiát, és a gyermekek szülőik ellen támadnak, és halállal sújtják őket.

S gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. Aki azonban kitart mindvégig, az üdvözülni fog.

Mikor pedig majd látjátok, hogy a pusztulás utálatossága áll ott ahol nem kellene, - aki olvassa, értse meg! - akkor, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekre,

és aki a tetőn van, le ne szálljon a házba, s be ne menjen, hogy valamit elvigyen házából,

és aki a mezőn lesz, vissza ne térjen elvinni köntösét.

Jaj pedig a viselőseknek és szoptatóknak ama napokban!

De imádkozzatok, hogy (ez) ne télen történjék!

Mert azok a napok oly szorongatások lesznek, amilyenek nem voltak az Isten alkotta világ kezdetétől mindeddig, s nem is lesznek.

És ha az Úr meg nem rövidítené ama napokat, egy ember se menekülne meg; de a választottak kedvéért, akiket kiválasztott, megrövidítette ama napokat.

S ha valaki akkor azt mondja nektek: íme itt a Krisztus, íme amott, ne higyjétek!

Mert támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták, s jeleket és csodákat mívelnek, hogy ha lehet, tévedésbe ejtsék, még a választottakat is.

Ti azért vigyázzatok! Íme mindent előre megmondottam nektek!

Továbbá ama napokban, azon szorongatás után, a nap elsötétedik, és a hold nem adja fényét.

És az égnek csillagai lehullanak, és az égen levő erők megindulnak.

És akkor meglátják az Emberfiát a felhőkben jönni nagy hatalommal és dicsőséggel.

S akkor elküldi angyalait és összegyűjti választottait a négy szél felől, a föld végétől az ég végéig.

A fügefáról pedig vegyetek példát. Midőn ága már gyöngéd és levelei kisarjadtak, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Úgy ti is, mikor látjátok, hogy ez történik, tudjátok meg, hogy közel, az ajtó előtt van.

Bizony mondom nektek, hogy el nem múlik e nemzedék, míg mindez meg nem történik.

Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.

Arról a napról pedig, vagy óráról senki sem tud, sem az angyalok mennyben, sem a Fiú, hanem csak az Atya.

Vigyázzatok, ébren legyetek és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor lesz az az idő.

Mint az az ember, ki messze útra menvén, elhagyta házát és szolgálóinak hatalmat adott minden dologra, és a kapusnak megparancsolta, hogy őrködjék.

Ébren legyetek tehát, mert nem tudjátok mikor érkezik meg a ház ura, este-e vagy éjfélkor, kakasszóra, vagy reggel.

Hogy mikor hirtelen megérkezik, alva ne találjon benneteket.

Amit pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Két nap múlva pedig húsvét volt, és a kovásztalan kenyerek ünnepe, s a főpapok és írástudók azon törték fejüket, hogyan foghatná el és ölhetné meg őt csellemel.

Mondották pedig: Ne az ünnepezen, hogy esetleg zavargás ne támadjon a nép között.

És mikor Bethániában volt a bélpoklos Simon házában és asztalnál tilt, jött egy asszony, alabástrom edényben drága kalásznárdusz kenettel és eltörvén az alabástromot, fejére öntötte.

Voltak azonban, akik emiatt magokban nehezteltek és mondák: Minek történt ez a kenetpazarlás?

Mert ezt a kenetet el lehetett volna adni több mint háromszáz dénárért, és a szegények közt kiosztani. És boszankodtak rá.

Jézus azonban monda: Hagyjatok neki békét! Miért bántjátok őt? Hiszen ő jót tett velem!

Mert szegények mindig vannak veletek, és amikor akartok, jót tehettek velők; de én nem mindenkor vagyok veletek.

Amit tehetett, azt tette: eleve megkente testemet a temetésre.

Bizony mondom nektek: Ahol csak ezen evangélium, hirdettetni fog az egész világon, azt is elmondják, amit ez cselekedett, az ő emlékezetére.

És kariató Júdas, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy őt nekik elárulja.

Kik midőn ezt hallották, megörültek és ígérték, hogy pénzt adnak neki. És módot keresett rá, hogy alkalmasan kezökbe adhassa.

És a kovásztalan kenyerek első napján, midőn a húsvéti bárányt megölték, mondották neki a tanítványok: Hová akarod, hogy menjünk és helyet készítsünk neked a húsvéti bárány elköltésére?

És elküldött kettőt tanítványai közül és monda nekik: Menjetez a városba és találkozni fogtok egy emberrel, ki egy vizeskorsót visz; kövessétez azt

és ahová bemegy, mondjátok a házigazdának, hogy a Mester azt izeni: Hol van számomra az étkező terem, hol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elköthetem?

S mutat majd nektek egy nagy étkezőtermet fölterítve, és ott készíttetek nekünk.

Elmentek tehát tanítványai és a városba értek és úgy találták, amint mondotta nekik, és elkészítették a húsvéti bárányt.

Mikor pedig beesteledett, megérkezett a tizenkettővel.

És amint letelepedtek és ettek, így szólt Jézus: Bizony mondom nektek, hogy egy közületek, ki velem eszik, elárul engem.

Azok pedig elszomorodtak és mondogatták neki egyenkint: Csak nem én ?

Ki monda nekik: Egy a tizenkettő közül, ki velem kezét a tálba mártja.

S az Emberfia elmegy ugyan, amint róla írva van de jaj annak az embernek, aki által az Emberfia elárultatik! Jobb volt volna neki, ha nem született volna az az ember.

És míg ők ettek, vevé Jézus a kenyeret, és megáldván megtörte, s nekik adta és így szólt: Vegyétek, ez az én testem!

És vevén a kelyhet, hálát adva nekik adta, és ittak belőle mindnyájan.

És monda nekik: Ez az én vérem, az új szövetségé, mely sokért kiontatik.

Bizony mondom nektek, hogy már nem iszom a szőlőnek ezen terméséből ama napig, midőn majd amaz újat iszom az Isten országában.

És miután a dicsérő éneket elmondották, kimentek az Olajfák hegyére.

És monda nekik Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok énbennem ez éjjel, mert írva van: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.

De ha majd feltámadok, előttetek megyek Galileába.

Péter pedig monda neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, de én nem.

És monda neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy te ma, ez éjjel, mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor meg tagadsz engem.

De ő annál inkább erősítette: Ha meg kell is halnom veled, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképp beszéltek a többiek is mindannyian.

És egy majorba értek, melynek neve Getszemáni. És monda tanítványainak: Üljetek le itt, míg imádkozom.

És magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost, és elkezdett reszketni és borzadni.

És monda nekik: Szomorú az én lelkem mind halálig. Várjatok itt és virrasszatok!

És egy kissé előbbre menve, arcával a földre borult és imádkozott, hogy, ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra.

És monda: Abba, Atyám! neked minden lehetséges. Vedd el tőlem e poharat! Mindazonáltal ne (az történetjék) amit én akarok, hanem amit te.

És hozzájok ment és alva találta őket. És monda Péternek: Simon, alszol? Nem virraszthattál egy óráig?

Virraszatok és imádkoztatok, hogy kísértetbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.

És újra elment és imádkozott, ugyanazon szavakkal.

És midőn visszatért, ismét alva találta őket, mert szemeik el voltak nehezdedve és nem tudták mit feleljenek neki.

És harmadszor jött és monda nekik: Aludjatok immár és nyugodjatok! Elég; eljött az óra. Íme, az Emberfia a bűnösök kezeibe adatik.

Keljetek fel, menjünk! Íme, aki engem elárul, közel van.

És midőn még szólott, odaért karioti Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele nagy sereg, kardokkal és botokkal, (küldetve) a főpapoktól, írástudóktól és vénektől.

Az áruló pedig jelt adott nekik, mondván: Akit megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt és vezessétek óvatosan.

S mikor odaért, mindjárt odalépett hozzá és így szólt: Üdvözlégy, Rabbi! és megcsókolta őt.

Azok pedig rávetették kezeiket és megfogták őt.

Egy valaki pedig a körülállók közül kivonta kardját, rácsapott a főpap szolgájára és levágta a fülét.

Mire Jézus monda nekik: Mint egy rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és botokkal, elfogni engem.

Naponkint nálatok voltam és tanítottam a templomban, és nem fogtatok el engem. De be kell teljesedniük az írásoknak.

Akkor tanítványai elhagyták őt és mind elfutottak.

Egy ifjú azonban követte őt, csupán gyolcslepelbe öltözötten és megfogták őt.

Az pedig otthagya a gyolcsot, elmenekült tőlük mezítelen.

És elvezették Jézust a főpaphoz, és egybegyűltek az összes papok, írástudók és vének.

Péter pedig távolról követte őt, egészen be, a főpap udvarába és leült a szolgálkkal a tűz mellé és melegedett.

A főpapok pedig és az egész tanács bizonyosságot kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítéelhessék, de nem találtak.

Mert sokan hamis tanúbizonyságot mondtak ellene és a bizonyások nem voltak egyezők.

És némelyek fölállottak és hamis tanúságot hoztak föl ellene mondván:

Mi hallottuk őt, mikor mondotta: Én lerontom ezt a kézzel épített templomot, és három nap alatt mást építek, mely nem kézzel készült.

S nem volt egyező az ő bizonyáguk.

És a főpap kilépett a középre, s megkérdezte Jézust mondván: Hát nem felelsz semmit arra, amit ezek ellened bizonyítanak?

Ő pedig hallgatott és nem felelt semmit. Ismét kérdezte őt a főpap és monda neki: Te vagy-e a Krisztus, az áldott Istennek Fia?

Mire Jézus monda neki: Én vagyok, és majd meglátjátok az Emberfiát ülni az Isten erejének jobbján és eljönni az égnek felhőin.

A főpap erre megszaggatta ruháit és monda: Minek kívánunk még tanukat?

Hallottátok a káromlást. Mit gondoltok? Mire mindannyian halálra méltónak ítélték őt.

Ekkor kezdték őt némelyek leköpdösni, arcát befödni, ökleikkel verni, mondván neki: Jövendölj! És a szolgák arcul verték őt.

S míg Péter odalent volt az udvarban, odament egy a főpap szolgálói közül,

és amint meglátta Pétert melegedni, rátekintett és így szólt: Te is a Názáreti Jézussal voltál.

Ő pedig tagadta, mondván: Nem tudom, nem értem mit mondasz. És kiment a tornác elé és megszólalt a kakas.

Mikor azután ismét meglátta őt a szolgáló, újból mondom a körülállóknak: Ez azok közül való.

De ő ismét tagadta. És kisvártatva ismét mondták a körülállók Péternek: Bizonyára azok közül vagy, mert te is galileai vagy.

Ő pedig kezdett átkozódni és esküdni: Nem ismerem azt az embert, akit mondotok.

És mindjárt megszólalt ismét a kakas. És Péternek eszébe jutott, amit Jézus mondott neki: Mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor megtagadsz engem. És elkezdett sírni.

És a főpapok mindjárt reggel tanácsot tartottak a vénekkel, írástudókkal és az egész főtanáccsal, és megkötözve Jézust, elvitték és átadták Pilátusnak.

És kérdezte őt Pilátus: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig felelé és monda neki: Te mondosz.

És vádolták őt a főpapok sok mindenről.

Pilátus tehát ismét megkérdezte őt, mondván: Nem felelsz semmit? Lám mennyivel vádolnak!

Jézus azonban semmit sem felelt többé, úgy hogy Pilátus csodálkozott.

Az ünnepnapra pedig szokása volt a foglyok közül egyet elbocsátani, akit kértek.

Volt pedig egy Barabbás nevezetű, ki a lázadókkal került fogságba, s ki a lázadás alkalmával gyilkosságot követett el.

És a nép felment és követelte, amit máskor megtett nekik.

Mire Pilátus így felelt nekik: Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?

Mert tudta, hogy irigységből adták őt kezébe a főpapok.

A főpapok azonban felizgatták a népet, hogy inkább Barabbást bocsássa szabadon nekik.

Pilátus pedig ismét felelvén monda nekik: Mit akartok tehát, hogy a zsidók királyával cselekedjem?

Mire azok újra kiáltották: Feszítsd meg őt!

Pilátus erre monda nekik: De mi gonoszt cselekedett? Ám ők méginkább kiáltották: Feszítsd meg őt!"

Pilátus tehát eleget akarván tenni a népnek; elbocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig, miután megostoroztatta, átadta nekik, hogy megfeszíttessék.

A katonák pedig a tanácsház udvarába vezették őt és egybehívták az egész csoportot,

és felöltöztették őt bíborba, és tövisből koronát fonva fejére tették.

És köszöntgették őt: Üdvözlégy zsidók királyai

És fejét náddal verték, és leköpdösték, és térdet hajtván előtte, imádták őt.

És miután kigúnyolták őt, levették róla a bíbort, és felöltöztették saját ruháiba és kivezették, hogy megfeszítsék.

És egy arra menő Simon nevű cirenei embert, Sándor és Rufus atyját, kényszerítették, ki a mezőről jött, hogy vigye az ő keresztjét.

És kivezették őt a Golgota nevű helyre, melyet agykoponyák helyének mondanak.

És mirrhával vegyített bort adtak neki inni, de nem fogadta el.

És miután megfeszítették őt, elosztották ruháit, sorsot vetvén rajok, ki mit vigyen el.

Volt pedig három óra, midőn megfeszítették őt.

És az ő halálának oka így volt felírva: A zsidók királya.

És vele együtt megfeszítettek két latrot, egyiket jobbjá, másikat balja felől.

És beteljesedett az írás, mely azt mondja: És a gonosztevők közé számíttatott.

És az arra menők káromolták őt, hajtogatván fejüket és mondván: Hej, ki lerontod az Isten templomát és három nap alatt újra felépíted azt,

szabadítsd meg magadat és szállj le a keresztről.

Hasonlóképpen a főpapok is az írástudókkal együtt csúfolódva mondták egymásnak: Másokon segített, önmagán nem tud segíteni.

Krisztus, Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higyjünk. És akiket vele megfeszítettek, szintén szidalmazták őt.

És hat órákor, sötétség lett az egész földön kilenc óráig.

És kilenc órákor felkiáltott Jézus nagy szóval, mondván: Eloi, Eloi, lamma szabaktani? mi annyit tesz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el, engem?

És amint ezt némelyek a körülállók közül meghallották mondták: íme, Illést hívja!

Mire egyik odafutott, megtöltött egy szivacsot ecettel és izsópszárra tűzve azt, inni adott neki mondván: Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye őt!

Jézus pedig nagy szóval felkiáltott és kiadta lelkét.

És a templom kárpitja kettéhasadt fölülről egész aljáig.

A százados pedig, ki átellenben állott, látván, hogy így kiáltva halt meg, monda: Valóban, ez az ember Isten Fia volt.

Voltak pedig ott távolról néző asszonyok is, közöttük Mária Magdolna és Mária, a kisebbik Jakabnak és Józsefnek anyja és Szalóme,

kik, mikor Galileában volt, követték őt és szolgáltak neki, és sok más, kik vele együtt feljöttek Jeruzsálembe.

És mikor már beesteledett, - mivelhogy készület, azaz szombat előtti nap volt, -

eljött arimateai József, egy nemes tanácsstag, ki maga is az Isten országát várta, és bátran bement Pilátushoz és elkérte Jézus testét.

Pilátus pedig csodálkozott azon, hogy már meghalt. És magához hívatta a századost, és megkérdezte őt, vajjon meghalt-e már.

S miután a századostól erről meggyőződött, odaajándékozta a testet Józsefnek.

József pedig gyolcsot vásárolt és levette őt és betakarta a gyolcsba, és betette egy sírba, mely kősziklába volt vágva és követ hengerített a sírbolt ajtaja elé.

Mária Magdolna pedig és Mária, József anyja, nézték, hogy hova temetik.

És midőn elmúlt a szombat, Mária Magdolna és Mária, Jakab anyja, és Szalóme fűszereket vásárolták, hogy elmenjenek és megkenjék Jézust.

És korán reggel a hét első napján mikor a nap már fölkel a sírhoz mentek.

És mondták egymásnak: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt ajtajától?

És amint odatekintettek, látták, hogy a kő el van hengerítve, holott az igen nagy volt.

És midőn bementek a sírboltba, egy ifjút láttak ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve, és megrémültek.

De az monda nekik: Ne féljete! Ti a megfeszített názáreti Jézust keresitek. Feltámadt, nincs itt. Íme a hely, ahová tették őt!

De menjete, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttete megy Galileába, ott meglátjátok őt, amint megmondotta nektek.

Azok pedig kimentek és elfutottak a sírtól, mert ijedtség és rettegés fogta el őket, és nem szóltak senkinek semmit, mert féltek.

Feltámadása után pedig reggel, a hétnek első napján, megjelent először Mária Magdolnának, kiből hét ördögöt űzött ki.

Ez elment, és hírül vitte azoknak, kik vele voltak, és szomorkodtak és sírtak.

És mikor ezek meghallották hogy él, és hogy látta őt, nem hitték.

Ezután pedig megjelent kettőnek közülök az úton más alakban, midőn a majorba mentek.

Ezek is elmentek, és hírül vitték a többieknek, de ezeknek sem hittek.

Végül megjelent a tizenegynek, mikor az asztalnál ültek, és szemükre hányta hitetlenségüket és keményszívűségüket, mivelhogy azoknak, kik látták hogy feltámadott, nem hittek.

És monda nekik: Menjete el az egész világra, hirdesséte az evangéliumot minden teremtménynek.

Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözü; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: Az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,

kigyókat vesznek kezökbe és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik; a betegek ráteszik kezeiket és meggyógyulnak.

Az Úr Jézus pedig, miután szólott hozzájuk, felvétetett mennybe, és ül az Istennek jobbján.

Azok pedig elmentek és tanítottak mindenütt, és az Úr velök együtt munkálkodott és megerősítette szavukat a rá következő csodajelekkel.

Mivelhogy sokan vállalkoztak a köztünk végbement dolgoknak rendszeres elbeszélésére

amint reánk hagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltak az igének:

jónak láttam én is, ki kezdettől fogva mindennek szorgalmasan utána jártam, rendben leírni neked, jeles Teofil,

hogy megértsed azoknak az igéknek igazságát, melyekre oktatta lettél.

Volt Heródesnek, Júdea királyának napjaiban egy Zakariás nevű pap, Abia osztályából, kinek felesége Áron leányai közül volt, és Erzsébetnek neveztetett.

Mindketten pedig igazak voltak Isten előtt, feddhetetlenül járva az Urnak minden parancsában és törvényében,

és nem volt nekik fiuk, mivelhogy Erzsébet magtalan volt, és mindketten előhaladtak napjaikban.

Történt pedig: midőn az ő osztályának rendje szerint papi teendőjét végezte Isten előtt,

a papság szokása szerint rákerült a sor, hogy bemenne az Úr templomába, illatszert gyűjtson:

és az egész népsokaság künn imádkozott a tömjénáldozat órájában.

Ekkor megjelent neki az Úr angyala, az illatszerek oltárának jobbán állva.

Amint Zakariás ezt látta, megzavarodott és félelem szállta meg őt.

De az angyal monda neki: Ne félj Zakariás, mert könyörgésed meghallgattatott, és a te feleséged, Erzsébet, fiat szül neked, kit Jánosnak nevezz,

és örömed és vigasságod leszen, és az ő születésén sokan fognak örülni.

Mert nagy lesz ő az Úr előtt és sem bort, sem részegítő italt nem iszik, és betelik Szentlélekkel még anyja méhében.

És Izrael fiai közül sokakat megtérít az ő Urukhoz, Istenükhöz.

És Illés lelkével és erejével fog járni előtte, hogy az atyák szíveit a fiákhoz térítse és a hitetleneket az igazak okosságára, hogy az Urnak tökéletes népet készítsen.

És Zakariás monda az angyalnak: Miből tudhatom ezt? mert hiszen én öreg vagyok és feleségem előrehaladott napjaiban.

És felelé az angyal és monda neki: Én Gábrriel vagyok, ki az Isten előtt állok, és azért küldettem, hogy veled beszéljek és neked ezt az örömhírt hozzam.

És íme néma leszesz és nem fogsz szólhatni ama napig, melyen ez megtörténik, azért, mivel nem hittél szavaimnak, melyek teljesedni fognak annak idején.

És a nép várta Zakariást és csodálkoztak, hogy (oly sokáig) késik a templomban.

Mikor pedig kijött, nem tudott hozzájuk szólani, és megértették, hogy a templomban látomása volt. És ő integetett nekik és néma maradt.

És történt, hogy mikor leteltek szolgálatának napjai, hazament.

Ezen napok után pedig fogant Erzsébet, az ő felesége, és elrejtőzött öt hónapig, mondván:

Így cselekedett velem az Úr ama napokban, melyekben arra méltatott, hogy elvegye szegyenemet az emberek között.

A hatodik hónapban pedig, elküldötte Isten Gábriel angyalt Galileának Názáret nevű városába, egy szűzhez, ki egy József nevű férfiúnak volt eljegyezve, Dávid házából, és a szűznek neve Mária volt.

És midőn az angyal bement hozzá, így szólt: Üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között!

Midőn ezt hallotta, megzavarodott az ő beszédén és gondolta magában, miféle köszöntés ez?

És az angyal monda neki: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál Istennél!

Íme ménedben fogansz és fiat szülsz, és az ő nevét Jézusnak hívod.

Ez nagy leszen, s a Magasságbeli Fiának fog hivatni, és neki adja az Úr Isten az ő atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házában mindörökké,

és az ő uralkodásának nem lesz vége.

Mária pedig monda az angyalnak: Mikép történik ez, minthogy férfit nem ismerek?

És felelé az angyal és monda neki: A Szentlélek száll tereád és a Magasságbelinek ereje megárnyékoz téged, s azért a Szent is ki tőled születik, Isten Fiának fog hivatni.

És íme Erzsébet, a te rokonod, ő is fiút fogant öregségében, és ez hatodik hónapja neki, kit magtalanak hívnak;

mert Istennél semmi sem lehetetlen.

Monda erre Mária: íme az Urnak szolgálója, legyen nekem a te igéd szerint! És az angyal eltávozott tőle.

Mária pedig ama napokban elindult és elment sietve a hegyvidékre, Jutának egy városába.

És bement Zakariás házába és köszöntötte Erzsébetet.

És történt, hogy amint Erzsébet Mária köszöntését meghallotta, a kisdéd ujongott méhében és Erzsébet betelt Szentlélekkel,

és nagy szóval felkiáltott és így szólt: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te ménednek gyümölcse.

S honnét van ez nekem, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám?

Mert íme, amint köszöntésed szava fülembé jutott, méhembem a kisdéd ujongott örömében.

És boldog vagy ki hittél, mert beteljesedik az, amit neked az Úr mondott.

És Mária monda: Magasztalja az én lelkem az Urat:

és örvendez az én lelkem az én üdvözítő Istenemben.

Mert tekintetbe vette az ő szolgálójának alázatosságát: íme mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék.

Mert nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas, kinek Szent az ő neve.

És az ő irgalmassága nemzedékről nemzedékre száll az őt félőkre.

Hatalmat gyakorolt karjával: szétszórta a szívük szándékában kevélykedőket.

A hatalmasokat letette a trónról és az alacsonyakat felmagasztalta.

Az éhezőket betöltötte jókkal, és a gazdagokat üresen bocsátotta el.

Izraelt, az ő szolgáját, kegyeibe fogadta, megemlékeztén irgalmasságáról,

amint szólott atyáinknak, Ábrahámnak és ivadékának mindörökké.

Mária pedig vele maradt mintegy három hónapig, és vissza visszatért házába.

Erzsébet számára pedig elérkezett a szülés ideje, és fiat szült.

És meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy irgalmasságot cselekedett vele, és szerencsét kívántak neki.

És történt a nyolcadik napon, hogy eljöttek körülmetélni a gyermeket és atyja nevéből Zakariásnak nevezték őt.

De anyja felszólalt és monda: Semmi esetre sem, hanem Jánosnak fog hivatni.

És mondák neki: Hisz senki sincs rokonságodban, ki e néven hivatnék!

Intettek tehát atyjának, hogy minek akarja őt neveztetni.

És íróta kérésére, ráírta, mondván: János a neve.

És mindannyian csodálkoztak. És azonnal megnyílt az ő szája és nyelve, és szólott és áldotta Istent.

És félelem szállta meg összes szomszédaikat, s ezen dolgoknak híre elterjedt Júdea egész hegyvidékén.

S mindazok, akik meghallották, szívökre vették, mondván: Mit gondolsz, mi lesz e gyermekből? Mert az Úr keze volt vele.

És Zakariás, az ő atyja, betelt Szentlélekkel és jövendölt, mondván:

Áldott az Úr, Izrael Istene! mert meglátogatta az ő népét és megváltást szerzett neki.

És felállította nekünk az üdvösség szaruját, Dávidnak, az ő szolgájának házában.

Amint megmondotta az ő szent prófétáinak szája által, kik ősidőktől voltak:

Hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, kik gyűlölnék minket;

hogy irgalmasságot cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről,

az esküről, melyet esküdött Ábrahám atyáinknak, miszerint megadja nekünk,

hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki

szentségben és igazságban ő előtt, minden napjainkban.

És te gyermek, a Magasságbeli prófétájának fogsz hivatni, mert az Úr színe előtt fogsz járni, hogy elkészítsed az ő utait,

hogyan az üdvösség ismeretét közöljed népével, az ő bűneik bocsánatára:

ami Istenünknek irgalmas szíve által, mellyel meglátogatott minket, a magasságból származó;

hogyan megvilágosítsa azokat, kik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, és lábainkat a békeség útjára igazgassa.

A gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, s a pusztában tartózkodott Izrael előtt való bemutatkozása napjáig.

Történt pedig ama napokban, hogy Augustus császár parancsot bocsátott ki, hogy írássék össze az egész földkerekség.

Ez az első összeírás Cirinus, Szíria helytartója által történt.

És elment mindenki, hogy bevallja magát, ki-ki a saját városába.

Felment tehát József is Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, melyet Betlehemnek hívnak, mivelhogy Dávid házából és nemzetségéből való volt,

hogyan bevallja magát Máriával, eljegyzett feleségével, ki várandós volt.

Történt pedig, hogy midőn ott voltak, elérkezett szülésének ideje.

És szülte az ő elsőszülött Fiát, és betakargatta pólýákba, és jászolba fektette, minthogy a szálláson nem volt számukra hely.

És pásztorok voltak ugyanazon környéken, kik virrasztottak és őrködtek nyájuk fölött.

És íme az Úr angyala megállott mellettük és Isten fényessége körülragyogta és nagy félelem szállottá meg őket.

És monda nekik az angyal: Ne féljete! mert íme nagy örömet hirdetek nektek, mely szól az egész népnek,

mert Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, Dávid városában.

És ez lesz nektek a jel: Találni fogtok egy kisedet pólýákba takarva és jászolba fektetve.

És azonnal mennyei seregek sokasága jelent meg az angyal mellett, dicsérvén Istent és mondván:

Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békeség a jóakarató embereknek!

S történt, hogy miután az angyalok eltávoztak tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk át Betlehembe és lássuk e dolgot, mely történt, melyet az Úr kijelentett nekünk.

És elmentek sietve és ott találták Máriát és Józsefet és a jászolban fekvő kisdedet.

S midőn látták, megértették az igét, mely nekik e gyermekről mondatott.

S mindnyájan, akik hallották, csodálkoztak azon, amit a pásztorok mondtak nekik.

Mária pedig megőrizte mindezen dolgokat, szívében fontolgatva azokat.

És a pásztorok visszatértek, dicsérve és dicsőítve Istent mindazért, ami hallottak és láttak, amint megmondatott nekik.

És miután eltelt nyolc nap, amikor a gyermeknek körül kellett metéltetnie, Jézusnak nevezték őt, amint az angyal nevezte, mielőtt méhben fogantatott.

És miután beteltek az ő tisztulásának napjai, Mózes törvénye szerint, felvitték őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,

amint elő van írva az Úr törvényében, miszerint minden fiú gyermek, ki anyja mehet megnyitja, az Úrnak szenteltessék –

és hogy áldozatot hozzanak aszerint, amint meg van mondva az Úr törvényében, egy pár gerlicét, vagy két galambfiat.

És íme volt egy ember Jeruzsálemben, kinek neve Simeon, és ez az ember igaz és istenfélő volt, ki Izrael vigasztalását várta, és a Szentlélek lakott benne.

És ígéretet vett a Szentlélektől, hogy meg nem hal mindaddig, míg meg nem látja az Úrnak fölmentjét.

És a Lélek által indítatva, a templomba jött, s midőn a kisded Jézust szülői bevitték, hogy a törvény szokása szerint cselekedjenek érte,

és ő karjaira vette őt és áldotta Istent, és így szólt:

Most bocsátod el, Uram, szolgádat a te igéd szerint békességben;

mert látták szemeim a te üdvösségedet,

kit rendeltél az összes népek színe elé,

világossággul a pogányok megvilágosítására és dicsőségül a te népednek, Izraelnek.

És az ő atyja és anyja csodálkoztak azon, amit felőle mondtak.

És Simeon megáldotta őket és monda Máriának, az ő anyjának: Íme, ez sokaknak romlására és feltámadására helyeztetett Izraelben, és jelül, melynek ellene fognak mondani;

sőt a magad lelkét is tör fogja átjárni, hogy napfényre kerüljenek sok szívből a gondolatok.

És volt egy Anna nevű próféta-asszony, Fánuel leánya, Ázer törzséből, ki igen előhaladott korában, és szüzessége után hét évig élt férjével.

Ez mintegy nyolcvannégy éves özvegy volt, ki nem távozott a templomból, böjtölésekkel és könyörgésekkel szolgálván (az Úrnak) éjjel és nappal.

És ez ugyanazon órában odaérkezve, magasztalta az Urat és beszélt róla mindazoknak, kik Izrael megváltását várták.

És miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, az ő városukba, Názáretbe.

A gyermek pedig növekedett és erősödött telve bölcseséggel és az Isten malasztja volt benne.

És szülői évente elmentek Jeruzsálembe, a húsvét ünnepére.

És mikor (Jézus) tizenkét éves lett, és ők az ünnepi szokás szerint felmentek Jeruzsálembe, elvégződve a napok, midőn visszatértek, a gyermek Jézus visszamaradt Jeruzsálemben és szülői nem vették észre.

Azt hívnék, hogy az utitársaságban van, egy napi járásnyira mentek és keresték őt a rokonok és ismerősök között.

S miután nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, hogy megkeressék.

És történt, hogy harmadnap múlva megtalálták őt a templomban, amint a tanítók között ült, hallgatta és kérdezgette őket.

Mindazok pedig, akik őt hallgatták, bámultak az ő okosságán és feleletein.

És midőn meglátták őt csodálkoztak, s monda neki anyja: Fiam, miért cselekedtél így velünk? Íme atyád és én bánkódva kerestünk téged!

És monda nekik: Hogy van az, hogy engem kerestetek? Hát nem tudátok, hogy abban kell lennem, ami az én Atyámé?

És ők nem értették meg a szót, melyet nekik mondott.

És lement velők és Názáretbe érkezett, és engedelmes volt nekik. És anyja mindezen ígéket megtartotta szívében.

És Jézus növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Istennél és az embereknél.

Tiberius császár uralkodásának tizenötödik évében pedig, midőn Poncius Pilátus helytartója volt Júdeának, Heródes pedig negyedes fejedelme Galileának, Fülöp, az ő testvére pedig negyedes fejedelme Itureának és Trakonitisz tartományának, és Lizaniás negyedes fejedelme Abilinának,

Annás és Kaifás főpapok alatt, szólott az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához, a pusztaban.

És bejárta a Jordán egész környékét és hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára, amint írva van Izaiás próféta beszédeinek könyvében: A pusztaban kiáltónak szava: Készítsétek el az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!

Minden völgy betöltessék, s minden hegy és halom lehordassék, és ami görbe, legyen egyenessé, és ami göröngyös, sima utakká;

és majd minden ember meglátja az istenküldötte szabadítót.

Monda tehát a seregeknek, kik kimentek hozzá, hogy megkeresztelje őket: Viperák fajzati, ki figyelmeztetett titeket arra, hogy a bekövetkezendő harag elől meneküljtek?

Teremjétek tehát a bűnbánat méltó gyümölcseit, és ne mondogassátok: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, bír az Isten ezen kövekből is fiákat támasztani Ábrahámnak.

Mert a fejsze már a fák gyökerére tétetett. Azért minden fa, mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágatik és tűzre vettetik.

És kérdezték őt a seregek, mondván: Mit cselekedjünk tehát?

Mire ő monda nekik: Akinek két köntöse van, adja (egyiket) annak, akinek nincsen, és akinek eledele van, hasonlókép cselekedjék.

Jöttek pedig vámosok is, hogy megkeresztelkedjenek és mondák neki: Mester, mit cselekedjünk?

Ő pedig monda nekik: Többet ne tegyetek mint ami parancsoltatott nektek.

Kérdezték őt a katonák is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nekik: Senkit ne bántsatok, se ne szidalmaztatok és elégedjétek meg zsoldotokkal.

Mivel pedig a nép azt vélte és szívükben mindnyájan azt gondolták Jánosról, hogy talán ő maga a Krisztus,

megfelelt János mindnyájoknak, mondván: Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de jönni fog nálamnál hatalmasabb, kinek nem vagyok méltó saruszíjait megoldani, ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket.

Őneki kezében van szórólapátja és megtisztítja szérűjét, és összegyűjti a búzát csűrébe, a polyvát pedig elégeti olthatatlan tűzzel.

Sok egyébire is intette és tanította a népet.

Heródes negyedes fejedelem pedig, mivel (János) megfeddette őt Heródiás, az ő testvérének felesége és minden gonoszság miatt, amit Heródes elkövetett,

mindezek után még azt is megtette, hogy Jánost börtönbe záratta.

Történt pedig, hogy mikor az egész népet megkeresztelte, és Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég

és leszállt rá a Szentlélek testi alakban mint egy galamb, és szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szerelmes Fiam, te benned telik kedvem!

És maga Jézus a kezdetkor, mintegy harminc esztendő volt, amint vélték, József fia, ez Hélié, ez Mathaté,

ez Lévié, ez Melkié, ez Janneé, ez Józsefé,
ez Matatiásé, ez Ámosé, ez Náhumé, ez Heszlié, ez Naggeé,
ez Mahaté, ez Matatiásé, ez Szemeié, ez Józsefé, ez Judáé,
ez Joannáé, ez Rezáé, ez Zorobábelé, ez Szaláthielé, ez Nérié,
ez Melkié, ez Addié, ez Kozáné, ez Elmadamé, ez Here,
ez Jézusé, ez Eliezeré, ez Jorimé, ez Matáté, ez Levié,
ez Simeoné, ez Judáé, ez Józsefé, ez Jónáé, ez Eliakimé,
ez Meleáé, ez Mennáé, ez Matatáé, ez Nátáné, ez, Dávidé,
ez Jésszeé, ez Obedé, ez Boozé, ez Szalmoné, ez Naasszoné,
ez Aminadábé, ez Aramé, ez Ezroné, ez Fáreszé, ez Judáé,
ez Jákobé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táreeé, ez Nákoré,
ez Szárugé, ez Rágaué, ez Fálegé, ez Héberé, ez Száleé,
ez Káináné, ez Árfaxádé, ez Szemé, ez Noéé, ez Lámeké,
ez Matuzáleé, ez Hénoké, ez Járedé, ez Maláleelé, ez Káináné,
ez Hénoszé, ez Szeté, ez Ádámé, ez Istené.

Jézus pedig, telve Szentlélekkel, visszatért a Jordántól, és a Lélek a pusztába vitte őt

negyven napra, és az ördög megkísértette. És ama napokban semmit sem evett; de azok elmúltával megéhezett.

Monda pedig neki az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré.

És felelé neki Jézus: írva van, hogy nem csak kenyérrel él az ember, hanem az Isten minden igéjével.

És elvezette őt az ördög egy magas hegyre és egy pillanat alatt megmutatta neki a földkerekség minden országát,

és monda neki: Neked adom mindezen hatalmat és ezek dicsőségét; mert nekem adatott át, és akinek akarom, annak adom.

Ha tehát leborulsz előttem, a tied lesz mindez.

Mire Jézus monda neki: írva van: A te Uradat Istenedet imádjad és csak neki szolgálj!

És elvezette őt Jeruzsálembe és felállította a templom ormára és monda neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le innen magadat!

Mert írva van, hogy angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged,

és hogy kezeikben hordozzanak, hogy esetleg kőbe ne üssed lábadat.

És felelvén Jézus mondá neki: Megvan mondva: Ne kísértsd a te Uradat Istenedet!

És mikor minden kísértésnek vége volt, eltávozott tőle az ördög egy időre.

És Jézus a Lélek erejével tért vissza, és híre terjedt az egész környéken.

És ő tanított zsinagógáikban, és mindenki magasztalta őt.

És Názáretbe ment, ahol nevelkedett, és szokása szerint bement szombatnapon a zsinagógába és fölkelte olvasni.

És átadták neki Izaiás próféta könyvét. És amint a könyvet fölnyitotta, azon helyre talált, ahol írva van:

Az Úr lelke énrajtam, azért kent föl és küldött el engem örömhírt vinni a szegényeknek, meggyógyítani a törödelmes szívűeket,

szabadulást hirdetni a foglyoknak és látást a vakoknak, szabadon bocsátani a megnyomorítottakat, hirdetni az Úr kedves esztendejét és a visszafizetés napját.

És miután a könyvet összegöngyölte, visszaadta a szolgának és leült. És a zsinagógában mindenkinek szeme ő reá irányult.

Kezde pedig imígyen szólni hozzájuk: Ma beteljesedett ez az írás fületek hallattára.

S mindnyájan igazat adtak neki és csodálkoztak azokon a kedves igéken, melyek szájából folytak, és mondák: Nemde Józsefnek a fia ez?

És monda nekik: Bizonyára e példabeszédet mondjátok nekem: Orvos, gyógyítsd, meg tenmagadat! Hallottuk, mily nagy dolgok történtek Kafarnaumban, cselekedd azokat itt a te hazádban is!

Ő pedig monda: Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem kedvelt a saját hazájában.

Bizony mondom nektek: Sok özvegy volt Illés napjaiban Izraelben, mikor az ég zárva volt három esztendeig és hat hónapig, mikor nagy ínség lett az egész országban:

de azok közül egyikhez sem küldetett Illés, hanem csak a szidon-földi Szareptába, egy özvegy asszonyhoz.

És sok poklos volt Izraelben Elizeus próféta alatt, és senki sem tisztult meg közülök, hanem csak a szíriai Námán.

Amint ezt hallották, mindannyian haraggal teltek el a zsinagógában.

És felkelvén, kiűzték őt a városból, és felvitték ama hegy tetejére, melyen városuk épült, hogy onnan letaszítsák.

Ő azonban elhaladt soraik között és tovább ment.

És lement Kafarnaumba, Galilea városába, és tanította őket szombatonként.

És csodálkoztak az ő tanításán, mert beszéde hatalmas volt.

És volt a zsinagógában egy ember, ki tisztátalan lélektől volt megszállva, és fönnhangon kiabált, mondván: Hagyj békét nekünk, mi közöd hozzánk, názáreti Jézus? Elveszteni jöttél-e minket? Tudom ki vagy: az Istennek Szentje.

És megfeddé őt Jézus, mondván: Némulj él és takarodjál ki belőle! És miután az ördög a középre vetette, kiment belőle és mitsem ártott neki.

És félelem szállta meg mindnyájukat és egymás között beszélgetve, mondák: Mi dolog ez, hogy hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek és kitakarodnak?

És elterjedt az ő híre a környék minden helységébe.

Érre Jézus elindult a zsinagógából és bement Simon házába. Simon napa pedig nagy lázban feküdt és könyörögtek neki érdekében.

És föléje állva, parancsolt a láznak és elhagyta őt, mire az rögtön fölkel és szolgált nekik.

Midőn pedig a nap lenyugodott, akiknek különféle nyavalyákban sinlődő betegek voltak, mind hozzá vitték, ő pedig egyenkint rajok tette kezeit, s meggyógyította őket.

Sokából pedig ördögök mentek ki kiáltozva, mondván: Te vagy az Isten Fia! És megdorgálva őket, nem engedte beszélni, mert tudták, hogy ő a Krisztus.

Mikor pedig megvirradt, kiment egy magányos helyre és a nép kereste őt, s hozzá férköztek és tartóztatták, hogy ne menjen el tőlük.

De ő azt mondotta nekik: Más városoknak is kell hirdetnem az Isten országát; mert avégre vagyok küldve.

És prédikált Galilea zsinagógáiban.

Történt pedig, mikor a nép hozzá tódult, hogy az Isten igéjét hallgassa, akkor ő a Genezáret tava mellett állott, -

és látott két hajót a tó szélén állani; a halászok pedig kiszállottak és hálójukat mosogatták.

Beszállott tehát az egyik hajóba, mely Simoné volt, és kérte őt, hogy evezzen a szárazföldről egy kissé beljebb, és leült és a hajócskából tanította a sokaságot.

Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Menj a mély vízre és vessétek ki hálójukat halfogásra.

És viszonzá Simon és monda neki: Mester, egész éjjel fáradtunk és semmit sem fogtunk, de a te szavadra kivetem a hálót.

És mikor ezt megtették, nagy mennyiségű halat fogtak; de hálójuk szakadozni kezdett.

Intettek tehát társaiknak, kik a másik hajón voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. És odamentek és megtöltötték mindkét hajót úgy, hogy majdnem elmerültek.

Mikor ezt Simon Péter látta, Jézus térdeihez borult, mondván: Távozzál tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok!

Mert álmélkodás fogta el őt és mindazokat, kik vele voltak a halfogáson, melyet tettek,

hasonlóképen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, kik Simonnak társai voltak. És monda Jézus Simonnak: Ne félj! Ezentúl már embereket fogsz.

És kivonták hajóikat a szárazra, és elhagytak mindent és követték őt.

És történt, hogy mikor egyik városban volt, íme, egy férfi telve poklossággal, meglátta Jézust és arcra borulva kérte őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

És kinyújtva kezét, megérintette őt mondván: Akarom, tisztulj meg! És azonnal eltűnt róla a poklosság.

És ő meghagyta neki, hogy senkinek meg ne mondja, hanem: Menj (úgymond) és mutasd meg magadat a papnak és vigy áldozatot megtisztulásodért, amint megparancsolta Mózes, bizonyosságul nekik.

A hír pedig mindinkább elterjedt felőle, és sok nép gyűlt egybe, hogy őt hallgassák és betegségeikből meggyógyuljanak.

Ő azonban visszavonult a magányba és imádkozott.

És történt egy napon, hogy leült és tanított. És ott ültek a farizeusok és írástudók, kik Galileának és Júdeának minden falujából és Jeruzsálemből jöttek; és az Úr ereje velök volt, hogy őket meggyógyítsa.

S íme néhány férfi egy embert hozott, ki inaszakadt volt, és be akarták őt vinni és elébe tenni.

De mivel a néptömegben nem találtak utat, amerre őt bevigyék, felmentek a háztetőre és a cseréptetőn át leeresztették ágyastul a közepre, Jézus elé.

Kiknek midőn hitét látta, monda: Ember, megbocsáttatnak neked a te bűneid.

Mire az írástudók és farizeusok gondolkozóba estek, mondván: Kicsoda ez a káromkodó? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, mint egyedül az Isten.

Amint pedig Jézus az ő gondolataikat észrevette, szót emelt és monda nekik: Mit gondoltok szívetekben?

Mi könnyebb? azt mondani-e: Megbocsáttatnak neked a te bűneid? vagy azt mondani: Kelj fel és járj?

De hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására, - monda az inaszakadtnak: Mondom neked kelj fel, vedd ágyadat és menj haza!

És az rögtön, az ő szemük láttára fölkelt, fogta az ágyat, melyen feküdt, és elment haza, magasztalva az Istent.

És csodálat fogta el mindnyájukat és dicsérték Istent, s félelemmel eltelve, mondogatták: Csodadolgokat láttunk ma.

Ezután kiment és látott egy Lévi nevű vámost a vámon ülni és monda neki: Kövess engem! És az elhagyva mindent, felkelt és követte őt.

És Lévi nagy vendégséget szerzett neki a saját házában.

És nagy sereg vámos és mások voltak jelen, akik velők együtt letelepedtek.

És zúgolódtak a farizeusok és Írástudóik és mondták az ő tanítványainak: Miért esztek és isztok a vámosokkal és bűnösökkel?

Mire Jézus felel nekik: Nem az egészségesek szorulnak orvosra, hanem a betegek.

Nem azért jöttem hogy az igazakat hívjam bűnbánatra, hanem a bűnösöket.

Azok pedig mondák neki: Miért böjtölnek és imádkoznak János tanítványai gyakorta, valamint a farizeusokéi is, a tieid pedig esznek, isznak?

Kiknek ő monda: Vájjon böjtöltethetitek-e a násznépet, míg velők van a vőlegény?

De majd jönnek napok, amikor a vőlegény elvétetik tőlük, azokon a napokon majd böjtölnek.

De mondtott nekik példabeszédet is: Senki sem tesz foltot új ruhából régi ruhára; mert különben az újat is elrontja, meg a régire sem illik rá az új folt.

És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, mert különben az új bor kiszakítja a tömlőket és kifolyik, és a tömlők tönkre mennek.

Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, s mind a kettő épen marad.

És aki ó-bort iszik, nem akar mindjárt újat, mert azt mondja: Jobb az ó.

Történt pedig a másodelső szombaton, midőn átment a vetéseken, hogy tanítványai kalászatot téptek, és kezeikkel szédörzsölvén, megették.

Némelyek azonban a farizeusok közül mondák nekik: Miért teszitek azt, amit szombatnapokon nem szabad?

De Jézus megfelelt nekik, mondván : Azt sem olvastátok-e, amit Dávid cselekedett, mikor megéhezett ő és akik vele voltak?

Hogy bement az Isten házába, s fogta a kitett kenyereket, evett belőlök és adott azoknak is, kik vele voltak, melyeket pedig nem volt szabad, megenni másnak, mint csak a papoknak?

És monda nekik: Az Emberfia ura a szombatnak is.

Történt azonban másik szombaton is, hogy bement a zsinagógába és tanított. És volt ott egy ember, kinek jobb keze el volt száradva.

Megfigyelték tehát az írástudók és farizeusok, vajjon gyógyít-e szombaton, hogy legyen miről vádolni őt.

Ő azonban ismerte gondolataikat és monda az elszáradt kezű embernek: Kelj föl és állj a középre! És az fölkel és odaáll ott.

Mire Jézus monda nekik: Azt kérdezem tőletek, vajjon szabad-e szombaton jót cselekedni, avagy rosszat; életet menteni, vagy veszni hagyni?

És miután valamennyin végignézett, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtotta, és keze meggyógyult.

Azok pedig egészen elvakultak és arról tanakodtak egymás közt, hogy mit tegyenek Jézussal.

Történt pedig ama napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni és az egész éjszakát imádságban töltötte Istennel.

És mikor megvirradt, magához hívta tanítványait és kiválasztott közülök tizenkettőt (kiket apostoloknak is nevezett),

Simont, kit Péternek hívott, és Andrást, az ő testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,

Mátét és Tamást, Jakabot az Alfeus fiát, és Simont, kit buzgónak hívnak,

és Júdást, Jakabnak testvérét és karióti Júdást, aki áruló lett.

És midőn lejött velők, megállt egy térségen, tanítványainak seregével és nagy sokaságú néppel egész Júdeából és Jeruzsálemből, a tenger mellékéről, Tirusból és Szidonból,

kik azért jöttek, hogy őt hallgassák és betegségeikből meggyógyuljanak. És akiket tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.

És az egész nép érinteni igyekezett őt, mert erő áradt ki belőle és meggyógyította valamennyit.

S fölemelte szemeit tanítványaira és mondá: Boldogok vagytok szegények, mert tietek az Isten országa.

Boldogok, kik most éheztek, mert majd kielégíttettek. Boldogok, kik most sírtok, mert nevetni fogtok.

Boldogok lesztek, midőn gyűlölnék benneteket az emberek, és midőn kirekesztenek és szidalmaznak titeket, és neveteket rossz hírbe hozzák az Emberfiáért.

Örüljetek ama napon és vigadjatok, mert íme, nagy lesz a ti jutalmatok mennyben. Mert így bántak a prófétákkal az ő atyáik.

De jaj nektek, gazdagok, mert meg van a ti vigasztalástok.

Jaj nektek, kik jóllaktatok, mert éhezni fogtok. Jaj nektek, kik most nevettek, mert majd keseregtek és sírtok.

Jaj, ha az emberek magasztalnak titeket, mert így tettek az ő atyáik a hamis prófétákkal.

De nektek, akik halljátok azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, kik titeket gyűlölnék.

Áldjátok akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért kik titeket rágalmaznak.

És aki téged arcul üt, tartsd oda neki a másikat is; és aki elveszi tőled köpenyed, ne tagadd meg tőle köntösöd se!

Mindenkinek pedig, aki kér tőled, adj; és aki elviszi, ami a tied, attól vissza ne kérjed!

És amint akarjátok, hogy nektek cselekedjenek az emberek, ti is hasonlóképen cselekedjétek nekik.

Mert ha azokat szeretitek, kik titeket szeretnek, minő hálát érdemeltek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, kik őket szeretik.

És ha jót tesztek azokkal, akik veletek jót cselekesznek, minő hálát érdemeltek? Hiszen ezt a bűnösök is megteszik!

És ha kölcsönt adtok azoknak, akiktől viszont kapni reméltek, minő hálát érdemeltek? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy hasonlókat kapjanak viszont.

Hanem szeressétek inkább ellenségeiteket, tegyetek jót és kölcsönözzétek, anélkül hogy azért valamit várnátok, és nagy leszen a ti jutalmatok, és a Magasságbelinek fiai lesztek, mert ő kegyes a hálátlanokhoz és gonoszokhoz.

Legyetek tehát irgalmasok, valamint a ti Atyátok is irgalmas!

Ne ítéljétek és nem fogtok ítéltetni; ne kárhoztassatok és nem fogtok kárhoztattatni; bocsássatok meg és megbocsáttatják nektek.

Adjatok és adatik nektek, jó és tömött, megrázott és kifolyó mértéket adnak a ti ötletekbe. Mert ugyanazon mértékkel, mellyel ti mértek, mérnek vissza nektek.

Mondott pedig nekik hasonlatosságot is: Vajjon a vak vezetheti-e a vakot? Nem esnek-e mindketten a gödörbe?

A tanítvány nem fölebbvaló mesterénél; tökéletes lesz pedig mindaz, aki van olyan, mint a mestere.

Mit is nézed a szálkát testvéred szemében, holott a gerendát, mely saját szemedben van, nem veszed észre?

Vagy hogy mondhatod testvérednek: Testvér, hadd vegyem ki szemedből a szálkát, mikor a saját szemedben nem látod meg a gerendát? Képmutató! vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, s aztán lásd, hogyan húzod ki a szálkát testvéred szeméből.

Mert nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem, és nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem.

Mert minden fát a gyümölcséről ismernek meg; mert sem a tövisekről nem szednek fügét, sem a csipkebokorról nem szüretelnek szőlőt.

A jó ember az ő szívének jó kincséből jót hoz elő, és a rossz ember a gonosz kincséből gonoszát hoz elő. Mert a száj a szív bőségéből beszél.

De miért mondjátok nekem: Uram, Uram, és nem cselekszitek amit mondok?

Mindaz, aki hozzám jön és hallgatja beszédeimet, megmondom nektek, kihez hasonló.

Hasonló ahhoz az emberhez, ki midőn házat épített, mélyre leásott és az alapot kősziklára helyezte. Mikor pedig jött a vízáradás, az ár neki rontott annak a háznak, de nem tudta megingatni, mert kősziklára volt alapítva.

Aki pedig hallgatja és nem cselekszi (beszédeimet), hasonló olyan emberhez, aki házát a földre építette alap nélkül, melynek neki rontott a vihar és nyomban összedőlt, és nagy lett ama háznak romlása.

Miután pedig minden beszédét elvégezte a nép hallatára, bement Kafarnaumba.

Egy századosnak szolgája pedig, ki neki igen kedves volt, betegen feküdt és közel volt a halálhoz.

Mikor ez Jézusról hallott, elküldötte hozzá a zsidók véneit, és kérette őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg szolgáját.

Azok tehát elmentek Jézushoz és sürgősen kérték őt, mondván neki: Megérdemli, hogy ezt megtedd neki,

mert szereti nemzetünket és ő építette nekünk a zsinagógát.

Jézus tehát elment velők. S mikor már nem messze volt a háztól, a százados hozzá küldötte barátait, mondván: Uram, ne fáradj; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.

Ugyanezért magamat sem tartottam méltónak, hogy hozzád menjek, hanem csak egy szóval mondjad, és meggyógyul az én szolgám.

Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, kinek katonák állnak rendelkezésemre, és ha ennek azt mondom: Eredj! - elmegy; a másoknak: Jöjj! - és jön; és szolgámnak: Tedd ezt, - és megteszi.

Amint Jézus ezt hallotta, csodálkozott, és megfordulva, monda az őt követő tömegnek: Bizony mondom nektek, még Izraelben sem találtam ekkora hitet.

És mikor a kiküldöttek hazatértek, a szolgát, aki beteg volt, egészségben találták.

Történt azután, hogy egy városba ment, melynek neve Naim. S vele mentek tanítványai és nagy népsokaság.

Amint pedig a város kapujához közeledett, íme, egy halottat hoztak ki, egyetlen fiát egy anyának, aki özvegy volt, és a városból sok nép kísérte.

Midőn az Úr meglátta őt, megesett rajta a szíve és monda neki: Ne sírj!

És odalépett és megérintette a koporsót; azok pedig, akik vitték, megállottak. És monda: Ifjú, mondom neked, kelj föl!

És a halott felült és beszélni kezdett. És visszaadta Őt anyjának.

Erre félelem fogta el mindnyájukat és magasztalták Istent, mondván: Nagy próféta támadott közöttünk és az Isten meglátogatta az ő népét.

És ez a hír elterjedt felőle egész Júdeában és az egész környéken.

És mindezekről értesítették Jánost az ő tanítványai.

És magához hívott János kettőt tanítványai közül és elküldé őket Jézushoz, mondván: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?

Midőn tehát e férfiak hozzá érkeztek, mondák: Keresztelő János küldött bennünket hozzád mondván: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?

Épen akkor pedig sokakat gyógyított meg betegségeikből és nyavalyáikból és a gonosz lelkektől, és sok vaknak visszaadta látását.

És felelvén, monda nekik: Menjetek és vigyétek hírül Jánosnak, amit hallottatok és láttatok: hogy a vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliumot hirdetik,

és boldog aki énbennem meg nem botránkozik.

És miután János küldöttei elmentek, kezdett a népnek Jánosról beszélni: Mit mentetek ki a pusztába látni? Széltől ingatott nádszálat-e?

Vagy mit mentetek ki látni? Puha ruhákba öltözött embert-e? Íme, akik drága ruhákban és gyönyörökben élnek, a királyok palotáiban találhatók.

De mit mentetek ki látni? Prófétát? Bizony mondom nektek, hogy még prófétánál is többet, mert ez az, akiről írva van: Íme én elküldöm követemet a te színed előtt, ki elkészíti előtted utadat.

Mert mondom nektek: Az asszonyok szülöttei között nincsen nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál: De aki a legkisebb az Isten országában, nagyobb nálánál.

És az egész nép, mely hallgatta, és a vámosok igazolták Istent, megkeresztelkedvén János keresztségével.

A farizeusok és a törvénytudók ellenben mellőzték Isten szándékát önmagukkal, nem keresztelkedvén meg általa.

Az Úr pedig monda: Kihez hasonlítsam tehát e nemzedék embereit és kihez hasonlók?

Hasonlók a piacon ülő gyermekekhez, kik egymással beszélgetve mondják: Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok; jajgattunk és nem sírtatok.

Mert eljött Keresztelő János, ki sem kenyeret nem evett, sem bort nem ivott, és azt mondjátok: Ördöge van.

Kijött az Emberfia, aki eszik és iszik, és azt mondjátok: Íme a falánk és borivó ember, a vámosok és bűnösök barátja!

És a bölcsesség igazolva lőn minden gyermeke által.

Egy valaki pedig a farizeusok közül megkérte őt, hogy étkezzék nála. És bement a farizeus házába és letelepedett.

És íme a városnak egy bűnös asszonya, amint megtudta, hogy a farizeus házában letelepedett, egy alabástromedényt hozott kenettel,

és megállva hátul lábainál, kezdé lábait könnyeivel áztatni és fejének hajfűrtjeivel törölgetni, és csókolgatta lábait és a kenettel kenegette.

Midőn pedig ezt a farizeus, aki őt meghitta - látta, monda magában: Ha ez próféta volna, bizonytal tudná, hogy kicsoda és miféle asszony az, aki őt érinti, tudniillik, hogy bűnös.

Mire Jézus monda neki: Simon, valami mondanivalóm van neked. Az pedig monda: Szólj Mester!

Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik pedig ötvennel.

Mivelhogy nem volt nekik miből megfizetniük, elengedte mindkettőnek. Vajjon melyik fogja őt jobban szeretni?

Felelé Simon és monda: Azt hiszem, hogy az, amelyiknek többet engedett el. Ő pedig monda neki: Helyesen ítéltél.

És az asszonyhoz fordulva monda Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Bejöttem házába, vizet lábaimra nem adtál, ez pedig könnyeivel áztatta lábaimat és hajával törölgette.

Csókot nekem nem adtál, ez pedig amióta bejött, nem szűnt meg lábaimat csókolgatni.

Fejemet olajjal nem kentet meg, ez pedig kenettel kenegette lábaimat.

Miértis azt mondom neked: Megbocsáttatik neki sok bűne, mert igen szeretett; akinek pedig kevesebb bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Az asszonynak pedig monda: A te bűneid meg vannak bocsátva.

És a vele együtt letelepültek mondogatták magokban: Kicsoda ez, aki még a bűnöket is megbocsátja?

Monda pedig az asszonynak: A te hited megmentett téged, menj békével!

Történt ezután, hogy városról városra és faluról falura járt, tanítva és hirdetve az Isten országát, és vele a tizenkettő

és néhány asszony, akiket a gonosz lelkektől és betegségekből meggyógyított: Mária, kit Magdolnának hívnak, kiből hét ördög ment ki,

és Joanna, Kuzának, Heródes udvarmesterének felesége, és Zsuzsanna, és sok egyebek, kik saját vagyonukból szolgáltak neki.

Mikor pedig igen sok nép jött össze és a városokból hozzá siettek, monda nekik példabeszédképen:

Kiment a magvető elvetni az ő magvát. És amint vetett, a mag egy része az útfélre esett, hol a járókelők eltiporták és az égi madarak fölették.

Egy másik rész pedig köves talajra hullott, és amint kikelt elszáradt, mert nem volt nedvessége.

A harmadik rész tövises közé esett, és a vele együtt kikelt tövises elfojtották.

Végül a negyedik rész jó földbe hullott, és kikelvén százszoros termést hozott. Ezt mondván, fölkiáltott: Akinek füle van a hallásra, hallja meg.

Tanítványai pedig kérdezték őt, mit jelent ez a példabeszéd.

Kiknek ő felel: Tinettek megadatott tudni az Isten országának titkát, a többieknek azonban csak példabeszédekben, hogy látván, ne lássák, és hallván, ne értsék.

A példabeszéd értelme pedig ez: A mag az Isten igéje.

Az útfélre esők pedig azok, akik hallgatják, azután eljő az ördög és kiveszi az igét szívökből, nehogy higgyenek és üdvözüljenek.

A köves helyre esők viszont azok, akik midőn hallják, örömmel fogadják az igét, de nincsen gyökerük, kik egy ideig hisznek, de a kísértés idején elpártolnak.

Ami pedig a tövises közé esett, azok, akik hallották, de az élet gondjai, gazdagságai és gyönyörei által a fejlődés közben elfojtatva, gyümölcsöt nem hoznak.

Ami pedig jó földbe esett, azok, kik hallván az igét, szíves örömet megtartják, és gyümölcsöt teremnek türelemmel.

Ha pedig valaki gyertyát gyújt, nem fődí le edénnyel, sem az ágy alá nem teszi, hanem a tartóra helyezi, hogy a bemenők lássak a világosságot.

Mert nincs oly titok, mely nyilvánosságra ne jutna, sem oly rejtett dolog, mely ki ne tudódnék és napfényre ne jönné.

Lássátok tehát, hogyan hallgassátok. Mert akinek van, annak adatik; akinek pedig nincs, még amit bírni vél is, elvétetik tőle.

Fölkeresték pedig őt anyja és rokonai, de nem juthattak hozzá a sokaságtól.

És hírül vitték neki: Anyád és rokonaid künn állnak és látni akarnak.

Ő azonban felel és monda nekik: Az én anyám és rokonaim azok, kik az Isten igéjét hallgatják és teljesítik.

Történt pedig egyik napon, hogy ő és tanítványai beszálltak egy hajócskába, és monda nekik: Evezzünk át a tavon! És elindultak.

És míg azok evezgettek, ő elaludt, és heves vihar csapott le a tóra, és a hullámok elborították őket és veszélyben forogtak.

Hozzámentek tehát és fölkeltették őt, mondván: Mester, elveszünk! Ő azonban fölkelt, parancsolt a szélnek és a hullámzó víznek, mire az lecsillapult és csendesség lőn.

Monda erre nekik: Hol a ti hitetek? Kik félve és csodálkozva mondák egymásnak: Vajjon kicsoda ez, hogy még a szeleknek és tengernek is parancsol, és engedelmeskednek neki?

Innen a Gerazaiak tartománya felé tartottak, mely Galileának átellenében van.

És amint kiszállt a szárazföldre, egy férfi jött elébe, kiben már régóta ördög lakott, és nem viselt ruhát, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban.

Ez midőn meglátta Jézust, leborult előtte és fönnhangon kiáltva, monda: Mi közöd hozzám Jézus, a magasságbeli Istennek Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!

Megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert régóta gyötörte őt, és megkötözték láncokkal és bilincsekbe verve őrizték, de ő széttépte a láncokat, és az ördög a pusztába űzte őt.

Jézus pedig megkérdezte őt, mondván: Mi a te neved? Az pedig monda: Légió! Mert sok ördög tartotta őt megszállva.

És kérték őt, hogy ne parancsolja nekik, hogy a pokolba menjenek.

Volt pedig ott egy nagy sertécsorda, a hegyen legelészve, és kérték őt, engedje meg, hogy azokba mehessenek. És megengedte nekik.

Kimentek tehát az ördögök az emberből és megszállták a sertéseket, mire a csorda hanyatt-homlok rohant a tóba és belefulladt.

Mikor a pásztorok látták, mi történt, elfutottak és hírül vitték a városba és majorokba.

Kimentek tehát, hogy lássák mi történt és Jézushoz jöttek, és ott találták az embert, akiből az ördögök kimentek, ülve, felöltözötten és ép ésszel az ő lábainál, és féltek.

De azok is elbeszélték nekik, akik a dolgot látták, hogy miképp szabadult meg a Légiótól.

És a Gerazaiak tartományának összes népe kérte őt, hogy távozzék el tőlük, mert nagy félelem szállta meg őket. Ő tehát beszállva a hajóba, visszatért.

A férfiú azonban, kiből az ördögök kitakarodtak, kérte őt, hogy vele maradhasson, de Jézus elbocsátotta őt, mondván:

Menj haza és beszéld el, mily nagy dolgot cselekedett veled az Isten. És az elment és hirdette az egész városban, mily nagy dolgot cselekedett vele Jézus.

Történt pedig, hogy midőn Jézus visszatért, a népsereg fogadta őt, mert mindnyájan várták.

És íme jött egy Jairus nevű férfiú, ki a zsinagóga elöljárója volt, és leborult Jézus lábaihoz, kérve őt, hogy térjen be házába,

mert volt neki egyetlen egy, körülbelül tizenkét esztendőös leánya, és ez halálán volt. Történt pedig, hogy útközben a nép szorongatta őt.

És egy asszony, ki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett és minden vagyonát az orvosokra költötte, de egy sem tudta meggyógyítani,

hátról hozzáment és megérintette ruhájának szegélyét, mire vérfolyása azonnal elállt.

És monda Jézus: Ki az, aki engem megérintett? Mivel pedig mindnyájan tagadták, monda Péter és akik vele voltak: Mester, a sokaság szorongat és nyom téged, és te még azt kérdezed: Ki érintett meg?

És monda Jézus: Valaki megérintett, mert én éreztem, hogy érő áradt ki belőlem.

Mikor tehát az asszony látta, hogy nem maradt titokban, remegve jött elő és leborult lábaihoz és kijelentette az egész nép előtt, hogy mi okból érintette őt, és hogy mikép gyógyult meg rögtön.

Ő pedig monda neki: Leányom, a te hited meggyógyított téged; menj békével!

Mialatt ő még szólott, jött valaki a zsinagóga elöljárójához és monda neki: Leányod meghalt, ne fáraszd őt!

Jézus azonban, amint e szót meghallotta, felelé a leányzó atyjának: Ne félj, csak higgy és meglesz mentve!

És mikor a házba ért, nem engedte meg senki másnak, hogy vele bemenjen, hanem csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, és a leány atyjának és anyjának.

Sírtak pedig mindnyájan és keseregtek a leányzó fölött. De ő monda: Ne sírjatok! A leányzó nem halt meg, hanem alszik.

És kinevették őt, tudván, hogy meghalt.

Ő azonban megfogta kezét és felkiáltott mondván: Leányzó, kelj föl!

És visszatért az ő lelke és rögtön fölkel. És megparancsolta, hogy adjanak neki enni.

És álmélkodtak az ő szülői, de ő megparancsolta nekik, hogy senkinek meg ne mondják, ami történt.

Egybehívta pedig a tizenkét apostolt és erőt és hatalmat adott nekik minden ördög fölött, és a betegségek gyógyítására.

És elküldötte őket az Isten országát hirdetni és a betegeket gyógyítani.

És monda nekik: Semmit se vigyetek az útra, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, se két köntöstök ne legyen.

És amely házba betértek, maradjatok ott, és onnét ki ne jöjjetek.

És ha valahol be nem fogadnak benneteket, kimenve abból a városból, még a port is rázzátok le lábaitokról bizonyosságul ellenök.

Elindultak tehát és bejárták a falvakat, hirdették az evangéliumot és gyógyítottak mindenütt.

Meghallotta pedig Heródes negyedes fejedelem mindazt, ami általa történt, kétségben volt iránta, mivel némelyek azt mondták,

hogy János támadt fel halottaiból, némelyek, pedig, hogy Illés jelent meg; ismét mások, hogy a régi próféták egyike támadt fel.

És monda Heródes: Jánosnak én fejét vétettem. De kicsoda ez, kiről ilyeneket hallok? És látni akarta őt.

És midőn az apostolok visszatértek, elbeszéltek neki mindazt, amit cselekedtek, mire magához vevén őket, félrevonult velők egy magányos helyre Betsaida mellé.

Mikor azonban a seregek ezt észrevették, utána mentek. És fogadta őket és beszélt nekik az Isten országáról, és akik gyógyításra szorultak, azokat meggyógyította.

A nap pedig hanyatlani kezdett és hozzá ment a tizenkettő és mondák neki: Bocsásd el a seregeket, hogy elmenve a körülfekvő falvakba és majorokba, szállást és ételmezt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk.

Ő pedig monda nekik: Adjatok nekik ti enniök! De azok felelék: Nincs többünk öt kenyérenél és két halnál, hacsak el nem megyünk és eledeleket nem veszünk az egész seregnek.

Voltak pedig mintegy ötezren férfiak. Monda pedig tanítványainak: Telepítsétek le őket csoportonként ötvenével.

És úgy cselekedtek és letelepítették valamennyit.

Ekkor fogta az öt kenyeret és két halat, föltekintett az égre és megáldotta azokat, megtörte és elosztotta tanítványainak, hogy tegyék eléje a népnek.

És ettek mindnyájan és jóllaktak, és fölszedtek a megmaradt hulladékokból tizenkét kosárral.

És történt, hogy mikor magányosan imádkozott, vele voltak a tanítványok is, és kérdezé őket mondván: Kinek mondanak engem a seregek?

Ők pedig felelék és mondák: Keresztelő Jánosnak; mások pedig. Illésnek, ismét mások pedig, hogy a régi próféták közül támadott fel valamelyik.

Erre monda nekik: Hát ti kinek tartotok engem? Felelé Simon Péter és monda: Az Isten Fölkentjének.

Akkor szívökre kötötte és meghagyta nekik, hogy ezt senkinek meg ne mondják.

Mert - úgymond - az Emberfiának sokat kell szenvednie, és a vénektől, főpapoktól és írástudóktól megvettetnie, megöletnie és harmadnapon feltámadnia.

Ezután valamennyihez így szólt: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát és vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem.

Mert aki életét meg akarja menteni, elveszti azt; aki pedig elveszti életét énérétem, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, önmagát pedig elveszti és ön magában kárt vall?

Mert aki szégyell engemet és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja majd mikor eljövend az ő, és az Atya, és a szent angyalok dicsőségében.

Igazán mondom pedig nektek: Vannak némelyek az itt állók közül, akik nem ízlelik meg a halált, míg nem látják az Isten országát.

Történt pedig ezen beszédek után mintegy nyolc napra, hogy magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost, és felment egy hegyre, hogy imádkozzék.

S midőn imádkozott, arcának színe más lett, és ruhája fehér és fényes.

És íme két férfiú beszélt vele: Mózes és Illés,

kik dicsőségben jelentek meg és az ő kimúlásáról beszéltek, melynek Jeruzsálemben kellett bekövetkeznie.

Pétert pedig, és akik vele voltak, álom nyomta el. És fölédvén, látták az ő dicsőségét és a két férfiút, kik mellette álltak.

És történt, hogy mikor azok eltávoztak tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk; hadd csináljunk három hajlékot, egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek; nem tudva mit beszél.

Mialatt pedig ő ezeket mondotta, felhő támadt és beárnyékozta őket és féltek, midőn azok a felhőbe bementek.

És szózat hallatszott a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok!

S midőn a szózat elhangzott, Jézus egyedül maradt. És ők hallgattak és senkinek sem szóltak ama napokban arról, amit láttak.

Történt pedig a következő napon, hogy midőn a hegyről lementek, sok nép jött eléjük.

És íme egy férfiú a sokaság közül fölkiáltott, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra, mert egyetlenem.

És íme, egy (gonosz) szellem megragadja őt és rögtön kiáltoz, mert lecsapja őt és hányja-veti, úgy hogy tajtékzik, s alig hagy fel marcangolásával.

S kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki belőle, de nem tudták.

Mire Jézus felelé és monda: Oh hitetlen és romlott nemzedék, meddig leszek még veletek és meddig tűrlek benneteket? Vezesd ide fiadat!

És mialatt odament, az ördög földre terítette és rángatta őt.

És Jézus megfenyegette a tisztátalan lelket, meggyógyította a gyermeket és visszaadta atyjának.

Álmélkodtanak pedig mindnyájan az Isten nagy voltán. És mialatt valamennyien csodálkoztak mindazon, amit cselekedett, monda tanítványainak: Véssétek szívetekbe e beszédeket; mert az Emberfia az emberek kezeibe fog adatni.

De ők nem értették e mondást, mert el volt előttök földve, hogy meg ne értsék; s megkérdezni sem merték őt e beszéd felől

Felmerült pedig köztük az a gondolat, hogy melyikük nagyobb.

Jézus pedig látván szívök gondolatait, fogott egy gyermeket és maga mellé állítva őt,

monda nekik: Aki e gyermeket befogadja az éri nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki legkisebb valamennyitek között, az a legnagyobb.

Ezután megszólalt János és monda: Mester, láttunk valakit a te nevedben ördögöket úzni, és eltiltottuk neki, mert nem tart velünk.

És monda neki Jézus: Ne tiltsátok el! Mert aki nincs ellenetek, veletek van.

Történt pedig midőn beteltek az ő fölvételének napjai, föltette magában, hogy Jeruzsálembe megy.

S követeket küldött maga előtt, kik elindultak és betértek a szamaritánusok egyik városába, hogy neki szállást készítsenek.

De nem fogadták be őt, mivel Jeruzsálem felé tartott

Mikor tehát tanítványai, Jakab és János ezt látták, így szóltak: Uram, akarod-e hogy mondjuk, hogy tűz szálljon le az égből és megeméssze őket?

Ő azonban visszafordult és megfeddette őket, mondván: Nem tudjátok minő szelleműeknek kell lennetek.

Az Emberfia nem jött lelkeket elveszteni, hanem megmenteni. És más faluba mentek.

Történt pedig, hogy amint az utón mentek, egy valaki azt mondotta neki: Követlek téged, bárhova mégy.

Monda neki Jézus: A rókáknak lyukaik vannak és az égi madaraknak fészkeik, az Emberfiának pedig nincs, hová fejét lehajtsa.

Egy másiknak pedig monda: Kövess engem! Az pedig felelé: Uram, engedd meg előbb, hogy elmehessek és eltemethessem atyámat!

S monda neki Jézus: Hadd temessék el a holtak az ő halottaikat! Te pedig menj, és hirdesd az Isten országát!

És monda a másik: Követlek, Uram, de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek az otthonvalóktól.

Monda neki Jézus: Egy sem alkalmas az Isten országára, aki kezét az ekére teszi és hátratekint.

Ezután pedig kijelölt az Úr más hetvenkettőt is, és elküldé őket kettőnkint maga előtt minden városba és helyre, ahová menni szándékozott.

És monda nekik: Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

Menjétek! Íme én mint bárányokat küldelek titeket a farkasok közé.

Ne hordjatok erszényt, se táskát, se lábbelit, és útközben senkit se köszöntsetek!

Bármely házba bementek, először azt mondjátok: Békeség e háznak!

És ha békeség fia leszen ott, rajta fog nyugodni a ti békeségtek; ha pedig nem, visszatér hozzátok.

Maradjatok pedig ugyanazon házban, s egyétek és igyátok, amijök van; mert a munkás méltó az ő jutalmára. Ne menjétek át egyik házból a másikba.

S bármely városba bementek és befogadnak benneteket, egyétek, amit elétek tesznek.

És gyógyítsátok meg a betegeket, akik abban vannak, és mondjátok nekik: Elközelgetett hozzátok az Isten országa.

Bármely városba pedig bementek és nem fogadnak be benneteket, menjétek ki annak utcáira és mondjátok:

Még a port is, mely várostokból ránk ragadt, lerázzuk rátok; de tudjátok meg, hogy az Isten országa elközelgetett.

Mondom nektek, hogy Sodornának tűrhetőbb sorsa lesz ama napon mint annak a városnak.

Jaj neked Korozain, jaj neked Betsaida! Mert ha Tirusban és Szidonban történtek volna azok a csodák, melyek bennetek történtek, régen szőrzsákban és hamuban ülve tartottak volna bűnbánatot.

De Tirusnak és Szidonnak tűrhetőbb sorsa is lesz az Ítéletkor, mint nektek.

És te Kafarnaum, mely az édig magasztaltattál, a pokolig fogsz alásüllyesztetni.

Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg. Aki pedig engem megvet, azt veti meg, aki engem küldött.

A hetvenkettő pedig örömmel tért vissza, mondván: Uram, a te nevedben még az ördögök is engedelmeskednek nekünk.

És monda nekik: Láttam a sátánt, mint a villámot az égből lebukni.

Íme hatalmat adtam nektek, hogy kígyókra és skorpiókra léphettek, és az ellenség minden hatalma fölött, és semmi sem fog nektek ártani.

Mindazáltal ne annak örüljétek, hogy a szellemek engedelmeskednek nektek, hanem örüljétek annak, hogy neveitek fel vannak írva a mennyekben.

Ugyanazon órában ujongott a Szentlélekben és monda: Hálát adok neked, Atyám, mennynek s földnek Ura, hogy elrejtetted ezt a bölcsek és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, mert így tetszett neked.

Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, hanem csak az Atya, és hogy ki az Atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni.

És tanítványaihoz fordulva monda: Boldogok a szemek, melyek azt látják, amit ti láttok.

Mert mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok, és nem látta, és hallani, amit ti hallotok, és nem hallotta.

És íme fölállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és monda: Mester, mit kell cselekednem, hogy az örök életet elnyerjem?

Ő pedig monda neki: Mi van írva a törvényben? Mikép olvasod?

Amaz felelé és monda: Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és minden elmédből, és felebarátodat mint tennenmagadat.

És monda neki: Helyesen feleltél; tedd ezt, és élni fogsz!

Amaz pedig az igaz színében akarván feltűnni, monda Jézusnak: S ki az én felebarátom?

Viszonzá Jézus és monda: Egy ember leutazott Jeruzsálemből Jerikóba és rablók kezeibe esett, kik őt kifosztották, sebekkel tetézték és ott hagyva őt félholtan, elillantak.

Történt pedig, hogy egy pap jött le azon az utón, és látta őt és elment mellette.

Hasonlóképp egy levita is, midőn ahhoz a helyhez ért és látta őt, tovább ment.

Egy szamaritánus pedig arra utazván, oda ment hozzá, és amint meglátta őt, könyörületre indult, bekötözte sebeit, olajat és bort öntve azokba.

S föltevén őt barmára, szállóba vitte (őt) és gondját viselte.

És másnap két dénárt vett elő és a gazdának adta mondván: Viseld gondját, és amit ezen felül költesz, visszajövet megadom neked.

E három közül mit gondolsz, melyik volt felebarátja annak, ki a rablók kezeibe esett?

Amaz pedig monda: Aki irgalmasságot cselekedett vele És monda neki Jézus: Menj, és te is hasonlóképpen cselekedjél!

Történt pedig, hogy amint tovább mentek, egy faluba ért, és egy Márta nevű asszony befogadta őt házába.

És volt ennek egy Mária nevű nővére, ki leülve az Úr lábaihoz, hallgatta az ő igéjét.

Márta pedig sürgött-forgott a gondos kiszolgálás körül, míg végre megállót és monda: Uram, nem törődöl velem, hogy nővérem egyedül hagy szolgálni? Mondd neki tehát, hogy segítsen!

Mire az Úr monda neki: Márta, Márta! te szorgos vagy és sok mindennel törődöl.

Pedig egy a szükséges. Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle.

És történt, hogy mikor Jézus egy helyen imádkozott, amint azt bevégezte, monda neki tanítványainak egyike: Uram, taníts minket imádkozni, miként János is tanította tanítványait.

S monda nekik: Midőn imádkoztok, mondjátok: Mi Atyánk, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg nekünk a mi vétkeinket, mivelhogy mi is megbocsátunk minden adósunknak. És ne vigy minket kísértésbe.

És monda nekik: Ha valakinek közületek egy barátja volna, és az elmenne hozzá éjféلكor, s azt mondaná neki: Barátom, adj nekem három kenyeret kölcsön,

mert egy barátom érkezett hozzám az útról, és nincs mit eléje tennem;

s amaz belülről felelne és azt mondaná: Ne alkalmatlankodjál rajtam, az ajtó már be van zárva és gyermekeim velem együtt vannak a hálószobában, nem kelhetek fel, s nem adhatok neked;

és ha az állhatatosan zörgetne: mondom nektek, hogy ha nem is kelne fel és adna neki azért, mivel barátja, de az ő erőszakoskodása miatt fel fog kelni és ad neki amennyire szüksége van.

Én is azt mondom nektek: Kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik nektek.

Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak.

Ha pedig valaki közületek atyjától kenyeret kér, vajjon követ ad-e neki? Vagy ha halat (kér), vajjon hal helyett kígyót ad-e neki?

Vagy ha tojást kér, vajjon skorpiót nyújt-e neki?

Ha tehát ti, akik rosszak vagytok, tudtok jó adományokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább meg fogja adni a ti mennyei Atyátok a jó lelket azoknak, akik azt tőle kérik!

És egy ördögöt űzött ki, amely néma volt. És mikor kiűzte az ördögöt, megszólalt a néma és a nép csodálkozott.

Némelyek pedig közülök mondák: Belzebub, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

Mások pedig kísértve őt, jelet kívántak tőle az égből.

Ő azonban amint látta gondolataikat, monda nekik: Minden magában meghasonlott ország elpusztul és ház házra dől.

Ha pedig a sátán is meghasonlott önmagával, hogyan állhat fönn az ő országa? minthogy azt mondjátok, hogy én Belzebub által űzöm ki az ördögöket.

Ha pedig én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Ennélfogva Ők magok lesznek a ti bírátok.

Ha ellenben Isten ujjával fizom ki az ördögöket, akkor bizonyára elérkezett hozzátok Isten országa.

Ha az erős fegyveresen őrzi udvarát, biztonságban van, amije van.

De ha nálánál erősebb megtámadja és legyőzi őt, elveszi minden fegyverét, melyekben bízott, és elosztja zsákmányát.

Aki nincs velem, ellenem van; és aki nem gyűjt velem, szétszór.

Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, vízetlen helyeken jár és nyugalmat keres, és ha nem talál, azt mondja: Visszatérek házamba, a honnét kijöttem.

És mikor visszajön, seprűvel kitisztítva és feldíszítve találja azt.

Akkor elmegy és maga mellé vesz más hét lelket, magánál rosszabbakat, és bemennek és ott laknak. És annak az embernek utolsó dolgai rosszabbak az elsőknél.

Történt pedig, midőn ezt monda, felemelte szavát egy asszony a seregből, és monda neki: Boldog a méh, mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál.

Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok, akik Isten igéjét hallgatják és megtartják.

Az egybegyűlő seregeknek pedig így kezdett szólani: Ez a nemzedék gonosz nemzedék; jelet kíván, de nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele.

Mert amint Jónás jel volt a niniveieknek, úgy léssen az Emberfia is e nemzedéknek.

A déli királyné szembe fog állni az ítéleten e nemzedék férfiával és kárhóztatja őket, mert ő eljött a föld határaitól meghallgatni Salamon bölcsességét; és íme itt több van Salamonnál.

A ninivei férfiak szembeszállnak az ítéleten e nemzedékkal és kárhóztatni fogják, mert ők Jónás prédikálására bűnbánatot tartottak, és íme itt több van Jónásnál.

Senki sem gyűjt világot azért, hogy rejtekbe, vagy véka alá tegye, hanem a tartóra, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.

A te testednek világa a szemed. Ha a szemed ép, egész tested világos lesz; ha pedig hibás, akkor a tested is sötét lesz.

Vigyázz tehát, hogy a világosság, mely benned van, sötétség ne legyen.

Ha tehát egész tested világos, és nincs benne egyetlen sötét rész, világos lesz az egész, és mint a villám fénye, megvilágít téged.

És amint beszélt, megkérte őt egy farizeus, hogy étkeznék nála. És bement hozzá és letelepedett.

A farizeus pedig kezdé magában gondolkodva mondani: Ugyan miért nem mosakodott meg az ebéd előtt?

És monda neki az Úr: Lám ti farizeusok a pohárnak és tálnak külsejét megtisztítjátok, a ti bensőtök ellenben télé van rablással és gonoszsággal.

Esztelenek! Nemde aki a külsőt alkotta, az alkotta a belsőt is?

Adjatok inkább alamizsnát fölöslegetekből, akkor majd mindentek tiszta lesz!

De jaj nektek, farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, rutából és minden veteményből, de elhanyagoljátok az igazságosságot és Isten szeretetét! Pedig ezt meg kellett volna tennetek, és amazt el nem hanyagolnotok.

Jaj nektek, farizeusok, mert szeretitek az első székeket a zsinagógákban, és a köszöntéseket a nyílt tereken!

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a sírok, melyek szembe nem tűnnek, és az emberek fölöttük járnak, anélkül hogy tudnák!

Erre egy a törvénytudók egyike szót emelt és monda neki: Mester, ha ilyesmit mondasz, minket is gyalázattal illetsz.

Ő pedig monda: Jaj nektek is, törvénytudók, mert oly terheket raktok az emberekre, melyeket el nem viselhetnek, ti magatok pedig egy ujjotokkal sem érintitek a terheket.

Jaj nektek, kik a prófétáknak síremléket állítotok, míg a ti atyáitok megölték őket.

Nyilván tanúságot teszték arról, hogy helyeslitek atyáitok cselekedeteit, mert azok megölték őket, ti pedig sírboltokat építtek nekik.

Azért mondotta az Isten bölcsesége is: Prófétákat és apostolokat küldök hozzájuk, akik közül némelyeket megölnék és üldözni fognak,

úgy hogy e nemzedék fog számot adni az összes próféták véréről, mely kiontatott világ kezdetétől,

Ábel vérétől Zakariás véréig, ki az oltár és a templom között veszett el. Bizony mondom nektek, hogy ez a nemzedék fog arról számot adni.

Jaj nektek törvénytudók, mert lefoglaltátok a tudás kulcsát, de magatok sem mentetek be, meg a bemenni akarókat is visszatartottátok.

Midőn pedig ezt mondotta nekik, a farizeusok és törvénytudók kezdek őt keményen szorongatni és faggatni,

azon fondorkodva, hogy szájából valamit kikaphassanak, amiről őt vádolhassák.

Midőn pedig nagy sereg állta őt körül, úgy hogy egymást taposták, így kezdett tanítványaihoz szólani: Óvakodjatok a farizeusok kovászatól, amely képmutatás!

Semmi sincs pedig elrejtve, mi föl ne fődöztetnék, sem eltitkolva, mi ki ne tudódnék.

Mert amit sötétben mondottatok, a világosan fogják elmondani, és amit fülbe súgtatok a szobákban, a háztetőről fogják hirdetni.

Mondom pedig nektek, mint barátaimnak: Ne rettegjetez azoktól, kik megölik a testet, de azontúl nem tehetnek semmit.

Majd megmutatom nektek, kitől féljetek. Féltetek attól, ki miután megöl, hatalma van a pokolba vetni. Igen, mondom nektek, ettől féljetek!

Nemde öt verebet kapni két fillérért? És egy sincs közölök elfeledve Istennél.

De még fejetek hajszálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljetek tehát! Sok verébnél többet értek ti.

Mondom pedig nektek: Mindaz, aki megvall engem az emberek előtt, az Emberfia is meg fogja őt vallani az Isten angyalai előtt.

Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, meg fog tagadtatni az Isten angyalai előtt.

És bárki az Emberfia ellen szól, megbocsáttatik neki, de annak, aki a Szentlélek ellen káromkodik, meg nem bocsáttatik.

Mikor pedig majd a zsinagógákba, a hatóságok és hatalommal bírók elé hurcolnak titeket, ne aggódjatok azon, hogy miképpen és mit feleljete, vagy mit mondjatok;

mert a Szentlélek majd megtanít titeket azon órában, mit kelljen mondanotok.

Monda pedig neki valaki a nép közül: Mester, mondjad testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget.

De ő monda neki: Ember, ki rendelt engem bíróvá vagy osztóvá tiköztetek?

És monda nekik: Vigyázzatok és őrizkedjete minden fősvénységtől, mert senkinek élete nem függ azon javak bőségétől, melyekkel bír.

Hozott fel erre nekik egy hasonlatosságot, mondván: Egy gazdag embernek földje bőséges termést adott.

És gondolta magában: Mit cselekedjem? mert nincs hova gyűjtenem terményeimet.

És monda: Ezt fogom cselekedni: Lebontom csúreimet és nagyobbakat építek, és oda gyűjtöm összes terményeimet és javaimat,

és azt mondom lelkemnek: Lelkem, van sok jószágod igen sok esztendőre eltéve: nyugodjál, egyél, igyál, lakozzál!

Isten pedig monda neki: Esztelen, ez éjjel számon kérik tőled lelkedet; vájjon kié lesz, amit szereztél?

így jár, aki magának kincset gyűjt, és nem gazdag az Isten előtt.

És monda tanítványainak: Azért mondom nektek: Ne aggódjatok életetekről, mit egyetete, se testetekről, mivel ruházkodjatok.

A lélek több mint az eledel és a test több mint a ruházat.

Tekintséte a hollókat: ezek nem vetnek, sem nem aratnak, nekik nincs éléskamrájuk, sem csúrjuk, és az Isten táplálja őket. Mennyivel többet érte ti azoknál!

Melyiktek toldhatja meg pedig gondjai által termetét egy könyöknnyivel?

Ha tehát a legcsekélyebbet sem vagytok képesek megtenni, mit aggódtok a többen?

Nézzétek a liliomokat, hogyan növekednek; nem dolgoznak, sem nem fonnak; mondom pedig nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem volt úgy felöltözve, mint ezek egyike.

Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van és holnap a kemencébe kerül, az Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek!

Ti se kérdezzétek tehát, mit egyetek vagy mit igyatok, és túlzásba ne menjeteK,

mert mindezt a pogányok keresik. A ti Atyátok pedig tudja, hogy erre szükségetek van.

Hanem inkább keressétek először az Isten országát és igazságát, és mindez hozzá adatik nektek.

Ne félj te kisdéd nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, nektek adni az országot.

Adjátok el amitek van és adjatok alamizsnát! Készítsetek magatoknak erszényeket, melyek el nem avulnak, kimeríthetetlen kincset a mennyben, hol a tolvaj meg nem közelíti, sem a moly nem árt neki.

Mert ahol a kincsetek van, ott leszen szívetek is.

Ágyékaitok legyenek felövezve és égő lámpák kezeitekben,

és ti hasonlók azon emberekhez; kik urukat várják, mikor a menyegzőből visszatér, hogy amint megjön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.

Boldogok azok a szolgák, kiket, midőn megjön az úr, ébren talál. Bizony mondom nektek, hogy felövezi magát, leülteti őket és körüljárva szolgál nekik.

És ha a második őrváltáskor vagy akár a harmadik őrváltáskor jön, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák.

Azt pedig tudjátok meg, hogy ha a családanya tudná, mely órában jön a tolvaj, bizonyára vigyázna és nem engedne házába betörni.

Ti is legyetek készen, mert amely órában nem vélitek, eljő az Emberfia.

Monda pedig neki Péter: Uram, nekünk mondod e példabeszédet, vagy minden egyebeknek is?

Monda pedig az Úr: Vajjon ki az a hú és okos sáfár, kit az úr az ő háznépe fölé rendelt, hogy annak idején kiadja nekik búzarészüket?

Boldog az a szolga, kit midőn az úr jön, így cselekedve talál.

Igazán mondom nektek, hogy minden vagyona fölé rendeli őt.

De ha az a szolga azt mondja szívében: Az én uram késik, és kezdi verni a szolgákat és szolgálókat, eszik, iszik és részegeskedik:

majd eljön annak a szolgának ura oly napon, melyen nem reméli, és oly órában, melyben nem tudja, és kettévágja őt, és a hűtelenek között adja ki részét.

Az a szolga pedig, aki tudja urának akaratát és nem állt készen, és nem cselekedett az ő akarata szerint, sok veréssel fog bűnhődni.

Aki pedig nem tudta és büntetésre méltót cselekedett, kevéssel lakol. Mindattól pedig, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni; és akire sokat bíztak, attól többet kívánnak.

Tüzet jöttem bocsátani a földre, és mit akarok mást, mint hogy lángra gyulladjon?

Keresztséggel kell pedig megkereszteltetnem, s mennyire aggaszt, míg meg nem történik!

Azt gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre? Nem, mondom nektek, hanem meghasonlást.

Mert mostantól fogva öten egy házban meghasonlanak: hárman kettő ellen, és ketten három ellen lesznek.

Meghasonlanak az atya a fiú ellen és a fiú atyja ellen; az anya leánya ellen, és a leány anyja ellen; a napa menyé ellen, és a meny a napa ellen.

Mondá pedig a népnek is: Mikor azt látjátok, hogy napnyugatról felhő támad, mindjárt mondjátok: Záporeső jön, és úgy is történik.

És mikor déli szél fuj, azt mondjátok: Hőség lesz, és meglesz.

Képmutatók! az ég és föld színét meg tudjátok ítélni, miért nem ismeritek fel tehát ezt az időt?

Miért nem ítéletek meg szintén magatoktól, ami igazságos?

Mikor pedig ellenfeleddel az előljáráshoz indulsz, igyekezzél útközben megszabadulni tőle, hogy a bíróhoz ne hurcoljon és a bíró át ne adjon a végrehajtónak, és a végrehajtó a börtönbe ne vessen.

Mondom neked, hogy ki nem jössz onnét, míg az utolsó fillért is le nem fizetted.

Ugyanazon időben jelen voltak némelyek, kik bírt hoztak neki ama galileabeliekről, kiknek vérét Pilátus áldozataikkal vegyítette.

És felelvén, monda nekik: Azt gondoljátok, hogy e galileabeliek bűnösebbek voltak az összes galileabelieknél, mivelhogy ezt szenvedték?

Mondom nektek nem, de ha bűnbánatot nem tartotok, mindnyájan hasonlóképen vesztek el.

Vagy az a tizenhét, akikre rádőlt a torony Silóénál és megölte őket, azt gondoljátok, hogy azok is vétkesebbek voltak Jeruzsálem összes többi lakóinál?

Mondom nektek, nem; de ha bűnbánatot nem tartotok, mindnyájan hasonlóképen vesztek el.

Monda tovább ezen hasonlatosságot is: Valakinek egy fügefafa volt ültetve szőleijében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált.

Monda tehát a vincellérnek: íme három esztendeje, mióta ide járok és gyümölcsöt keresek e fügefán és nem találok. Vágd ki tehát! Minek is foglalja el itt a helyet?

De az felelé és monda neki: Uram, hagyd meg még az idén, míg körülásom és megtrágyázom.

Talán így hoz majd gyümölcsöt. Ha pedig nem, jövőre kivághatod.

Tanított pedig zsinagógájukban szombatokint.

És íme jött egy asszony, kiben a betegség lelke tizennyolc év óta lakozott, és annyira meg volt görnyedve, hogy föl sem tudott nézni.

Midőn Jézus meglátta őt, magához hívta és monda neki: Asszony, meg vagy szabadítva betegségedtől.

És raja tevén kezeit, azonnal kiegyenesedett és dicsérte Istent.

A zsinagóga főnöke pedig bosszankodva felszólalt, hogy Jézus szombaton gyógyított, és monda a népnek: Hat nap van, melyen dolgozni kell; jöjjetek tehát ezeken és gyógyíttassátok magatokat, nem pedig szombatnapon.

Mire az Úr felelé neki és monda: Képmutatók! Nem oldja-e el mindegyiktek ökrét vagy szamarát szombaton is a jászoltól és vezeti ki megitatni?

Ábrahám ezen leányát tehát, kit a sátán immár tizennyolc éven át tartott lekötve, nem kellett-e feloldani e köteléktől szombatnapon?

És midőn ezt mondotta összes ellenfelei szégyenkeztek, és az egész nép örvendezett azon dicső tetteken, melyeket végbevitt.

Ezután monda: Mihez hasonló az Isten országa, és mihez hasonlítsam azt?

Hasonló a mustármaghoz, melyet vevén egy ember, elvetette kertjébe, és felnövekedett- és nagy fává lett, és az égi madarak nyugodtak ágain.

És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

Hasonló a kovászhoz, melyet vevén egy asszony, három véka liszt közé keverte, mitől az egész megkovászosodott.

És Jeruzsálem felé tartva, városról városra, faluról falura ment és tanított.

Monda pedig neki egy valaki: Uram, kevesen vannak-e akik üdvözülnek? Ő pedig monda nekik:

Igyekeztek bemenni a szűk kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni és nem tudnak.

Mikor pedig a családtya bemegy és bezárja az ajtót, ti akkor kívül állva kezditek majd az ajtót zörgetni mondván: Uram, nyisd ki nekünk! Mire ő azt fogja nektek mondani: Nem tudom, honnét valók vagytok.

Erre ti majd azt mondjátok: Hiszen te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál!

És azt fogja nektek mondani: Nem tudom honnét vagytok; távozzatok tőlem mindnyájan, gonosztevők!

Ott lesz ám sírás és fogak csikorgatása, midőn majd látni fogjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és az összes prófétákat az Isten országában, magatokat pedig kiűzelve!

És jönni fognak napkeletről és napnyugotról, éjszokról és délről, és letelepednek az Isten országában.

És íme, vannak utolsók, kik elsőkké, és vannak elsők, kik utolsókká lesznek.

Ugyanaz nap hozzá ment néhány farizeus és mondák neki: Menj, és távozzál el innét, mert Heródes meg akar ölni.

És monda nekik: Menjetek és mondjátok meg annak a rókának: Íme ördögöket űzök és gyógyításokat végzek ma és holnap, és holnapután végem lesz.

Ma, holnap, és a következő napon azonban még járnom kell, mert az nem lehet, hogy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, mely megöli a prófétákat és megkövezed azokat, kik hozzád küldetnek, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint a madár fiókáit szárnyai alá, s te nem akartad!

Íme, pusztán marad a ti házatok! Mondom pedig nektek, hogy nem láttok engem, míg el nem jön az idő, midőn azt mondjátok: Áldott ki az Úr nevében jó!

És történt, hogy midőn Jézus egy előkelő farizeus házába betért étkezni szombatnapon, szemmel tartották őt.

És íme egy vízkóros ember jelent meg előtte.

És szót emelve Jézus, monda a törvénytudóknak és farizeusoknak: Szabad-e szombaton gyógyítani?

De azok hallgattak. Mire ő fogta, meggyógyította és elbocsátotta őt.

És hozzájuk fordulva monda: Ha valamelyiketeknek szamara vagy ökre a kútba esik, vájjon nem húzza-e ki mindjárt szombatnapon is?

És nem tudtak rá neki válaszolni.

Mondott pedig a meghívottaknak is példabeszédet, midőn észrevette, hogyan válogatják az első helyeket, így szólván hozzájuk:

Ha valaki meghí menyezőre, ne ülj az első helyre, hogy ha talán náladnál előbbre való volna meghíva, hozzád ne jöjjön

aki téged is meg őt is meghívott, és azt mondja: Adj ennek helyet! s akkor szégyenkezve kelljen elfoglalnod az utolsó helyet.

Hanem mikor meghívnak, menj és ülj az utolsó helyre, hogy mikor jön, aki téged meghívott, azt mondja neked: Barátom, menj följebb! Akkor becsületet fogsz vallani vendégtársaid előtt.

Mert mindaz, aki magát felmagasztalja, megaláztatik, s aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Monda pedig annak is, ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát adsz, ne hívd arra barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy talán ők is viszont meghívjanak, és viszonzásban részesülj.

Hanem midőn lakomát adsz, hívd meg arra szegényeket, bénákat, sántákat és vakokat,

és boldog leszel, mivel nincs miből visszafizetniük; hanem majd vissza fog neked fizettetni az igazak feltámadásakor.

Midőn ezt valaki a vendégek közül hallotta, monda neki: Boldog az, ki étkezni fog az Isten országában.

Ő pedig monda neki: Egy ember nagy lakomát szerzett és sokakat meghívott.

És elküldte szolgáját a vacsora idején megmondani a hivatalosoknak, hogy jöjjenek, mert már minden készen van.

És kezdek magokat mindannyian mentegezni. Az első azt izente neki: Majort vettem és ki kell mennem megnézni, kérlek, ments ki engem.

És egy másik monda: öt pár ökröt vettem, és azokat megyek megpróbálni, kérlek, ments ki engem.

Ismét másik monda: Feleséget vettem, azért nem mehetek.

S visszatérve a szolga, elmondotta urának. Erre a házigazda megharagudott, és monda szolgájának: Menj ki hamar a város tereire és utcáira, és vezesd be ide a szegényeket, bénákat, vakokat és sántákat.

És monda a szolga: Uram, meglett amint parancsoltad és még van hely.

És monda az úr a szolgának: Menj ki az utakra és sövények mentére és (akiket ott találsz) kényszerítsd bejönni, hogy megteljék az én házam.

Mondom pedig nektek, hogy senki azon férfiak közül, kik hivatalosak voltak, meg nem ízleli az én lakomámat.

Sok nép ment pedig vele és hozzájuk fordulva monda nekik:

Ha valaki hozzám jön és nem gyűlöli atyját és anyját, feleségét és fiait, testvéreit és nővéreit, sőt még a saját életét is, nem lehet az én tanítványom.

És aki nem viseli keresztjét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.

Mert ki az, aki tornyot akarván építeni, előbb le nem ül és össze nem számítja a szükséges költségeket, vajjon van-e annyija, hogy be tudja fejezni,

nehogy miután lerakta az alapot és befejezni nem tudta, kigúnyolják őt,

mondván: Ez az ember elkezdett építeni és nem tudta befejezni?

Avagy melyik király nem fog, mielőtt egy másik király ellen harcba szállna, előbb leülni és megfontolni, vajjon tízezer emberrel szembe szállhat-e azzal, ki húszezerrel jön ellene?

Különben még a távolba követséget küld hozzá és békét kér.

Így tehát senki közöleték, ki le nem mond mindenről, amije van, nem lehet az én tanítványom.

Jó a só. De ha a só ízét vesztette, mivel fűszerezik ?

Sem a földre, sem trágyának nem használható, hanem kivetni való. Akinek füle van a hallásra, hallja meg!

Közeledtek pedig hozzá vámosok és bűnösök, hogy hallgassák őt.

És zúgolódtak a farizeusok és Írástudók, mondván: Ez fogadja a bűnösöket és együtt eszik velők.

S monda nekik a következő példabeszédet:

Melyiktek az, a kinek száz juha van, s ha egyet azokból elveszít, ott nem hagyja a kilencvenkilencet a pusztában, és el nem megy az után, amely elveszett, míg meg nem találja?

És ha megtalálta, örömmel veszi vállaira,

s hazaérkezve összehívja barátait és szomszédait és így szól hozzájuk: Örvendjetelem velem, mert megtaláltam elveszett juhomat!

Mondom nektek, hogy szintúgy öröm lesz az Isten mennyben egy bűnbánó bűnösön inkább, mint kilencvenkilenc igazon, kiknek nincs szükségük bűnbánatra.

Vagy melyik az az asszony, a kinek ha tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát, nem gyújt gyertyát, és nem söpri ki a házat és keresi szorgalmasan, míg meg nem találja?

S midőn megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédasszonyait mondván: Örvendjetelem velem, mert megtaláltam a drahmát, melyet elvesztettem!

Így, mondom nektek, öröm lesz az Isten angyalai között egy bűnbánó bűnös fölött.

Monda tovább: Egy embernek két fia volt.

S az ifjabbik közülök monda atyjának: Atyám, add ki nekem az engem illető örökséget. És elosztotta közöttük vagyonát.

És néhány nap múlva az ifjabbik fiú összeszedte mindenét, elutazott messze földre és ott kicsapongó életet élve, eltékozolta vagyonát.

S miután mindenét elprédálta, nagy ínség ütött ki ama tartományban és szűkölködni kezdett.

És fogta magát, beszegődött ama vidék egyik polgárához, ki elküldötte őt majorjába, hogy őrizze a sertéseket.

És szerette volna gyomrát megtölteni a hüvelyekkel, melyeket a sertések ettek, de senki sem adott neki.

Magába szállva tehát, monda: Hány napszámos bővelkedik atyám házában kenyérben, én pedig itt éhen veszek!

Fölkelek, visszamegyek atyámhoz és azt mondom neki: Atyám, vetkeztem az ég ellen és te ellened; már nem vagyok méltó fiadnak hivatni, csak napszámosaid közé fogadj be engem!

S fölkelt és visszament atyjához. Mikor pedig még messze volt, meglátta őt atyja és könyörületre indulva eléje sietett, nyakába borult és megcsókolta őt.

És monda neki a fiú: Atyám, vetkeztem ellened és az ég ellen, már nem vagyok méltó, hogy fiadnak neveztessem.

Monda pedig az atya szolgáinak: Hozzátok elő hamar a legjobb ruhát és öltöztessétek fel őt, adjatok gyűrűt a kezére és sarukat a lábaira,

vezessétek elő a hizlalt borjút és öljétek le, s együnk és mulassunk,

mert ez az én fiam meg volt halva és feltámadt, el volt veszve, és megtaláltatott. És elkezdtek mulatozni.

Az ő idősebbik fia pedig a mezőn volt, s midőn visszatérve, a házhoz közeledett, meghallotta a zenét és táncot.

Ekkor magához hívott egyet a szolgák közül és megkérdezte, hogy mi dolog ez?

Az pedig monda neki: A te testvéred megjött, és atyád leölette a hizlalt borjút, mivelhogy egészségben visszanyerte őt.

Erre megharagudott és nem akart bemenni. Kijött tehát az atyja, s kezdé őt kérlelni.

Az pedig felelé és monda atyjának: Íme annyi esztendő óta szolgálok neked, sohasem hágtam át parancsodat, és sohasem adtál nekem egyetlen gödölyét sem, hogy barátaimmal mulathattam volna ;

midőn pedig ez a te fiad, ki örökségét feslett életű nővel eltékozolta, megjött, leöltted neki a hizlalt borjút.

Ő azonban monda neki : Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied;

de illő volt vigadni és örvendezni, mert ez a te testvéred meg volt halva és föltámadt, el volt veszve és megkerült.

Monda pedig tanítványainak is: Volt egy gazdag ember, kinek volt egy sáfára. És ezt arról vádolták előtte, hogy eltékozolta a vagyonát.

Magához hivatta tehát őt és így szólt hozzá : Mit hallok én . felőled? Adj számot sáfárkodásodról, mert tovább nem sáfárkodhatol.

Monda pedig a sáfár magában : Mitévő legyek, ha uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok, koldulni szégyenlek.

Tudom mit teszek, hogy mikor a sáfárságból elmozdítanak, (az emberek) befogadjanak házaikba.

Erre egybehívta urának összes adósait és monda az elsőnek: Mennyivel tartozol uramnak?

Mire az felelé : Száz korsó olajjal. Monda neki: Vedd adósleveledet, s ülj le gyorsan és írv ötvenet.

Azután így szólt a másikhoz: Hát te mennyivel tartozol? Ki felelé: Száz mérő búzával. Monda neki: Fogd leveledet és írv nyolcvanat.

És megdicsérte az úr a hamis sáfárt, hogy okosan cselekedett, mert hát a világ fiai okosabbak a maguk nemében a világosság fiainál.

Én is mondom nektek: Szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba.

Aki kicsiben hű, a nagyban is hű, és aki a csekélyben hűtelen, a nagyban is hűtelen.

Ha tehát a hamis mammonban nem voltatok hívek, ki bízza rátok az igazit?

És ha a máséban nem voltatok hívek, ki adja meg nektek a magatokét?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Hallották pedig mindezt a farizeusok, kik pénzvágók voltak, és kinevették őt.

És monda nekik: Ti igazaknak tüntetitek fel magatokat az emberek előtt, de az Isten ismeri szíveiteket; mert ami az emberek előtt nagy, az Isten előtt utálatosság.

A törvény és a próféták Jánosig terjednek; ettől fogva az Isten országa hirdettetik és mindenki erőszakoskodik ellene.

Pedig könnyebben elmúlhat az ég és a föld, mintsem hogy a törvénynek egyetlen pontja megdőljön.

Mindaz, ki elbocsátja feleségét és mást vesz, házasságtörést követ el, és aki férjétől elbocsátottat vesz feleségül, házasságtörést követ el.

Volt egy gazdag ember, ki bíborba és gyolcsba öltözködött és naponkint fényesen lakmározott.

És volt egy Lázár nevű koldus, ki az ő ajtaja előtt feküdt, telve fekélyekkel,

s szeretett volna a gazdagnak asztaláról lehulló morzsákból jóllakni, de senki sem adott neki azokból. Sőt még az ebek is jöttek és nyalogatták sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és az angyalok Ábrahám kebelébe vitték. Meghalt

pedig a gazdag is, és a pokolba temettetett. Mikor pedig a kínokban volt, fölemelte szemeit és meglátta Ábrahámot távolról és Lázárt az ő kebelén,

s fölkiáltva, monda: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam és küldd el Lázárt, hogy mártsa vízbe az ujjá hegyét és enyhítse nyelvemet, mert gyötrődöm e lángban!

És monda neki Ábrahám: Fiam, jusson eszedbe, hogy elvetted a jót életedben s Lázár azonképen a rosszat; most tehát ez vigasztalódik, te pedig gyötrődöl.

Különb is közöttünk és közöttetek nagy örvény tátong úgy, hogy. sem innen oda, sem onnan ide nem lehet menni.

És monda: Kérlek tehát, atyám, küldd el őt atyám házába,

mert őt testvérem van, hogy azoknak bizonyágot tegyen, hogy azok is a gyötrelmek e helyére ne jussanak.

És monda neki Ábrahám: Ott van nekik Mózes és a próféták; hallgassák azokat!

Amaz pedig monda: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha valaki a holtak közül elmenne hozzájuk, bűnbánatot tartanának.

Monda pedig neki: Ha Mózeset és a prófétákat nem hallgatják, akkor, ha valaki a holtak közül feltámad, annak sem hisznek.

És monda tanítványainak: Lehetetlen, hogy botrányok ne jöjjenek, de jaj annak, aki által jönnek.

Jobb neki, ha malomkővet kötnek a nyakára és a tengerbe vetik, mintsem hogy megbotránkoztasson egyet e kicsinyek közül.

Vigyázzatok magatokra! Ha vetkezik ellened testvéred, dorgáld meg őt, és .ha megbánja, bocsáss meg neki.

S ha napjában hétszer vetkezik ellened és napjában hétszer tér hozzád és mondja: Bánom! - bocsáss meg neki!

Mire az apostolok így szóltak az urnák: Öregbítsd bennünk a hitet!

Az Úr pedig monda: Ha annyi hitetek van mint a mustármag, mondjátok e szederfának: Szakadj ki tövestül és verj gyökeret a tengerben - engedelmeskedni fog nektek.

Ki fogja közöletek, ha szántólegénye vagy pásztora van, annak, midőn a mezőről hazatér, azt mondani: Gyere mindjárt és ülj le!

és nem inkább azt, hogy: Készíts nekem vacsorát, övezd fel magadat és szolgálj nekem amíg eszem és iszom, s majd azután ehétel és ihatol te is?

Vagy megköszöni-e annak a szolgának, hogy megtette amit neki parancsolt?

Nem gondolnám, így ti is, midőn megtettetek mindent, amit nektek parancsoltak, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk; csak azt tettük meg, amit tenni kötelesek voltunk.

És történt, hogy midőn Jeruzsálem felé tartott, átment Szamarián és Galileán.

És amint bement egy faluba, elébe jött tíz poklos férfi, kik megálltak a távolban,

és fölemelték szavukat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

Kiket midőn meglátott, monda: Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak! S történt, hogy mialatt odamentek, megtisztultak.

Egy pedig közölök, látván hogy megtisztult, visszatért, fönsszóval magasztalta Istent

és hálálkodva arcra borult lábai előtt, s ez szamaritánus volt.

Mire Jézus, monda: Nemde tízen tisztultak meg? Hol van hát a (többi) kilenc?

Nem találkozott más, aki visszatért és hálát adott volna Istennek, mint csak ez az idegen?

És monda neki: Kelj fel és menj, mert a te hited megszabadított téged!

Megkérdeztetvén pedig a farizeusoktól: Mikor jön el az Isten országa? - felelé nekik és monda: Az Isten országa nem jön feltűnéssel,

s nem fogják azt mondani: íme itt van, vagy amott. Mert íme, az Isten országa bennetek van.

És monda tanítványainak: Jönnek napok, amikor majd szeretnétek látni az Emberfiának egyetlen napját, és nem látjátok.

S azt fogják nektek mondani: íme itt van, íme amott! - Oda ne menjetek, se ne kövessétek.

Mert valamint az égbolton cikázó villám bevilágítja mindazt, ami az ég alatt van, úgy leszen az Emberfia is az ő napján.

Előbb azonban sokat kell szenvednie és el kell vettetnie e nemzedéktől.

És amint Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfiának napjaiban is.

Ettek és ittak, házasodtak és férjhez adtak mindama napig, melyen Noé bement a bárkába, s jött a vízözön és elpusztította valamennyit.

Épen úgy, mint ahogy Lót napjaiban történt: Ettek és ittak, vettek és eladtak, ültettek és építettek; amely napon pedig Lót kiment Szodomából, tűz és kénkő esett az égből, és elpusztította valamennyit.

Épen így lesz ama napon is, amelyen az Emberfia megjelenik.

Aki azon órában a háztetőn lesz és holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye, és aki a mezőn lesz, szintén ne térjen vissza.

Gondoljatok Lót feleségére!

Aki életét megmenteni törekszik, elveszti azt; és aki elveszti, életre kelti azt.

Mondom nektek: Azon éjjel ketten lesznek egy ágyban: az egyik fölvetetik, a másik ott hagyatik;

két asszony örül együtt, az egyik fölvetetik, a másik ott marad; ketten lesznek a mezőn, az egyik fölvetetik, a másik ott marad.

Mire mondák neki: Hol, Uram?

Felelé nekik: Ahol a test van, odagyúlnak a sasok is.

Arról is mondott nekik példabeszédet, hogy szükség mindig imádkozni és meg nem szűnni,

mondván: Egy bizonyos városban volt egy bíró, ki Istentől nem félt, embert nem becsült.

Volt pedig ama városban egy özvegy és elment hozzá s így szólt neki: Tégy nekem igazságot ellenfelemmel szemben!

És sokáig nem akart. De azután monda magában: Habár Istentől nem is félek, sem embert nem becsülök,

mégis mivel alkalmatlankodik rajtam ez az özvegy, igazságot teszek neki, hogy utóvégre nekem ne jöjjön és meg ne verjen.

Monda pedig az Úr: Halljátok mit mond az igazságtalan bíró!

S vajjon az Isten nem tesz-e igazságot az ő választottainak, kik éjjel-nappal hozzá kiáltanak, és fogja túrni hogy elnyomassanak?

Mondom nektek, hogy csakhamar boszut áll értük. Csakhogy mikor majd eljön az Emberfia, vajjon talál-e hitet a földön?

Monda pedig egyeseknek is, kik magokban bíztak, mint afféle igazak, és a többieket megvetették, e példabeszédet:

Két ember fölment a templomba imádkozni, egy farizeus és egy vámos.

A farizeus odaállt és így imádkozott magában: Hálát adok neked, Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint a többi emberek, kik ragadozók, igazságtalanok, házasságtörők, miként ez a vámos is.

Böjtölök kétszer hetenkint, tizedet adok mindenemből, amim van.

A vámos pedig távol állva, szeméit sem merte az égre emelni, hanem mellét verte, mondván : Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!

Mondom nektek, hogy ez megigazulva ment haza, inkább mint amaz; mert mindaz, aki magát fölmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Hoztak pedig hozzá kisdedeket is, hogy megérintse őket. Midőn a tanítványok ezt látták, elutasították őket.

Jézus pedig magához szólítva őket, monda: Hagyjátok a gyermekeket hozzám jönni és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa!

Bizony mondom nektek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, nem megy be abba.

És kérdező őt egy előkelő, mondván: Jó Mester, mit tegyek, hogy az örök életet elnyerjem?

Jézus pedig monda neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, hanem csak Isten.

A parancsokat tudod: Ne ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamistanúságot ne szólj; tiszteljed atyádat és anyádat.

Mindezt - úgymond - megtartottam ifjúságomtól fogva.

Ezt hallva, monda neki Jézus: Egy hiányzik még neked: add el mindenedet, amid van, és add a szegényeknek és kincsed lesz az égben. Az után jöjj és kövess engem!

Ennek hallattára amaz elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Amint pedig Jézus látta, hogy elszomorodott, monda: Mily nehezen jutnak Isten országába, akiknek pénzü van!

Mert könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.

És mondák akik ezt hallották: Ki üdvözülhet akkor?

Felelé nekik: Ami lehetetlen az embereknél, lehetséges az Istennél.

Monda erre Péter: Íme mi mindent elhagytunk és követtünk téged!

Viszonzá nekik: Bizony mondom nektek, nincs senki, aki elhagyja házát, vagy szülőit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért,-

hogy sokkal többet ne nyerne ez időben, a másvilágon pedig az örök életet.

Jézus erre magához vette a tizenkettőt és monda nekik: íme fölme gyünk Jeruzsálembe, és be fog teljesedni mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak.

Mert átadják a pogányoknak, kigúnyolják és leköpdösik

és miután megostorozták, megölik őt, de harmadnapra feltámad.

Ám ők mindebből nem értettek semmit, és ezen ige el volt előttük rejtve, azért nem értették hogy, mit mond.

Történt pedig, hogy mikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ült az útszélen és kéregetett.

S midő n hallotta, hogy sok nép megy arra, kérdezte, hogy mi az.

És mondották neki, hogy a názáreti Jézus megy el arra.

És felkiáltott, mondván: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!

Mire az elől menők csitították, hogy hallgasson. Ő azonban még hangosabban kiáltotta: Dávid fia, könyörülj rajtam!

Jézus erre megállót és magához vezettette őt. És midő n közel volt, kérdezte őt,

mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem neked? Az pedig felelé: Uram, hogy lássak!

És Jézus monda neki: Láss! A te hited meggyógyított téged.

És azonnal látott és követte őt, magasztalván Istent. S az egész nép, amint ezt látta, dicsérte Istent.

És bemenvén Jerikóba, keresztül ment rajta.

És íme, egy Zakeus nevű férfiú, ki a vámosok feje és gazdag volt,

igyekezett látni Jézust, hogy ki legyen, de nem láthatta a sokaságtól, mert alacsony termetű volt.

Előre sietett tehát és fölment egy vad fügefára, hogy megláthassa őt, mivel arra kellett elhaladnia.

S midőn Jézus ama helyre ért, föltekintett és meglátta őt s monda neki: Zakeus, szállj le sietve, mert ma a te házában kell megszállnom.

És gyorsan leszállt és örömmel fogadta őt.

És ennek láttára mindnyájan zúgolódtak, mondván: Bűnös embernél szállt meg!

Zakeus pedig elébe állt és monda az Urnak: íme, Uram, javaimnak felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamivel megkárosítottam, négyszeresen fizetem neki vissza.

Monda neki Jézus: Ma üdvössége lett e háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia.

Mert az Emberfia azt jött keresni és üdvözíteni, ami el volt veszve.

Miután azok ezt hallották, még egy példabeszédet mondott, tekintve hogy közel volt Jeruzsálemhez, s azok azt vélték, hogy az Isten országa legott meg fog valósulni.

Monda tehát: Egy bizonyos előkelő ember elutazott messze földre, hogy egy királyságot megszerezzen és visszatérjen.

Maga elé hívta tehát tíz szolgáját, s adott nekik tíz minát és monda: Nyerészkedjetez ezzel míg megjövök.

Polgártársai azonban gyűlölték őt és követséget küldöttek utána, ezen üzenettel: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk.

És történt, hogy miután a királyságot megnyerte, visszatért. És előhivatta szolgálait, kiknek a pénzt adta, hogy megtudja, ki mennyit nyereszkedett.

Előállt tehát az első, mondván: Uram, a te minád tíz minát hozott.

És monda neki: Jó szolga vagy! mivel a kevésben hű voltál, tíz városnak kormányzatát bízom rád.

És jött a másik, mondván: Uram, a te minád öt minát hozott.

És ennek monda: Te is légy kormányzó öt város fölött.

És egy másik is jött, és így szólt: Uram, itt van a te minád, melyet eltéve tartottam a zsebkendőmben, mert féltem tőled, mivelhogy kemény ember vagy, elviszed, amit le nem tettél, és learatod, amit nem vetettél.

Monda neki: Saját szavaidból ítélek meg, semmirevaló szolga! Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elviszem amit le nem tettem, learatom, amit nem vetettem;

miért nem adtad hát pénzemet a váltóasztalra, hogy mikor visszatérek, kamatokkal vehettem volna fel azt?

És monda az ott állóknak: Vegyétek el tőle a minát és adjátok annak, akinek tíz minája van.

És mondák neki: Uram, hiszen úgymint tíz minája van!

Mondom pedig nektek, hogy mindannak, akinek van, adatik és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincs, az is elvétetik, amije van.

Ami pedig ellenségeimet illeti, kik nem akarták, hogy én rajtok uralkodjam, vezessétek ide, és öljétek le őket szemem láttára!

S miután ezt elmondotta, elindult föl, Jeruzsálem felé.

És történt, hogy mikor Betfagéhez és Betániához közeledett, ahhoz a hegyhez, mely Olajfák hegyének neveztetik, elküldé két tanítványát,

mondván: Menjétek be az átellenben fekvő majorba, s amint bementek, találtok egy megkötött szamárvemhet, melyen még senki sem ült, oldjátok el és vezessétek ide.

És ha valaki kérdez benneteket: miért oldjátok el? Így szóljatok neki: Az Úr akarja hasznát venni.

Elmentek tehát a küldöttek, és úgy találták a vemhet állva, amint megmondotta nekik.

Amint pedig a vemhet oldozgatták, mondák nekik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet?

Azok pedig mondák: Mivel az Urnak szüksége van rá.

És elvezették Jézushoz, s ráterítve ruháikat a vemhére, felültették rá Jézust.

Amint pedig ment, ruháikat leterítették az útra.

És midőn már az Olajfák hegyének lejtőjéhez közeledett, a tanítványok egész serege örvendezve, fönsszóval kezdette dicsérni az Istent mindazon csodatettekért, amelyeket láttak,

mondván: Áldott a király, ki az Úr nevében jó! Békeség a mennyben és dicsőség a magasságban!

Néhány farizeus azonban a tömeg közül, monda neki: Mester, hallgattasd el tanítványaidat!

Mire ő felelé nekik: Mondom nektek, hogy ha ezek elhallgatnak, a kövek szólalnak meg!

És amint közeledett és meglátta a várost, sírva fakadt fölötte, mondván:

Vajha te is fölismerted volna, és pedig ezen a te napodon, ami békeségedre szolgál! Ámde el van rejtve szemeid elől.

Mert eljönnek rád a napok, midőn ellenségeid körülvesznek árokkal és körülzárnak és szorongatnak mindenfelől.

És a földre sújtanak téged és fiaidat, kik benned vannak, és nem hagynak benned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg a te látogatásod idejét.

És bemenne a templomba, kezdé kiűzni az árusokat és vásárlókat,

mondván nekik: írva van, hogy az én házam az imádság háza; ti pedig latrok barlangjává tettétek azt!

És naponkint tanított a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és népnek főbbjei el akarták őt veszteni,

de nem tudták kitalálni mitévők legyenek vele, mert az egész nép rajta csüggött, hallgatván őt.

És történt ama napok egyikén, midőn a templomban a népet oktatta és az evangéliumot hirdette, egybegyűltek a főpapok és írástudók a nép véneivel,

és megszólítván őt, mondák neki: Mond meg nekünk, miféle hatalommal cselekszed ezt? vagy ki az, aki neked ezen hatalmat adta?

Mire Jézus felelé és monda nekik: Én is kérdek tőletek egy szót, feleljetek nekem:

János keresztsége mennyből volt-e, vagy emberektől?

Azok pedig így okoskodtak magokban: Ha azt mondjuk: a mennyből, azt, fogja mondani: Hát miért nem hittetek neki?

Ha pedig azt mondjuk: emberektől, az egész nép megkövez bennünket, mert megvannak győződve, hogy János próféta.

Azt felelték tehát, hogy nem tudják honnan van.

Mire Jézus monda nekik: Én sem mondom meg miféle hatalommal teszem ezt.

Ezután kezdé a népnek a következő példabeszédet mondani: Egy ember szőlőt ültetett és bérbe adta szőlőművelőknek és sok ideig távol volt.

És annak idején elküldött a szőlőművelőkhez egy szolgát, hogy a szőlő terméséből adjanak neki. De a szőlőművelők megverték és üresen bocsátották el.

Ismét más szolgát küldött, de azok ezt is megverték és gyalázzalattal illetve, üresen bocsátották el.

És még egy harmadikat is küldött, akit szintén megsebeztek és kidobtak.

Monda tehát a szőlő tulajdonosa: Mitévő legyek? Elküldöm az én kedves fiamat, talán ha ezt látják, megbecsülik.

A szőlőművelők azonban, amint meglátták őt, egymás között tanakodtak és mondák: Ez az örökös; öljük meg őt, hogy miénk legyen az örökség!

És kidobva őt a szőlőből, meggyilkolták. Mit fog tehát a szőlő ura ezekkel cselekedni?

Eljön és kivégezti ezen szőlőművelőket, és a szőlőt másoknak adja. Midőn ezt hallották, mondák neki: Isten ments!

Ő pedig rajok tekintve, így szólt. Mit jelent tehát az, ami írva van: A kő, melyet az építők

elvetettek, itt szegletfővé lett. Mindaz, aki e kőre esik, összezúzik, akire pedig ráesik, azt összemorzsolja?

És a főpapok és Írástudók azon órában rá akarták vetni kezeiket, de féltek a néptől, mert megértették, hogy e hasonlatosságot őrólok mondotta.

És szemmel tartva őt, cselvetőket küldöttek ki, hogy ezek igazaknak tetetvén magokat, megfogják őt beszédében, és átadhassák a hatóság és a helytartó hatalmába.

És ezek kérdezek őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy helyesen beszélsz és tanítasz; s nem törődöl senki személyével, hanem igazságban tanítod az Isten útját.

Szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?

Átlátván azonban ravaszságukat, monda nekik: Mit kísértetek engem?

Mutassatok nekem egy dénárt! Kinek a képe és felirata van rajta? Felelék és mondák neki: A császáré.

S monda nekik: Adjátok meg tehát ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, Istennek.

És nem találtak szavában megrónivalót a nép előtt, hanem csodálkozva feleletén, hallgattak.

Erre néhány szaduceus ment hozzá kik tagadják, hogy van feltámadás, és kérdezték őt,

mondván: Mester, Mózes előírta nekünk: Ha valakinek meghal a testvére, kinek felesége volt, de gyermekeket nem hagyott hátra, akkor a testvér vegye feleségül annak özvegyét, és támasszon magzatot testvérenek.

Volt pedig egyszer hét testvér és az első feleséget vett és meghalt gyermekek nélkül.

És a második vette el (a nőt), és az is meghalt gyermektelenül.

És elvette őt a harmadik és hasonlóképen mind a heten, és nem hagyva magzatot meghaltak.

Legutoljára valamennyi közül meghalt az asszony is.

A feltámadáskor tehát melyiköknek lesz ez a felesége? Mert hiszen mind a hété volt.

És monda nekik Jézus: E világ fiai házasodnak és férjhez mennek.

Azok pedig, kik méltóknak fognak találtatni a másik világra és a halottaikból való feltámadásra, sem férjhez nem mennek, sem feleséget nem vesznek;

mert többé meg nem halhatnak, mivel hasonlóak az angyalokhoz, és Isten fiai, minthogy a feltámadásnak gyermekei.

Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is rámutat a csipkebokornál, midőn az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének mondja.

Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene; mert mindnyájan neki élnek.

Felelék pedig némelyek az írástudók közül és mondák neki: Mester, jól feleltél.

S többé nem mertek tőle semmit sem kérdezni.

Monda pedig nekik: Miképen mondják a Krisztust Dávid fiának?

És maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbomra, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.

Dávid tehát Urának mondja őt, miképpen lehet akkor a fia?

És az egész nép hallatára monda tanítványainak:

Óvakodjatok az Írástudóktól, kik hosszú ruhákban szoknak járni és szeretik a nyilvános tereken az üdvözléseket és a zsinagógákban az első székeket és vendégségekben az első helyeket;

kik megemészti az özvegyek házait, színlelt hosszas imádságukkal. Ezekre nagyobb kárhozat vár.

Mikor pedig föltekintett, meglátta azokat a gazdagokat, kik ajándékaikat a perselybe dobálták.

Látott pedig egy szegény özvegyet is, ki két rézfillért dobott bele.

És monda: Igazán mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy többet dobott bele valamennyinél.

Mert mindezek az ő fölöslegükből adtak az Istennek szánt ajándékokhoz, ez pedig abból, amiben hiányt szenved, egész élnivalóját beledobta.

S midőn némelyek a templomról azt mondták, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van ékesítve, monda:

Lesz idő, hogy abból, amit itt láttok, kő kövön nem marad, amely le nem rontatnék.

Kérdezték tehát őt mondván: Mester, mikor lesz ez, és mi lesz a jele, mikor bekövetkezik?

Monda: Vigyázzatok, hogy valaki félre ne vezessen benneteket ! Mert sokan fognak megjelenni az én nevemben, azt mondván, hogy: Én vagyok, és: Elérkezett az idő! De ne menjetek utánok!

Ha majd hallotok csatákról és lázadásokról, ne ijedjete meg; mindennek előbb meg kell történnie, de ez még nem lesz mindjárt a vég.

Akkor monda nekik: Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad,

és helyenként nagy földrengések lesznek, és dögvések és inség, és rettentő égi tünemények és nagy jelek lesznek.

De mindezek előtt rátok vetik kezeiket és üldöznek benneteket; átadnak a zsinagógáknak, és börtönökbe, királyok és helytartók elé hurcolnak titeket az én nevemért.

Történik pedig ez rajtatok, hogy bizonyságul szolgáljon nektek.

Véssétek tehát szívetekbe, hogy előre azon ne törjétek fejeteket, hogy mikép feleljetek.

Mert én majd adok nektek olyan ékesszólást és bölcseséget, melynek ellen nem állhatnak és ellen nem mondhatnak összes ellenfeleitek.

Elárulnak pedig benneteket a szülők és testvérek, rokonok és barátok, sőt némelyeket közöletek halálra visznek,

és gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért,

de azért egy hajszál sem vész el fejetekről.

A béketúrásban fogjátok megőrizni lel keféket.

Mikor pedig majd azt látjátok, hogy Jeruzsálemet hadsereg veszi körül, akkor tudjátok meg, hogy érkezett annak pusztulása.

Akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekre, és akik benne vannak (a városban), költözzenek ki, akik pedig a vidéken, be ne menjenek abba.

Mert a boszuállás napjai ezek, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg van írva.

Jaj pedig a viselőseknek és szoptatóknak ama napokban, mert nagy szorongatás leszen a földön és harag e népen.

Kardélén hullnak el és rabságba hurcoltatnak az összes nemzetekhez; Jeruzsálemet pedig eltiporják a pogányok, míg a nemzetek ideje be nem telik.

És jelek lesznek a napban, holdban és csillagokban, és a földön nagy szorongatása a népeknek, a tengernek és hullámoknak zajos zúgása miatt

Az emberek ellankadnak a félelemtől és várakozástól az iránt, ami az egész világra be fog következni; mert az egek erői megrendülnek.

És akkor meglátják az Emberfiát a felhőben jönni nagy hatalommal és fönséggel.

Mikor pedig mindez teljesedésbe kezd menni, akkor tekintsetek körül és emeljétek föl fejeteket, mert közeledik a ti megváltástok.

És hasonlatosságot mondott nekik: Nézzétek a fügefát és az összes fákat!

Mikor már gyümölcsöt hoznak, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Úgy ti is, mikor látjátok, hogy mindez bekövetkezik, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.

Bizony mondom nektek, hogy nem múlik el e nemzedék, míg mindez meg nem történik.

Az ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.

Vigyázzatok tehát magatokra, hogy szíveitek el ne nehezüljenek tobzódás és részegség, és a jelen élet gondjai által, és hirtelen meg ne lepjen benneteket ama nap!

Mert tőr gyanánt száll mindazokra, kik az egész föld színén laknak.

Virrasszatok tehát, és imádkozzatok mindenkor, hogy méltóknak találtsatok kikerülni mindazt, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.

Napközben pedig a templomban tanított, míg éjjelre kiment és az úgynevezett Olajfák hegyén tartózkodott.

És az egész nép korán reggel hozzá sietett, hogy őt a templomban hallgathassa.

Közeledett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, melyet húsvétnak hívnak.

És a főpapok és írástudók azon tanakodtak, hogyan ölhetnék meg Jézust; de félték a néptől.

Ekkor a sátán megszállta kariatot Júdást, egyet a tizenkettő közül.

És elment és megbeszélte a főpapokkal és előljárókkal, hogy mi módon adja őt kezeikbe.

Ezek örültek és megegyeztek abban, hogy pénzt adnak neki.

S ő beleegyezett és alkalmat keresett arra, hogy népcsődület nélkül átadhassa őt.

Elérkezett pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen a húsvéti bárányt meg kellett ölni.

És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Menjetek és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy elköltsük.

Azok pedig mondák: Hol akarod, hogy elkészítsük?

És monda nekik: Íme, amint bementek a városba, találkoztok egy emberrel, ki egy vizeskorsót visz; kövessétek őt a házba, melybe bemegy,

és mondjátok a házi gazdának: A Mester azt izeni: Hol van az a terem, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elkölthetem?

Erre ő mutat majd nektek egy feldíszített nagy termet, és ott tegyétek meg az előkészületeket.

Elmentek tehát és úgy találták, amint mondotta nekik és elkészítették a húsvéti vacsorát.

És midőn eljött az óra, letelepedett, és vele a tizenkét apostol.

És monda nekik: Vágyva vágytam e húsvéti lakomát megenni veletek, mielőtt szenvednék.

Mert mondom nektek, hogy mostantól fogva nem eszem többé ilyent, míg be nem teljesedik az Isten országában.

És kezébe véve egy serleget, hálát adott és monda: Vegyétek, és osszátok el magatok között!

Mert mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlő terméséből, míg el nem jön az Isten országa,

És kezébe véve a kenyeret, hálát adott, megtörte és nekik adta, mondván: Ez az én testem, mely értetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!

Hasonlóképen a serleget is, miután megvacsorált, mondván: Ez a kehely az új szövetség az én véremlében, mely értetek ontatik.

De íme, az engemet elárulónak keze velem van az asztalon.

Az Emberfia elmegy ugyan, amint el van végezve; de jaj annak az embernek, aki őt elárulja.

És kezdek magok között kérdezni, vajjon melyikök volna az, aki ezt megteszi?

Versengés is támadt pedig közöttük az iránt, hogy ki látszik közülük nagyobbak.

Monda pedig nekik: A nemzetek királyai uralkodnak azokon és akik hatalmat gyakorolnak fölöttük, azokat kegyeseknek hívják.

Ti azonban nem így; hanem aki legnagyobb közöttetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és aki előljáró, legyen mint a főlizsgáló.

Mert ki nagyobb, aki az asztalnál üle, vagy aki főlizsgál? Nemde aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.

Ti pedig azok vagytok, akik kitarthatatok velem megpróbáltatásaimban,

és én elrendelem nektek, mint ahogy az én Atyám elrendelte nekem az országot,

hogy egyetek és igyatok asztalomnál az én országomban, és trónokon üljete és Izrael tizenkét nemzetsége fölött ítélkezzetek.

Monda pedig az Úr: Simon, Simon, íme a sátán kikért benneteket, hogy megrostáljon, mint a búzát.

Én azonban imádkoztam érted, hogy a te hited meg ne fogyatkozzék; és ha majd egykor megtértél, erősítsd meg testvéreidet!

Ez monda neki: Uram, kész vagyok veled a börtönbe, sőt a halálba is menni.

Ő pedig monda: Mondom neked, Péter, nem szól ma a kakas, míg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem.

És monda nekik: Midőn erszény, táská és saruk nélkül küldöttelek el titeket, vajjon szenvedtetek-e valamiben hiányt?

Azok pedig mondák: Semmiben. Monda tehát nekik: Most azonban akinek erszénye van, vigye magával, hasonlóképen a táskát is, s akinek nincsen, adja el köntösét és vegyen kardot.

Mert mondom nektek, hogy még annak. is teljesedésbe kell rajtam menni, ami írva van:

És a gonosztevők közé számíttatott. Mert ami én rólam szólt, az be van fejezve. Azok pedig mondák: Uram, íme itt van két kard! Ő pedig monda nekik: Ez elég!

És elindulva, az ő szokása szerint, kiment -az Olajfák hegyére. Követték pedig őt a tanítványok is.

És midőn odaért, monda nekik: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!

És ő eltávozva tőlük mintegy kőhajításnyira, térdeire ereszkedett és imádkozott,

mondván: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem e poharat! Mindazáltal ne az én akaratom legyen, hanem a tied!

Ekkor megjelent neki egy angyal az égből és megerősítette őt. És a halállal tusakodva hosszasan imádkozott.

És olyan lett az ő verejtéke, mint a földre lefolyó vérnek csöppjei.

És amint az imádságból fölkelt és tanítványaihoz ment, alva találta őket a szomorúság miatt.

És monda nekik: Mit alusztok? Keljetek föl, imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek!

S mialatt ő még beszélt, íme jött egy csapat, s egy a tizenkettő közül, kit Júdásnak hívtak, előttök ment és Jézushoz közeledett, hogy megcsókolja őt.

Jézus pedig monda neki: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?

Mikor pedig azok, akik körülötte voltak, látták, hogy mi fog történni, mondák neki: Uram, kirántsuk a kardot?

És egyikök rácsapott a főpap szolgájára és levágta jobb fülét.

Jézus azonban felszólalt és monda: Hagyjatok békét, ne tovább! És megérintvén fülét, meggyógyította őt.

Monda pedig Jézus az ellene kivonult főpapoknak, templomi tisztviselőknek és véneknek: Mint egy rabló ellen, úgy jöttetek ki ellenem kardokkal és botokkal.

Mialatt naponkint veletek voltam a templomban, nem nyújtottátok ki reám kezeiteket; de ez a ti órátok, és a sötétség hatalma.

Erre megragadták őt és elvezették a főpap házába, Péter pedig távolról követte.

Mikor pedig tüzet raktak az udvar közepén és körülülték, Péter közöttük volt.

S amint meglátta őt egy szolgáló a tűznél ülni és jobban megnézte, így szólt: Ez is ővele volt.

De az megtagadta őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt.

És amint kis vártatva meglátta őt egy másik, monda: Te is azok közül vagy. De Péter viszonáz: Oh ember, nem vagyok.

S körülbelül egy óra múlva más valaki bizonyította, mondván: Valóban, ez is ővele volt, mert ő is Galileából való.

És monda Péter: Ember, nem tudom mit mondasz. És rögtön még mialatt ő beszélt, megszólalt a kakas.

És az Úr oda fordulva, rátekintett Péterre. Mire Péternek eszébe jutott az Úr szava, amint megmondotta: Mielőtt a kakas szólna, háromszor megtagadsz engem.

S Péter kiment és keservesen sírt.

És a férfiak, kik őt fogva tartották, csúfolták és verték őt.

És letakarták, arculcsapdosták és kérdezték őt, mondván: Találd el kicsoda az, aki téged megütött?

És sok egyéb káromlást mondtak ellene.

És amint megvirradt, egybegyűltek a népnek vénei és a főpapok és Írástudók, s bevezették őt gyülekezetükbe, mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk.

És monda nekik: Ha megmondom nektek, nem hisztek nekem.

Ha pedig én kérdezlek titeket, nem válaszoltok nekem, sem el nem bocsáttotok.

Mostantól fogva pedig az Emberfia az Isten erejének jobbján fog ülni.

Mondák, erre mindnyájan: Tehát az Isten Fia vagy te? Felelé: Úgy van, én vagyok.

Mire azok mondák: Mi szükségünk még bizonyásra? Hiszen magunk hallottuk az ő szájából!

Erre valamennyien fölkeltek és elvezették Pilátushoz.

Kezdek pedig őt vádolni, mondván: Azt találtuk, hogy ez fölzavarja népünket és tiltja a császárnak adót fizetni, mivel azt mondja, hogy ő Krisztus, a király.

Pilátus erre kérdezé őt, mondván: Te vagy a zsidók királya? Ő pedig felelé, és monda: Én vagyok.

Monda tehát Pilátus a főpapoknak és a népnek. Semmi okot nem találok ezen emberben.

De azok még nagyobb hévvel erősíték, mondván: Lazítja a népet, tanítva egész Júdeában, kezdve Galileától egész Júdeáig.

Pilátus pedig amint a "Galilea" szót hallotta, meg kérdezte, vajjon galileai ember-e.

És midőn megtudta, hogy Heródes birodalmából való, elküldé őt Heródeshez, ki maga is Jeruzsálemben volt ama napokban.

Heródes pedig Jézus láttára igen megörült, mert régóta kívánta őt látni, mivel sokat hallott róla és remélte, hogy majd valami csodajelel láthat tőle.

Kérdezé tehát őt sok beszéddel. De ő semmit sem felelt neki.

A főpapok és írástudók pedig ott állottak, szüntelen vádolva őt.

Heródes pedig udvari kíséretével együtt megvetette őt, és fehér ruhába öltöztetve, kigúnyolta, s visszaküldte Pilátushoz.

Azon a napon Heródes és Pilátus jó barátokká lettek; míg azelőtt ellenségei voltak egymásnak.

Pilátus erre egybehívta a főpapokat, elöljárókat és a népet,

és monda nekik: Elém hoztátok ezt az embert, mint olyant, ki a népet lázítja, és íme én tielőttetek kikérdezvén őt, semmi okot nem találtam ez emberben mindabból, amiről őt vádoljátok.

De Heródes sem; mert elküldöttelek benneteket őhöz, és íme semmi sem tudódott ki róla, ami miatt halálra volna méltó.

Megfenyítve tehát őt, elbocsátom.

Az ünnepnapon ugyanis tartozott egyet szabadon bocsátani nekik.

Ám az egész sereg főnnyhangon kiáltá, mondván: Vidd ezt, és bocsásd szabadon nekünk Barabbást! –
ki a városban történt valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a börtönbe.

Pilátus azonban újból beszélt nekik, el akarván Jézust bocsátani.

De azok méginkább kiáltoztak, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg őt!

Az pedig harmadszor monda nekik: De mi rosszat cselekedett? Semmi okot a halálra nem találok benne, megfenyítem tehát őt és elbocsátom.

De azok sürgették és hangos lármával követelték, hogy megfeszíttessék; és lármájuk egyre nagyobb lett.

És Pilátus kimondotta az ítéletet, hogy legyen meg a kívánságuk.

Elbocsátotta tehát nekik azt, aki gyilkosságért és lázadásért volt a börtönbe vetve, akit kértek; Jézust pedig tetszésükre bízta.

És midőn vezették őt, megfogtak egy Simon nevű cirenei embert, ki majorjából jött, és rátették a keresztet, hogy Jézus után vigye.

Követte őt pedig nagy népsokaság és asszonyok, kik szánakoztak és siránkoztak fölötte.

Jézus pedig hozzájuk fordulva, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok énrajtam, hanem sírjatok magatokon és fiaitokon.

Mert íme eljönnek a napok, melyeken azt fogják mondani: Boldogok a magtalanok és az asszonyok kik nem szültek és az emlők, melyek nem szoptattak.

Akkor majd kezdik mondani a hegyeknek: Szakadjatok ránk! és a halmoknak: Borítsatok el minket!

Mert ha a zöldelő fával így bánnak, mi lesz akkor a szárazzal?

Vezettek pedig vele még más két gonosztevőt is, hogy kivégezzék őket.

És mikor azon helyre értek, melyet Kálváriának hívnak, ott megfeszítették őt és a latrokat, egyiket jobbra, másikat balja felől.

Jézus pedig monda: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek! Erre elosztották ruháit, és sorsot vetettek rajok.

A nép pedig ott állt báméskodva, és az előljárók velők együtt gúnyolták őt, mondván: Másokon segített, segítsen önmagán, ha ez a Krisztus, az Isten választottja.

De csúfolták őt katonák is, miközben hozzámentek, ecetet nyújtottak neki,

és mondák: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!

Föléje pedig egy fölirat volt helyezve, görög, latin és héber betűkkel írva: Ez a zsidók királya.

Egyik pedig az ott függő latrok közül káromolta őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket is.

A másik azonban feddé őt, mondván: Te sem félsz az Istentől, holott ugyanazon büntetés alatt vagy?

Hiszen mi méltán szenvedünk, mert azt kapjuk, amit cselekedeteinkkel megérdemeltünk; de ez semmi rosszat sem tett.

És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg rólam, midőn országodba jutsz!

És monda neki Jézus: Bizony mondom neked: Ma velem leszesz a paradicsomban.

Volt pedig mintegy hat óra, és sötétség támadt az egész földön kilenc óráig.

És a nap elsötétedett és a templom kárpitja középen kettéhasadt.

És Jézus nagy szóval kiáltva monda: Atyám, a te kezeidbe ajánlom lelkemet! És ezt mondván, kimúlt.

Midőn pedig a százados látta, hogy mi történt, magasztalta Istent, mondván: Ez az ember valóban igaz volt.

És az egész sokasága azoknak, kik ama látványosságnál jelen voltak és látták mi történt, mellüket verve tértek vissza.

Ott álltak pedig összes ismerősei a távolban, és az asszonyok, kik őt Galileából elkísérték és mindezt látták.

És íme egy József nevű ember, nemes tanácstag, jó és igaz férfiú,

ki nem egyezett bele az ő tervükbe és cselekedeteikbe, - Aremateából, Júdea városából - ki maga is Isten országát várta,

bement Pilátushoz és elkérte Jézus testét.

És levevén (a keresztről), gyolcsba takarta és kivájott sírba helyezte, melyben még senki sem feküdt.

Épen az előkészület napja volt, s közeledett a szombat.

A később oda érkezett asszonyok pedig, kik vele jöttek Galileából, látták a sírt, és hogy miképp temettetett el az ő teste.

És hazamenet fűszereket és keneteket szereztek be;

A hét első napján pedig korán reggel kimentek a sírhoz, magukkal vivén a beszerzett fűszereket.

És a követ elhengerítve találták a sírbolttól.

És midőn bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

És történt, hogy míg ezen tűnődtek, két férfi állt mellettük fényes öltözetben.

Mivel pedig féltek és földre sütötték szemeiket, mondák nekik (az angyalok): Mit keresitek az élőt a holtak között?

Nincs itt, hanem föltámadott. Jusson eszetekbe, mit mondott nektek, mikor még Galileában volt s így szólt: Az Emberfiának bűnös emberek kezeibe kell adatnia és megfeszítettetnie, és harmadnapra feltámadnia.

És megemlékeztek az ő ígéiről.

S kijöttek a sírboltból és hírül vitték mindezt ama tizenegynek és mind a többinek.

Azok pedig, akik ezt az apostoloknak elmondották, a következők voltak: Mária Magdolna, Johanna és Mária, Jakab anyja, és többi társaik.

De ő előttük e beszédek képzelődésnek látszottak, és nem hittek nekik.

Péter tehát fölkelt és elfutott a sírhoz, és amint előrehajolva betekintett, csak a levetett lepedőket látta, s eltávozott, csodálkozva önmagában a fölött, ami történt.

És íme, ketten közölök ugyanaz nap egy Emmausz nevű faluba mentek, mely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyi távolságra volt,

és egymás között beszélgettek mindarról, ami történt.

És történt, hogy amint beszélgettek és egymástól kérdezősködtek, maga Jézus is hozzájuk közeledve, velők ment.

Az ő szemeik azonban fogva voltak, hogy meg ne ismerjék őt.

És monda nekik: Miféle beszédek azok, melyeket útközben egymással váltotok, s miért vagytok szomorúak?

És felelé az egyik, kinek Kleofás volt a neve, és monda neki: Te vagy-e az egyedüli idegen Jeruzsálemben, ki nem szereztél tudomást arról, ami ott eme napokban történt?

S monda nekik: Mi? És mondák: A názáreti Jézussal, ki próféta volt, hatalmas szóban és tettben Isten és a nép előtt.

S mimódon adták őt halálra a mi főpapjaink és elöljáróink, és feszítették meg őt.

Mi pedig reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt; s hozzá ma már harmadnapja, hogy ez történt.

De néhány hozzánk tartozó asszony is megijesztett bennünket, kik virradat előtt a sírnál voltak, s miután az ő testét nem találták, visszajöttek és azt mondták, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt állítják, hogy él.

És néhányan a mieink közül kimentek a sírhoz és úgy találták, amint az asszonyok mondták, őt magát azonban nem találták.

Mire ő így szólt nekik: Oh ti balgák és nehéz felfogásúak Mily nehezen hiszitek el mindazt, amit a próféták mondtak!

Vajjon nem kellett-e a Krisztusnak ezt szenvednie és úgy bemenni az ő dicsőségébe?

S elkezdve Mózesen és az összes profétákon, sorra megfejtette nekik az írásokat, melyek ő róla szóltak.

És közeledtek a helységhez, ahová indultak, és ő úgy tett, mintha tovább akarna menni.

De azok marasztalták őt, mondván: Maradj velünk, mert esteledik és a nap már hanyatlik. És bement velők.

És történt, hogy midőn velők az asztalnál ült, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik.

És megnyíltak szemeik és megismerték őt, de ő eltűnt szemeik elől.

És mondák egymásnak: Nemde lángolt bennünk a szívünk, midőn útközben beszélt és az írásokat fejtegette nekünk?

És útra kelve ugyanazon órában, visszatértek Jeruzsálembe, és egybegyűlve találták a tizenegyet, és akik velők voltak,

kik mondák: Valóban föltámadott az Úr és megjelent Péternek.

Ezek pedig elbeszélték, hogy mi történt az utón és miként ismerték meg őt a kenyértörésnél.

S mialatt ezt beszélték, Jézus ott állott közöttük és monda nekik: Békeség nektek! Én vagyok, ne féljete!

De ők megzavarodva és megijedve azt hitték, hogy szellemet látnak.

És monda nekik: Miért vagytok megzavarodva és miért támadnak ilyen gondolatok szívetekben?

Nézzétek kezeimet és lábaimat, hogy én vagyok magam; tapintsatok meg és lássátok, mert a szellemnek nincsen húsa és csontja, mint ahogy látjátok, hogy nekem van.

És ezt mondva, megmutatta nekik kezeit és lábait.

Mivel pedig még mindig nem hittek és örömben csodálkoztak, monda: Van itt valami enivalótok?

ők pedig eléje tettek egy darab sült halat és lépesmézet.

És miután evett előtűk, fogta a maradékot és nekik adta.

És így szólt hozzájuk: Azt mondtam nektek midőn még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindennek, ami rólam Mózes törvényében, a profétáknál és a zsoltárokból írva van.

Erre megnyitotta elméjüket, hogy megértsék az írásokat,

és monda nekik: így van megírva, és így kellett Krisztusnak szenvednie és harmadnapon halottaiból feltámadnia,

és. az ő nevében kell bűnbánatot és bűnbocsánatot hirdetni minden népnek, elkezdve Jeruzsálemtől.

Ti pedig tanúi vagytok ennek.

És én elküldöm reátok Atyám ígését. Ti pedig maradjatok a városban, míg föl nem ruháztatok erővel a magasból.

Azután kivezette őket Bethániába és fölemelve kezeit, megáldotta őket.

És történt, hogy mialatt őket áldotta, elvált tőlük és felvitetett a mennybe.

Ők pedig miután imádták őt, visszatértek Jeruzsálembe nagy örömmel, és mindenkor a templomban voltak, dicsérvén és áldván az Istent. Ámen.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.

Ez volt kezdetben az Istennél.

Minden ő általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.

Őbenne élet volt és az élet volt az emberek világossága.

És a világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogta fel azt.

Volt egy ember, kit Isten küldött, kinek János volt a neve.

Ez bizonyásgul jött, hogy bizonyásgot tegyen a világosságról, hogy általa mindnyájan higgyenek.

Nem volt ő a világosság, hanem őneki kellett bizonyásgot tennie a világosságról.

Igaz világosság volt az, amely megvilágosít minden embert, ki a világra jó.

A világon volt és a világ ő általa lett, és a világ nem ismerte meg őt.

Tulajdonába jött és övéi nem fogadták be őt.

Mindazoknak pedig, akik befogadják őt, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek; azoknak, kik hisznek az ő nevében,

kik nem a vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú akaratából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lőn és miköztünk lakozott és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

János bizonyásgot tesz felőle és kiáltja, mondván: Ez volt az, akiről mondtam: Aki utánam jön, előttem lett, mert előbb volt nálam.

És az ő bőségéből kaptunk mi mindnyájan kegyelem fejében kegyelmet.

Mert a törvény Mózes által adatott; a kegyelem és igazság Jézus Krisztus által lett.

Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, ki az Atyának keblén van, ő beszélt róla.

Ez János bizonyásgtétéle, midőn a zsidók Jeruzsálemből papokat és levitákat küldöttek hozzá, hogy megkérdézzék őt: Ki vagy te?

És megvallotta és nem tagadta és megvallotta: Én nem vagyok a Krisztus,

És kérdezek őt: Mi tehát? Illés vagy-e te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-e? És felelé: Nem.

Mondák azért neki. Ki vagy, hogy választ adjunk azoknak, kik minket küldöttek. Mit mondasz magadról?

Monda: Én a pusztában kiáltónak szava vagyok: Egyengessétek az Úr útját, amint egmondotta Izaiás próféta.

És a küldöttek a farizeusok közül voltak.

És kérdezek őt és mondák neki: Mit keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?

Felele nekik János, mondván: Én vízzel kerestelek; de közöttetek áll az, kit ti nem ismertek.

Ő az, aki utánam jön, ki engem megelőzött, kinek én nem vagyok méltó, hogy saruszíját megoldjam.

Ez Bethániában történt, a Jordánon túl, hol János keresztelt.

Másnap látta János Jézust hozzá jönni és monda: Íme az Isten Báránya! Íme, ki elveszi a világ bűnét!

Ez az, akiről mondtam: Utánam jön egy férfiú, ki engem megelőzött, mert előbb volt nálam.

Én sem ismertem őt, hanem hogy kijelentessék Izraelben, azért jöttem én vízzel keresztelni.

És bizonysgot tett János, mondván : Láttam a Lelket alászállani, mint egy galambot a mennyből, és rajta megpihenni.

És én nem ismertem őt, hanem aki engem küldött vízzel keresztelni, az mondotta nekem: Akire látod, hogy a Lélek leszáll és rajta megpihen, az az, ki a Szent-Lélekben keresztel.

És én láttam és bizonysgot tettem, hogy ez az Isten Fia.

Másnap ismét ott állott János, és az ő tanítványai közül kettő.

És midőn látta, hogy Jézus ott jár, monda: Íme az Isten Báránya!

És meghallotta a két tanítvány, hogy mit mondott, és követték Jézust.

Midőn pedig Jézus hátrafordult és látta, hogy utána mennek, monda nekik: Mit kerestek? Mondák neki: Rabbi (azaz Mester), hol lakol?

Monda nekik: Jertek és lássátok! Elmentek és látták, hol lakik, és nála maradtak aznap. Ez tíz óra tájban volt.

Az egyik pedig a kettő közül, kik Jánostól azt hallották és utána mentek, András volt, Simon Péternek testvére.

Ez először testvérével, Simonnal találkozott, és monda neki: Megtaláltuk a Messiást (azaz Krisztust).

És elvezette őt Jézushoz. Amint Jézus meglátta őt, monda: Te Simon vagy, Jónás fia; te Kéfásnak fogsz hivatni, mi annyit tesz mint Péter.

Másnap el akart indulni Galileába, és Fülöppel találkozott. És monda neki Jézus: Kövess engem!

Fülöp pedig Betszaidából való volt, András és Péter városából.

Fülöp találkozott Nathánaellel és monda neki: Megtaláltuk azt, akiről Mózes irt a törvényben és a próféták: Jézust, Józsefnek fiát, Názáretből.

És monda neki Nathánael: jöhetne-e valami jó Názáretből? Monda neki Fülöp: Jöjj és lásd!

Amint Jézus Nathánaelt maga felé jönni látta, monda róla: Íme egy igazi Izraelita, kiből nincsen álnokság!

Monda neki Nathánael: Honnan ismeresz engem? Jézus viszonzá: Mielőtt Fülöp téged hívott, mikor a fügefa alatt voltál, láttalak téged.

Felelé neki Nathánael: Mester, te az Isten Fia, te Izrael királya vagy!

Viszonzá neki Jézus: Mivel azt mondtam neked: Láttalak a fügefa alatt, hiszesz; ennél nagyobb dolgot fogsz látni.

És monda neki: Bizony, bizony mondom nektek, nyitva fogjátok látni az eget és az Isten angyalait föl és aláállni az Emberfia fölött!

És harmadnapon menyegző volt Galilea Kána nevű városában és Jézus anyja ott volt.

Meghívták pedig Jézust is és az ő tanítványait a menyegzőre.

És elfogyván a bor, monda Jézusnak az ő anyja: Nincs boruk!

És monda neki Jézus: Asszony, mi közöd hozzám? Nem jött még el az én óráim.

Monda anyja a szolgálknak: Bármit mond nektek, tegyétek meg!

Ott állott pedig hat kőveder elhelyezve a zsidóknál szokásos tisztulásra, mindegyik két vagy három mércés.

Monda nekik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel! És megtöltötték szíinig.

És monda nekik Jézus: Merítsetek most és vigyetek belőle a násznagynak. És vittek neki.

Amint pedig a násznagy a borrá vált vizet megízlelte és nem tudta honnan való, - de a szolgálak, kik a vizet merítették, tudták, - előhívta a vőlegényt a násznagy,

és monda neki: Minden ember először a jó bort teszi fel (az asztalra), és csak mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te pedig a jó bort idáig tartogattad.

Ezt az első csodatettét Jézus a galileai Kánában művelte, és kinyilatkoztatta dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

Ezután lement Kafarnaumba, ő és anyja, rokonai és tanítványai, és ott maradtak néhány napig, és közel volt a zsidók húsvétja, és Jézus fölment Jeruzsálembe.

És a templomban ülve találta az ökör- juh- és galambárosokat, és a pénzváltókat.

És kötelekből ostort fonva, valamennyit kiűzte a templomból, a juhokat és ökröket is, és a váltók pénzét kiszórta, és asztalaikat felforgatta.

És a galambárosoknak monda: Vigyétek el innét ezeket, és ne tegyétek az én Atyám házát kereskedés házával

Ekkor megemlékeztek tanítványai, hogy írva van: A te házadért való buzgóság megemészt engem.

Erre megszólították őt a zsidók és mondák neki: Miféle jelt mutatsz nekünk, midőn ezt cselekszed?

Felelé Jézus és monda nekik: Rontsátok le e templomot, és három nap alatt fölállítom azt.

Mondák tehát a zsidók: Negyvenhat évig épült ez a templom és te három nap alatt fölállítod azt?

Ő azonban testének templomáról mondom ezt.

Midőn tehát feltámadott halottaiból, megemlékeztek tanítványai, hogy ő ezt mondom, és hittek az írásnak és a beszédnek, melyet Jézus mondom.

Mikor pedig Jeruzsálemben volt a húsvéti ünnepen, sokan hittek az ő nevében, miután látták csodajeleit, melyeket művelt.

Jézus maga azonban nem bízott meg bennök, mivelhogymindnyájokat ismerte,

és nem szorult senkinek bizonyosságára, mert ő tudta, hogymi lakik az emberben.

Volt pedig a farizeusok között egy Nikodémus nevű férfiú, a zsidóknak főembere.

Ez éjjel ment Jézushoz és monda neki: Rabbi, mitudjuk, hogymIstentől jöttél, mint

mester, mert senki ilyen csodajeleket, minőket te művelsz, nem művelhet, hacsak Isten nincs vele. Felelé Jézus és monda neki: Bizony, bizony mondom neked, hacsak valaki újra nem születik, nem láthatja Isten országát.

Mondja neki Nikodémus: Hogyan születhetik az ember, mikor már vén? Vajjon bemehet-e ismét anyja méhébe, hogymújraszülessék?

Felelé Jézus: Bizony, bizony mondom neked, ha valaki újra nem születik vízből és a Szentlélekből, nem mehet be Isten országába.

Ami testből született, az test; és ami lélekből született, az lélek.

Ne csodáld, hogymazt mondom neked: Szükséges újra születnetek.

A szél ott fúj, ahol akar; és hallod a zúgását, de nem tudod honnan jön, vagy hová megy; így van az mindenkivel, ki a lélekből született.

Felelé Nikodémus és monda neki: Mikép történhetik ez?

Felelé Jézus és monda neki: Te mester vagy Izraelben és nem tudod ezt?

Bizony, bizony mondom neked, hogy amit tudunk, azt mondjuk, és amit láttunk, azt bizonyítjuk, és ti nem fogadjátok el a mi bizonyosságunkat

Ha földiekről szólok és nem hiszitek, hogyan fogjátok hinni, ha majd mennyiekről beszélek nektek?

És senki sem ment fel mennybe, hanem csak az, aki leszállóit a mennyből, az Emberfia, ki mennyben van.

És miként Mózes felmagasztalta a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felmagasztaltatnia, hogy mindenki, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát odaadta, hogy mindenki, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldötte Isten az ő Fiát a világra, hogy a világot ítélje, hanem hogy a világ üdvözljön őáltala.

Aki őbenne hisz, nem ítéltetik meg; aki pedig nem hisz, már megvan ítélve, mert nem hisz az Isten egyszülött Fiának nevében.

Épen ebben áll az ítélet, hogy a világosság a világra jött, és az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot; mivel az ő cselekedeteik gonoszak voltak.

Mert mindaz, aki rosszat tesz, gyűlöli a világosságot és nem jön a világosságra, hogy meg ne róják cselekedeteit.

Aki pedig igazságosan cselekszik, a világosságra jön, hogy cselekedetei napfényre jussanak, mivel Istenben vannak téve.

Ezután Jézus és az ő tanítványai Júdea földére mentek és ott tartózkodott velők és keresztelt.

Keresztelt pedig János is Ennonban, Szálím mellett, mivel ott sok víz volt, és az emberek oda jöttek és megkeresztelkedtek.

János ugyanis még nem volt börtönbe vetve.

Vita támadt pedig János tanítványai részéről a zsidókkal a tisztulásról.

És Jánoshoz jöttek és mondák neki: Rabbi, aki veled volt a Jordánon túl, kiről te bizonyosságot tettél, íme az keresztel és mind hozzá mennek.

Felelé János és monda: Az ember semmit sem kaphat, hacsak mennyből nem adnak neki.

Ti magatok tanúim vagytok rá, hogy azt mondtam: Én nem vagyok a Krisztus, hanem hogy ő előtte vagyok küldve.

Akié az ara, az a vőlegény; a vőlegény barátja pedig, ki ott áll és hallja őt, örvendő örvendő a vőlegény szaván. Ez az én örömem tehát beteljesedett.

Neki növekednie, nekem pedig kisebbednem kell.

Aki onnan fölülről jön, mindenkinek fölötte áll. Aki a földről van, az a földről van és a földről beszél. Aki a mennyből jött, mindenek fölött áll,

és amit látott és hallott, azt bizonyítja, de az ő bizonyosságát senki sem fogadja el.

Aki elfogadta az ő bizonyosságát, megpecsételte azt, hogy az Isten igazmondó.

Mert akit Isten küldött, Isten ígét beszéli; mert Isten nem mérték szerint adja a lelket.

Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott.

Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem hisz a Fiúnak, nem látja meg az életet, hanem Isten haragja száll reá.

Midőn pedig Jézus megtudta, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel mint János,

(habár Jézus nem keresztelt, hanem az ő tanítványai,)

elhagyta Júdeát és ismét Galileába ment.

Át kellett pedig mennie Szamarián.

Így jutott Szamariának egy városába, mely Szikhárnak nevezetett, ama birtok mellett, melyet Jákob az ő fiának, Józsefnek adott.

Ugyanott volt Jákobnak egy kútja. Jézus tehát elfáradva az utazásban, leült a kút mellé. Ez hat óra körül volt.

Jött egy asszony Szamariából vizet meríteni. Mondja neki Jézus: Adj innom!

(Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy élelmiszert vegyenek.)

Monda erre neki ama szamariai asszony: Hogyan kérhetsz te zsidó létedre éntőlem inni, ki szamariai asszony vagyok? - Hiszen a zsidók nem érintkeznek a szamariaiakkal.

Mire Jézus monda neki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki neked mondja: Adj innom, - talán te kértél volna tőle, és élő vizet adott volna neked.

Monda neki az asszony: Uram, nincs is mivel merítened, a kút pedig mély; honnét veszed tehát az élő vizet?

Vajjon nagyobb vagy-e te Jákob atyánknál, ki nekünk e kút adta, melyből ő maga is ivott, meg a fiai és barmai is?

Felelé Jézus és monda neki: Mindaz, ki e vízből iszik, újra megszomjazik; aki pedig iszik ama vízből, melyet én adok neki, nem szomjazik örökké,

hanem a víz, melyet én adok neki, az örök életre fakadó víz forrásává lesz őbenne.

Monda neki az asszony: Uram, adj nekem olyan vizet, hogy ne szomjúhózzam és ne járjak ide meríteni.

Monda neki Jézus: Eredj, hívd el férjedet és jöjj ide.

Felelé az asszony és monda: Nincs férjem. Mondja neki Jézus: Jól mondtad, hogy nincs férjed, mert öt férjed volt, és aki most van, az nem a te férjed; ezt igazán mondtad.

Mondja neki az asszony: Uram, látom, hogy próféta vagy.

A mi atyáink e hegyen imádták az Istent, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol őt imádni kell.

Mondja neki Jézus: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az idő, midőn sem e hegyen, sem Jeruzsálemben nem imádjátok az Atyát.

Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk; mert az üdvösség a zsidóktól ered.

De eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igaz imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya is ilyen imádókat kíván.

Lélek az Isten, és azoknak, akik őt imádják, lélekben és igazságban kell őt imádniok.

Monda neki az asszony: Tudom, hogy eljő a Messiás (kit Krisztusnak mondanak), s mikor majd ő eljövend, tudunkra ad mindent.

Monda neki Jézus: Én vagyok, ki veled beszélek.

És nyomban jöttek tanítványai és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszélt. De azért senki sem mondotta: Mit kérdezesz, vagy mit beszélsz vele?

Az asszony tehát otthagyta korsaját és bement a városba és monda az embereknek:

Jertek és lássátok azt az embert, ki nekem mindent megmondott, amit tettem, vajjon nem ő-e a Krisztus?

Kimentek tehát a városból és oda mentek hozzá.

Aközben kérték őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél!

Ő pedig monda nekik: Van nekem olyan eledelem, amit ti nem ismertek.

Mondák tehát a tanítványok egymásnak: Talán bizony hozott neki valaki enni?

Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki engem küldött, hogy befejezzem az ő művét.

Nemde ti azt mondjátok, hogy még négy hónap van hátra, és eljön az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek fel szemeiteket és lássátok a mezőket, hogy már megérték az aratásra.

ÉS aki arat, jutalmat kap és termést gyűjt az örök életre, hogy aki vet, együtt örüljön azzal, aki arat.

Mert ebben igaz ama közmondás: Más aki vet, és más aki arat.

ÉN titeket aratni küldöttelek, amit nem ti munkáltatok; mások munkálkodtak és ti beállottatok az ő munkájokba.

Ama városból pedig sokan hittek benne a samaritánusok közül az asszony beszédére, ki bizonyította, hogy: Mindent megmondott nekem, amit tettem.

Mikor tehát a samariabeliek hozzá mentek, kérték őt, hogy maradjon ott. És ott maradt két napig.

ÉS még sokkal többen hittek benne az ő beszédére.

ÉS mondák az asszonnak: Most már nem a te beszédedért hiszünk; mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy ez valóban a világ Üdvözítője.

Két nap múlva pedig elindult onnan és elment Galileába,

mert maga Jézus bizonyította, hogy a prófétának a saját hazájában nincs becsülete.

Amint tehát Galileába jött, a galileaiak befogadták őt, miután látták mindazt, amit Jeruzsálemben az ünnepen cselekedett; mert ők is elmentek az ünnepre.

Elment tehát ismét a galileai Kánába, ahol a vizet borrá változtatta. És volt egy királyi ember, kinek fia Kafarnaumban betegen feküdt.

Ez mikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá és kérte őt, hogy jöjjön le és gyógyítsa meg fiát, mert már halálán volt.

Monda azért neki Jézus: Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

Monda neki a királyi ember: Uram, jöjj le, mielőtt fiam meghalna.

Monda neki Jézus: Menj, a te fiad él! Az ember hitt a beszédnek, melyet Jézus mondott, és elment.

De még útban volt lefelé, midőn szolgálai eléje jöttek és jelentették, hogy fia él.

Megkérdezte tehát tőlük az órát, melyben jobban lett, és mondák neki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láb.

Fölsimerte tehát az atya, hogy az az óra volt, melyben Jézus mondotta neki: A te fiad él. És hitt ő, és egész háza.

Ez volt a második csodajel, melyet Jézus művelt, miután Júdeából Galileába jött.

Ezután a zsidóknak ünnepe volt, és Jézus fölment Jeruzsálembe.

Van pedig Jeruzsálemben a juhkapunál egy tó, melyet zsidóul Betsaidának hívnak, és öt tornáca van.

Ezekben igen sok beteg, vak, sánta és béna feküdt, várva a víz hullámvázását.

Az Úr angyala ugyanis időnkint leszállt a tóba, és a víz hullámvázásba jött. És aki először szállt le a tóba a víz hullámvázása után, meggyógyult, akármiféle betegségben sinlódott.

Volt pedig ott egy ember, ki harmincnégy évet töltött betegségében.

Midőn Jézus ezt feküdni látta és megtudta, hogy már régóta szenved, monda neki: Akarsz-e meggyógyulni?

Felelé neki a beteg: Uram, nincs senkim, aki, mikor a víz fölzavarodik, bevigyen a tóba; hanem mire én jövök, már más szállott bele előttem.

Monda neki Jézus; Kelj föl, vedd ágyadat és menj!

És az ember azonnal meggyógyult, és vevé ágyát és elment. Az nap pedig szombat volt.

Mondák tehát a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad az ágyadat vinned.

Felelé nekik: Aki engem meggyógyított, az mondotta nekem: Vedd ágyadat és menj!

Kérdezek tehát őt: Ki az az ember, ki azt mondotta neked: Vedd ágyadat és menj?

A meggyógyult pedig nem tudta, hogy kicsoda az, mert Jézus kitért az ott álló népsokaság elől.

Később találkozott vele Jézus a templomban és monda neki: íme meggyógyultál, többé ne vetkezzél, nehogy valami rosszabb történjék veled!

Erre az ember elment, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította.

Ez okból üldözik a zsidók Jézust, mivelhogy ezt szombaton cselekedte.

Jézus azonban így felelt nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

Ennekokáért tehát még inkább igyekeztek a zsidók őt megölni, mivelhogy nemcsak a szombatot megszegte, hanem az Istent is Atyjának mondotta, egyenlővé téve magát az Istennel. Felelé tehát Jézus és monda nekik:

Bizony, bizony mondom nektek: a Fiú önmagától nem tehet semmit, hanem csak amit lát, hogy az Atya cselekszik; mert mindazt, amit az cselekszik, cselekszi hasonlóképen a Fiú is.

Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit ő tesz; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat neki, hogy csodálkozni fogtok.

Mert amint az Atya halottakat támaszt föl és megelevenít, úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar.

Mert az Atya nem is ítél senkit, hanem minden ítéletet a Fiúra bízott,

hogy mindenki tisztelje a Fiút, mint ahogy tiszteli az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, ki őt küldötte.

Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én ígémet hallgatja és hisz annak, aki engem küldött, annak örök élete van és nem esik ítélet alá, hanem átment a halálból az életre.

Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az óra, sőt már most itt van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallják, élni fognak.

Mert miként az Atyának élete van önmagában, úgy adta meg a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában;

és hatalmat adott neki, hogy ítéletet tegyen, mert ő az Emberfia.

Ezen ne csodálkozzatok, mert eljön az óra, melyben mindazok, kik a sírokban vannak, meghallják az Isten Fiának szavát,

és föltámadnak, akik jót cselekedtek, az életre, akik pedig rosszat tettek, az ítéletre.

Én nem tehetek magamtól semmit. Amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem keresem a magam akaratát, hanem azét, aki engem küldött.

Ha én teszek bizonyosságot magamról, az én bizonyosságom nem igaz.

Más az, aki énrólam bizonyosságot tesz, és tudom, hogy igaz a bizonyosság, melyet rólam tesz.

Ti Jánoshoz küldöttetek, és ő bizonyosságot tett az igazságnál.

Én pedig nem fogadok el embertől bizonyosságot, hanem azért mondom ezt, hogy üdvözljétek.

Ő égő és világító szövetnek volt. Ti pedig egy időre gyönyörködni akartatok az ő világosságában.

De nekem nagyobb bizonyosságom van Jánosnál. Mert a cselekedetek, melyeket az Atya rám bízott; hogy azokat végrehajtsam, ugyanezek a cselekedetek, melyeket én véghez viszek, bizonyosságot tesznek rólam, hogy az Atya küldött engem.

Sőt maga az Atya is, ki engem küldött, bizonyosságot tett mellettem. Ti azonban sem az ő szavát soha nem hallottátok, sem színét nem láttátok,

sem az ő igéje nem maradandó bennetek, mert akit ő küldött, annak ti nem hisztek.

Vizsgáljátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban örök életetek van, pedig éppen azok tesznek rólam bizonyosságot;

és hozzám nem akartok jönni, hogy életetek legyen.

Dicsőséget nem fogadok el az emberektől.

De ismerlek titeket, hogy az Isten szeretete nincs meg bennetek.

Én Atyám nevében jöttem és nem fogadtok el engem; ha más fog jönni a saját nevében, azt majd elfogadjátok.

Hogyan hihettek ti, kik egymástól dicsőséget fogadtok el, és a dicsőséget, mely egyedül Istentől származik, nem keressétek?

Ne gondoljátok, hogy majd én vádolkak titeket az Atyánál; van aki vádol titeket, Mózes, kiben ti bíztok.

Mert ha Mózesnek hinnétek, talán nekem is hinnétek, hiszen ő énrólam irt.

Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan fogtok hinni az én szavaimnak?

Ezután Jézus átkelt a Galileai, vagyis Tiberiás tengeren.

És nagy sokaság követte őt, mert látták a jeleket, melyeket azokon tett, kik betegek voltak.

Jézus tehát fölment egy hegyre, és ott leült tanítványaival.

Közel volt pedig húsvét, a zsidók ünnepe.

Amint pedig Jézus fölemelte szemeit és látta, hogy igen nagy sokaság jön hozzája, monda Fülöpnek: Honnan veszünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?

Ezt azonban csak azért mondotta, hogy őt próbára tegye, mert ő tudta, hogy mit szándékozott tenni.

Felelé neki Fülöp: Kétszáz dénár áru kenyér nem elég nekik, hogy mindegyiknek valami kevés jusson.

Monda neki tanítványainak egyike, András, Simon Péternek testvére: Van itt egy gyermek, kinek öt árpakenyere és két hala van; de mi ez annyinak?

Monda tehát Jézus: Telepítsétek le az embereket! Azon a helyen pedig sok széna volt.

Letelepedtek tehát a férfiak, számra mintegy ötezren.

Ekkor fogta Jézus a kenyereket, és miután hálát adott, szétosztotta a letelepedetteknek, hasonlóképp a halakból is, amennyit akartak.

Mikor pedig jóllaktak, monda tanítványainak: Szedjétek össze a fönmaradt morzsalékokat, hogy el ne vesszenek!

Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér morzsalékaiból, melyek megmaradtak azoktól, akik ettek.

Azok az emberek pedig látván a csodát, melyet Jézus tett, mondák: Ez bizonyly ama próféta, ki e világra jövendő.

Jézus pedig amint észrevette, hogy hozzá akarnak menni, hogy őt megragadják és királlyá tegyék, ismét fölsietett a hegyre, maga egyedül.

Amint pedig beesteledett, tanítványai lementek a tengerhez

és beszállva a hajóba, átmentek a tengeren Kafarnaumba. És már besötétedett, s Jézus még nem jött hozzájuk.

A tenger pedig, mivel nagy szél fújt, hullámzani kezdett.

Mikor azután mintegy huszonöt vagy harminc stádiumnyira eveztek, meglátják Jézust, amint a tengeren jár és a hajóhoz közeledik, és megijedtek.

De ő monda nekik: Én vagyok, ne féljetek!

Föl akarták tehát őt venni a hajóba, de a hajó mindjárt a szárazföldnél volt, ahová mentek.

Másnap a népsereg, mely a tengeren túl állott, látta, hogy csak egy hajó volt ott, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival a hajóba, hanem a tanítványok csak magok indultak el;

azalatt azonban más hajók érkeztek közel ahhoz a helyhez, ahol a kenyeret ették, miután az Úr hálát adott.

Mikor tehát látta a sereg, hogy Jézus nincs ott, sem az ő tanítványai, beszálltak hajócskáikba és Kafarnaumba mentek, hogy Jézust fölkeressék.

És midőn a tengeren túl megtalálták, mondák neki: Rabbi, mikor jöttél ide?

Felelé nekik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom nektek, nem azért kerestek engem, mivel jeleket láttatok, hanem mivel a kenyerekből ettetek és jóllaktatok.

Ne veszendő eledelért fáradjatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre, melyet majd az Emberfia ad tinektek; mert Őt jelölte meg az Atyaisten.

Mondák tehát neki: Mit tegyünk, hogy istenes cselekedeteket műveljünk?

Felelé Jézus és monda nekik: Az az istenes cselekedet, hogy higyjetek abban, akit ő küldött.

Erre mondák neki: Micsoda jelt teszesz tehát, hogy lássuk és higyjünk neked? Mit művelsz?

Atyáink mannát ettek a pusztában, miként írva van: Az égből adott nekik kenyeret enniök.

Mire Jézus így szólt nekik: Bizony; bizony mondom nektek, nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem az én Atyám ad nektek igazi kenyeret az égből.

Mert az Isten kenyere az, mely leszáll az égből és életet ad a világnak,

Mire mondák neki: Uram, mindig add ezt a kenyeret nekünk!

Jézus pedig monda nekik: Én Vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik, és

aki hisz bennem, nem szomjazik soha. Ezt pedig azért mondtam, mert bár láttatok: engem, mégsem hisztek.

Minden, amit az Atya nekem ad, énhozzám jön, és azt, aki hozzám jön, nem fogom kivetni.

Mert leszállottam a mennyből, nem azért, hogy az én akaratomat cselekedjem, hanem annak az akaratát, aki engem küldött.

Ez pedig az Atyának az akarata, aki engem küldött, hogy semmit abból, amit nekem adott, el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon.

Ez pedig az én Atyám akarata, ki engem küldött, hogy mindannak, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen, és én föltámasztom őt az utolsó napon.

Ám a zsidók zúgolódtak ellene, mivel azt mondotta: Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szálltam alá,

és mondák: Nem ez-e a Jézus, Józsefnek fia, kinek ismerjük atyját és anyját? Hogyan mondhatja tehát ez, hogy: A mennyből szálltam alá?

Felelé tehát Jézus és monda nekik:

Ne zúgolódjatok egymás között! Senki sem lehet énhozzám, hacsak nem vonzza őt az Atya, aki engem küldött, és én föltámasztom őt az utolsó napon.

Írva van a prófétáknál: És mindnyájan az Isten tanítottjai lesznek. Mindenki, aki az Atyától hallott és tanult, énhozzám jön.

Nem mintha valaki látta volna az Atyát, mert csak aki Istentől van, az látta az Atyát.

Bizony, bizony mondom nektek: Aki énbennem hisz, örök élete van.

Én vagyok az élet kenyere.

Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak.

Ez a mennyből alászálló kenyér, hogy aki ebből eszik, meg ne haljon.

Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá.

Ha valaki e kenyérből eszik örökké él; és a kenyér, melyet én adok, az én testem, a világ életéért.

Vitatkoztak pedig a zsidók egymás között, mondván: Hogyan adhatja ez nekünk az ő testét eledelül?

Monda tehát nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet bennetek.

Aki eszi az én testemet és issza; az én véretem, örök élete van, és én föltámasztom őt az utolsó napon.

Mert az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital.

Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad, és én őbenne.

Amint engem küldött az élő Atya, és én az Atya miatt élek, úgy az is, aki engem eszik, én miattam él.

Ez az a kenyér, mely az égből szállott alá. Nem úgy, mint atyáitok mannát ettek és meghaltak. Aki e kenyeret eszi, örökké él.

Ezt akkor mondotta, mikor Kafarnaumban a zsinagógában tanított.

Ennek hallatára tanítványai közül sokan mondák: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja meg?

Amint tehát Jézus észrevette, hogy tanítványai e miatt zúgolódnak, monda nekik: Ti ezen megütköztök?

Hátha majd látjátok az Emberfiát fölmenni oda, ahol azelőtt volt?

A lélek az, ami életet, a test nem használ semmit. Az igék, melyeket nektek mondtam, lélek és élet.

De vannak köztetek némelyek, kik nem hisznek. Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, hogy kik a nem hívők, és ki fogja őt elárulni.

És monda: Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, hacsak az én Atyám meg nem adja neki.

Ettől fogva tanítványai közül sokan elpártoltak és nem jártak többé vele.

Monda tehát Jézus a tizenkettőnek: Talán ti is el akartok menni?

Mire Simon Péter felelé neki: Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak,

és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia.

Felelé neki Jézus: Nemde titeket, tizenkettőtöket választottalak ki, és egy közöletek ördög?

Ezek után Jézus Galileában járt, mert nem akart Júdeában járni, mivel a zsidók meg akarták őt ölni.

Közel volt pedig a zsidók egyik ünnepe, a sátoros ünnep.

Mondák pedig neki az ő testvérei: Távozzál innét és menj Júdeába, hogy tanítványaid is lássák cselekedeteidet, melyeket művelsz.

Mert senki titkon nem cselekszik és mégis nyilván akar lenni. Ha ilyesmiket teszesz, jelentsd ki magadat a világnak.

Mert még atyjafiai sem hittek benne.

Mondá tehát nekik Jézus: Az én időm még nem jött el, de nektek az idő mindenkor alkalmas.

Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyoságot teszek róla, hogy cselekedetei gonoszak.

Ti menjetek föl ez ünnepre, de én erre az ünnepre nem megyek föl, mivel az én időm még nem telt be.

Miután ezt mondotta, ő Galileában maradt.

Mihelyt azonban rokonai fölmentek, ő is fölment, az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

A zsidók pedig keresték őt az ünnepen és mondák: Hol van ő?

És sok szóbeszéd folyt a nép között felőle. Mert némelyek azt mondták hogy ő jó; mások pedig azt állították hogy nem, hanem félrevezeti a népet.

Nyíltan azonban senki sem beszélt róla a zsidóktól való félelem miatt.

Mikor pedig már az ünnep félig elmúlt, Jézus fölment a templomba és tanított.

És csodálkoztak a zsidók, mondván: Hogyan érthet ez az írásokhoz, holott nem tanulta?

Felelé nekik Jézus és monda: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött.

Aki az ő akaratát akarja cselekedni, megismeri e tanításból, vájjon Istentől származik-e az, vagy én csak magamtól beszélek.

Aki magától beszél, saját dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét keresi, ki őt küldötte, az igazmondó, és abban nincs igazságtalanság.

Nem Mózes adta-e nektek a törvényt? és mégsem tartja meg senki közöletek a törvényt.

Miért akartok engem megölni? Felelé a sereg és monda: Ördögöd van; ki akar téged megölni?

Viszonzá Jézus és monda nekik: Egyetlen dolgot cselekedtem és ti mindnyájan csodálkoztok rajta.

Azért adta nektek Mózes a körülmetélést, - nem mintha Mózesből származnék, hanem az atyáktól, - és szombaton is körülmetélitek az embert.

Ha az ember szombaton fölveheti a körülmetélést, hogy Mózes törvényén csorba ne essék, miért haragusztok rám, hogy az egész embert meggyógyítottam szombaton?

Ne ítéljete a látszat szerint, hanem ítéljete igazságosan.

Mondák pedig némelyek a jéruszálembeliek közül: Nem ez-e az, akit meg akarnak ölni?

És íme nyilván beszél és nem szólnak neki semmit. Talán csakugyan belátták az előljárók, hogy ő a Krisztus?

De ezt tudjuk honnét való; a Krisztust pedig, midőn eljő, senki sem tudja honnét való.

Ekkor Jézus a templomban tanítva hangosan kiáltott és monda: Engem is ismertek, és azt is tudjátok honnét vagyok. Pedig én nem jöttem magamtól, hanem igaz, aki engem küldött, kit ti nem ismertek.

Én ismerem őt mert őtőle vagyok, és ő küldött engem.

Erre megakarták őt fogni, de senki sem tette rá kezeit, mert még nem jött el az ő órája.

A nép közül azonban sokan hittek benne és mondák: Ha eljön a Krisztus, vájjon tehet-e több csodát, mint amennyit ez tesz?

Meghallották a farizeusok, hogy a nép ezt suttogja felőle, azért a főpapok és farizeusok szolgálkat küldöttek ki, hogy elfogják őt.

Monda tehát nekik Jézus: Még egy rövid ideig veletek vagyok, azután ahhoz megyek, aki engem küldött.

Keresni fogtok engem, és nem találtok, mert ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.

Mondák tehát a zsidók egymás között: Hová akar ez menni, hogy nem találjuk meg őt? Talán a szétszórva élő nemzetek közé megy és a pogányokat fogja tanítani?

Mit jelent a beszéd, melyet mondott: Keresni fogtok engem és nem találtok, és ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek?

Az ünnep utolsó nagy napján pedig fellépett Jézus és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék.

Aki énbennem hisz, annak bensőjéből, miként az írás mondja, élő víznek árai fakadnak.

Ezt pedig a Lélekről mondotta, melyben a benne hívők részesülendők voltak; mert a Lélek még nem adatott meg, minthogy Jézus még nem dicsőült meg.

Midőn tehát némelyek a népseregből ezen beszédeit hallották, mondák: Ez valóban a próféta!

Mások mondák: Ez a Krisztus. Némelyek pedig azt mondták: Hát Galileából jön a Krisztus?

Nem azt mondja-e az írás, hogy Dávid ivadékából és Betlehem városából jön a Krisztus, ahol Dávid lakott?

S így meghasonlás támadt a nép között ó miatta.

Némelyek pedig el akarták őt fogni, de senki sem vetette rá a kezét.

A szolgák tehát visszatértek a főpapokhoz és farizeusokhoz, s ezek mondák nekik: Miért nem hoztátok el őt?

Felelék a szolgák: Soha ember úgy nem beszélt, mint ez az ember.

Mire a farizeusok felelék: Talán ti is félre vagtok vezetve?

Hitt-e őbenne valaki a főpapok vagy farizeusok közül?

De ez a csőcselék, mely nem érti a törvényt, - átkozott!

Nikodémus azonban, az, ki éjjel jött hozzá és egyik volt közülök, monda nekik:

Vajjon a mi törvényünk elítél-e valakit, mielőtt őt kihallgatta és meggyőződött volna arról, hogy mit tett?

Felelék és mondák neki: Talán te is galileai vagy? Kutasd az Írásokat és lásd, hogy Galileából próféta nem támad.

S visszatértek ki-ki saját házába.

Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére,

és korán reggel ismét a templomba jött és az egész nép köréje gyűlt, s leülve tanította őket.

Az írástudók és farizeusok pedig egy házasságtörésen ért asszonyt vezettek oda, és középre állították, és mondák neki: Mester, ezt az asszonyt épen most érték házasságtörésen.

A törvényben pedig Mózes azt parancsolta nekünk, hogy az ilyent kövezzük meg. Hát te mit szólsz éhez?

Ezt azonban csak kísértésképpen mondták, hogy vádolhassák őt. Jézus pedig lehajolt és ujjával irt a földön.

Mikor pedig tovább unszolták kérdéseikkel, fölegyenesedett és monda nekik: Aki bűn nélkül van közöletek, az dobja rá az első követ.

És ismét lehajolva, irogatott a földön.

Ezt hallva, egyik a másik után kimentek, kezdve a véneken; és egyedül Jézus maradt ott, meg az asszony, a középén állva.

Erre Jézus fölegyenesedett és monda neki: Asszony, hol vannak, akik téged vádoltak? Senki sem ítélte el?

Ki felelé: Senki, Uram! Mire Jézus monda: Én sem ítélek el. Menj és többé ne vetkezzél!

És ismét szólott hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem az élet világosságát bírja.

Mondák tehát neki a farizeusok: Te önmagád mellett teszesz bizonytságot. A te bizonytságod nem igaz.

Felelé Jézus és monda nekik: Habár én önmagam mellett teszek is bizonytságot, az én bizonytságom igaz, mert tudom honnan jöttem és hová megyek; de ti nem tudjátok honnan jövök vagy hová megyek

Ti a test szerint ítélték; én nem ítélek meg senkit.

És ha én ítélek, az én ítéletem igaz, mert nem vagyok egyedül, hanem én és aki engem küldött: az Atya.

A ti törvényekben pedig meg van írva, hogy két ember bizonytsága igaz.

Én vagyok, aki bizonytságot teszek önmagámról, és bizonytságot tesz rólam, aki engem küldött, az Atya.

Mondák azért neki. Hol van a te atyád? Felelé Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat. Ha engem ismernétek, talán ismernétek az én Atyámat is,

Ezeket a szavakat Jézus a templomban tanítás közben a kincstárnál mondotta, és senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Azután ismét monda nekik Jézus: Én elmegyek és ti kerestek engem; de bűnötökben fogtok meghalni. Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.

Erre mondák a zsidók: Talán megöli magát, mivel azt mondja: Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek?

És monda nekik: Ti alulról vagytok, én felülről vagyok. Ti e világból vagytok, én nem vagyok e világból.

Azért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűnötökben.

Erre mondák neki: Ki vagy te? Jézus viszonáz: A kezdet, ki hozzátok is szólok.

Sok mondani és ítélni valóm volna rólatok; de aki engem küldött, igazmondó, és én azt mondom a világban, amit őtőle hallottam.

És nem értették meg, hogy az Istent mondotta atyjának.

Monda tehát nekik Jézus: Amikor majd felmagasztaltátok az Emberfiát, akkor belátjátok, hogy én vagyok, és önmagámtól semmit sem teszek, hanem amire megtanított engem az Atya, azt beszélem.

És aki engem küldött, - velem van, és nem hagy magamra; mert én mindenkor azt teszem, ami ő előtte kedves.

Midőn ezt mondotta, sokan hittek benne.

Erre monda Jézus a zsidóknak, akik benne hittek: Ha ti megmaradtok az én beszédem mellett, igazán tanítványaim lesztek,

és megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.

Felelék neki: Ábrahám ivadéka vagyunk és soha senkinek nem szolgáltunk, hogyan mondhatod te: Szabadok lesztek?

Felelék nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.

A szolga pedig nem marad örökké a házban, de a fiú ott marad örökké.

Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, igazán szabadok lesztek.

Tudom, hogy Ábrahám fiai vagytok, de meg akartok engem ölni, mivel az én beszédem nem fog rajtatok.

Én amit Atyámnál láttam, azt beszélem ; ti pedig amit atyátoknál láttatok, azt teszitek.

Felelének és mondák neki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nekik Jézus: Ha Ábrahám fiai vagytok, Ábrahám tetteit cselekedjétek.

Most pedig meg akartok engem ölni, mint aki nektek az igazságot megmondottam, melyet Istentől hallottam; ezt Ábrahám nem cselekedte.

Ti atyátok tetteit cselekszitek. Mondák tehát neki: Mi nem születünk paráznaságból: egy atyánk van, az Isten.

Mire jézus monda nekik: Ha az Isten volna atyátok, bizonyára szeretnétek engem; mert én Istentől származtam és jöttéin; de nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.

Miért nem értitek meg az én szavamat? Mert nem tudjátok meghallgatni beszédemet.

A ti atyátok az ördög, és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni, ki gyilkos volt kezdettől fogva és nem tartott ki az igazságban, mert nincs igazság őbenne. Mikor hazugságot mond, a sajátjából szól; mert hazug ő és a hazugságnak atyja.

Ha pedig én az igazságot mondom, nem hisztek nekem.

Ki bizonyíthat rám közületek bűnt? Ha igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem?

Aki Istentől van, Isten igéjét hallgatja. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől vagytok.

Felelék erre a zsidók és mondák neki: Nemde jól mondjuk mi, hogy szamaritánus vagy és ördögöd van?

Felelé Jézus: Nekem nincsen ördögöm, hanem tisztelem Atyámat, és ti tiszteletlenséggel illettek engem.

Én azonban nem keresem dicsőségemet; van aki keresi és ítéli.

Bizony, bizony mondom nektek, ha valaki beszédemet megtartja, halált nem lát örökké

Mondák erre a zsidók: Most ismertük meg, hogy ördögöd van. Ábrahám meghalt és a próféták, és te azt mondod: Ha valaki az én beszédemet megtartja, nem ízleli meg a halált örökké.

Hát te nagyobb vagy a mi atyánknál, Ábrahámnál, ki meghalt? És a próféták is meghaltak. Mivé teszed magadat?

Felelé Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi. Az én Atyám az, aki engem dicsőít, kiről azt mondjátok, hogy a ti Istentek.

De ti nem ismertétek meg őt, én pedig ismerem. S ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hozzátok hasonló hazug lennék. De ismerem őt, és beszédét megtartom.

Ábrahám, a ti atyátok örvendezve óhajtotta, hogy megláthassa az én napomat; látta, és örült.

Mondák erre neki a zsidók: Még nem vagy ötven éves, és Ábrahámot láttad?

Monda nekik Jézus. Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.

Erre köveket fogtak, hogy megdobálják őt, Jézus azonban elrejtőzött és kiment a templomból.

Arra menve, látott Jézus egy embert, ki születésétől fogva vak volt.

És kérdék őt tanítványai: Rabbi, ki vétkezett, ez-e, vagy az a szülei, hogy vakon született?

Felelé Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem az ő szülei, hanem hogy nyilvánosságra jussanak az Isten művei őrajta.

Nekem annak műveit kell művelnem, aki engem küldött, míg nappal van. Eljő az éj, amikor senki sem munkálkodhatik.

Amíg a világon vagyok, világossága vagyok a világnak.

Ezt mondva, a földre köpött és sarat csinált a nyálból, és a sarat a vaknak szemeire kente,

és monda neki: Eredj, mosdjal meg a Siloe tavában! (Mi annyit tesz, mint «Küldött.») Elment tehát és megmosdott, és visszajött mint látó.

Azért a szomszédok és akik őt azelőtt mint koldust látták, így szóltak: Nem ez-e az, aki itt ült és koldult? Némelyek mondák: Ez az.

Mások pedig: Nem, hanem hasonló ahhoz. De ő monda: Én vagyok!

Mondák tehát: neki: Hogyan nyíltak meg a szemeid?

Felelé: Az az ember, kit Jézusnak hívnak, sarat csinált és megkente szemeimet és azt mondotta nekem: Eredj a Siloe tavához és mosdjal meg! Elmentem és megmosdattam és látok.

És mondák neki: Hol van ő? Felelé: Nem tudom.

Elvezették a volt vakot a farizeusokhoz.

Mikor pedig Jézus a sarat csinálta és megnyitotta szemeit, szombat volt.

Újból megkérdezték tehát őt a farizeusok, hogyan nyerte vissza szemevilágát. Az pedig monda nekik Sarat tett a szemeimre és megmosdottam és látok.

Ekkor mondák a farizeusok közül némelyek: Ez az ember nem az Istentől van, mert a szombatot nem tartja meg. Mások pedig mondák: Hogyan tehet bűnös ember ilyen csodákat? És meg hasonlós volt közöttük.

Mondák tehát ismét a vaknak: Te mit mondasz arról, ki megnyitotta szemeidet? Ő pedig monda, hogy próféta.

Ekkor a zsidók nem hitték róla hogy vak volt és visszanyerte szemevilágát, míg el nem hívták a látását visszanyertnek szüleit,

és kérdezek őket, mondván: Ez a ti fiatok, kiről azt mondjátok, hogy vakon született? Hogy van tehát, hogy most lát?

Felelének nekik az ő szülei és mondák: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.

De hogy miképpen lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg szemeit, mi nem tudjuk. Kérdezzétek őt magát! Elég idős; hadd beszéljen ő magáról.

Ezt azért mondták az ő szülei, mivel félték a zsidóktól. Mert a zsidók már összebeszéltek, hogy ha valaki őt Krisztusnak vallja, a zsinagógán kívül lesz a helye.

Azért mondták a szülei, hogy: Elég idős, kérdezzétek őt magát!

Újra előhívták tehát az embert, ki vak volt, és mondák neki: Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös!

Mire az monda nekik: Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok, hogy vak voltam és most látok.

Erre mondák neki: Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg szemeidet?

Felelé nekik: Már mondtam nektek és hallottátok; miért akarjátok újból hallani? Talán ti is tanítványai akartok lenni?

Erre szidalmazták őt és mondák: Te légy az ő tanítványa, mi pedig Mózes tanítványai vagyunk!

Mi tudjuk, hogy Mózeshez az Isten szólott; erről pedig azt sem tudjuk honnét való.

Felele az az ember és monda nekik: Épen az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok honnét való, és megnyitotta szemeimet.

Azt pedig tudjuk, hogy Isten a bűnösöket nem hallgatja meg; hanem aki istenfélő és az ő akaratát teljesíti, azt meghallgatja.

Világ kezdetétől fogva nem lehetett hallani, hogy valaki egy vaknak szemeit megnyitotta volna.

Ha ez nem Istentől volna, nem tehetett volna semmit.

Felelék és mondák neki: Mindenestől bűnökben születél, és te tanítasz minket? És kidobták őt.

Jézus meghallotta, hogy kidobták őt, s midőn találkozott vele, monda neki: Hiszsz-e te az Isten Fiában?

Felelé az és monda: Kicsoda az, Uram, hogy higgyek benne?

És monda neki Jézus: Hiszen láttad őt, és aki veled beszél, ő az.

Az pedig monda: Hiszek Uram, és leborulva imádta őt.

És monda Jézus: ítéletre jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakokká legyenek.

S némelyek a farizeusok közül, kik vele voltak, meghallották ezt és mondák neki: Vajjon mi is vakok vagyunk?

Monda nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; már pedig azt mondjátok, hogy: Látunk! (Tehát) a ti bűnötök megmarad.

Bizony, bizony mondom nektek, aki nem az ajtón megy be juhakolba, hanem másfelől mászik be, az tolvaj és rabló.

Aki pedig az ajtón megy be, az a juhok pásztora.

Ennek az őr nyitja ki az ajtót, és a juhok hallják az ő szavát, és tulajdon juhait nevékről szólítja és kivezeti Őket.

És mikor a saját juhait kieresztette, előttük megy és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját.

Idegent pedig nem követnek, hanem futnak tőle, mert az idegenek hangját nem ismerik.

Ezt a példabeszédet mondotta nekik Jézus, ők azonban nem értették meg, hogy mit beszél nekik.

Monda azért ismét nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek: Én vagyok a juhakol ajtaja.

Mind, ahányan jöttek, tolvajok és rablók, és a juhok nem hallgattak rajok.

Én vagyok az ajtó. Ha valaki énrajtam megy be, üdvözülni; ki- és bejár és legelőre talál.

A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életök legyen és bővében legyen.

Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért.

A béres azonban és aki nem pásztor, kinek a juhok nem tulajdonai, látja, hogy jön a farkas és otthagya a juhokat és elfut; és a farkas elragadja és szétkergeti a juhokat.

A béres pedig elfut, mert béres, és nem törődik a juhokkal.

Én jó pásztor vagyok és is merem enyéimet és az enyémeik ismernek engemet,

miként az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát, és életemet adom juhaimért.

Vannak más juhaim is, melyek nem ez akolból valók. Azokat is ide kell terelnem, és hallgatni fognak szavamra; és leszen egy akol és egy pásztor.

Azért szeret engem az Atya, mert odaadom életemet, hogy ismét fölvegyem.

Senki sem veszi el tőlem, hanem önként adom oda; és hatalmam van odaadni és hatalmam van ismét visszavenni. Ezt a parancsolatot Atyámtól kaptam.

Ezen beszédek miatt ismét nézeteltérés támadt a zsidók között.

Sokan közölök ugyanis azt mondták: Ördöge van és őrült, minek hallgatjátok meg őt?

Mások mondák: Ezek nem egy ördögtől megszállottnak beszédei. Vagy talán az ördög képes a vakok szemeit megnyitni?

Elérkezett pedig a templomszentelés ünnepe Jeruzsálemben és tél volt.

És Jézus a templomban Salamon csarnokában járt-kelt.

Ekkor körülvették őt a zsidók és mondák neki: Meddig tartod még lelkünket függőben? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.

Felelé nekik Jézus: Beszélek nektek és nem hiszitek. A cselekedetek, melyeket Atyám nevében véghez viszek, tanúságot tesznek rólam;

de ti nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók.

Az én juhaim hallgatnak szavamra és én ismerem őket és ők követnek engem.

És én örök életet adok nekik és nem vesznek el örökké, és senki sem ragadja ki őket kezemből.

Amit Atyám nekem adott, az mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki Atyám kezéből.

Én és az Atya egy vagyunk.

Erre a zsidók köveket ragadtak, hogy megkövezzék őt.

Felelé nekik Jézus: Sok jót cselekedtem szemetek láttára Atyám megbízásából, vajjon melyik jótettemért köveztek meg engem?

Felelé neki a zsidók: Nem jótetteidért kövezünk meg téged, hanem káromlásodért, s mivel ember létedre Istenné teszed magadat.

Felelé nekik Jézus: Nincs-e megírva törvényekben, hogy: Én mondtam, istenek vagytok?

Ha azokat mondotta isteneknek, akikhez az Isten beszéde intéztetik, és az írás fel nem bontható, annak, kit az Atya megszentelt és a világra küldött, ti azt mondjátok hogy: Káromkodó!! - mivel azt mondtam: Isten Fia vagyok?

Ha nem teszem Atyám cselekedeteit, ne higjetez nekem.

De ha teszem, akkor, ha nekem nem akartok hinni, higjetez cselekedeteimnek, hogy belássátok és elhigjétek, miszerint az Atya énbennem van és én az Atyában.

Erre megakarták őt fogni, de ő kiosont kezeik közül,

és ismét visszatért a Jordánon túl azon helyre, ahol János először keresztelt, és ott maradt.

És sokan jöttek hozzá és mondták: János ugyan egy csodát sem tett,

de mindaz, amit János erről mondott, igaz volt. És sokan hittek benne.

Volt pedig egy Lázár nevű beteg Bethániából, Máriának és az ő nővérének, Mártának falujából.

(Mária pedig az volt, ki megkenste az Urat kenettel és lábait hajával törölgette, kinek testvére Lázár beteg volt.)

Elküldöttek tehát hozzá nővérei és azt izenték neki: Uram, íme akit szeretsz, beteg.

Amint Jézus ezt hallotta, monda nekik: Ez a betegség nem válik halálra, hanem Isten dicsőségére, hogy az által az Isten Fia megdicsőíttessék.

Jézus ugyanis szerette Mártát és nővérét, Máriát és Lázárt.

Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, akkor még két napig maradt ugyanazon helyen.

Azután így szólt tanítványaihoz: Menjünk ismét Júdeába!

Mondják neki tanítványai: Rabbi! most akartak a zsidók megkövezni, és ismét oda mégy?

Felelé Jézus: Nemde tizenkét órája van a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát.

De ha éjjel jár, megbotlik, mert nincs világossága.

Ezt mondotta és azután így szólt: Lázár barátunk alszik, de elmegyek és fölkeltem őt álmából.

Mire tanítványai mondták: Uram, ha alszik, meggyógyul.

Jézus azonban az ő haláláról mondotta azt, holott ezek azt gondolták, hogy az álombéli szendegésről mondja.

Akkor tehát Jézus nyíltan megmondotta nekik: Lázár meghalt.

És én örülök ti miattatok, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!

Mire Tamás, kit ikernek hívtak, így szólt tanítványtársaihoz: Menjünk mi is, hogy meghaljunk vele!

Jézus tehát odament és úgy találta, hogy már négy napja fekszik a sírban.

(Bethánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt stádiumnyira.)

A zsidók közül pedig sokan kijöttek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérök miatt.

Márta tehát, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe sietett; Mária pedig otthon ült.

Monda tehát Márta Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, testvérem nem halt volna meg.

De most is tudom, hogy akármit kérsz Istentől, megadja neked Isten.

Mondja neki Jézus: Testvéred föltámad.

Mondja neki Márta: Tudom, hogy majd feltámad a feltámadáskor az utolsó napon

Monda neki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet; aki énbennem hisz, még ha meghalt is élni fog;

és mindaz aki él és énbennem hisz, nem hal meg örökké. Hiszed ezt?

Monda neki: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia, ki e világra jöttél.

És miután ezt mondotta, elment és titokban kihívta nővérét, Máriát, mondván: A Mester itt van és hivat téged.

Amint ezt hallotta, gyorsan fölkelt és kiment hozzá.

Mert Jézus még nem ért be a faluba, hanem még azon a helyen volt, ahol Márta találkozott vele.

A zsidók tehát, kik vele voltak a házban és vigasztalták őt, mikor látták, hogy Mária gyorsan fölkelt és kiment, utána mentek mondván: A sírhoz megy, hogy ott siránkozzék.

Mária pedig mikor odaért, ahol Jézus volt és meglátta őt, leborult lábaihoz és monda neki: Uram, ha itt lettél volna, testvérem nem halt volna meg.

Mikor pedig Jézus őt és a vele jött zsidókat sírni látta, megindult lelkében

és megilletődve monda: Hová tettétek őt? Mondják neki: Jöjj Uram és lásd!

És Jézus könnyekre fakadt.

Mire a zsidók mondák: Lám, mennyire szerette őt!

Némelyek pedig közölök mondák: Nem tehette volna meg ez, ki a vakon születettnek szemeit megnyitotta, hogy ez meg ne haljon?

Mire Jézus újból megrendülve magában, a sírhoz ment, amely egy barlang volt és kő volt rátéve.

Monda Jézus: Vegyétek el a követ! Mondá neki Márta, a megholtak nővére: Uram, már szaga van, mert négy napos.

Monda neki Jézus: Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az isten dicsőségét?

Erre elvették a követ. Jézus pedig fölemelé szemeit és monda: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem!

Én ugyan tudtam, hogy mindig meghallgatsz, de a körülálló nép miatt mondtam azt, hogy elhiggyék, hogy te küldöttél engem.

Miután ezt mondotta, fönsszóval kiáltotta: Lázár jöjj ki!

És a halott azonnal kijött, lábain és kezein megkötözve pólyákkal, és arca be volt kötve kendővel.

Monda nekik Jézus: Oldozzátok fel őt, hadd menjen!

Erre a zsidók közül kik Máriához és Mártához jöttek és látták, és látták Jézus mit cselekedett, sokan hittek benne.

Némelyek pedig elmentek közölök a farizeusokhoz és elbeszítették nekik, hogy Jézus mit cselekedett.

Erre a főpapok és farizeusok egybehívták főtanácsot és mondák: Mitévők legyünk; mert ez ember sok csodát művel?

Ha így hagyjuk mindnyájan hisznek benne, és jönnek a római és elfoglalják helyünket és nemzetünket.

Egyik pedig, egy Kaifás nevű, ki az évben főpap volt

monda nekik: Ti nem tudtok semmit és nem gondoljátok meg, miszerint jobb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem az egész nemzet vesszen.

Ezt azonban nem mondotta önmagáról, hanem mivel az évben főpap volt, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a nemzetért,

és nem csak a nemzetért, hanem hogy az Istennek elszéledt fiait egybegyűjtse.

Azon naptól kezdve tehát azon voltak, hogy megöljék őt.

Miértis Jézus már nem járt-kelt nyilvánosan a zsidók között, hanem félrevonult a puszta mellett fekvő vidékre, egy Efrém nevű városba és ott tartózkodott tanítványaival.

Közel volt pedig a zsidók húsvétja, és a környékről sokan fölmentek Jeruzsálembe húsvét előtt hogy magokat megszenteljék.

Keresték tehát Jézust és a templomban álldogálva így szóltak egymáshoz: Mit gondoltok? Talán nem jön fel az ünnepre?

A főpapok és farizeusok ugyanis parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja hol van, jelentse be, hogy elfogják őt.

Jézus tehát hat nappal húsvét előtt Bethániába érkezett, ahol Lázár meghalt, kit Jézus feltámasztott.

És lakomát készítettek neki ott; és Márta felszolgált, Lázár pedig egyike volt azoknak, kik vele az asztalhoz letelepedtek.

Ekkor Mária vett egy fontnyi drága, legfinomabb nárduszkentet és megkenete Jézus lábait és hajával törölgette lábait, és a ház betelt a kenet illatával.

Monda tehát tanítványainak egyike, karioti Júdás, ki őt később elárulta:

Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és adták volna a szegényeknek?

Ezt azonban nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem mivel tolvaj volt és nála lévén az erszény, amit bele tettek, ő hordozta.

Mire Jézus monda: Hagyjatok békét neki, hadd tartsa meg temetése napjára!

Mert szegények mindig vannak veletek, de én nem mindig vagyok veletek.

Eközben a zsidók közül sokan megtudták, hogy ott van, és eljöttek nemcsak Jézus miatt, hanem hogy megláthassák Lázárt, kit halottaiból feltámasztott.

A főpapok pedig azon tanakodtak, hogy Lázárt is megölik,

minthogy ő miatta a zsidók közül sokan elpártoltak és hittek Jézusban.

Másnap pedig, mikor a nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön,

pálmaágakat fogtak és kimentek elébe és kiáltották: Hozanna, áldott, ki az Úr nevében jó, Izrael királyai

És Jézus egy kis szamarat talált és ráült, amint meg van írva:

Ne félj Sion leánya, íme a te királyod szamárvemhén ülve jön!

Ezt az ő tanítványai nem értették meg eleinte; de mikor Jézus meg-dicsőült, akkor eszökbe jutott, hogy ez róla volt megírva, és hogy ezt neki cselekedtek.

A nép tehát, mely vele volt, mikor Lázárt a sírból előhívta és halottaiból feltámasztotta, így tett róla tanúságot.

Azért ment elébe a sokaság, mivel meghallotta, hogy e csodát művelte.

Mire a farizeusok így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy nem megyünk semmire? Íme, az egész világ utána szalad!

Azok között pedig, kik az ünnepnapra feljöttek imádkozni, volt néhány görög.

Ezek tehát Fülöphöz fordultak, ki a galileai Betsaidából való volt, és kérték őt mondván: Uram, szeretnők Jézust látni.

Fülöp elment és megmondotta Andrásnak, András ismét és Fülöp megmondották Jézusnak.

Mire Jézus felélé nekik és monda: Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőíttessék.

Bizony, bizony mondom nektek, hacsak a gabonaszem a földbe nem esik és meg nem hal, maga marad; ha pedig meghal, sok gyümölcsöt hoz. Aki szereti életét, elveszti azt; és aki gyűlöli életét ez életben, megőrzi azt az örök életre.

Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Ha valaki nekem szolgál, ezt megtiszteli az én Atyám.

Most az én lelkem megrendült, és mit mondjak? Atyám, szabadíts meg engem ezen órától! De hisz azért jöttem ez órára.

Atyám, dicsőítsd meg nevedet! Erre szózat hallatszott az égből: Meg is dicsőítettem és ismét megdicsőítem.

Mire a sokaság, mely ott állott és ezt hallotta, azt mondotta, hogy az ég dörgött. Mások azt mondották: Angyal szólott hozzá.

Felelé Jézus és monda: Nem én miattam jött e szózat, hanem ti miattatok.

Most ítélet tartatik a világ fölött; most e világ fejedelme kiűzetik;

és én ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindent magamhoz vonzók.

Ezt pedig azért mondotta, hogy előre jelezze, minő halállal fog meghalni.

Felelé neki a sokaság: Mi a törvényből azt hallottuk, hogy a Krisztus örökké megmarad, hogy mondhatod tehát, hogy az Emberfiának fel kell magasztaltatnia? Ki az az Emberfia?

Erre monda nekik Jézus: A világosság még egy rövid ideig veletek van. Járjatok, míg világos van, hogy a sötétség meg ne lepjen benneteket, mert aki sötétben jár, nem tudja merre menjen.

Míg a világosság tart, higgyetek a világosságban, hogy a világosság gyermekei legyetek. Ezt mondotta Jézus, aztán elment és elrejtőzött előlük.

Dacára pedig, hogy oly nagy csodákat művelt előttük, nem hittek benne,

hogy beteljesedjék Izaiás próféta beszéde, melyet mondott: Uram, ki hisz a mi szavunk hallatára, és az Úr karja kinek nyilatkoztatott ki?

Azért nem tudtak hinni, mert ismét mondotta Izaiás:

Megvakította szemeiket és megkeményítette szívüket, hogy ne lássanak szemeikkel és ne értsenek szívökkel és megtérjenek, és meggyógyítsam őket.

Ezt Izaiás akkor mondotta, mikor az ő dicsőségét látta, és ő róla beszélt.

Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek benne; de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy a zsinagógából ki ne dobják őket,

mert jobban szerették a dicsőséget az emberek előtt, mint az Isten előtt.

Jézus pedig felkiáltott és monda: Aki bennem hisz, nem énbennem hisz, hanem abban, aki engem küldött.

És aki engem lát, azt látja, aki engem küldött.

Én mint világosság jöttem a világra, hogy mindaz, aki bennem hisz, sötétségben ne maradjon.

És ha valaki az én igéimet hallja és meg nem tartja: én nem ítélem meg őt, mert nem azért jöttem, hogy a világot megítéljem, hanem, hogy a világot üdvözítsem.

Aki engem megvet, és nem fogadja be igéimet, annak van, aki megítélje őt. A beszéd, amelyet mondottam, az ítéli meg őt az utolsó napon.

Mert én nem beszéltem magamtól, hanem aki engem küldött, az Atya, ő adott nekem parancsot, hogy mit mondjak és mit beszéljek.

És tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amit tehát én beszélek, úgy mondom, mint ahogy nekem az Atya mondotta.

A húsvét ünnepe előtt, - mivel Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, hogy e világból az Atyához menjen, mivel szerette övéit kik a világon voltak, mindégig szerette őket.

És a vacsora végeztével, mikor már az ördög Jutásak, a karioti Simon fiának szívébe adta, hogy elárulja őt,

habár tudta, hogy az Atya mindent kezébe adott, és hogy Istentől indult ki és Istenhez tér vissza;

fölkelt a vacsorától, letette ruháit, fogott egy vászonkendőt és maga elé kötötte.

Azután vizet öntött egy medencébe is kezdé mosogatni tanítványainak lábait, és a maga elé kötött kendővel törölgetni.

Odament tehát Simon Péterhez. És monda neki Péter: Uram, te mosod meg nekem lábaimat?

Felelé Jézus és monda neki: Amit én teszek, te azt most nem érted, de majd megérted azután.

Mondja neki Péter: Nem mosod meg te az én lábaimat soha! Felelé neki Jézus: Ha meg nem moslak téged, nem lesz részed énvelem.

Mondja neki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!

Mondja neki Jézus: Aki megfürdött, nincs szüksége másra, mint hogy a lábait megmossa, s akkor egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Tudta ugyanis, hogy ki az, aki őt elárulja, azért mondotta: Nem vagytok tiszták mindnyájan.

Miután tehát lábaikat megmosta és ruháit felöltötte, amint ismét leült az asztalhoz, monda nekik: Tudjátok-e mit cselekedtem veletek?

Ti engem Mesternek és Urának neveztek, s jól mondjátok, mert az vagyok.

Ha tehát én, a Mester és az Úr, megmostam lábaitokat, ti is tartoztok egymásnak lábait megmosni.

Mert példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy, cselekedjétek.

Bizony, bizony mondom nektek: Nem nagyobb a szolga uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki őt küldötte.

Ha ezt tudjátok, boldogok lesztek, ha megtartjátok.

Nem valamennyitekről mondom ezt. Én tudom kiket választottam ki, hanem hogy beteljesedjék az írás: Aki az én kenyeremet eszi, sarkát emeli rám.

Azért mondom ezt nektek előre, mielőtt megtörténnék, hogy ha majd megtörtént, elhigyjétek, hogy én vagyok.

Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

Amint Jézus ezt mondotta, megrendült lelkében és tanúságot tett és monda: Bizony, bizony mondom nektek: Hogy egy közöleték elárul engem.

Erre a tanítványok egymásra tekintettek, aggódva, hogy kiről mondja ezt.

Egy pedig az ő tanítványai közül, kit Jézus szeretett, Jézus keblén feküdt.

Ennek intett tehát Simon Péter és monda neki: Ki az, akiről mondja?

Ez pedig Jézusnak kebelére hajolva, monda neki: Uram, kicsoda az?

Felelé Jézus: az az, kinek én a bemártott kenyeret nyújtom. És ezzel bemártott egy darab kenyeret és Júdásnak nyújtotta, a karioti Simon Fiának,

És a falat után beléje ment a sátán. És monda neki Jézus: Amit tenni akarsz, tedd meg minél hamarább.

Azt azonban az asztalnál ülők közül senki sem tudta, hogy miért mondotta neki.

Némelyek ugyanis azt gondolták, hogy mivel Júdásnál volt az erszény, Jézus azt mondotta neki: Vedd meg amire szükségünk van az ünnepre, - vagy hogy a szegényeknek adjon valamit.

Mihelyt pedig a falatot lenyelte, azonnal kiment. Éjjel volt pedig.

Mikor tehát kiment, monda Jézus: Most dicsőített meg az Emberfia, és az Isten megdicsőített őbenne.

Ha az Isten megdicsőített ő benne, Isten is megdicsőíti őt önmagában; és azonnal megdicsőíti őt.

Fiacskáim! egy kevés ideig még veletek vagyok. Keresni fogtok engem; de amint a zsidóknak mondtam hogy: Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek, - úgy mondom most nektek is.

Új parancsot adok nektek: Hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, hogy ti is úgy szeressétek egymást.

Arról ismerik meg majd mindnyájan, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymáshoz szeretettel lesztek.

Monda neki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felelé Jézus: Ahová én megyek, te most oda nem követhetsz, de majd követni fogsz azután.

Mondja neki Péter: Miért nem követhetek most? Életemet adom érted.

Felelé neki Jézus: Életedet adod értem? Bizony, bizony mondom neked: Nem szól a kakas, míg háromszor meg nem tagadsz engem.

Ne szomorkodjék szívetek! Hisztek az Istenben, higgyetek énbennem is!

Az én Atyám házában sok lakás van. Különbem nem mondtam volna nektek: Azért megyek el, hogy számotokra helyet készítsek.

És ha elmentem és helyet készítettem, ismét visszajövök és magammal viszlek benneteket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

S hogy én hová megyek, azt tudjátok, és tudjátok az utat is.

Mondja neki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy, hogyan tudhatjuk tehát az utat?

Mondja neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak én általam.

Ha engem megismertetek volna, bizonyára megismertétek volna Atyámat is; de mostantól fogva megismeritek őt, és láttátok őt.

Mondja neki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és elég nekünk.

Mondja neki Jézus: Annyi ideje veletek vagyok, s ti még nem ismertek engem? Fülöp, aki engem lát, az Atyát is látja. Hogyan mondhatod: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Nem hiszitek, hogy én az Atyában és az Atya énbennem van? Az igéket, melyeket én nektek mondok, nem magamtól mondom; hanem az Atya, ki bennem lakik, ő viszi véghez a tetteket.

Nem hiszitek, hogy én az Atyában, és az Atya énbennem van?

Ha másképp nem, a cselekedetekért higgyétek! Bizony, bizony mondom nektek, aki énbennem hisz, a cselekedeteket, melyeket én véghez viszek, ő is véghez viszi, sőt ezeknél nagyobbakat művel, mert én az Atyához megyek.

És bármit kértek az Atyától az én nevemben, azt megteszem, hogy megdicsőíttessék az Atya a Fiúban.

Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.

Ha szerettek engem, tartásatok meg parancsolataimat!

És kérni fogom az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon örökké,

az igazság Lelkét, kit a világ el nem nyerhet, mert nem látja őt, sem nem ismeri. De ti majd megismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz.

Nem hagyok árván benneteket; eljövök hozzátok.

Egy kevés idő még, és a világ már nem lát engem. Ti azonban láttok engem, mert én élek, és ti is élni fogtok.

Ama napon majd belátjátok, hogy én Atyámban vagyok és ti én bennem és én tibennetek.

Aki az én parancsolataimat bírja és megtartja, az az, ki engem szeret. Aki pedig engem szeret, azt szeretni fogja az én Atyám, és én is szeretem őt, és kinyilatkoztatom neki magamat.

Mondja neki Júdás, - de nem a karióti - Uram, mi történt, hogy nekünk akarod magadat kinyilatkoztatni és nem a világnak?

Felelé Jézus és monda neki: Ha valaki szeret engem, megtartja beszédemet, és az én Atyám szereti őt, és hozzá megyünk és lakást veszünk nála.

Aki engem nem szeret, nem tartja meg beszédeimet. És a beszéd, melyet hallottatok, nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött: az Atyáé.

Ezt mondtam nektek, míg nálatok voltam.

A vigasztaló Szentlélek pedig, akit majd az Atya küld az én nevemben, az megtanít benneteket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én nektek mondtam.

Békeséget hagyok nektek, az én békeségemet adom nektek, nem amint a világ adja, adom én nektek. Ne háborogjon szívetek és ne aggódjék!

Hallottátok, hogy én azt mondtam: Elmegyek és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engemet, csak Örüljétek azon, hogy az Atyához megyek; mert az Atya nagyobb nálam.

És most megmondtam nektek, mielőtt megtörténnék, hogy mikor majd megtörténik, higgyétek.

Már nem sokat beszélek veletek, mert jön e világ fejedelme, de én hozzám semmi köze.

Hanem hogy megismerje a világ, hogy szeretem az Atyát, és amint nekem az Atya megparancsolta, úgy cselekszem: Keljetez föl, menjünk innét!

Én vagyok az igazi szőlőtő, és Atyám a szőlősgazda.

Minden rajtam levő hajtást, mely gyümölcsöt nem hoz, eltávolít, és mindazt, amely gyümölcsöt hoz, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt hozzon.

Ti már tiszták vagytok a beszéd folytán, melyet nektek mondtam.

Maradjatok énbennem és én tibennetek! Valamint a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt önmagától, hacsak a szőlőtőn nem marad: úgy ti sem, hacsak énbennem nem maradtok.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt; mert nálam nélkül semmit sem tehettek.

Ha valaki énbennem nem marad, kivettetik, mint a szőlővessző és elszárad, és összeszedik és a tűzre dobják és elég.

Ha bennem maradtok és az én ígéim meg maradnak bennetek, kérhettek amit csak akartok, és meglesz nektek.

Az válik az én Atyámnak dicsőségére, ha minél több gyümölcsöt hoztok és tanítványaimmá lesztek.

Amint engem szeretett az Atya, én is úgy szerettelek titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben.

Ha megtartjátok parancsolataimat, megmaradtok szeretetemben, miként én is megtartottam Atyám parancsolatait és megmaradok az ő szeretetében.

Ezt azért mondtam nektek, hogy az én örömem tibennetek legyen és örömötök teljes legyen.

Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.

Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.

Ti az én barátaim vagytok, ha megteszitek, amit én nektek parancsolok.

Már nem mondlak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ő ura, hanem barátaimnak mondtalak titeket, mert mindent, amit az Atyától hallottam, értétekre adtam.

Nem ti választottatok engemet, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete és gyümölcsötök tartós legyen, hogy bármit kérjete az Atyától az én nevében, megadja nektek.

Ezt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.

Ha a világ gyűlöl benneteket, jusson eszetekbe, hogy engem előbb gyűlölt mint titeket.

Ha a világból volnátok, a világ azt, ami az övé, szeretné; de mivel nem vagytok a világból, hanem én kiválasztottalak titeket a világból, azért gyűlöl benneteket a világ.

Emlékezzete vissza beszédemre, melyet nektek mondtam: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldözete, titeket is üldözni fognak; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják.

De mindezt az én nevéért teszik nektek, mert nem tudnak arról, aki engem küldött.

Ha el nem jöttem és nem szóltam volna hozzájok, nem volna bűnük: most azonban nincs mentségök bűnükre.

Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöli.

Ha olyan cselekedeteket nem vittem volna véghez közöttük, aminőket senki más véghez nem vitt, nem volna bűnük; most azonban láttak is, meg gyűlöltek is, úgy engemet, mint Atyámat.

De hogy beteljesedjék a mondás, mely az ő törvényükben írva van: "Ok nélkül gyűlöltek engem."

Mikor pedig eljön a Vigasztaló, kit én küldök nektek az Atyától, mint az igazság Lelkét, ki az Atyától származik, az majd tanúságot tesz rólam.

És ti is tanúságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.

Ezt mondtam nektek, hogy meg ne botránkozzatok.

Kizárnak benneteket a zsinagógákból, sőt eljön az óra, hogy mindaz, aki titeket megöl, azt hiszi, hogy szolgálatot tesz Istennek.

És ezt azért teszik veletek, mert nem ismerik az Atyát, sem engem.

De ezt azért mondtam nektek, hogy midőn eljő az óra, eszetekbe jusson, hogy én megmondtam nektek.

Ezt pedig azért nem mondtam meg kezdetben, mivel veletek voltam. De most elmegyek ahhoz, aki engem küldött, és senki közületek nem kérdi: Hová mégy?

Hanem mivel ezt mondtam nektek, szomorúság töltötte el szíveteket.

Ám én megmondom nektek az igazságot: Jó nektek, hogy én elmegyek, mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jön el hozzátok; ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.

És ha majd ő eljön, meggyőzi a világot a bűnről és az igazságról és az ítéletről.

A bűnről ugyanis, mert nem hittek bennem;

az igazságról pedig, mivel az Atyához megyek, és többé nem láttok engem;

vége az ítéletről, mivel e világ fejedelme már megítéltetett.

Sok minden mondanivalóm volna még nektek, de most nem tudjátok elviselni.

De ha majd eljön az igazság Lelke, ő megtanít titeket minden igazságra, mert ő nem magától beszél, hanem elmondja mindazt, amit hall, és kijelenti nektek a jövőndőt.

Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből veszi és hirdeti nektek.

Minden, ami az Atyáé, az enyém. Azért mondtam, hogy az enyémből veszi és hirdeti nektek.

Egy kis idő még, s már nem láttok engem; s ismét egy kis idő múlva megláttok engem, mert az Atyához megyek.

Ekkor mondák némelyek tanítványai közül egymásnak: Mi ez, amit nekünk mond: Egy kis idő, és nem láttok engem; és ismét egy kis idő, és megláttok engem, és hogy az Atyához megyek?

Mondák ismét: Mi ez, amit mond: Egy kis idő? nem tudjuk mit beszél.

Ekkor észrevette Jézus, hogy kérdezni akarják őt, és monda nekik: Azon tanakodtok, hogy azt mondtam: Egy kis idő múlva nem láttok engem és ismét egy kis idő múlva megláttok engem?

Bizony, bizony mondom nektek, hogy ti majd sírtok és keseregtek, a világ ellenben örül; ti majd szomorkodtok, de szomorúságtok örömmé változik.

Az asszony, mikor szül, szomorkodik, mert elérkezett az ő órája; miután pedig a gyermeket megszülte, már nem gondol vissza szorongatására az öröm miatt, hogy ember született a világra.

Ti is tehát most ugyan szomorkodtok, de majd viszontlátlak titeket, és örülni fog szívetek, s örömtöket senki el nem veszi tőletek.

És ama napon nem kérdeztek tőlem semmit Bizony, bizony mondom nektek: Ha valamit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Eddig nem kértetek semmit az én nevemben. Kérjétek és kaptok, hogy örömetek teljes legyen.

Ezt példabeszédekben mondtam nektek. Eljön az idő, amikor már nem

példabeszédekben fogok hozzátok szólni, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról. Ama napon majd az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem az Atyát teérettetek.

Mert ő maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem és elhittétek, hogy én Istentől jöttem.

Kiindultam az Atyától és a világra jöttem; ismét elhagyom a világot és visszatérek az Atyához.

Mondják neki tanítványai: Lám, most nyíltan beszélsz, és nem mondasz semmi hasonlatot.

Most tudjuk, hogy mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki kérdezzen. Ennélfogva hisszük, hogy Istentől jöttél.

Felelé nekik Jézus: Most hisztek?

Íme, eljön az óra, és már eljött, amikor szétoszoltok, ki-kí az ő tulajdonába, és engem magamra hagytok: ám én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Azért mondtam ezt nektek, hogy énbennem megnyugodjatok. A világban szorongatást szenvedtek, de bízzatok, én legyőztem a világot.

Így beszélt Jézus, és fölemelve szemeit az égre, monda: Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad megdicsőítsen téged;

amint hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon!

Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent, és akit küldöttéi, Jézus Krisztust.

Én megdicsőítettelek téged a földön; befejeztem a munkát, amelyet elvégzés végett reám bízta.

És most dicsőíts meg te engemet magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam nálad, mielőtt a világ lett.

Kijelentettem nevedet az emberek előtt, akiket a világból nekem adtál. Tied voltak, és nekem adtad őket, és megtartották a te beszédedet.

Most megismerték, hogy minden, amit nekem adtál, tetőled van.

Mert az ígéket, melyeket nekem adtál, közöltem velők és ők elfogadták és igazán megismerték, hogy tetőled indultam ki, és elhitték, hogy te küldöttél engemet.

Én őérettük könyörgök; nem könyörgök a világért, hanem azokért, akiket nekem adtál, mivel ők a tied.

És mindenem a tied, és a tied enyém, és az én dicsőségemre válik.

Én már nem vagyok a világon, de ezek a világban vannak, míg én tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg azokat a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, miként mi is.

Míg velők voltam, én megtartottam őket a te nevedben. Akiket nekem adtál, megőriztem, és nem veszett el közülük más, mint a romlás fia, hogy az írás beteljesedjék.

Most pedig tehozzád megyek és ezt mondom a világban, hogy az én örömemet teljesen bírják önmagukban.

Én közöltem velők a te szavaidat, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, valamint én sem vagyok a világból.

Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy megőrizd őket a rossztól.

Nem e világból valók, amint én sem vagyok e világból.

Szenteld meg őket igazságban! A te szavad igazság.

Amint te küldöttél engemet a világba, úgy küldöttem őket én is a világba.

És én őérettök szentelem magamat, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban.

De nemcsak őérettök könyörgök, hanem azokért is, kik az ő szavukra hinni fognak énbennem.

Hogy valamennyien egyek legyenek, mint ahogy te, Atyám, énbennem, és én tebenned, úgy ők is mibennünk egyek legyenek; hogy elhigye a világ, hogy te küldöttéi engem.

S én a dicsőséget, melyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, amint mi is egyek vagyunk.

Én őbennök, te meg énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, és megismerje a világ, hogy te küldöttéi engem és szeretted őket, amint engem is szerettél.

Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is ott legyenek velem, hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál, minthogy szerettél engemet a világ teremtése előtt.

Igazságos Atya! a világ nem ismert meg téged, de én ismerlek; és ezek belátták, hogy te küldöttéi engem.

És megismertettem velők a te nevedet, s meg is fogom ismertetni, hogy a szeretet, mellyel engem szerettél, bennök legyen és én őbennök.

Miután Jézus ezt elmondotta, kiment tanítványaival a Cedron-patakon túl, hol egy kert volt, melybe, bement ő és tanítványai.

Tudta pedig Júdás is, ki őt elárulta, azt a helyet, mert Jézus gyakorta oda gyűlt össze tanítványaival.

Júdás tehát, miután maga mellé vett egy katonai csapatot, és a főpapoktól és farizeusoktól szolgálkat, oda ment lámpákkal, fáklyákkal és fegyverekkel.

Mivel pedig Jézus mindent tudott, ami reá várt, előre lépett és monda nekik: Kit kerestek?

Felelék neki: A názáreti Jézust. Mondta nekik Jézus: Én vagyok. Velők állott pedig Júdás is, ki őt elárulta.

Amint tehát azt mondotta: Én vagyok, hátra hökkentek és a földre estek.

Ekkor újra kérdé őket: Kit kerestek? Azok pedig mondák: A názáreti Jézust.

Felelé Jézus: Mondottam nektek, hogy én vagyok. Ha tehát engem kerestek, ezeket hagyjátok elmenni.

Hogy beteljesedjék a beszéd, melyet mondott, hogy: Akiket nekem adtál, nem vesztettem el belőlök egyet sem.

Ekkor Simon Péter, kinél kard volt, kirántotta, rácsapott a főpap szolgájára és levágta a jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus volt.

Ekkor monda Jézus Péternek: Tedd vissza kardodat hüvelyébe! Azt a kelyhet, melyet nekem az Atya adott, ne igyam-e meg?

Erre a csapat, a hadnagy és a zsidók szolgálai megragadták Jézust és megkötözték őt.

És elvezették először Annáshoz, mivelhogy ipa volt Kaifásnak, ki főpap volt azon esztendőben.

Kaifás pedig az volt, aki tanácsot adott a zsidóknak, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért.

Követte pedig Jézust Simon Péter és egy másik tanítvány. Ez a tanítvány pedig ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal a főpap udvarába.

Péter pedig az ajtónál állott kívül. Ekkor az a másik tanítvány, ki ismerőse volt a főpapnak, kiment és szólt a kapusnőnek, és bevezette Pétert.

Ekkor monda Péternek a kapusnő: Nemde te is ezen embernek tanítványai közül vagy? Az mondja: Nem vagyok.

A szolgálak és cselédek pedig a parázs mellett álltak, mert hideg volt, és melegedtek.

A főpap erre Jézust az ő tanítványai és tanítása felől kérdezte.

Felelé neki Jézus: Én nyíltan szólottam a világnak; én mindig a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahová az összes zsidók egybegyűlnek, és titokban nem beszéltem semmit.

Mit kérdezel engem? kérdezd azokat, aki hallották mit beszéltem nekik. Majd azok tudják, hogy én mit mondtam.

Amint pedig ezt mondotta, az ott álló szolgák egyike arcul ütötte Jézust, mondván: így felelsz a főpapnak?

Felelé neki Jézus: Ha rosszul szólottam, bizonyítsd be, hogy rossz volt; ha pedig jól, miért ütsz engem?

És Annás elküldötte őt megkötözve Kaifás főpaphoz.

Simon Péter pedig ott állott és melegedett. Ekkor mondák neki: Talán te is az ő tanítványai közül vagy? Tagadta és monda: Nem vagyok.

Mondja neki a főpap szolgálainak egyike, rokona annak, kinek Péter levágta a fülét: Nem láttalak-e én téged a kertben ővele?

Mire Péter újból tagadta, és nyomban megszólalt a kakas.

Erre elvezették Jézust Kaifástól a törvényházba. Reggel volt pedig, és ők nem mentek be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessék magokat, hanem hogy megehessék a húsvétot.

Pilátus tehát kiment hozzájuk és monda: Miféle vádat hoztok fel ezen ember ellen?

Felelék és mondák neki: Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt kezedbe.

Mire Pilátus monda nekik: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek el saját törvényetek szerint! A zsidók azonban felelék neki: Nekünk nem szabad senkit megölnünk.

Hogy beteljesedjék Jézus szava, melyet mondott, midőn előre jelezte, hogy minő halállal hal meg.

Pilátus tehát újra bement a törvényházba, maga elé hívatta Jézust és monda neki: Te vagy a zsidók királya?

Felelé Jézus: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam?

Felelé Pilátus: Talán zsidó vagyok én? A te nemzeted és a főpapok adtak át nekem. Mit tettél?

Felelé Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból volna az én országom, szolgálaim bizonyára harcra kelnének, hogy a zsidók kezébe ne kerüljek, de hát az én országom nem innét való.

Monda erre neki Pilátus: Tehát király vagy te? Felelé Jézus: Igen, én király vagyok. Én arra születtem és avégre jöttem a világra, hogy az igazságról bizonyosságot tegyek. Mindaz, aki az igazság híve, meghallgatja szavamat.

Monda neki Pilátus: Mi az igazság?

És miután ezt mondotta, ismét kiment a zsidókhoz és monda nekik: Én semmi okot nem találok benne.

Szokástok azonban nektek, hogy a húsvétra egyet elbocsássak. Akarjátok hát, hogy elbocsássam a zsidók királyát? Mire mindannyian újból kiáltották mondván: Ne ezt, hanem Barabbást! Barabbás pedig rabló volt.

Erre fogta Pilátus Jézust és megostoroztatta.

És a katonák koronát fontak töviskekből és fejére tették és bíborruhába öltöztették őt.

És hozzá mentek és mondák neki: Üdvözlégy Zsidók Királya! - és arcul csapdosták őt.

Pilátus erre ismét kiment és monda nekik: Íme, kihozom őt nektek, hogy belássátok, hogy semmi okot sem találok benne.

(Jézus tehát kiment, viselve a töviskoronát és a bíborruhát.) És monda nekik: Íme az ember!

De mikor a főpapok és szolgák meglátták őt, kiáltottak mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! Mondta nekik Pilátus: Vegyétek és feszítsétek meg őt magatok, mert én nem találok benne okot.

Felelék neki a zsidók: Nekünk törvényünk van, és e törvény szerint meg kell halnia, mivel Isten fiává tette magát.

Mikor pedig Pilátus e beszédet hallotta, még jobban megijedt.

És újra bement a törvényházba és monda Jézusnak: Honnan való vagy? Jézus azonban nem válaszolt neki.

Erre monda neki Pilátus: Velem nem beszélsz? Nem tudod-e, hogy hatalmamban áll téged megfeszíteni és hatalmamban áll elbocsátani?

Felelé Jézus: Nem volna velem szemben semmi hatalmad, ha fölülről nem adatott volna neked. Ennekokáért aki engem kezdedbe adott, annak nagyobb bűne van.

És attól fogva Pilátus azon volt, hogy elbocsáthassa őt. A zsidók azonban kiáltottak, mondván: Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja. Mert mindaz, aki királlyá teszi magát, ellene mond a császárnak.

Mikor pedig Pilátus e beszédeket hallotta, kivezettette Jézust és az ítélszékbe ült azon a helyen, melynek Lithosztrotosz a neve, héberül pedig Gabbatha.

Épen húsvét előkészület napja volt, hat óra körül, és monda a zsidóknak: Íme a ti királytok!

Azok pedig kiáltották: Vidd, vidd, feszítsd meg őt! Mondta nekik Pilátus: A ti királytokat feszítsem meg? Felelék a főpapok: Nincs királyunk, hanem csak császárunk.

Ekkor tehát kezökbe adta őt, hogy megfeszíttessék. Ők pedig fogták Jézust és kivezették.

És vállán vivén a keresztet, kiment azon helyre, melynek neve Kálvária, héberül pedig Golgota; ahol megfeszítették őt és vele más kettőt kétfelől, középpütt pedig Jézust.

Pilátus pedig feliratot is írt, és a kereszt fölé helyezte, írva volt pedig: Názáreti Jézus, a zsidók királya.

Ezt a feliratot aztán a zsidók közül sokan olvasták, mert a hely, ahol Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz. És írva volt héberül, görögül és latinul.

Mondották tehát Pilátusnak a zsidó főpapok: Ne írd: "A zsidók királya", hanem hogy ő azt mondotta: A zsidók királya vagyok.

Felelé Pilátus: Amit írtam, megírtam.

A katonák pedig, miután megfeszítették őt, fogták ruháit, és négy részre osztották, minden katonának egy részt és a köntöst. A köntös pedig varratlan volt, fölülről kezdve egészen szőve.

Mondották tehát egymásnak: Ne metéljük szét, hanem vessünk sorsot rája, hogy kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, mely azt mondja: Elosztották ruháimat magok között és köntösömmre sorsot vetettek, és a katonák csakugyan ezt tették.

Jézus keresztje mellett pedig ott állt az ő anyja ;s anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége és Mária Magdolna.

Midőn tehát Jézus látta, hogy anyja és a tanítvány, akit szeretett, ott állanak, mondá anyjának: Asszony, íme a te fiad!

Azután mondá a tanítványnak: Íme a te anyád! És attól az órától fogva a tanítvány magához vette őt.

Azután, mivel Jézus tudta, hogy minden be van végezve, hogy beteljesedjék az írás, így szólt: Szomjúhozom!

Ott állt pedig egy edény telve ecettel, azok tehát egy ecettel megtöltött szivacsot izsópszárra tűzve, szájához nyújtottak.

Amint erre Jézus az ecetet magához vette, monda: Beteljesedett! És meghajtva fejét, kiadta lelkét.

A zsidók erre, (minthogy készület nap volt) hogy a testek szombaton a kereszten ne maradjanak, mert ez a szombat nagy nap volt,) kérték Pilátust hogy törjék meg lábszáraikat és vegyék le őket.

Odamentek tehát a katonák és az elsőnek csakugyan megtörték lábszárait és a másoknak is, aki vele meg volt feszítve,

de mikor Jézushoz értek, amint látták, hogy már meg van halva, nem törték meg lábszárait,

hanem a katonák egyike lándzsával megnyitotta oldalát, és azonnal vér és víz jött ki belőle.

És aki látta ezt, bizonyosságot tett róla, és az ő bizonyága igaz. És ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is elhigyjétek.

Mert ez azért történt, hogy beteljesedjék az írás: Csontot meg ne törjétek benne!

És ismét más írás mondja: Nézni fognak arra, akit átszegeztek.

Ezután pedig Arematheai József (ki Jézusnak tanítványa volt, de a zsidóktól való félelem miatt csak titokban), megkérte Pilátust, hogy Jézus testét elvihesse. És Pilátus megengedte. Odament tehát és elvitte Jézus testét.

De megjelent Nikodémus is, ki Jézushoz először éjjel jött, mintegy száz fontnyi mirrha- és áloévegyítéket hozva magával.

Fogták tehát Jézus testét és lepedőkbe takargatták fűszerekkel, mint ahogy a zsidóknál szokás temetni.

Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, egy kert volt, és a kertben egy új sírbolt, melybe még senkit sem temettek.

A zsidóknak készületnapja miatt tehát, mivel a sírbolt közel volt, oda helyezték Jézust.

A hét első napján pedig igen korán, mikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz és látta, hogy a kő el van mozdítva a sírről.

Erre elfutott, és Simon Péterhez és ahhoz a másik tanítványhoz ment, kit Jézus szeretett, és monda nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk hová tették őt.

Péter és az a másik tanítvány kimentek tehát és a sírhoz jöttek.

Együtt futottak pedig mindketten, de az a másik tanítvány előre futott, megelőzve Pétert, és előbb ért, a sírhoz.

És amint lehajolt, látta, hogy a lepedők le vannak téve, de azért nem ment be.

Eközben odaért Péter, követve őt, és bement a sírba és látta a lepedőket lerakva,

és a szemfedőt, mely fején volt, nem a lepedőkkel letéve, hanem külön egy helyen összehajtva.

Erre aztán az a tanítvány is bement, aki először érkezett a sírhoz, s látott és hitt.

Mert még nem értették az írást, miszerint halottaiból kellett feltámadnia.

Erre a tanítványok ismét hazatértek.

Mária azonban megállót a síron kívül, siránkozva. És amint sírt, lehajolt és betekintett a sírba,

és két angyalt látott fehér ruhákban ülni, ahol Jézus teste feküdt, egyiket fejénél, másikat lábainál,

kik mondák neki: Asszony, miért sírsz? - Mert elvitték - úgymond - Uramat és nem tudom hová tették.

Amint ezt mondotta, hátrafordult és látta Jézust ott állni, de nem tudta, hogy Jézus az.

Monda neki Jézus: Asszony, miért sírsz? Kit keressz? Amaz azon hiszemben, hogy a kertész az, mondja neki: Uram, ha te vitted el Őt, mond meg nekem hová tetted, és én elviszem.

Monda neki Jézus: Mária! Amaz megfordulva, mondja neki: Rabboni! (azaz: Mester!)

Mondja neki Jézus: Ne nyúlj hozzám, mert még nem mentem föl Atyámhoz; hanem menj testvéreimhez és mondd nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Isteniekhez.

Elment hát Mária Magdolna és hírül adta a tanítványoknak: Láttam az Urat és ezt meg ezt mondotta nekem.

Mikor pedig ama napon, a hét első napján beesteledett és az ajtók zárva voltak, ahol a tanítványok a zsidóktól való félelmükben összegyülekeztek, megjelent Jézus és megállva a középben, monda nekik: Békeség nektek!

És miután ezt mondotta, megmutatta nekik kezeit és oldalát. Ekkor örültek a tanítványok, hogy láthatták az Urat.

Mire újból monda nekik: Békeség nektek! Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldlek én is titeket.

Amint ezt mondotta, rajok lehelt és monda nekik: Vegyétek a Szentlelket!

Akiknek megbocsátjátok bűneiket, megbocsáttatnak nekik, és akiknek megtartjátok, meg vannak tartva.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, kit ikernek neveznek, nem volt velők mikor Jézus megjelent.

Mondák tehát neki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Az pedig monda nekik: Hacsak nem látom kezein a szegek nyomát, s nem tehetem ujjamat a szegek helyére, és nem dughatom kezemet az ő oldalába, nem hiszem.

És nyolc nap múlva ismét benn voltak Tanítványai, és Tamás velők. Megjelent Jézus zárt ajtók mellett, s megállt a középben és monda: Békeség veletek!

Azután monda Tamásnak: Tedd bele ide ujjadat és lássad kezeimet; nyújtsd ide kezedet és tedd bele oldalam sebébe, s ne légy hitetlen, hanem hívő!

Felelé Tamás és monda neki: Én Uram, én Istenem!

Monda neki Jézus: Mivel láttál, Tamás, hittél. Boldogok akik nem láttak és hittek.

Ugyancsak sok más csodát is tett Jézus tanítványinak szemeláttára, melyek nincsenek megírva e könyvben.

Ezek pedig megíratk, hogy higyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.

Ezután ismét kijelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tiberiás tengernél. Kijelentette pedig így:

Együtt voltak Simon Péter és Tamás, kit ikernek hívnak, és Nathánael, ki a galileai Kánából származott, és Zebedeus fiai és más kettő az ő tanítványai közül.

Monda nekik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondják neki: Mi is elmegyünk veled. És kimentek és csónakra szálltak, de azon éjjel nem fogtak semmit.

Reggel felé pedig Jézus a parton állott, de a tanítványok nem ismerték meg, hogy Jézus az.

Ekkor monda nekik Jézus: Gyermekek! van-e valami enivalótok? Felelék neki: Nincs.

Mondja nekik: Vessétek ki a hálót a csónak jobb oldalán, és majd fogtok valamit. Kivetették tehát, s már-már nem tudták húzni a halak nagy sokasága miatt

Ekkor monda az a tanítvány, kit Jézus szeretett, Péternek: Ez az Úr! Simon Péter amint meghallotta, hogy az Úr az, felöltötte köntösét (le volt ugyanis vetkőzve) és a tengerbe vetette magát.

A többi tanítványok pedig a hajón jöttek, - mert nem messze voltak a szárazföldtől, hanem csak mintegy kétszáz könyöknyire vontatva a halakkal telt hálót.

Amint pedig kiszálltak a partra, látták, hogy a tűz meg van rakva és rajta hal és kenyér.

Monda nekik Jézus: Hozzatok a halakból, melyeket most fogtatok!

Simon Péter fölszállt a csónakra és kihúzta a hálót a partra, telve százötvenhárom nagy hallal. S dacára hogy ennyi volt, nem szakadt el a háló.

Monda nekik Jézus: Jertek, egyetek! És az étkezők közül senki sem merte őt kérdezni: Ki vagy te? mivel tudták, hogy az Úr az.

És Jézus előlépett, fogta a kenyeret és kiosztotta nekik, és a halat hasonlókép.

Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus tanítványainak, amióta halottaiból feltámadt.

Miután pedig étkeztek, monda Jézus Simon Péternek: Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél? Mondja neki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek. - Legeltesd, úgymond, az én bárányaimat!

Ismét mondja neki: Simon, János fia, szeretsz-e engem? Feleli neki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek. Legeltesd, úgymond, az én bárányaimat!

Mondja neki harmadszor: Simon, János fia, szeretsz-e engem? Péter erre elszomorodott, mivel harmadszor mondotta neki: Szeretsz-e engem? - és felelé neki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged. Monda neki: Legeltesd az én juhaimat!

Bizony, bizony mondom neked, hogy míg fiatal voltál, magad övezted föl magadat s arra jártál, amerre akartál; de mikor majd megöregszel, kiterjeszted kezeidet, s más övez föl téged, s oda vezet, ahová nem akarsz.

Ezt pedig azért mondotta, hogy jelezze, minő halállal fogja Istent megdicsőíteni. És miután ezt mondotta, így szólt neki: Kövess engem!

Megfordulva Péter, látta, hogy utána jön az a tanítvány, kit Jézus szeretett, ki a vacsoránál is keblén feküdt és mondotta: Uram, ki az, aki téged elárul?

Amint tehát Péter ezt látta, monda Jézusnak: Uram, hát ezzel mi lesz?

Mondja neki Jézus: Akarom, hogy ő így maradjon, míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!

E miatt elterjedt a testvérek között az a szóbeszéd, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem mondotta neki, hogy nem hal meg, hanem: Akarom, hogy ő így maradjon míg eljövök, mi közöd hozzá?

Ez az a tanítvány, aki erről bizonyosságot tesz és ezt írta, és tudjuk, hogy az ő bizonyága igaz.

Van azonban sok egyéb is, amit Jézus cselekedett, miket ha egyenként leírnának, azt

hiszem, hogy a világ sem volna képes befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene. Első beszédem Teofil, szólt, mindarról, amit Jézus cselekedett és tanított kezdettől fogva

ama napig, melyen az általa kiválasztott apostoloknak, a Szentlélek által megbízást adott, és fölvetetett.

Ezeknek sok tanúbizonyosság szerint kínszenvedése után élve mutatta magát, megjelenvén nekik negyven napon át és beszélvén nekik az Isten országáról.

És együtt étkezve velük, meghagyta nekik, hogy Jeruzsálemből ne menjenek el, hanem várják meg az Atya ígését, melyet hallottatok, - úgymond, - az én számból.

Mert János ugyan vízzel keresztelt, ti pedig Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni nem sokára eme napok után.

Az egybegyűltek erre megkérdezték őt mondván: Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?

Mire mondá nekik: Nem tartozik hozzátok tudni az időt és pillanatot, melyet az Atya saját hatalmánál fogva meghatározott;

hanem elnyeritek a reátok szálló Szentléleknek erejét és tanúim lesztek Jeruzsálemben és egész Júdeában és Szamariában és a föld végső határáig.

És miután ezt mondotta, szemök láttára fölemelkedett és egy felhő elfödte őt szemeik elől.

És mialatt utána néztek, amint az égbe fölment, íme két férfiú jelent meg mellettük fehér ruhákban, kik is mondák nekik:

Galileai férfiak, mit álltok az égre nézve? Ez a Jézus, aki fölvetetett tőletek az égbe, úgy jön el majd, amint őt az égbe szállni láttátok.

Erre visszatértek Jeruzsálembé az úgynevezett Olajfák hegyéről, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldnyire.

És mikor bementek a vacsoraterembe, fölmentek oda, ahol tartózkodni szoktak: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia és Simon, a buzgólkodó, és Júdás, Jakab fia.

Ezek mindannyian egyakarattal állhatatosak voltak az imádságban az asszonyokkal, s Jézus anyjával, Máriával, és az ő atyjafiaival.

Ama napokban felállott Péter a testvérek között, (volt pedig mintegy százhusz emberből álló sokaság) és monda:

Testvéreim! Be kell teljesedni az írásnak, melyet a Szentlélek Dávid szája által előre megmondott Júdásról, ki vezére volt azoknak, kik Jézust elfogták;

ki közénk tartozott és velünk e hivatalban osztozott.

És ez telket szerzett a gonoszság díján és fölakasztva magát, középen kettészakadt és kidőlték összes belei.

És ez tudomására jutott Jeruzsálem összes lakóinak, úgy hogy azt a telket az ő nyelvükön Hakeldamának, azaz vértelkeknek hívják.

Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Váljon az ő lakóhelyük pusztává és ne legyen aki benne lakjék, és: - Elöljárói hivatalát foglalja el más.

Szükséges tehát, hogy ezen férfiak közül, kik mindazóta velünk voltak, mióta az Úr Jézus ki- és bejárt köztünk,

kezdve János keresztelésétől ama napig, melyen felvitetett közülünk, - egyikük velünk együtt tanúja legyen az ő feltámadásának.

És kijelöltek kettőt: Józsefet, kit Barzabásznak, s melléknéven „igaznak” hívtak, és Mátyást.

És imádkozva mondák: Mutasd meg te Uram, ki mindeneknek szívét ismered, hogy a kettő közül melyiket választottad ki arra,

hogy e szolgálatnak és az apostoli hivatalnak helyét elfoglalja, melyből Júdás kiesett, hogy elmenjen a maga helyére.

És sorsot vetettek rajok, és a sors Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé sorozták őt.

És amikor elérkezett a pünkösd napja, mindannyian együtt voltak ugyanazon helyen.

És hirtelen zaj támadt az égből, mint valami heves szélvésznek zúgása és betöltötte az egész házat, ahol ültek.

És szétoztott nyelvek jelentek meg nekik, mint a tűz, és leszállott mindegyikükre egy-egy.

És beteltek Szentlélekkel és kezdettek beszélni különféle nyelveken, amint a Szentlélek nyelvökre adta.

Akkor Jeruzsálemben istenfélő zsidóférfiak tartózkodtak minden nemzetségből, mely az ég alatt van.

Amint tehát e zaj támadt, egybegyűlt a sokaság és zavarba jött, mivelhogy mindegyik a saját nyelvén hallotta őket beszélni.

Álmélkodtak és csodálkoztak pedig mindnyájan és mondák: íme, nem mindannyian galileaiak ezek, akik beszélnek?

S hogyan hallhattuk mi mindegyikünk a saját nyelvünket, amelyen születtünk?

Partusok, médek, elamiták, és akik Mezopotámiában, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában,

Frigiában és Pamfliában, Egyiptomban és Líbia részein, Cirene körül laknak, romai jövevények, valamint zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk őket a mi nyelvünkön hirdetni az Isten csodatetteit!

Bámultak pedig mindnyájan és csodálkoztak és mondák egymásnak: Mi akar ez lenni?

Mások pedig kinevették őket és azt mondták: Tele vannak borral.

Ekkor fölállott Péter a tizeneggyel, fölemelte szavát és így szólt hozzájuk: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik Jeruzsálemben laktok, vegyétek tudomásul és halljátok meg füleitekkel az én szavaimat!

Mert nem részegek ezek, amint ti gondoljátok, hiszen a napnak harmadik órája van;

hanem ez az, amit Joel próféta megjövendölt:

És lesz majd az utolsó napokban - úgymond az Úr, - hogy kiárasztok az én lelkemből minden emberre, és jövendölni fognak a ti fiaitok és leányaitok, és ifjaitoknak látomásai lesznek és véneiteknek álomlátásai.

És kiöntök ama napokban az én Lelkemből szolgálóimra és szolgálóimra és jövendölnek.

És Csodákat teszek fönn az égen és jeleket lenn a földön, vért és tüzet és füstpárát.

A nap sötétséggé változik, a hold pedig vérré, mielőtt eljön az Úrnak nagy és nyilvánvaló napja.

És történik, hogy mindaz, ki az Urnak nevét segítségül hívja, üdvözülni fog.

Izraelita férfiak! Halljátok e szavakat: A názáreti Jézust, azt a férfiút, kit Isten az általa közöttetek művelt erő, csodák és jelek által, - mint ti is tudjátok, - kijelentett,

ezt, miután Isten határozott rendelése és előretudása szerint, kezetekbe adatott, a gonoszok kezei által keresztre feszítve megöltétek;

Isten azonban feltámasztotta őt, megszabadítván az alvilág fájdalmaitól, aminthogy lehetetlen is volt, hogy abban fogva tartassék.

Mert Dávid órála mondja: Magam előtt láttam mindenkor az Urat, mert jobbomon áll, hogy meg ne inogjak.

Ennekokáért örvendezik szívem és vigadozik nyelvem, sőt még a testem is reménységben nyugszik.

Mert nem hagyod lelkemet a pokolban, sem azt nem engeded, hogy a te Szented enyészetet lásson.

Megismerttetted velem az élet utait és betöltesz engem gyönyörűséggel a te színed (látása) által.

Testvéreim! legyen szabad bátran szólanom hozzátok ósatyánkról Dávidról, mert meghalt és eltemettetett, és az ő sírja nálunk van maiglan.

Mivel pedig próféta volt és tudta, hogy Isten esküvel ígérte meg neki, miszerint az ő ágyékának gyümölcséből fog valaki ülni az ő trónján:

jövőbe látva, Krisztus föltámadásáról beszélt, midőn azt mondotta, hogy sem az alvilágban nem marad, sem a teste romlást nem lát.

Ezt a Jézust föltámasztotta az Isten, aminek mi mindannyian tanúi vagyunk.

Miután pedig Istennek jobbjára felmagasztalta őt és az Atyától megígért Szentlelket elnyerte, kiárasztotta azt, amit láttok és hallotok.

Mert Dávid nem ment föl a mennybe, hanem ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobbjomra,

mígnem ellenségeidet lábaid számolyává teszem.

Tudja meg tehát Izraelnek egész háza minden bizonnyal, hogy Úrrá is, meg Krisztussá is Isten tette azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.

Ennek hallatára megindultak szívükben és mondák Péternek és a többi apostoloknak: Mitévők legyünk testvérek?

Mire Péter felel: Tartsatok - úgymond - bűnbánatot és keresztelkedjék meg mindegyitek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Mert nektek szól az ígélet és a ti fiaitoknak és mindazoknak, kik távol vannak, akiket csak a mi Urunk Istenünk magához hí.

Sok más szóval is rábeszélte és buzdította őket mondván: Meneküljete e gonosz nemzedéktől!

Akik pedig megfogadták szavát, megkereszteltettek; és hozzájuk szegődött ama napon körülbelül háromezer lélek.

És állhatatosak voltak az apostolok tanításában és a közös kenyértörésben és az imádságokban.

Félelem szállt meg pedig minden lelket. Számos csodák és jelek is történtek az apostolok által Jeruzsálemben, és nagy félelemben volt mindenki.

A hívők is mind együtt voltak és mindenük közös volt.

Vagyonukat és holmijukat eladták és szétosztották mindazoknak, akik rászorultak.

Naponkint egy szívvel-lélekkel időztek a templomban és házról-házra végezték a kenyértörést, s vigadozva és szívük egyszerűségében költötték el étkeiket,

dicsérve Istent és szerettetve az egész néptől. Az Úr pedig napról-napra gyarapította az üdvözülendők számát.

Péter és János pedig az imádságnak kilencedik órája körül felmentek a templomba.

És egy bizonyos férfit vittek arra, ki születésétől sánta volt, s kit naponkint letettek a templomnak úgynevezett diszkapujához, hogy a templomba menőktől alamizsnát kérjen.

Mikor ez meglátta Pétert és Jánost, amint a templomba be akartak menni, alamizsnát kért tőlük.

Mire Péter Jánossal reátekintve monda: Nézz ránk!

Az pedig rajok nézett, azt remélve, hogy valamit kap tőlük.

De Péter monda: Ezüstöm és aranyom nincsen, de amim van, azt adok: A názáreti Jézus nevében kelj föl és járj!

És megfogva jobb kezét, felemelte őt, s rögtön megerősödtek az ő lábai és talpai.

És fölugorva megállt és járt, és bement velők a templomba, miközben körüljárt és ugrált és dicsérte Istent.

És az egész nép látta, hogy jár és dicséri az Istent.

Pedig ismerték őt, hogy az, aki a templom diszkapujánál ült és alamizsnát gyűjtött; és elteltek bámulattal és csodálkozással azon, ami vele történt.

Amint pedig Péterrel és Jánossal tartott, az egész nép csodálkozva futott hozzájuk az úgynevezett Salamon-csarnokba.

Midőn Péter ezt látta, így szólt a néphez: Izraelita férfiak! Mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek minket, mintha a saját erőnkből és hatalmunkból tettük volna azt, hogy ez járjon?

Ábrahám Istene és Izsák Istene, Jákob Istene és a mi atyáink Istene dicsőítette meg az ő Fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok és megtagadtatok Pilátus színe előtt, mikor ő azt határozta, hogy elbocsátja őt.

Ti pedig a szentet és igazat megtagadtátok és azt kértétek, hogy a gyilkos adassék ki nektek; az élet szerzőjét ellenben megöltétek, kit az Isten feltámasztott halottaiból, aminek mi tanúi vagyunk.

És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, akit ti láttok és ismertek; és a tőle származó hit adta vissza neki ezt a teljes épséget mindannyitoknak szemeláttára.

Ámde tudom, Testvéreim! hogy tudatlanságból tettétek ezt, valamint előljáróitok is.

Isten pedig, amit előre hirdetett az összes próféták szája által, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog, így teljesítette.

Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltsenek bűneitek;

hogy eljőjenek az enyhülés napjai az Úr színe előtt, mikor elküldi azt, aki nektek hirdettetett, Jézus Krisztust,

akit egyelőre az égnek kell befogadnia azon időig, amidőn minden dolog megvalósul, amit Isten az ő szent prófétáinak szája által világ kezdetétől fogva mondott.

Mózes ugyanis azt mondotta: Prófétát támaszt nektek a ti Uratok Isteniek testvéreitek közül, miként engemet. Őt hallgassátok mindenben, amit nektek mondani fog.

Leszen pedig, hogy minden lélek, mely ezen prófétát nem hallgatja, kiírtatik a nép közül.

És az összes próféták, akik szólottak, Sámuelettől kezdve és azután, hirdették ama napokat.

Ti fiai vagytok a prófétáknak és ama szövetségnek, melyet Isten atyáinkkal kötött, midőn Ábrahámnak azt mondotta: És a te ivadékokban áldatnak meg a földnek összes nemzetségei.

Nektek küldötte első sorban Isten az ő Fiát, miután őt feltámasztotta, hogy megáldjon titeket, hogy megtérjen ki-ki az ő gonoszságából.

Mialatt pedig ők a néphez szólottak, odamentek a papok, a templomórség főnöke és a szadduceusok, bosszankodva azon, hogy a népet tanítják és Jézusban a halálból való feltámadást hirdetik:

És rávetették kezeiket és őrizet alá helyezték őket másnapig, mert már este volt.

Sokan pedig azok közül, kik az ígét hallották, hittek, s a férfiak száma ötezerre rúgott.

Történt pedig a következő napon, hogy egybegyűltek az ő főpapjaik, véneik és írástudóik Jeruzsálemben,

és Annás főpap, és Kaifás és János és Sándor és ahányan csak voltak a papi rendből.

És középre állítva őket, kérdezték: Miféle hatalommal, vagy kinek nevében tettétek ti ezt?

Ekkor Péter eltelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: Népnek fejei és vénei, halljátok!

Ha mi ma ítélőszék elé kerülünk egy beteg emberen végzett jócselekedetünk miatt, ami által az meggyógyult,

vegyétek tudomásul mindannyian ti és Izrael egész népe, hogy a mi Urunknak, a názáreti Jézus Krisztusnak nevében, kit ti keresztre feszítettetek, kit az Isten feltámasztott halottaiból, ő általa áll ez előttetek egészségesen.

Ez az a kő, melyet ti, mint építők elvetettetek, mely szegletfővé lett,

s nincsen senki másban üdv. Mert nem adatott más név az embereknek az ég alatt, amelyben üdvözlünk kellene.

Mikor pedig Péternek és Jánosnak állhatatosságát látták és megtudták, hogy írástudatlan és képzetlen emberek, csodálkoztak és felismerték őket, hogy Jézussal voltak;

s miután látták, hogy a meggyógyult ember is mellettük áll, semmit sem mondhattak ellene.

Megparancsolták tehát nekik, hogy vonuljanak ki félre a gyülekezetből, és tanakodtak egymás között mondván:

Mitévők legyünk ezekkel az emberekkel? Mert a csoda, mely általuk történt, ismeretes Jeruzsálem összes lakói előtt; nyilvánvaló és nem tagadhatjuk.

Nehogy azonban még jobban elterjedjen a nép között, tiltsuk meg nekik, hogy senkinek többé e névben ne beszéljenek.

És beidézvén őket kijelentették nekik, hogy egyáltalán semmit ne beszéljenek és ne tanítsanak többé a Jézus nevében.

Péter és János azonban felelék és mondák nekik: ítéljétek meg, vajjon méltó-e az Isten színe előtt, inkább tirátok hallgatni, mint az Istenre?

Mert lehetetlen, hogy ne beszéljünk arról, amit láttunk és hallottunk.

Azok pedig megfenyegetve őket, elbocsátották, miután nem találtak rá módot, hogy őket meg büntethessék, a nép miatt: mert ami történt, mindenki magasztalta.

Az az ember ugyanis, akin a gyógyulás csodája történt, negyven éven fölül volt.

Miután pedig elbocsátották őket, övéikhez mentek és hírül vitték nekik, hogy mi mindent mondtak nekik a főpapok és a vének.

Kik midőn ezt hallották, egy szívvel-lélekkel fölemelték szavokat Istenhez és mondák: Te vagy, Uram, ki az eget és a földet, a tengert és mindent teremtettél, ami abban van,

ki a Szentlélek által a mi atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával mondtad: Miért agyarkodnak a pogányok, és miért gondolnak hiábavalót a népek?

Fölállanak a föld királyai és a fejedelmek egybegyűlnek az Úr ellen és az ő fölkentje ellen.

Mert valóban egybegyűltek e városban a te szent Fiad, Jézus ellen, akit fölkentél: Heródes és Pontius Pilátus a pogányokkal és Izrael népeivel,

hogy megtegyék, amit a te kezed és rendelésed elhatározott, hogy megtörténjék.

És most, Uram, tekints az ő fenyegetésükre és add meg a te szolgálóidnak, hogy egész bátran hirdessék a te igédet

az által, hogy kinyújtod kezedet gyógyításokra, és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, Jézusnak neve által.

És miután imádkoztak, megrendült a hely, ahol egybegyűlve voltak, és beteltek mindnyájam Szentlélekkel és bátran beszélték az Isten igéjét.

A hívők sokaságának pedig egy volt szíve-lelke, és egyikök sem mondott semmit magáénak abból, amiye volt, hanem mindenük közös volt.

És az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot a mi Urunk Jézus Krisztusnak föltámadásáról; és nagy kegyelem lakott valamennyiökben.

És nem volt közöttük szűkölködő; mivel mindazok, akiknek földjeik és házaik voltak, eladták, és az eladottnak árát elhozták

és az apostolok lábaihoz tették. Mindenkinek pedig annyit adtak, amennyire szüksége volt.

Így József is, a ciprusi származású levita, kit az apostolok Barnabásnak, vagyis vigasztalás fiának neveztek,

minthogy földje volt, eladta, és az árát elhozta és az apostolok lábaihoz tette.

Egy bizonyos Ananiás nevű férfi pedig feleségével, Szafirával együtt eladta földjét,

és felesége tudtával a földnek árából egy részt elsikkasztva, egy bizonyos részt elvitt és az apostolok lábaihoz tette.

Monda pedig Péter: Ananiás, miért kísértette meg sátán a te szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek és a föld árából elsikkassz?

Nemde, ha megmarad, magadnak marad meg, és ha eladtad, a te hatalmadban volt? Miért gondoltál ilyent szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.

Mikor pedig Ananiás e szavakat hallotta, összeesett és meghalt. És nagy félelem fogta el mindazokat, kik ezt hallották.

Ekkor az ifjak fölkeltek, eltávolították és kivivén őt, eltemették.

Történt pedig mintegy három óra múlva, bejött a felesége, nem tudva mi történt.

Monda pedig neki Péter: Mondd meg nekem asszony, ennyiért adtátok-e el a földet? Mire az felelé: Igen, annyiért.

Viszonzá neki Péter: Ugyan mit használt nektek megkísérteni az Úr lelkét? íme azoknak lábai, kik férjedet eltemették, az ajtónál vannak és téged is kivisznek.

Rögtön összeesett lábainál és meghalt. S mikor az ifjak beléptek, halva találták őt, s kivitték és eltemették a férje mellé.

És nagy félelem fogta el az egész egyházat és mindazokat, kik ezt hallották.

Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda történt a nép között. És mindnyájan egyetértve tartózkodtak Salamon csarnokában.

A többiek közül pedig senki sem mert hozzájuk csatlakozni, hanem a nép nagyra becsülte őket.

Az Úrban hívő férfiak és nők sokasága pedig egyre növekedett,

úgy hogy a betegeket kivitték az utcákra, s ágyakra és nyoszolyákra helyezték, hogy mikor Péter arra megy, legalább az árnyéka ráessék valamelyikökre és megszabaduljanak betegségeiktől.

Sőt a szomszédos városoknak népsokasága is összetódult Jeruzsálembé, magokkal hozva a betegeket és a tisztátalan lelkektől gyötrötteket, kik mind meggyógyultak.

Ekkor fölkerekedett a főpap és mindazok, kik vele tartottak (úgy mint a szadduceusok felekezete) és haragra lobbanva,

az apostolokra vetették kezeiket és a nyilvános börtönbe vetették őket.

Az Úr angyala azonban éjjel kinyitotta a börtön ajtaját, kivezette őket és monda:

Menjetek, és föllépve a templomban, hirdessétek a népnek ez életnek minden igéjét.

Midőn ezt hallották, virradatkor bementek a templomba és tanítottak. Mikor a főpap és társai megérkeztek, egybehívták a tanácsot és Izrael fiainak összes véneit, s elküldötték a börtönbe, hogy elővezessék őket.

Amint azonban a szolgák odaértek és kinyitván a börtönt, nem találták őket, visszatérve jelentették, mondván: A börtönt ugyan minden gonddal bezárva találtuk, és az öröket az ajtó előtt állva, de mikor kinyitottuk, bent nem találtunk senkit.

Amint pedig a templomgondnok és a főpapok e beszédeket hallották, zavarban voltak miattok, hogy mi lesz ebből.

Ékkor bejött valaki és hírül hozta nekik, hogy: íme azok a férfiak, akiket a börtönbe vetettetek, a templomban állnak és tanítják a népet.

Ekkor a templomgondnok elment a szolgákkal és elhozta őket erőszak nélkül, mert féltek a néptől, nehogy megkövezzék őket.

És miután bevezették őket, a tanács elé állították, és kérdezé őket a főpap,

mondván: Szigorúan meghagytuk nektek, hogy e névben ne tanítsatok, s íme, elárasztottátok Jeruzsálemet tanítástokkal és reánk akarjátok háritani ezen embernek vérért!

Mire Péter és az apostolok felelék és mondák: Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek.

A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, kit ti a fára függesztve megöltetek.

Ezt fejedelemmé és üdvözítővé emelte Isten az ő jobbjával, hogy Izraelnek bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon.

És mi vagyunk tanúi ezen dolgoknak, és a Szentlélek, kit az Isten megadott mindazoknak, akik neki engedelmeskednek.

Mikor ezt hallották, dúltak-fúltak mérgökben és arra gondoltak, hogy megölik őket.

Ám egy bizonyos Gamáiel nevű farizeus, ki az egész nép előtt nagy tiszteletben álló törvénytudós volt, fölállott a tanácsban, egy kis időre kivezette az embereket,

és így szólt hozzájuk: Izraelita férfiak! jól vigyázzatok, hogy mitévők lesztek ezekkel az emberekkel.

Mert eme napok előtt fellépett Teodás és kiadta magát valakinek, kihez körülbelül négyszáz ember csatlakozott; de megölték őt és mindazok, akik hittek neki, elszéledtek és semmivé lettek.

Ezután fellépett Galileai Júdás, a népszámlálás napjaiban és a népet magához hódította, de ő is tönkrement, és mind, akik csak vele tartottak, széteszlottak.

Én tehát most is azt mondom nektek: Ne törődjetek ezekkel az emberekkel és hagyjatok békét nekik, mert ha ez a terv, vagy mű emberektől származik, felbomlik;

ha pedig Istentől van, meg nem hiúsíthatjátok anélkül, hogy úgy ne tűnjék fel, mintha Isten ellen tusakodnátok. És igazat adtak neki.

És előhívva az apostolokat, megvesszőzték őket és meghagyták nekik, hogy Jézus nevében egyáltalán ne beszéljenek, s elbocsátották őket.

Azok pedig örvendezve távoztak a tanács elől, hogy méltók lehettek Jézus nevéért gyalázatot szenvedni.

És nem szűntek meg a templomban és házról-házra (járva) naponként tanítani és Jézus Krisztust hirdetni.

Ama napokban pedig, miután a tanítványok száma növekedett, zúgolódás támadt a görögök között a zsidók ellen a miatt, hogy az ő özvegyeiket a mindennapi kiszolgálás alkalmával lenézik.

A tizenkettő tehát egybehívta a tanítványok gyülekezetét és így szóltak: Nem illő, hogy az Isten igéjét elhanyagoljuk és az asztalról gondoskodjunk.

Válasszátok tehát, testvérek, magatok közül hét jó hírnevű férfiút, kik telve vannak Szentlélekkel és bölcseséggel, akikre ezt a dolgot rábízhatjuk.

Mi pedig majd az imádsággal és az ige szolgálatával foglalkozunk.

És tetszett a beszéd az egész gyülekezetnek. És megválasztották Istvánt, a hittel és Szentlélekkel teljes férfiút, Fülöpöt és Prokorust, Nikánort és Timont, Parmenást és Miklóst, egy antiokiai jövevényt.

Ezeket az apostolok elé állították és imádkozva rajok tették kezeiket.

És az Úr igéje terjedt, és a tanítványok száma Jeruzsálemben igen szaporodott; sőt a papok közül is sokan engedelmeskedtek a hitnek.

István pedig, telve kegyelemmel és erővel, nagy csodákat és jeleket műveit a nép között.

Felléptek pedig néhányan abból a zsinagógából, melyet a Libertinusokénak, cireneiekének, alexandriaiakénak és azokénak mondanak, kik Ciliciából és Ázsiából jöttek és vitatkoztak Istvánnal, de nem tudtak ellenállni a bölcseségnek és Léleknek, mely (belőle) szólt.

Akkor embereket bujtottak fel, kik azt mondják, hogy ők hallották, mikor káromló szavakat mondott Mózes és az Isten ellen.

És így fellázították a népet és véneket és Írástudókat; és összefutva megragadták őt és elvitték a főtanács elé,

és hamis tanukat állítottak, ki azt mondották: Ez az ember nem szűnik meg beszélni a szent hely és a törvény ellen;

mert hallottuk, mikor azt mondta, hogy ez a názareti Jézus lerontja ezt a helyet és megváltoztatja a hagyományokat, melyeket Mózes reánk hagyott.

És reá tekintettek mind, akik a tanácsban ültek, és olyannak látták az arcát, mint egy angyalét.

Kérdé tehát a főpap: így van ez?

Ki felelé: Testvérek és Atyák, halljátok! A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, midőn Mezopotámiában volt, mielőtt Cháránbán tartózkodott,

és így szólt hozzá: Menj ki országodból és rokonságodból és jöjj arra a földre, melyet neked mutatok.

Akkor kiment a Kaldeusok földről és Cháránban lakott. És onnan, miután atyja meghalt, áthozta őt erre a földre, melyen most ti laktok.

És nem adott neki örökséget benne, egy lábnymnyit sem, hanem megígérte, hogy tulajdonul adja neki és ivadékának ő utána, holott nem volt fia.

Megmondotta pedig neki az Isten, hogy: Ivadéka hazátlan lesz idegen földön és szolgaság alá vetik őket és rosszul bánnak velők négyszáz esztendeig.

De a nemzetet, melynek szolgálnak, én fogom megítélni, - úgymond az Úr, - és azután kivonulnak és nekem szolgálnak e helyen.

És a körül-metélés szövetségét kötötte vele, és úgy nemzette Izsákot és körülmetélte őt a nyolcadik napon és Izsák Jákobot és a tizenkét törzsatyát.

És a törzsatyák irigységből eladták Józsefet Egyiptomba, de Isten vele volt

és kiszabadította őt minden viszontagságából, s kegyelmet és bölcseséget adott neki Fáraónak, Egyiptom királyának színe előtt, ki felügyelővé rendelte őt Egyiptom és a saját egész háza fölé.

Erre éhínség és nagy nyomor támadt egész Egyiptomban és Kánaánban, és a mi atyáink nem találtak ételmet.

Mikor pedig Jákob meghallotta, hogy Egyiptomban van gabona, elküldötte atyáinkat először;

és másodízben felismerték Józsefet az ő testvérei, és a Fáraó előtt kitudódott az ő nemzetsége.

Érre József elküldött és elhozatta atyját, Jákobot és egész rokonságát, hetvenöt lelket.

És Jákob lement Egyiptomba és meghalt úgy ő maga, mint atyáink.

És Sichembe vitték őket és azon sírboltba temették, melyet Ábrahám ezüst pénzen vett meg Hemornak, Sichem fiának gyermekeitől.

Mikor pedig közelgetett az ígélet ideje, melyet Isten Ábrahámnak tett, gyarapodott a nép és megsokasodott Egyiptomban,

mígnem más király támadt Egyiptomban, ki Józsefet nem ismerte.

Ez megcsalván nemzetünket, (annyira) sanyargatta atyáinkat, hogy kitették gyermekeiket, hogy életben ne maradjanak.

Ugyanazon időben született Mózes, és kedves volt Istennek. Három hónapig táplálták őt atyja házában.

Mikor pedig kitették, a Fáraó leánya elvitte őt és fia gyanánt nevelte.

És megtanították Mózes az egyiptomiak minden bölcseségére, és hatalmas volt szavaiban és tetteiben.

Mikor pedig negyven éves korát betöltötte, eszébe jutott, hogy meglátogatta testvéreit, Izrael fiait.

És midőn egy valakit méltatlanságot látott szenvedni, pártját fogta és bosszút állott a méltatlanságot szenvedőért az által, hogy megölte az egyiptomit.

Azt gondolta ugyanis, hogy testvérei majd megértik, hogy Isten az ő kezei által adja meg nekik a szabadulást, de azok nem értették meg.

Másnap pedig megjelent közöttük, midőn egymással perlekedtek és békítette őket mondván: Emberek! Testvérek vagytok, miért ártotok egymásnak?

Amelyik azonban jogtalanságot követett el felebarátján, eltaszította őt, mondván: Ki rendelt téged fejedelemmé és bíróvá mi fölénk?

Talán meg akarsz ölni, mint ahogy tegnap az egyiptomit megölted?

Mózes pedig e szóra elmenekült és jövevény lett Mádián földén, hol két fiat nemzett.

És negyven év eltelte után megjelent neki Sina hegyének pusztájában egy angyal egy csipkebokor tűzlángjában.

Mikor Mózes ezt látta, csodálkozott a látványon, és amint közelebb ment hogy megnézzé, az Úr szava szólott hozzá

mondván: Én vagyok a te atyáid Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene. Mire Mózes megrémülve, nem mert odanézni.

Erre monda neki az Úr: Old le lábbelidet, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.

Jól láttam Egyiptomban élő népemnek sanyargattatását és hallottam az ő fohászadásukat és leszálltam, hogy megszabadítsam őket. És most jöjj és elküdelek Egyiptomba. –

Ezt a Mózes, akit megtagadtak, midőn azt mondották: Ki rendelt téged fejedelemmé és bíróvá? - ezt az Isten fejedelem és szabadító gyanánt küldötte az angyal keze által, aki megjelent neki a csipkebokorban.

Ez vezette ki őket, csodákat és jeleket művelve Egyiptom földén és a Vörös tengernél és a pusztában negyven esztendeig.

Ez az a Mózes, ki Izrael fiainak azt mondotta: Prófétát támaszt nektek az Isten testvéreitek közül, mint engem ét; azt hallgassátok!

Ez az, ki a népgyülekezetenél a pusztában az angyallal volt, aki Sina hegyén vele és atyáinkkal beszélt; aki az élet ígét hallotta, hogy nekünk átadja;

kinek atyáink nem akartak engedelmeskedni, hanem visszautasították és szívekkel Egyiptom felé fordultak,

azt mondván Áronnak: Csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak, mert ezzel a Mózesrel, ki minket Egyiptom földéről kivezetett, nem tudjuk mi történt.

És borjút csináltak ama napokban, és áldozatokat mutattak be e bálványnak, és örültek az ő kezeik munkájának.

Isten pedig elfordult és megengedte, hogy az ég csillagzatainak szolgáljanak, amint meg van írva a Próféták Könyvében: Vajjon áldozatokat és engesztelő ajándékokat mutattatok-e be nekem negyven éven át a pusztában, Izrael háza?

Hiszen befogadtátok Moloch sátorát és a ti isteneknek, Remphamnak csillagát, képeket, melyeket avégre készítettetek, hogy imádjátok őket. És elviszlek titeket Babilonon túl.

A szövetség sátora atyáinkkal volt a pusztában, amint Isten elrendelte nekik, azt mondván Mózesnek, hogy készítse el arra a mintára, a melyet látott.

Ezt a mi atyáink, akik átvették, Jézussal be is vitték a pogányok birodalmába, akiket Isten atyáink színe elől kiűzött, Dávid napjaiig,

ki kegyelmet talált Istennél és kérte, hogy hajlékot találhasson Jákob Istenének.

Salamon pedig házat épített neki.

De a Magasságbéli nem lakik emberi kezek alkotásában, miként a próféta mondja:

„Az ég az én trónusom, a föld pedig lábaimnak zsámolya. Miféle házat építettetek nekem? - úgymond az Úr - vagy melyik az én nyugodalmam helye?

Nem az én kezem alkotta-e mindezt?”

Ti kemény-nyakúak és körülméletlen szívűek és fülűek, ti mindenkor ellenálltok a Szentléleknek, miként atyáitok, úgy ti is.

Melyik prófétát nem üldözték atyáitok? És megölték azokat, kik az Igaznak eljövetelét előre hirdették, kinek ti most árulói és gyilkosai lettetek;

kik a törvényt angyalok közvetítésével kaptátok és meg nem tartottátok.

Amikor ezt hallották, dúltak-fúltak szívökben és fogaikat vicsorgatták raja.

Ámde ő telve lévén Szentlélekkel, föltekintett az égre, s látta Isten dicsőségét és Jézust az Isten jobbjára felől állani.

És monda: Ímé látom az eget megnyilni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani.

Erre főnhangon kezdtek kiabálni, befogták füleiket és egyakarattal rárohantak.

És kihurcolva őt a városon kívül, megkövezték, és a tanuk lerakták ruháikat egy ifjúnak lábaihoz, kit Saulnak hívtak.

És kövezték Istvánt, ki imádkozott mondván: Uram Jézus, vedd hozzád lelkemet!

Erre térdre borulva főnhangon kiáltott mondván: Uram, ne tulajdonítsd ezt nekik bűnül. És amint ezt kimondotta, elhunyt az Úrban. Saul pedig egyetértett az ő megöletésében.

Ama napon pedig nagy üldözés tört ki a jeruzsálemi egyház ellen, és mind elszéledtek Júdea és Szamaria tartományaiba, az apostolokon kívül.

Istvánt pedig istenfélő férfiak eltemették és igen megsiratták.

Saul pedig pusztította az egyházat, házról-házra járva és elhurcolva férfiakat és asszonyokat, börtönbe vetette őket.

Akik pedig elszéledtek, körüljártak és hirdették az Isten igéjét.

Fülöp pedig lement Szamaria városába és hirdette nekik Krisztust.

És a nép egy szívvel-lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, miután hallották és látták a jeleket, melyeket tett.

Mert sokakból közölök, akikben tisztátalan lelkek laktak, hangosan kiáltva kimentek. Sok inaszakadt és sánta pedig meggyógyult.

Nagy lett tehát az öröm ama városban.

Volt pedig ott egy Simon nevű férfi, ki azelőtt varázsló volt a városban, elhitetvén Szamaria népével és azt állítván, hogy ő valami nagy.

Reá hallgattak valamennyien, apraja-nagyja, mondván: Ez az Isten ereje, amelynek „nagy” a neve.

Azért figyeltek pedig reá, mivel varázslataival sok idő óta ámította őket.

Midőn pedig az Isten országát hirdető Fülöpnek hittek, férfiak és nők megkeresztelkedtek Jézus Krisztus nevében.

Ekkor maga Simon is hitt és miután megkeresztelkedett, Fülöphöz csatlakozott. Mikor azt is látta, hogy mily nagy jelek és csodák történnek, bámult és csodálkozott.

Mikor pedig a Jeruzsálemben levő apostolok meghallották, hogy Szamaria befogadta az Isten igéjét, elküldötték hozzájuk Pétert és Jánost;

kik odaérkezve imádkoztak értők, hogy elnyerjék a Szentlelket;

mert még egyre sem szállott le közülök, hanem csak meg lettek keresztelve az Úr Jézus nevében.

Ekkor rajok tették kezeiket és elnyerték a Szentlelket.

Amint pedig Simon látta, hogy az apostolok kézföltétele által a Szentlélek adatik, pénzt kínált nekik,

mondván: Adjátok meg nekem is a hatalmat, hogy akire ráteszem kezeimet, megnyerje a Szentlelket.
Mire Péter így szólt hozzá:

Vesszen a te pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy az Isten ajándékát pénzen lehet megszerezni!

Nincsen neked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem őszinte az Isten előtt.

Tarts tehát bűnbánatot ezen gonoszságodért és kérd az Istent, ha talán megbocsátja szíved ezen gondolatát.

Mert azt látom, hogy te a keserűség epéjében és a gonoszság kelepcéjében vagy.

Felelé erre Simon és monda: Könyörögjetez értem ti az Úrhoz, hogy semmi abból, amit mondottatok, ne érjen engem.

Ezek pedig, miután bizonysgot tettek és az Úr ígétét hirdették, visszamentek Jeruzsálembe és a szamaritánusoknak számos tartományában hirdették az evangéliumot.

Az Úr angyala pedig szólott Fülöphöz, mondván: Indulj és menj el dél felé arra az útra, mely levezet Jeruzsálemből Gázába, vagyis a pusztába.

És fölkelt és elment. S íme egy aetiopiai férfiú, Kandákenek, az aetiopiaiak királynéjának hatalmas kamarása, ki minden kincse fölött rendelkezett, Jeruzsálembe jött Istent imádni,

és visszatértében kocsiján ülve Izaiás. prófétát olvasgatta.

Monda pedig a Lélek Fülöpnek: Menj oda és csatlakozzál ama kocsihoz!

Mire Fülöp odasietett és hallotta, amint Izaiás prófétát olvasta, és monda: Gondolod-e hogy érted amit olvassz?

Ki felelé: Hogyan érthetném, ha valaki meg nem magyarázza nekem? És kérte Fülöpöt, hogy szálljon fel és üljön melléje.

Az írás helye pedig, melyet olvasott, ez volt: Úgy vitték a megölésre, mint a juhót, s miként a bárány elnémul nyírője előtt, úgy nem nyitotta fel száját.

Megaláztatása miatt felfüggesztetett az ő ítélete. Nemzedékét ki beszéli el, hiszen eltöröltetik a földről az ő élete?

Monda erre a kamarás Fülöpnek: Kérlek, kiről mondja ezt a próféta, magáról vagy más valakiről?

Mire Fülöp felnyitva száját, s kiindulva az írás ama szavaiból, hirdette neki Jézust.

És amint az utón mentek, egy bizonyos vízhez értek, és monda a kamarás: íme itt a víz, mi gátol engem, hogy meg ne keresztelkedjem?

Mire Fülöp monda: Ha teljes szívedből hiszesz, szabad. És felelvén monda: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.

És megállította a kocsit és lementek mindaketten a vízbe, Fülöp és a kamarás, és megkeresztelte őt.

Amint pedig feljöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt és a kamarás nem látta többé. És örvendezve folytatta útját.

Fülöp pedig Azotusban termett és körüljárva hirdette az evangéliumot az összes városoknak, mígnem Cezareába ért.

Saul pedig még egyre fenyegetőzve és öldöklésért lihegve az Úr tanítványai ellen, elment főpaphoz és levelet kért tőle Damaszkusba a zsinagógákhoz, hogy ha ezt a tanítást követő férfiakat és nőket találna, megkötözve hozhassa őket Jeruzsálembe.

És amint az utón ment, történt, hogy Damaszkushoz közeledett és hirtelen fényesség ragyogta őt körül az égből.

És a földre esve szózatot hallott, mely azt monda neki: Saul, Saul, miért üldösz engem?

Mire kérdezé: Ki vagy, Uram? És amaz monda: Én vagyok Jézus, akit te üldöszesz. Kár az ostor ellen rugdalóznod!

És reszketve és álmélkodva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

És az Úr monda neki: Kelj föl és menj be a városba, és ott majd megmondják neked mitévő légy. Azok a férfiak pedig akik őt kísérték, bámulva állottak, mivel a hangot ugyan hallották, de nem láttak senkit.

Saul erre fölkelt a földről, s amint kinyitotta szemeit, semmit sem látott. Miértis kezénél fogva bevezették Damaszkusba.

És ott volt három nap, anélkül hogy látott volna, és sem nem evett, sem nem ivott.

Volt pedig Damaszkusban egy Ananiás nevezetű tanítvány, kihez az Úr látomásban így szólt: Ananiás! Ő pedig monda: Itt vagyok, Uram!

És az Úr viszonzá: Kelj fel és menj el az úgynevezett „egyenes” utcába és keress Júdás házában egy Saul: nevű tarzusi embert! Mert íme, imádkozik!

(Az pedig látott egy Ananiás nevű férfiút, amint bement hozzá és reá tette kezeit, hogy látását visszanyerje.)

Felelé erre Ananiás: Uram, sokaktól hallottam erről az emberről, hogy mennyi rosszat

tett a te szenteidnek Jeruzsálemben. És itt is megbízása van a főpapoktól, hogy láncre fűzze mindazokat, akik a te nevedet segítségül hívják.

Az Úr pedig monda neki: Menj csak! Mert kiválasztott edényem az nekem, hogy elvigye nevemet a pogányok, királyok és Izrael fiai elé.

Mert én majd megmutatom neked, hogy mennyit kell az én nevemért szenvednie.

És Ananiás elindult és bement a házba és reá téve kezeit, monda: Saul testvér, engem az Úr Jézus küldött, ki megjelent neked az utón, amerre jöttél, hogy láss és beteljél Szentlélekkel.

És rögtön leestek az ő szemeiről valami halpikkelyfélék és visszanyerte látását; mire fölkelt és megkeresztelkedett.

És miután ételt vett magához, megerősödött. És ott maradt a tanítványokkal, kik Damaszkusban voltak, néhány napig.

És azonnal hirdette a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia.

Mindazok pedig, akik hallották, csodálkoztak és mondták: Nem ez-e az, aki Jeruzsálemben azok ellen harcolt, kik e nevet segítségül hívták? És ide is azért jött, hogy azokat megkötözve a főpapokhoz vigye.

Saul pedig mindjobban megerősödött és cáfolta a zsidókat, kik Damaszkusban laktak, erősítve, hogy ez a Krisztus.

Számos napok elteltével pedig abban egyeztek meg a zsidók, hogy megölik őt.

De Saul megtudta titkos terveiket. Pedig éjjel nappal őrizték a kapukat, hogy megölhessék őt.

A tanítványok azonban éjjel magokkal vitték és megszőktették, leeresztve őt a falon egy kosárban.

Mikor pedig Jeruzsálembé érkezett, szeretett volna a tanítványokhoz csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány.

Barnabás azonban pártját fogta és az apostolokhoz vezette őt, s elmondotta nekik, hogyan látta útközben az Urat és hogy beszélt vele, és hogy Damaszkusban mily bátran lépett fel a Jézus nevében.

És Jeruzsálemben ki és bejárta velők, s bátran működött az Úr nevében.

Beszélt a pogányokkal is, és vitatkozott a görögökkel; de azok meg akarták őt ölni.

Mikor ezt a testvérek megtudták, elkísérték őt Cezareába és Tarzusba küldték.

Az egyház ekkor egész Júdeában, Galileában és Szamariában békeségben volt és gyarapodott, az Úr félelmében járva és eltelve a Szentlélek vigasztalásával.

Történt pedig, hogy miután Péter valamennyiüket meglátogatta, eljutott a szentekhez, kik Liddában laktak.

Talált pedig ott egy Ananiás nevű embert, ki nyolc év óta az ágyban feküdt inaszakadtan.

És monda neki Péter: Ananiás, a mi Urunk Jézus Krisztus meggyógyít téged, kelj föl és vedd meg az ágyadat! És azonnal fölkelt.

És látták őt mindazok, kik Liddában és Szaronában laktak, kik megtértek az Úrhoz.

Volt pedig Joppeban egy Tábita nevű nőtanítvány kit Dorkásnak hívtak. Ez gazdag volt jócselekedetekben és alamizsnákban, melyeket gyakorolt.

Történt pedig ama napokban, hogy megbetegedett és meghalt. Miután megmosták őt, kiterítették az étteremben.

Mivel pedig Lidda közel volt Joppehez, amint a tanítványok meghallották, hogy Péter ott van, két embert küldöttek hozzá és kérték őt: Ne restelj hozzánk is eljönni!

Péter erre utrakelt és velők ment. És midőn megérkeztek, bevezették őt az étterembe és körülállták őt az özvegyek mind, siránkozva és mutogatva a ruhákat és öltönyöket, melyeket Dorkás csinált nekik.

Erre Péter mindenkit kitakarítva, letérdelt és imádkozott, majd a holt testhez fordulva monda: Tabita, kelj fel! Mire az kinyitotta szemeit és meglátva Pétert, felült.

Azután kezét nyújtva neki, felsegítette őt, behívta a szenteket és özvegyeket, s bemutatta őt nekik élve.

Ennek pedig híre ment egész Joppeban, és sokan hittek az Úrban.

Történt pedig, hogy sokáig időzött Joppeban egy bizonyos Simon nevű szíjgyártónál.

Volt pedig Cezareában egy Kornélius nevű férfiú, az úgynevezett «talián» csapatnak századosa, vallásos és istenfélő egész háznépével együtt, ki a népnek sok alamizsnát adott és folyton az Istenhez imádkozott.

Ez egy látomásban világosan látta, hogy a napnak kilencedik órája körül az Istennek egy angyala bemegy hozzá és azt mondja neki: Kornélius!

Ő pedig reá tekintve ijedten monda: Mi az, Uram? Mire az viszonzá: A te imádságaid és alamizsnáid felszállottak emlékeztetőül az Isten színe elé.

És most küldj embereket Joppeba és hivass ide egy bizonyos Simont, kinek mellékneve Péter.

Ez egy Simon nevű szíjgyártónál van szállva, kinek háza a tenger mellett van; ez majd megmondja neked, mitévő légy.

És mikor az angyal, aki vele beszélt, elment, magához hívta két szolgáját és egy istenfélő katonát azok közül, kik neki alá voltak rendelve.

Miután ezeknek mindent elmondott, elküldötte őket Joppeba.

Másnap pedig, míg ezek útban voltak és a város felé közeledtek, Péter fölment a háztetőre imádkozni, hat óra tájban.

S miután megéhezett, enni akart. Mialatt pedig készítettek neki, elragadtatásba esett,

és nyitva látta az eget és egy edényt, mely onnan alászállott, mint egy lepedő, négy sarkánál fogva leeresztve az égből a földre,

melyben mindenféle négy lábú, csúszómászó földi állatok és égi madarak voltak.

És szózatot hallott: Kelj fel Péter, ölj és egyél!

Mire Péter monda: Távols legyen tőlem, Uram, mert sohasem ettem semmi közönségest és tisztátalant.

És a szózat ismét másodszor is így szólt hozzá: Amit Isten megtisztított, te ne mondd azt közönségesnek!

Ez pedig háromszor történt, és az edény azonnal felszállott az égbe.

És mialatt Péter önmagában töprengett, hogy mit jelenthet a látomás, amelyet látott, íme az emberek, kiket Kornélius küldött, Simon házáat keresve, az ajtó előtt álltak.

És mikor megszólították őket, azt kérdezték, ha vájjon Simon, kinek a mellékneve Péter, ott van-e szállva?

Péternek pedig, mialatt a látomásról gondolkodott, azt mondotta a Lélek: íme, három ember keres téged!

Kelj fel tehát, szállj le és menj el velők habozás nélkül, mert én küldöttem őket.

Péter tehát leszállott a férfiakhoz és monda nekik: íme én vagyok, akit kerestek! Mi okból jöttetek?

Ezek mondák: Kornélius százados, igaz és istenfélő ember, kit az egész zsidó nép így ismer, utasítást kapott egy szent angyaltól, hogy hívasson el téged a házába és hallgassa meg szavaidat.

Bevezette tehát őket és szállást adott nekik. Másnap pedig útra kelt és elment velők, és néhányan a jopei testvérek közül elkísérték őt.

Másnap aztán megérkezett Cezareába, Kornélius pedig várta őket és egybehívta rokonait és bizalmas barátait.

És történt, hogy mikor Péter belépett, Kornélius elébe ment, leborult lábaihoz és imádta őt.

Péter pedig fölemelte őt mondván: Kelj fel, én magam is ember vagyok!

És beszélgetve vele, bement és sokakat talált egybegyűlve,

és monda nekik: Ti tudjátok, hogy zsidó előtt utálatos idegennel társalogni, vagy hozzá betérni. De nekem megmutatta az Isten, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek.

Miértis habozás nélkül eljöttem a meghívásra. Kérem tehát, mi okból hívtatok engem?

És Kornélius monda: Negyednapja ugyanilyenkor a kilencórai imát végeztem házamban, egyszerre csak egy férfi állott előttem fehér ruhában és monda:

Kornélius, a te imádságod meghallgatást nyert és alamizsnáid emlékezetben voltak az Isten színe előtt.

Küldj el tehát Joppeba és hívasd Simont, kinek mellékneve Péter, ki a szíjgyártó Simon házában van szállva a tenger mellett.

Tüstént elküldöttem tehát hozzád, és jól tetted, hogy eljöttél. Most pedig mindnyájan itt vagyunk előtted, hogy meghallhassuk mindazt, amit neked az Úr parancsolt.

Péter erre fölnyitotta száját és monda: Valóban meggyőződtem, hogy az Isten nem személyválogató,

hanem minden népben kedves előtte az, aki ötéti féli és igazságot cselekszik.

Isten az ígét Izrael fiainak küldötte és békeséget hirdetett Jézus Krisztus által. (Ez mindeneknek Ura.)

Tudjátok mi ment végbe egész Júdeában, kezdve Galileától a János által hirdetett keresztség után;

hogyan miként kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és erővel; ki jót cselekedve járt körül, s meggyógyítva mindazokat, kik az ördögnek hatalmába estek, mert az Isten volt vele.

És mi tanúi vagyunk mindannak, amit Zsidóországban és Jeruzsálemben tett, ő, akit megöltek, felfüggesztvén a fára.

Ezt az Isten harmadnapra feltámasztotta és kinyilatkoztatta

nem az egész népnek, hanem nekünk, az Istentől előre meghatározott tanuknak, akik ettünk és ittunk vele, miután halottaiból feltámadott.

És meghagyta nekünk, hogy hirdessük a népnek és bizonyítsuk, miszerint ő az, akit Isten az élők és holtak bírójává rendelt.

Érről bizonyítják az összes próféták, hogy az ő nevében megnyerik bűneiknek bocsánatát mindazok, akik benne hisznek.

Még mialatt Péter e szavakat monda, a Szentlélek leszállt mindnyájokra, kik az ígét hallgatták.

És a körülmételestől való hívek, kik Péterrel jöttek, elbámultak, hogy a Szentlélek malasztja a pogányokra is kiáradott.

Mert hallották, hogy nyelveken beszélnek és Istent dicsérik.

Ekkor felelé Péter: Vajjon megtagadhatja-e valaki a vizet, hogy meg ne kereszteltessenek ezek, kik a Szentlelket éppen úgy elnyerték, mint mi?

És meghagyta, hogy keresztelkedjenek meg az Úr Jézus Krisztus nevében. Erre megkérték őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

Meghallották pedig az apostolok és a Júdeában levő testvérek, hogy a pogányok is befogadták az Isten ígését.

Mikor tehát Péter fölment Jeruzsálembe, a körülmételestek kikeltek ellene,

mondván: Miért tértél be a körülmételestekhez és miért ettél velők?

Péter erre felszólt és sorban elbeszélte nekik a dolgot, mondván:

Én Joppe városában imádsággal voltam elfoglalva, és lelkem elragadtatásában láttam egy edényt, hasonlót egy nagy lepedőhöz, amint négy sarkánál fogva leereszkedik az égből, egészen hozzám.

Amelybe beletekintve, láttam benne négy lábú földi állatokat és vadakat és csúszómászó állatokat és égi madarakat.

Hallottam azután egy szót is, mely így szólt hozzám: Kelj fel, Péter, ölj és egyél!

Mire mondtam: Nem én, Uram, mert közönséges vagy tisztátalan még soha sem jutott be az én számba.

A szózat erre másodszor felel az égből: Amit Isten megtisztított, te ne mondd közönségesnek.

Ez pedig háromszor ismétlődött, mire ismét az egész vissza-szállt fel az égbe.

És íme három férfi nyomban ott állott a házban, melyben voltam, Cezareából küldetve hozzám.

Ekkor monda nekem a Lélek, hogy menjek el velők minden habozás nélkül. Velem jött pedig ez a hat testvér is, és bementünk a férfiú házába.

Ő pedig elmondotta nekünk, miképen látta az angyalt házában állni, ki azt mondotta neki: Küldj el Joppeba és hívasd el Simont, kinek mellékeve Péter,

ki majd elmondja neked azon igéket, melyekben üdvözülhetsz te és egész házad.

Amint elkezdtem beszélni, a Szentlélek leszállóit reájuk, miként mireánk is kezdetben.

Erre eszembe jutott az Úr szava, amint megmondotta: János csak vízzel keresztelt, ti pedig majd Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.

Ha tehát ugyanazon malasztot adta neki az Isten, mint nekünk, kik hiszünk az Úr Jézus Krisztusban: Ki vagyok én, hogy az Istent megakadályozhattam volna?

Ezt hallva, elhallgattak és magasztalták Istent, mondván: Tehát a pogányoknak is adott Isten bűnbánatot az életre.

Azok pedig, kik az István idejében történt üldöztetés alatt elszéledtek, eljutottak Föníciába és Ciprusba és Antiochiába, anélkül hogy az igét másnak hirdették volna, mint csak a zsidóknak.

Voltak pedig közöttük néhányan ciprusiak és cireneiek, kik midőn bementek Antiochiába, a görögökhöz is szóltak és hirdették az Úr Jézust.

És az Úr keze velők volt és a hívőknek nagy sokasága tért meg az Úrhoz.

Eljutott pedig ennek a híre a jeruzsálemi hitközség füleibe is, és elküldötték Barnabást Antiochiába.

Ki midőn odaérkezett és az Isten malasztját látta, örült és buzdította valamennyit, hogy szívök eltökélésében maradjanak meg az Úrban.

Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú volt ő. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz.

Azután Barnabás elutazott Tarusba, hogy fölkeresse Pált; kit mikor megtalált elvezette Antiochiába.

És egy egész évig tartózkodtak a hitközségben és nagy néptömeget tanítottak, úgy hogy a tanítványokat Antiochiában nevezték legelőször keresztényeknek.

Ama napokban pedig próféták érkeztek Jeruzsálemből Antiochiába

és föllépvn közölük egy Agabus nevű, a lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földkerekségen, mely Klaudius alatt következett be.

A tanítványok pedig elhatározták, hogy ki hogyan teheti, segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek,

amit meg is tettek, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saul keze által.

Azidőtájt Heródes király arra vetemedett, hogy az egyház némely tagjait üldözze.

Megölte pedig Jakabot, János testvérét, karddal.

Mivel pedig látta, hogy ez tetszett a zsidóknak, azon volt, hogy Pétert is elfogja. Akkor épen a kovásztalan kenyerek napjai voltak.

Kit midőn elfogott, börtönbe vetette és átadta négy-négy katonából álló négy őrségnek, hogy vigyázzanak rá, hogy húsvét után kiszolgáltathassa a népnek.

És Pétert csakugyan őrizték a börtönben. Az egyházban pedig szüntelen imádkoztak érte az Istenhez.

Mikor pedig Heródes a nép elé akarta őt vinni, ugyanazon éjjel Péter két katona között hált, megkötözve két láncsal, és az örök az ajtó előtt őrizték a börtönt.

S íme az Úr angyala melléje állt és világosság ragyogott a hajlékban, és meglökve Péter oldalát, fölkelte őt, mondván: Kelj föl gyorsan! És a láncok leestek a kezeiről.

Mire az angyal monda neki: Övezd fel magad és húzd fel saruidat! És úgy cselekedett. És monda neki: Vedd rád ruhádat és kövess engem!

És kimenve követte őt, és nem tudta, hogy ami az angyal által történt, valóság, hanem azt gondolta, hogy látomása van.

Elmenve pedig az első és második őrség előtt, a vaskapuhoz értek, mely a városba vezet; ez magától kinyílt előttük. És kilépve egy utcával tovább mentek, és az angyal hirtelen eltűnt mellőle.

És Péter magához térve monda: Most igazán tudom, hogy az Úr elküldötte angyalát és kimentett engem Heródes kezéből és a zsidó népnek minden várakozásából.

És a dolog fölött gondolkodva, Máriának, János anyjának házába ment, kinek mellékneve Márkus, hol sokan együtt voltak és imádkoztak.

Mikor a bejárat ajtaján zörgetett, egy Rode nevű szolgáló jött ki hallgatózni.

És amint Péter szavát megismerte, örömeiben nem nyitotta ki az ajtót, hanem beszaladva jelentette, hogy Péter áll az ajtó előtt.

Azok pedig mondák neki: Az eszed ment el. De ő erősítette, hogy úgy van. Mire azok mondák: Az ő angyala!

Péter pedig egyre zörgetett. És mikor kinyitották az ajtót, látták őt és elbámultak.

Ekkor, kezével intett nekik, hogy hallgassanak, és elmondotta, hogyan vezette ki őt az Úr a börtönből, és monda: Izenjétek meg ezt Jakabnak és a testvéreknek! És útrakelve elment máshová.

Mikor pedig megvirradt, nem csekély zavar volt a katonák között, hogy mi történt Péterrel.

Heródes pedig miután kereste és nem találta, felelősségre vonta az őroket és elvezettette őket; és lemenve Judeából Cezareába, ott tartózkodott.

Megharagudott ugyanis a tirusiakra és Szidóniakra. Azok azonban együttesen jöttek hozzá és miután a király kamarását, Blasztust, lekenyerezték, békeségért könyörögtek, mivelhogytartományaik tőle kapták az élelmet.

A kitűzött napon tehát Heródes királyi ruhába öltözve trónjára ült és beszédet tartott nekik.

A nép pedig így kiáltott: Isten szavai és nem emberé!

De azonnal megverte őt az Úr angyala, azért, hogy nem hártotta a tiszteletét Istenre; és megemészte a férgektől, meghalt.

Az Úr igéje pedig növekedett és gyarapodott.

Barnabás és Saul pedig, miután megbízatásukat teljesítették, visszatértek Jeruzsálemből, magukkal vivén Jánost, kinek mellékneve Márkus.

Az antiochiai egyházban pedig voltak próféták és tanítók, közöttük: Barnabás és Simon, kit feketének hívtak, a cirenei Lucius és Manahen, ki Heródes-sel, a negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, és Saul.

Mialatt pedig az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, monda nekik a Szentlélek: Különítsétek el nekem Sault és Barnabást arra a munkára, amelyre őket meghívtam.

Ekkor böjtöltek és imádkoztak, s rajok téve kezeiket, elbocsátották őket.

Ők pedig a Szentlélektől küldetve Szeleuciába mentek és onnan Ciprusba hajóztak.

És mikor Szalaminába értek, hirdették az Isten igéjét a zsidó zsinagógában. Segítségökre volt pedig János is.

És miután az egész szigetet bejárták Páfusig, találtak egy varázsló hamis-próféta zsidó férfiút, kinek Bar-Jezu volt a neve.

Ez Szergius Pál helytartónál, egy értelmes férfiúnál volt, ki elhivatta Barnabást és Pált, mivel az Isten igéjét kívánta hallani.

De a varázsló Elymás (mert így magyarázzák a nevét), ellenállott nekik, és a helytartót el akarta téríteni a hittől.

Saul vagyis Pál azonban, telve Szentlélekkel, reátekintve,

így szólt: Oh te minden csalárdsággal és minden álnoksággal teljes ördögfia, ellensége minden igazságnak, nem szűnöl meg felforgatni az Úrnak egyenes útjait?;

És most, íme az Úr keze rajtad, és vak leszesz és nem fogod látni a napot egy ideig. És rögtön ráborult a homály és sötétség, és körüljárva kereste, hogy ki nyújtja neki a kezét.

Mikor a helytartó látta, hogy mi történt, hitt és csodálkozott az Úr tanításán.

És midőn Pál és a vele levők Pafusból elvitorláztak, a pamfiliai Pergenbe értek. János azonban elválva tőlük, visszatért Jeruzsálembe.

Azok pedig átmenve Pergenen, és pisidiai Antiochiába jutottak, és bementek szombatnapon a zsinagógába és leültek.

A törvény és a próféták olvasása után pedig a zsinagóga előjárói hozzájuk küldöttek, mondván: Testvérek, ha van valami mondanivalótok a néphez, mondjátok el!

Fömlállott tehát Pál és kezével csendre intve, így szólt: Izraelita férfiak és istenfélők, halljátok!

Izrael népének Istene kiválasztotta atyáinkat és felmagasztalta népünket, midőn Egyiptom földén jövevények voltak, és hatalmas karjával kivezette őket onnan,

és negyven álló esztendeig tűrte az ő viselkedésüket a pusztában.

És elpusztítva hét nemzetséget Kánaán földén, sors útján elosztotta közöttük azoknak országát, mintegy négyszáz ötven év után; és ezután bírakat adott nekik Sámuel prófétáig.

Erre pedig királyt kívántak, és Isten Sault adta nekik, Cis fiát, Benjámin nemzetségéből származott férfiút, negyven esztendeig.

S miután ezt eltávolította, feltámasztotta nekik Dávid királyt, kiről bizonyosat téve monda: Megtaláltam Dávidot Jessze fiát, az én szívem szerint való férfiút, ki majd minden akaratomat teljesíti.

Ennek ivadékából támasztotta az ígélet szerint, Izraelnek az üdvözítő Jézust,

kinek eljövetele előtt János a bűnbánat keresztségét hirdette Izrael minden népének.

Mikor pedig János pályafutását betöltötte, így szólt: Akinek engem gondoltok, nem én vagyok, hanem íme utánam jön, kinek nem vagyok méltó lábbelijét megoldani.

Testvérek, Ábrahám nemzetségének fiai, és akik közöttetek az Istent félik, nektek küldetett az üdvösségnek ezen ígéje.

Mert Jeruzsálem lakói és előjárói nem ismerték meg őt, hanem az által, hogy őt elítélték, teljesítették a próféták szavait, melyek minden szombaton felolvastatnak,

midőn, bár semmi okot a halálra nem találtak benne, azt követelték Pilátustól, hogy megölhessék.

És miután mindent betöltötték, ami róla írva volt, levették őt a fáról és sírba tették.

Isten azonban feltámasztotta őt halottaiból harmadnapon, és sok napon át megjelent azoknak, akik vele együtt feljöttek Galileából Jeruzsálembe, kik maiglan is tanúi a nép előtt.

Mi is azt az ígéletet hirdetjük nektek, mely atyáinknak tétetett,

mert az Isten teljesítette ezt a mi fiainkon, midőn Jézust feltámasztotta, miként a második zsolttárban írva van: Fiam vagy te; ma nemzetelek téged.

Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, anélkül hogy valaha visszatérne az enyészetbe, így fejezte ki: Nektek adom Dávid szentjét, a hűségest.

Ennélfogva máshelyütt is mondja: Nem engeded, hogy a te Szented enyészetet lásson.

Mert Dávid, miután a maga nemében Isten akaratának megfelelt, elszenderült és atyái mellé tétetett, és látta az enyészetet.

De akit Isten feltámasztott halottaiból, enyészetet nem látott.

Vegyétek tehát tudomásul, testvérek, hogy ez által hirdetünk nektek bűnbocsánatot, és hogy mindattól, amitől Mózes törvényében meg nem igazulhattatok,

ebben mindaz, aki hisz, megigazul.

Vigyázzatok tehát, hogy ne teljesüljön rajtatok, amit a próféták mondtak:

Vigyázzatok megvetők és csodálkozottak és tűnjetek el, mert olyan dolgot viszek véghez a ti napjaitokban, amelyet nem hisztek, ha valaki elbeszéli nektek.

Amint pedig kimentek, kérték őket, hogy jövő szombaton beszéljenek nekik erről.

S miután a gyülekezet feloszlott, sok zsidó és jámbor jövevény követte Pált és Barnabást, kik beszélgetve velők, buzdították őket, hogy maradjanak állhatatosak az Isten kegyelmében.

A következő szombaton pedig majdnem az egész város egybegyűlt, hallgatni az Isten igéjét.

Mikor pedig a zsidók a tömeget látták, szitkozódva ellenmondtak annak, amit Pál mondott.

Erre Pál és Barnabás bátran kimondották: Nektek kellett az Isten igéjét első sorban hirdetni; de mivel ti azt visszautasítjátok és magatokat az örök életre méltatlanoknak tartjátok, íme a pogányokhoz fordulunk.

Mert így parancsolta nekünk az Úr: A pogányok világosságává tettelek téged, hogy üdvösségre szolgálj a földnek végső határáig.

Amint ezt a pogányok hallották, megörültek és magasztalták az Úr igéjét és hittek mindazok, akik az örök életre ki voltak választva.

És az Úr igéje elterjedt az egész tartományban.

A zsidók pedig felizgatták az ájtatos és tisztas asszonyokat és a város előkelőit, és üldözést támasztottak Pál és Barnabás ellen és kikergették őket határaikból.

Ezek pedig leverték rajok lábaikról a port, és elmentek Ikoniumba.

A tanítványok is beteltek örömmel és Szentlélekkel.

Történt pedig Ikoniumban, hogy együtt bementek a zsidók zsinagógájába és prédikáltak, úgy hogy nagyszámú zsidó és görög hitt.

Azok a zsidók azonban, kik hitetlenek voltak, fellázították és haragra lobbantották a pogányok szívét a testvérek ellen.

Erre jó ideig ott maradtak, bátran működve az Úrban, ki igazolta malasztjának ígését azzal, hogy megengedte, hogy kezeik által jelek és csodák történjenek.

A város népe azonban megoszlott. Némelyek ugyanis a zsidókkal, némelyek pedig az apostolokkal tartottak.

Mikor pedig a pogányok és-zsidók az ő előljáróikkal támadást terveztek ellenük, hogy gyalázzal illessék és megkövezzék őket,

megtudták és elmenekültek Likaonia városaiba, Lisztrába és Derbebe és az egész környékre, és ott hirdették az evangéliumot.

És Lisztrában egy beteglábú ember ült, ki születésétől fogva sánta volt és sohasem tudott menni.

Ez hallotta Pált beszélni. Ki rátekintett, s mivel látta, hogy van annyi hite hogy meggyógyulhat, főnhangon monda: Állj fel lábaidra egyenesen! És felugrott és járt.

A nép pedig, mikor látta, hogy Pál mit csinált, likaoni nyelven fönsszóval kiáltozták: Az istenek hasonlóak lettek az emberekhez és leszálltak hozzánk.

És Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúrnak nevezték, mivelhogy ő vitte a szót.

Sőt Jupiter papja is, ki a város előtt volt, ökröket és koszorúkat hozva az ajtó elé, áldozatot akart bemutatni a néppel.

Amint ezt az apostolok, Barnabás és Pál meghallották, megszagatva ruháikat, kirohantak a nép közé és kiáltozták mondván:

Emberek! miért teszitek ezt? hiszen mi is hozzátok hasonló halandó emberek vagyunk, kik azt hirdetjük nektek, hogy ezen hiúságoctól térjete az élő Istenhez, ki az eget és a földet, a tengert és mindazt teremtette, mi azokban van;

ki az elmúlt időkben az összes nemzeteket a saját útakon hagyta járni.

Mindazáltal nem hagyta magát bizonyosság nélkül, hanem jót tett (velünk) az égből, esőt és termékeny időket adva, s betöltvén szíveinket eledellel és vígsággal.

De ezen beszédük dacára is alig tudták a népet leállítani, hogy nekik ne áldozzanak.

Ámde Antiochiából és Ikoniumból néhány zsidó utánuk ment és. rábeszélve a néptömeget, Pált megkövezték és kihurcolták a városon kívül, azon hiszemben, hogy meg van halva.

Mikor azonban a tanítványok körülvették, fölkeltek és bement a városba; s másnap elutazott Barnabással Derbebe.

Miután pedig e városban az evangéliumot hirdették és sokakat tanítottak, visszatértek Lisztrába, Ikoniumba és Antiochiába,

megerősítették a tanítványok lelkét és intették őket, hogy maradjanak állhatatosak a hitben, és hogy sok viszontagság útján kell bemennünk az Isten országába.

És miután minden egyes hitközségben papokat rendeltek nekik, és böjtöléssel imádkoztak, az Urnak ajánlották őket, akiben hittek.

És átmenve Pisidián, Pamfiliába érkeztek,

és miután Férgében az Úr igéjét hirdették, lementek Attáliába,

s onnét Antiochiába hajóztak, ahonnan kiindultak Isten kegyelmével a munkára, melyet befejeztek.

Mikor pedig megérkeztek és a hitközséget egybegyűjtötték, elbeszélték, mily nagy dolgokat cselekedett velők az Isten, és hogy a hit ajtaját a pogányoknak is megnyitotta.

Ezután jó ideig a tanítványokkal maradtak.

És némelyek, akik Judeából jöttek, így tanították a testvéreket: Hacsak mózesi szokás szerint körül nem metélkedtek, nem üdvözülhetnek.

Mivel pedig Pálnak és Barnabásnak nem csekély vitájok támadt velük, elhatározták, hogy Pál és Barnabás és még néhányan a másikkal közül menjenek fel Jeruzsálembe az apostolokhoz és vénekhez ezen vitás kérdés miatt.

Ezek tehát elkísérve a hitközségtől, útra keltek és átmentek Fönícián és Szamarián, és elbeszélték a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek az összes testvéreknek.

Mikor pedig Jeruzsálembe értek, a hitközség fogadta őket és az apostolok és a vének, és elmondották, mily nagy dolgokat cselekedett velők az Isten.

Akadtak azonban némelyek a farizeusok felekezetéből, kik hívőkké lettek és azt mondták, hogy körül kell metélkedniök és megparancsolni nekik, hogy Mózes törvényét megtartsák.

Egybegyűltek tehát az apostolok és vének, hogy a dolgot megvizsgálják.

Mivel pedig nagy vitakozás támadt, fölkelt Péter és így szólt hozzájuk: Testvérek! Tudjátok, hogy engem az Isten régen kiválasztott közöttünk arra, hogy a pogányok az én szám által hallják az evangélium igéjét és higgyenek.

És Isten, aki ismeri a szíveket, bizonyágot tett (mellettük), amennyiben megadta nekik a Szentlelket, épenugy mint nekünk.

És semmi különbséget nem tett közöttünk és közöttük, miután szíveiket a hit által megtisztította.

Mit kísértitek tehát az Istent, hogy olyan igát tegyen a tanítványoknak nyakára, melyet sem atyáink, sem mi el nem viselhettünk?

Hanem a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme által hisszük hogy üdvözülünk, valamint ők is.

Erre az egész sokaság elhallgatott, és meghallgatták Barnabást és Pált, kik elbeszélték, hogy mily nagy jeleket és csodákat műveit az Isten általuk a pogányok között.

És miután elhallgattak, szót emelt Jakab, mondván: Testvérek, hallgassatok meg engem!

Simon elmondotta, mimódon látogatta meg Isten először a pogányokat, hogy közülük népet válasszon az ő nevének.

És ezzel megegyeznek a próféták szavai, amint írva van:

Ezután visszatérek és újra felépítem Dávid rombadólt sátorát, és helyreállítom romjait és fölemelem azt,

hogy a többi emberek keressék az Urat és az összes nemzetek, melyekben az én nevemet segítségül hívják, úgymond az Úr, ki ezt teszi.

Ismeretes az Úr előtt öröktől fogva az ő műve.

Ennélfogva én azt tartom, hogy nem kell bántani azokat, kik a pogányok közül térnek az Istenhez, hanem meg kell nekik írni, hogy tartózkodjanak a bálványozás förtelmeitől, a paráznaságtól, a megfojtottaktól és a vértől.

Mert Mózesnek régi időktől megvannak minden városban, akik a zsinagógákban hirdetik, ahol minden szombaton felolvassák.

Ekkor elhatározták az apostolok és vének az egész gyülekezettel, hogy férfiakat választanak magok közül és elküldik őket Antiochiába Pállal és Barnabással, Júdást, kit melléknéven Barzabásznak hívtak, és Szilast, a legelső férfiakat a testvérek között.

ezt írván kezeik által: Az apostolok és legidősebb testvérek üdvözlétüket küldik azoknak a pogányokból megtért testvéreknek, kik Antiochiában, Szíriában és Ciliciában vannak.

Mivel hallottuk, hogy némelyek közölünk kimentek és megzavartak benneteket beszédeikkel és felforgatták lelkeiteket, kiknek nem parancsoltuk;

közös akarattal egybegyűlve elhatároztuk, hogy férfiakat választunk és küldünk hozzátok, a mi kedves testvéreinkkel: Barnabással és Pállal,

azokkal az emberekkel, akik fölálodozták életüket a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért.

Elküldjük tehát Júdást és Szilast, kik ugyanazt élőszóval is el fogják nektek mondani.

El lett ugyanis határozva a Szentlélek által és általunk, hogy nem rakunk rátok több terhet, mint ami szükséges, úgymint:

hogy tartózkodjatok a bálványáldozatoktól, vértől, megfojtotttól és paráznaságtól, melyektől ha megőrzitek magatokat, jót cselekesztek. Maradjatok egészségben!

Azok tehát elbocsáttatva, lementek Antiochiába, s miután a hitközséget összehívták, átadták a levelet.

Melyet midőn elolvastak, örültek a vigasztalásnak.

Júdás pedig és Szilas, kik magok is próféták voltak, sok beszéddel vigasztalták a testvéreket és megerősítették őket.

Miután pedig egy időt ott töltöttek, a testvérek békében elbocsátották őket azokhoz, akik őket küldöttek.

Szilas azonban jónak látta ott maradni; Júdás tehát egyedül ment vissza Jeruzsálembe.

Pál és Barnabás pedig Antiochiában maradtak, tanítva és hirdetve sok másokkal az Úr igéjét.

Néhány nap múlva azonban monda Pál Barnabásnak: Térjünk vissza és látogassuk meg a testvéreket mindazon városokban, melyekben az Úr igéjét hirdettük, hogyan vannak.

Barnabás pedig magával akarta vinni Jánost is, kit melléknéven Márkusnak hívtak.

Pál ellenben kérte őt, hogy azt, aki Pamfiliában elvált tőlük és nem ment velők a munkára, ne vigyék magokkal.

És így nézeteltérés támadt ugyannyira, hogy elváltak egymástól, és Barnabás magával vive Márkust, Ciprusba hajózott.

Pál pedig Szilast választva, elutazott, Isten kegyelmébe ajánlva a testvérektől.

Beutazta pedig Szíriát és Ciliciát, erősítve a hitközségeket és meghagyva nekik, hogy az apostolok és vének parancsait megtartsák.

Eljutott pedig Derbebe és Lisztrába. És íme, volt ott egy Timoteus nevű tanítvány, egy hivő zsidó asszonynak a fia, pogány atyától.

Erről a testvérek, kik Lisztrában és Ikoniumban voltak, jó bizonyosságot tettek.

Pál azt akarta, hogy ez kísérje őt; és fogván körülmetélte őt az ama helyeken levő zsidók miatt, mert mindnyájan tudták, hogy atyja pogány volt.

S midőn bejárták a városokat, átadták nekik megőrzés végett a határozatokat, melyeket a Jeruzsálembe egybegyűlt apostolok és vének hoztak.

És a hitközségek megerősödtek a hitben, és számban napról-napra gyarapodtak.

Mikor pedig Frigián és Galácia tartományán keresztül mentek, a Szentlélek megtiltotta nekik, hogy Ázsiában az Isten igéjét hirdessék.

Amint pedig Miziába értek, megkísérlették Bitiniába menni, de Jézus lelke nem engedte.

Miután pedig Miziát átutazták, lementek Troászba.

És Pálnak éjjel látomása volt. Egy macedóniai férfi állt előtte és könyörgött neki mondván: Jöjj át Macedóniába és segíts rajtunk!

Mihelyt pedig ez a látomása volt, azonnal igyekeztünk Macedóniába utazni, meg lévén győződve, hogy Isten hívott bennünket, nekik az evangéliumot hirdetni.

Elvitorlázva Troászból, egyenesen Szamotrákeba jutottunk és a következő napon Neápolisba.

Innen Filippibe, mely Macedónia ezen részének legelső gyarmat-városa. E városban néhány napot töltöttünk beszélgetve.

Szombatnapon pedig kimentünk a kapun kívül a folyó mellé, ahol úgy látszott, hogy imádkozni szoktak; és leülve szóltunk az asszonyokhoz, kik összegyülekeztek.

És egy bizonyos Lidia nevű istenfélő báborkereskedő asszony Teatira városából, hallgatott bennünket, kinek szívét az Úr megnyitotta, hogy figyeljen arra, amit Pál mond.

Mikor pedig háznépével együtt megkeresztelkedett, könyörgött és monda: Ha gondoljátok, hogy hű leszek az Úrhoz, térjete be házamba és maradiatok nálam. És unszolt bennünket.

Történt pedig, hogy mikor imádkozni mentünk egy szolgálóval találkoztunk, kiben jósló lélek lakott és jövendölésével gazdáinak nagy hasznot hajtott.

Ez követve Pált és minket, kiáltozta mondván: Ezek az emberek a magasságbeli Istennek szolgálói, kik nekünk az üdvösség útját hirdetik.

És ezt sok napon át tette. Mire Pál haragosan megfordult és monda a léleknek: Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle! És kiment még azon órában.

Mikor azonban gazdái látták, hogy nyereségük reménysége füstbe ment, megragadták Pált és Szilást és a törvényszékre vitték az előjárósághoz,

és a bírák elé állítva őt, mondák: Ezek az emberek fölforgatják városunkat, mivel zsidók;

és olyan életmódot hirdetnek, amelyet sem elfogadnunk, sem követnünk nem szabad, mivel mi rómaiak vagyunk.

És a nép összecődült ellenük, az előjáróság pedig letépetté ruháikat és megvesszőztette őket.

És miután véresre verték őket, börtönbe vetették, megparancsolva az őrnök, hogy jól vigyázzon rajok.

Ki miután ilyen parancsot kapott, a legbelső börtönbe vitte őket és lábaikat kalodába tette.

Éjfélkor pedig Pál és Szilas imádkozva dicsérték az Istent; és a rabok hallgatták őket.

Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgy hogy a börtönnek alapjai megrendültek. És egyszerre kinyílt minden ajtó és valamennyinek bilincsei leoldódtak.

Fölébredve erre a börtönőr, amint a börtön ajtait nyitva látta, kirántotta kardját és meg akarta magát ölni, mert azt hitte, hogy a rabok megszöktek.

Pál azonban fönhangon kiáltotta neki: Ne árts magadnak, mert mind itt vagyunk!

És világot kérve bement hozzájuk és reszketve borult Pálnak és Szilasnak lábaihoz;

és kivezetve őket, így szólt: Urak, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?

Azok pedig mondák neki: Higyj az Úr Jézusban és üdvözülni fogsz te és házad.

És hirdették neki az Úr igéjét mindazokkal együtt, kik házában voltak.

És az éj azon órájában magával vitte őket, megmosta sebeiket; és azonnal megkeresztelkedett ő és egész háza.

Miután pedig bevezette őket otthonába, megvendégelte őket és örvendezett egész háznépével, hivén az Istenben.

És mikor megvirradt, az előljárók törvényszolgákat küldöttek, mondván: Bocsásd el azokat az embereket!

Ekkor a börtönőr e szavakat jelentette Pálnak: Az előljárók azt izenték, hogy bocsássalak el benneteket; most tehát menjetek ki és távozzatok békében!

Pál azonban így szólt nekik: Miután bennünket római létünkre ítélet nélkül nyilvánosan megvesszőztettek és börtönbe vetettek, most titkon távolítanak el? Nem úgy van az, hanem jöjjenek

és magok dobjanak ki bennünket! A törvényszolgák jelentették e szavakat az előljáróknak. Mire azok amint meghallották, hogy rómaiak, megijedtek;

és hozzájuk menve, megkövették őket, és kivezetvén őket megkérték, hogy távozzanak a városból.

Miután pedig kijöttek a börtönből, betértek Lídiához, és meglátogatva a testvéreket, vigasztalták őket és elutaztak.

Miután pedig bejárták Amfipolist és Apollóniát, Tesszalonikába érkeztek, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt.

Pál tehát szokása szerint bement hozzájuk és három szombaton át beszélgetett velők az írásokról, magyarázva és fejtegetve nekik, hogy a Krisztusnak szenvednie kellett és föltámadnia halottaiból, és hogy: Ez a Jézus Krisztus, akit én nektek hirdetek.

És némelyek közülök hittek és csatlakoztak Pálhoz és Szilashoz, számos jámbor pogány is, és nem kevés előkelő nő.

A zsidók azonban megirigyelve a dolgot, magok mellé vettek bizonyos gonosz férfiakat a csőcselékből, s csoportba verődve fellázították a várost, és megtámadva Jázon házát, ki akarták őket hozni a nép elé.

Mivel pedig azokat nem találták, Jázont és néhány testvért hurcoltak a város előljárói elé, kiáltozva: Ezek azok, akik a várost fellázítják, ide is eljöttek,

és Jázon befogadta őket, pedig ezek mind a császár rendeletei ellen cselekesznek, mert azt mondják, hogy más a király, tudniillik Jézus.

Ezzel fölizgatták a népet és a város előljáróit, kik ezt hallották.

Miután azonban Jázon és a többiek kezekedtek értük, elbocsátották őket.

A testvérek pedig mindjárt azon éjjel útnak indították Pált és Szilast Beröába. Kik midőn odaértek, bementek a zsidózsinaagóába.

Ezek azonban nemesebbek voltak mint a Tesszaloniaiak; mert egész mohósággal fogadták az igét és naponkint kutatták az írásokat, hogy vajjon úgy van-e.

És sokan hittek közölök, tisztos pogány asszonyok is, és férfiak nem kevesen.

Amint azonban Tesszalonikában megtudták a zsidók, hogy Pál Beröában is hirdette az Isten igéjét, oda is elmentek és felizgatták, fellázították a tömeget.

Erre a testvérek Pált nyomban elbocsátották, hogy menjen egész a tengerig; Szilas és Timoteus pedig ott maradtak.

Akik pedig Pált kísérték, Athénig mentek vele; s miután Szilashoz és Timoteushoz izenetet kaptak tőle, hogy jöjjenek hozzá mihamarább, elutaztak.

Mialatt pedig Pál Athénben várta őket, felbuzdult benne a lélek a bálványozásba merült város láttára.

Vitatkozott tehát a zsinagóában a zsidókkal és istenfélőkkel, és a nyílt téren mindennap azokkal, akik jelen voltak.

Néhány epikureus és stoikus bölcselő vitába ereszkedett vele, míg némelyék azt mondák: Mit akar ez a szószátyár mondani? Mások pedig: Úgy látszik, hogy új istenségeket akar hirdetni - mivelhogy Jézust és a föltámadást hirdette nekik.

És körülfogva őt, bevezették az Areopágba, mondván: Hadd halljuk, mi az az új tanítás, melyet te hirdetsz?

Mert te holmi újdonságot hangoztatsz; akarjuk tehát tudni, hogy mi akar az lenni.

Az összes athéniek ugyanis, valamint az ott tartózkodó idegenek, semmit sem szeretnek jobban, mint újdonságot mondani, vagy hallani.

Pál tehát az areopág közepén állva, így szólt: Athéni Férfiak! Én minden tekintetben azt látom, hogy ti szinte túlságosan vallásosak vagytok.

Mert amint körüljártam és megnéztem bálványaitokat, találtam egy oltárt, melyre az volt írva: Az ismeretlen istennek. Amit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Isten, ki a világot és mindazt, ami benne van, teremtette, mivel ő az égnek és földnek Ura, nem kézzel épített templomokban lakik,

sem emberi kezek szolgálatára nem szorul, minthogy ő ad mindennek életet, leheletet és mindent.

És egyetlen egyből alkotta az egész emberi nemet, hogy az egész földet benépesítse, elrendezvén és meghatározván az időket és lakhelyeiknek határait,

hogy keressék az Istent, ha talán megérik és megtalálják, habár nincs messze egyikünkötől sem.

Mert benne élünk, mozgunk és vagyunk, miként egyik másik költők is mondta: Hiszen az ő ivadéka vagyunk.

Mivel tehát Isten ivadéka vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy az istenség hasonló az aranyhoz vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, művészi alkotáshoz, vagy emberi találmányhoz.

Miután pedig Isten e tudatlanság ideit elnézte, most azt hirdeti az embereknek, hogy mindannyian bűnbánatot tartsanak mindenütt,

azért, mert meghatározott egy napot, amelyen majd megítéli a világot igazságban azon férfiú által, akit erre kirendelt, és hitelesítette mindenki előtt az által, hogy feltámasztotta őt halottaiból.

Mikor pedig a holtak föltámadásáról hallottak, némelyek kinevették őt, míg némelyek azt mondták: Erről még egyszer meghallgatunk téged.

Ezzel Pál kiment közölük.

Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá és hitt; közöttük Dénes, az areopágnak egyik tagja, egy Damaris nevű asszony és mások velük.

Ezután elindulva Athénből, Korintusba ért,

hol egy pontusi származású, Aquila nevű zsidóval és ennek feleségével, Priscillával találkozott, ki nemrégiben érkezett Itáliából (minthogy Klaudius megparancsolta, hogy Rómából az összes zsidók távozzanak) és betért hozzájuk.

S mivel ugyanazon mestersége volt (tudniillik sátorcsináló), náluk maradt és dolgozott.

És beszélt a zsinagógában minden szombaton, közbe vetve az Úr Jézus nevét, és meggyőzte a zsidókat és görögöket.

Mikor pedig Szilas és Timoteus Macedóniából megérkeztek, Pál még buzgóbban hirdette az igét és bebizonyította a zsidóknak, hogy Jézus a Megváltó.

Mikor pedig azok ellene mondtak és szidalmazták őt, kirázta ruháit és azt mondta nekik: Lelketek rajta! én tiszta vagyok, ezentúl a pogányokhoz megyek.

És onnan elköltözve, egy istenfélő férfiúnak, Titus Justusnak házába szállt, kinek háza határos volt a zsinagógával.

Kriszpus pedig, a zsinagóga elöljárója, hitt az Úrban egész házával együtt; és a korintusiak közül sokan, akik hallgatták, hittek és megkeresztelkedtek.

Monda pedig az Úr éjjel látomásban Pálnak: Ne félj, hanem beszélj és ne hallgass!

Azért vagyok én veled és senki sem mer bántani, mert sok népem van nekem ebben a városban.

Ott maradt tehát egy évig és hat hónapig és hirdette náluk az Isten igéjét.

Mikor azonban Gallio volt helytartó Achájában, a zsidók közös akarattal Pál ellen támadtak és ítélszék elé vitték őt,

mondván: Ez törvényellenes istentiszteletre csábítja az embereket.

Mihelyt azonban Pál száját fölnyitotta, Gallio így szólt a zsidókhoz: Zsidó férfiak! ha csakugyan valami igazságtalanságról vagy bűntényről volna szó, méltán meghallgatnálak benneteket;

de ha szavakról és nevekről, vagy törvényeitekről vitatkoztok, magatok lássátok; én ezekben nem akarok bíró lenni.

És elutasította őket az ítélszék előtt.

Erre megragadták Szosztenezst, a zsinagóga elöljáróját, és megverték őt az ítélszék előtt, de Gallio mitsem törődött velük.

Pál pedig, miután még jó ideig ott maradt, elbúcsúzva a testvérektől, Szíriába hajózott, és vele Priscilla és Aquila; ki Kenchreában lenyíratta a haját, mert fogadása volt.

És Efezusba érkezett és ott elhagyta őket. Ő maga pedig bement a zsinagógába és vitatkozott a zsidókkal.

Mikor pedig azok kérték, hogy maradjon nálok hosszabb ideig, nem egyezett bele,

hanem elbúcsúzott és azt mondotta: Ha Isten akarja, majd visszatérek hozzátok, s elutazott Efezusból.

És midőn leért Cezareába, fölment, üdvözölte a hitközséget és leutazott Antiokiába.

S miután ott rövid időt töltött, bejárta sorban Galácia környékét és Frigiát és megerősítette az összes tanítványokat.

Egy Apolló nevű, alexandriai származású, ékesszóló és az írásokban jártas zsidó pedig Efezusba érkezett.

Ez oktatást nyert az Úr útján és buzgó lélekkel beszélt és szorgalmasan tanította, ami Jézusra vonatkozik, habár csak János keresztségéről volt tudomása.

Ez kezdett bátran föllépni a zsinagógában. Mikor Priscilla és Aquila hallották, magokhoz vették őt és behatóbban megmagyarázták neki az Úr útját.

Mikor pedig Achájába akart menni, a felbuzdított testvérek írtak a tanítványoknak, hogy fogadják őt. És midőn odaért, sokat használt azoknak, kik hittek,

mert hatalmasan megcáfolta a zsidókat a nyilvánosság előtt, kimutatván az írásokból, hogy Jézus a Megváltó.

Történt pedig mikor Apolló Korintusban volt, hogy Pál beutazva a felső tartományokat, Efezusba jött és ott talált néhány tanítványt,

kiknek monda: Elnyertétek-e a Szentlelket, mióta hívők lettetek? Azok pedig mondták neki: Sőt még azt sem hallottuk, hogy van-e Szentlélek.

Ő pedig monda: Mire vagytok tehát megkeresztelve? Felelék: János keresztségére.

Mire Pál monda: János a bűnbánat keresztségével keresztelte a népet, azt mondván, hogy higgyenek abban, aki majd ő utána jó, vagyis Jézusban.

Ennek hallatára megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében.

És midőn Pál rajok tette kezeit, leszállóit rajok a Szentlélek, és nyelveken beszéltek és jövendöltek.

Voltak pedig mindössze tizenketten.

Erre bement a zsinagógába és bátorsággal szónokolt három hónapon át az Isten országáról, oktatta és buzdította.

Mivel pedig néhányan megátalkodtak és nem hittek, és a nép előtt az Úr útját rágalmazták, elvált tőlük és elválasztotta a tanítványokat is, és naponkint előadást tartott egy bizonyos Tirannusnak iskolájában.

Ez pedig két esztendőn át történt, úgy hogy mindazok, kik Ázsiában laknak, meghallották az Úr igéjét, zsidók és pogányok.

Nem közönséges csodákat is művelt Isten Pál keze által,

úgy hogy még a betegek is elvitték az ő testéről a kendőket és kötényeket, és a betegségek megszűntek tőlük és a gonosz lelkek kimentek.

Erre némely körüljáró zsidó lélekűzők is megpróbálták az Úr Jézus nevét segítségül hívni olyanok fölött, akikben gonosz lelkek laktak, mondván: Parancsolok nektek Jézus által, akit Pál hirdet.

Ilyenek voltak egy Skévas nevű zsidó főpapnak hét fia, akik ezt tették.

A gonosz lélek azonban így felelt nekik: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de kik vagytok ti?

És az ember, akiben a gonosz lélek volt, rajok rohant, kettőjüket leteperte és erőt vett rajtok, úgy hogy mezítelen és megsebezve menekültek abból a házból.

Ezt aztán megtudták az összes zsidók és pogányok, kik Efezusban laktak, és félelem fogta el mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézus nevét.

És a hívők sokan jöttek és megvallottak és elbeszélték tetteiket.

Sokan pedig, akik babonáságot követtek, összehordták könyveiket és mindeneknek szemeláttára elégették. S mikor azoknak értékét felbecsülték, úgy találták, hogy az ötvenezer dénárba rúgott.

Ily hatalmasan növekedett és erősödött az Isten igéje.

Ennek megtörténtével Pál elhatározta lélekben, hogy átvonulva Macedónián és Acháján, Jeruzsálembe megy, és így szólt: Ha egyszer ott leszek, Rómát is kell látnom.

Erre két munkatársát, Timoteust és Erasztust, elküldötte Macedóniába, maga pedig egyelőre Ázsiában maradt.

Akkoriban nem csekély háborodás támadt az Úr útja miatt.

Egy Demetrius nevű ötvös ugyanis, ki ezüstművekből Diána-templomocskákat készített, és a művészeknek nem csekély keresetet biztosított.

Összehívta tehát ezeket és az effajta mesterembereket és így szólt hozzájuk: Emberek! Tudjátok, hogy nekünk ebből a mesterségből van keresetünk.

És látjátok és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efezusban, hanem majd egész Ázsiában sok népet lebeszél és eltérít, azt mondván, hogy nem istenek azok, amelyek kézzel készülnek.

De nemcsak ez a keresetág van kitéve annak, hogy értékét veszti, hanem a nagy Diána templomát is semmibe fogják venni, sőt lerontják kicsinyenkint tekintélyét, melyet egész Ázsia és a földkerekség tisztel.

Ennek hallatára megharagudtak és főnhangon kiabálták: Nagy az efezusiak Dianája!

És az egész város fölháborodott és közös akarattal megrohanták a színekört és elhurcolták a macedóniai Gájust és Aristárkot, Pál társait.

Pál ekkor a nép közé akart menni, de a tanítványok nem engedték.

Néhány ázsiai előkelő jóbarátja is elküldött hozzá és kérték, hogy meg ne jelenjék a színekörben.

Ott ugyanis egyik ezt, másik azt kiabálta, mert a gyülekezet meg volt zavarodva, és sokan azt sem tudták mivégre gyűltek össze.

Ekkor a tömegből előkerítették Sándort, kit a zsidók előre toltak. Sándor pedig kezével csendre intve, föl akarta a népet világosítani.

De mikor fölismerték, hogy zsidó, egyhangon kiabálták mindannyian majdnem két órán keresztül: Nagy az efezusiak Dianája!

És mikor a jegyző a tömeget lecsendesítette, így szólt: Efezusi Férfiak! Ki az az ember, aki ne tudná, hogy Efezus városa a nagy Dianának, Jupiter magzatának, tisztelője?

Mivel tehát éhez kétség nem fér, legyetek nyugodtan és ne , tegyetek semmit meggondolatlanul.

Idehoztátok ugyanis ezeket az embereket, akik a ti istennőtöket sem meg nem gyalázták, sem nem káromolták.

Ha tehát Demetriusnak és művésztársainak van valaki ellen panasza, vannak törvényszékek és helytartók, vádolják be egymást.

Ha pedig más keresnivalótok van, törvényes gyülekezetben el lehet intézni.

Mert ki vagyunk téve annak a veszélynek, hogy a mai zendülés miatt felelősségre vonnak bennünket, holott nincs senki, akire rábizonyíthatnók, hogy a zenebonának okozója volt. És ezzel feloszlatta a gyülekezetet.

Összevont szöveg

Miután pedig a zavargás megszűnt, Pál magához hívta a tanítványokat, és intelmeket adva nekik, elbúcsúzott tőlük és elindult, hogy Macedóniába menjen.

Mikor pedig azokat a részeket bejárta és őket sok beszédben buzdította, Görögországba érkezett.

Miután ott három hónapot töltött, amint éppen Szíriába akart hajózni, a zsidók cselet vetettek neki, miéértis azt határozta, hogy Macedónjában át tér vissza.

Elkísérték pedig őt Szopater, a beröai Pirrus fia, a tesszaloniaiak közül pedig Arisztark Szekundus és a derbei Gájus és Timoteus; Ázsiából pedig Tichikus és Trofimus.

Ezek előre mentek és megvártak bennünket Troászban.

Mi pedig a kovásztalan kenyerek napja után elindultunk hajón Filippiből és öt nap alatt értünk hozzájuk Troászba, hol hét napig tartózkodtunk.

Mikor pedig a hét első napján összegyűltünk a kenyértörésre, Pál beszélgetésbe ereszkedett velőik, s miután másnap el akart utazni, egész éjfélig folytatta a beszélgetést.

Az étteremben pedig, ahol összegyülekeztünk, számos lámpa volt.

Egy Eutichius nevű ifjú pedig, ki az ablakban ült, Pál hosszas beszéde alatt mély álomba merült és az álmától elnyomva, leesett a harmadik emeletről és halva szedték össze.

Pál erre lement hozzá, föléje hajolt és átölelve őt, így szólt: Ne aggódjatok, még benne van a lelke.

Erre fölment, megtörte a kenyeret és evett, azután még virradatig kibeszélte magát, s elutazott.

Az ifjút pedig élve vezették elő, amin nem kevéssé megvigasztalódtak.

Mi pedig hajóra szállva, Asszosba eveztünk, hogy ott Pált felvegyük, mert úgy rendelte el, míg ő szárazföldön akart oda utazni.

Mikor pedig Asszosban találkoztunk vele, felvettük őt és Mitilenebe mentünk.

Innen elhajózva, másnap Chios elé értünk, harmadnap Szamosnál kötöttünk ki, a rákövetkező nap pedig Miletusba érkeztünk.

Pálnak ugyanis az volt a szándéka, hogy Efezust kikerüli, hogy ne kelljen Ázsiában késnie, mert sietett, hogy a pünkösdi ünnepeket, ha csak lehetséges, Jeruzsálemben tölthesse.

Miletusból tehát követet küldve Efezusba, magához hívatta a hitközség véneit.

Midőn ezek eljöttek hozzá és együtt voltak, így szólt nekik: Ti tudjátok az első naptól kezdve, amióta Ázsiába jöttem, hogy hogyan viselkedtem az egész időn át,

szolgálva az Úrnak teljes alázatosságban, könnyek és viszontagságok között, melyeket nekem a zsidók agyarkodásai okoztak;

hogy semmit el nem mulasztottam, ami üdvös lehetett, anélkül hogy ne hirdettem és ne tanítottalak volna rá benneteket nyilvánosan és házról-házra,

bizonyítva zsidók és pogányok előtt szükséges voltát az istenhez térésnek és a hitnek a mi Urunk Jézus Krisztusban.

És most íme, elfogult lélekkel Jeruzsálembé megyek, nem tudva, hogy ott mi történik velem, csak azt, hogy a Szentlélek városról városra értésemre adja és azt mondja, hogy Jeruzsálemben bilincsek és szenvedések várnak rám.

De mindezekről mitsem félek, sem életemet magamnál többre nem becsülöm, csak betölthessem pályafutásomat és az ige szolgálatát, melyet az Úr Jézustól nyertem, hogy bizonyítást tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

És most íme tudom, hogy ti többé mind nem látjátok az én orcámat, akik között az Isten országát hirdetve jártam.

Miértis bizonyítom előttetek a mai napon, hogy tiszta : vagyok valamennyinek véréből.

Mert nem vonakodtam tudomástokra hozni Istennek minden tervét.

Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek püspökké rendelt benneteket, hogy az Isten egyházát kormányozzátok, melyet vére árán szerzett.

Én tudom, hogy elmenetelem után ragadozó farkasok törnek be közétek, nem kímélve a nyáját.

És magatok közül is támadnak férfiak, kik fonákságokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják.

Azért vigyázzatok és jusson eszetekbe, hogy három éven át éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatások közt inteni mindegyiketeket.

És most Istennek ajánllak benneteket és az ő malasztja igéjének, ki hatalmas arra, hogy felépítsen és örökséget adjon nektek az összes megszenteltek között.

Senkinek ezüstjét és aranyát vagy ruháját nem kívántam, amint

magatok tudjátok; mert amire szükségem volt nekem és a velem levőknek, arról gondoskodtak ezek az én kezeim.

Mindenben megmutattam nektek, hogy így munkálkodva segíteni kell az erőtleneket és megemlékezni az Úr Jézus igéjéről, mert ő maga mondotta: Boldogabb dolog adni, mint kapni.

És miután ezt mondotta, térdre borulva imádkozott mindnyájokkal.

Erre valamennyien nagy sírásra fakadtak és nyakába borulva Pálnak, csókolgatták őt,

leginkább sajnálkozva azon a szaván, amelyet mondott, hogy többé nem látják orcáját. És elkísérték őt a hajóhoz.

Miután pedig megtörtént, hogy elválva tőlük, elvitorláztunk, egyenes irányban Kosba értünk, másnap Rhodusba és onnan Patarába.

S mivel olyan hajót találtunk, amely átevezett Feniciába, fölszálltunk és elvitorláztunk.

Mikor pedig Ciprusnak látóhatárába jutottunk, azt balra hagyva, Szíriába evezünk és Tirusba értünk, mert a hajó ott akarta kirakni a terhet.

Mivel azonban tanítványokkal találkoztunk, ott maradtunk hét nap. Ezek a Lélek által azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.

Ama napok elteltével elindultunk és tovább mentünk, miközben mindannyian kikísértek bennünket feleségeikkel és gyermekeikkel egész a városon kívül, és letérdelve a parton, imádkoztak.

És miután egymástól elbúcsúztunk, fölszálltunk a hajóra, ők pedig hazatértek.

Mi pedig befejezve a hajózást, lementünk Tirusból Ptolemaisba és miután a testvéreket üdvözöltük, egy nap náluk maradtunk.

Másnap pedig elindulva, Cezareába érkeztünk, hol Fülöp evangélista házába mentünk, ki egy volt a hét közül, és nála maradtunk.

Ennek pedig négy szűz leánya volt, kik jövendöltek.

És miután néhány napig ott tartózkodtunk, odajött egy Agabus nevű próféta Judeából.

Ez midőn hozzánk jött, fogta Pálnak az övét és megkötözve kezeit és lábait, így szólt: Ezt mondja a Szentlélek: Azt a férfiút, akié ez az öv, így fogják megkötözni Jeruzsálemben a zsidók, és átadni a pogányok kezeibe.

Midőn ezt hallottuk, kértük őt mi és az odavalók, hogy ne menjen föl Jeruzsálembe.

Mire Pál felelé és monda: Minek sírtok és szomorítjátok szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.

S miután le nem beszélhattük, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úr akarata!

Ama napok után pedig felkészültünk és felmentünk Jeruzsálembe.

Velünk jöttek pedig a tanítványok közül is Cezareából, magokkal hozva egy bizonyos ciprusi származású Mnazot, egy régi tanítványt, akinél meg akartunk szállni.

És midőn Jeruzsálembe értünk, a testvérek szívesen fogadtak bennünket.

Másnap pedig Pál eljött velünk Jakabhoz, hol az idősebbek mind összegyülekeztek.

Miután ezeket üdvözölte, részletesen elmondotta, hogy mit műveit Isten a pogányok között az ő szolgálata által.

Azok pedig, miután végig hallgatták, magasztalták Istent és mondák neki: Látod testvér, hány ezren vannak a zsidók között, akik hívőkké lettek, holott mindannyian buzgólkodnak a törvényért.

Terólad azonban azt hallották, hogy a Mózesből való eltérésre tanítod azokat a zsidókat, kik a pogányok között élnek, azt mondván, hogy nem tartoznak gyermekeiket körülmetélni, sem a szokás szerint élni.

Hogy áll tehát a dolog? A nép minden esetre összesereglik, mert meghallják, hogy megérkezted.

Azt tedd tehát, amit mi neked mondunk: Van itt négy ember, akiknek fogadásuk van.

Vedd ezeket magad mellé, szenteltesd meg magadat velük és fizess meg értük, hogy lenyiressék hajukat, mire mindnyájan be fogják látni, hogy amit rólad hallottak, hamis, sőt hogy magad is megtartod a törvényt.

Ami - pedig a pogányságból megtérteket illeti, megírtuk nekik, amit határoztunk, hogy tartózkodjanak a bálványáldozatoktól, a vértől, a megfojtotttól és a paráznaságtól.

Akkor Pál maga mellé vevén amaz embereket, s miután másnap megtisztult velőik, bement a templomba és értésükre adta, hogy a tisztulás napjai akkor telnek le, mikor az áldozat mindegyikeikért be lesz mutatva.

Mikor pedig a hét nap letelt, amint az Ázsiából jött zsidók meglátták őt a templomban, fölizgatták az egész népet és rávetették kezeiket azt kiáltozva:

Izraeliták, segítsetek! ez az az ember, aki a nép, a törvény és ezen hely ellen mindenkit és mindenütt tanít, sőt hozzá még a pogányokat is bevezette a templomba és megfertőztette ezt a szent helyet.

Vele látták ugyanis az efezusi Trofimust a városban és azt hitték, hogy Pál bevitte őt magával a templomba.

Így aztán az egész város felzendült és népcsődület támadt. És megragadva Pált, kihurcolták a templomból és rögtön bezárták az ajtókat.

Mivel pedig meg akarták ölni, hírül vitték a katonai parancsnoknak, hogy egész Jeruzsálem föllázad.

Ez azonnal katonákat és tiszteket vett maga mellé és lesietett hozzájuk. Kik midőn a parancsnokot és a katonákat meglátták, megszűntek Pált verni.

Erre a parancsnok odament, megkötöztette két láncsal és megkérdezte hogy kicsoda és mit vétett.

A tömeg azonban összevissza kiabált. S mivel a lármában nem érthette meg a valót, elvezettette őt a táborba.

És mikor a lépcsőhöz ért, történt, hogy a nép erőszakoskodása miatt a katonák vitték.

Mert a népsokaság tolongott és kiabálta: El vele!

És amint Pált be akarták vinni a várba, mondja a parancsnoknak: Szabad neked valamit mondanom: Ki felelé: Tudsz görögül?

Nemde te vagy az az egyiptomi, aki nemrégiben lázadást szítottál és négyezer zsványt kivittél a pusztába?

Pál azonban monda neki: Én tarzusi származású zsidó vagyok, Cilicia egyik nem kevésbé nevezetes városának polgára. De kérlek, engedd meg nekem, hogy szólhassak a néphez.

És mikor megengedte, Pál megállva a lépcsőkön, intett kezével a népnek, és miután nagy csendesség lett, így szólítja meg őket héber nyelven:

Férfiak, Testvérek és Atyák! Hallgassátok meg, miként igazolom magamat előttetek!

Amint pedig hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek.

És monda: Én zsidó vagyok, ki a ciliciai Tarsusban születtem, ebben a városban pedig nevelkedtem, Gamáriel lábainál az atyai törvény szigora szerint oktattva, a törvénynek buzgó követője voltam, aminők ti is vagytok ma mindnyájan.

És én ezen az utón jártam mindhalálig, megkötözve és börtönbe vetve férfiakat és nőket, miként ezt a főpap is bizonyítja és az összes vének, akiktől levelet kaptam és elmentem a testvérekhez Damaszkusba, hogy onnan a foglyokat Jeruzsálembé hozzam büntetés végett.

Történt azonban, hogy amint mentem és Damaszkushoz közeledtem, dél tájban hirtelen nagy világosság vett körül az égből

és leesve a földre, szózatot hallottam, mely azt mondotta nekem: Saul, Saul, miért üldözesz engem?

Mire én felelém: Ki vagy Uram? És monda nekem: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldöszes.

És akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de annak szavát, aki velem beszélt, nem hallották.

És mondám: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nekem: Kelj föl, menj Damaszkusba, és ott majd megmondják mindazt, amit cselekedned kell.

S mivel a világosság fényétől nem láttam, kísérei által kézenfogva vezetve értem Damaszkusba.

Egy bizonyos Ananiás pedig, egy törvénytisztelő férfiú, kiről bizonyosságot tesznek az összes ottlakó zsidók,

hozzám jött és elejbém állva így szólt hozzám: Saul testvér nézz rám! És én azonnal reá néztem.

Ő pedig monda: A mi atyáink Istene előre kiválasztott téged, hogy megismerjed az ő akaratját és meglásd az igazat és halljad szájából az ő szavát,

mert tanúja leszel minden ember előtt arra nézve, amit láttál és hallottál.

És most mit késelek? Kelj fel, keresztelkedjél meg és mosd le bűneidet, segítségül híva az ő nevét.

Történt pedig, hogy mikor Jeruzsálembé visszatértem és a templomban imádkoztam, hogy lélekben elragadtattam,

és láttam őt, amint azt mondotta nekem: Siess és távozzál gyorsan Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a te bizonyosságodat felőlem.

És én mondám: Uram, ők tudják, hogy börtönbe vetettem és megvesszőztem a zsinagógákban azokat, kik tebenned hittek;

és mikor Istvánnak, a te tanúdnak vérére ontották, én jelen voltam és beleőríztem az ő gyilkosainak ruháit,

És mondá nekem: Menj, mert én téged a pogányok közé küldlek messzire!

Ezen szóig meghallgatták őt, de erre fölemelték szavokat és kiáltozták: Pusztuljon a földről az ilyen, mert nem méltó arra, hogy éljen!

Mivel pedig azok kiabáltak és ledobálva ruháikat, port szórtak a levegőbe,

a parancsnok meghagyta, hogy vezessék be őt a várba, ostorozzák és kínozzák meg, hogy megtudja mi okból kiabálnak annyira ellene.

És mikor megkötözték őt szíjakkal, monda Pál a mellette álló századosnak: Szabad nektek egy római polgárt elítélés nélkül megostoroztatni?

Amint a százados ezt hallotta, bement a parancsnokhoz és jelentette neki, mondván: Mit fogsz tenni? Ez az ember római polgár.

Erre odament hozzá a parancsnok és monda neki: Mondd meg nekem római vagy-e? Ő pedig felelé: Igen.

És viszonzá a parancsnok: Én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot. Mire Pál felelé: Én pedig már születésemtől fogva az vagyok.

Ekkor akik őt kínozni akarták, rögtön eltávoztak. A parancsnok is megijedt, mikor megtudta, hogy római polgár, mivelhogy megkötöztette őt.

Másnap tehát hogy részletesen megtudhassa miért vádolják őt a zsidók, feloldozta őt és összehívatta a papokat és az egész főtanácsot, és elővezettetve Pált, közéjük állította.

Pál pedig végigtekintve a gyülekezeten, monda: Én teljes jó lelkiismerettel jártam az Isten előtt e mai napig.

Ananiás főpap erre megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssenek a szájára.

Mire Pál így szólt hozzá: Megver az Isten, te fehéritett fal! Te azért ülsz itt, hogy fölöttem a törvény szerint ítélezzél, és te a törvény ellenére üttetsz engem?

Az ott állók pedig mondák: Te az Isten főpapját átkozod?

Mire Pál felelé: Nem tudtam, testvérek, hogy ő a főpap. Mert írva van: A te néped előljáróját ne átkozd!

Miután pedig Pál tudta, hogy egyik részük szadduceus, a másik farizeus, fölkiáltott a főtanácsban: Testvérek! én farizeus vagyok, farizeusok fia, s a holtak reménysége és föltámadása miatt Ítéltetem.

És amint ezt mondotta, egyenetlenség támadt a farizeusok és szadduceusok között, és a gyülekezet föloszlott.

A szadduceusok ugyanis azt mondják, hogy nincsen föltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok pedig mindakettőt állítják.

Erre nagy láрма támadt. És a farizeusok közül néhányan fölállottak és vitatkoztak, mondván: Semmi rosszat nem találtunk ebben az emberben; hátha valami Lélek vagy angyal szólt hozzá!

Mivel pedig nagy perlekedés támadt, a parancsnok attól félve, hogy Pált szétszaggatják, megparancsolta, hogy jöjjenek le katonák, ragadják ki őt közülök és kísérik a várba.

A következő éjjel pedig megjelent neki az Úr és monda: Légy állhatatos! Mert amint bizonysgot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell bizonysgot tenned Rómában is.

Mikor pedig megvirradt, összegyűltek néhányan a zsidók közül és megfogadták, hogy addig sem nem esznek, sem nem isznak, míg Pált meg nem ölik.

Voltak pedig több mint negyvenen férfiak, akik ezt az összeesküvést tették.

Ezek elmentek a főpapokhoz és vénekhez és mondák: Esküvel fogadtuk, hogy addig semmit magunkhoz nem veszünk, míg Pált meg nem öljük.

Most tehát a főtanáccsal együtt tudassátok a parancsnokkal, hogy vezettesse őt elétek, mintha valamit bizonyosabban meg akarnátok tőle tudni. Mi pedig mielőtt ide érne, készek vagyunk őt megölni.

Mikor azonban Pál nővérének a fia a tervet meghallotta, elment be a várba és közölte Pállal.

Erre Pál magához szólította a századosok egyikét és monda: Vezesd el ezt az ifjút a parancsnokhoz, mert valami mondanivalója van neki!

Az pedig fogta őt és elvezette a parancsnokhoz és monda: A fogoly Pál megkért engem, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mivel valami beszélője van veled.

A parancsnok erre megfogta a kezét, elment vele félre és kérdezé őt: Mi az, amit nekem jelenteni akarsz?

Az pedig monda: A zsidók összebeszéltek, hogy megkérnek, vezettesd holnap Pált a főtanács elé, mintha valamit bizonyosabban meg akarnának tőle tudakolni.

Azonban ne higj nekik, mert több mint negyvenen közülök leselkednek rá, akik összeesküdtek, hogy addig se nem esznek, se nem isznak, míg őt meg nem ölik; és most készen állnak és várják a te válaszodat.

Erre a parancsnok elbocsátotta az ifjút, meghagyván neki, hogy senkinek arról ne szóljon, hogy ezt ővele tudatta.

És behivatott két századost és „ monda nekik: Szereljete fel kétszáz katonát, hetven lovast és hetven lándzsást, hogy Cezareába menjenek éjjeli három óra után;

és tartsatok készen barmokat, hogy felültetve Pált, sértetlenül vihessék Félix helytartóhoz.

Mert attól tartott, hogy a zsidók hatalmukba ejtik és megölik őt, ő maga pedig gyanúba esik, mintha pénzt akart volna szerezni.

És levelet irt a következő tartalommal: Klaudius Lyzias a jeles helytartónak, Felixnek, üdvöt kivan.

Ezt a férfiút, kit a zsidók elfogtak és majdnem megöltek, odasielve a sereggel, kiragadtam, miután megtudtam, hogy római.

És hogy megtudjam az okot, amiről őt vádolták, főtanácsuk elé vitettem.

Ekkor úgy találtam, hogy az ő törvényük vitás kérdései miatt vádolják őt, de semmi olyan bűne nincs, amiért halált vagy fogságot érdemelne.

S miután értesültem a cselről, melyet ellene vetettek, elküldöttem őt te hozzád, értésökre adva a vádlóknak is, hogy vigyék az ügyet teeled. Jó egészséget!

A katonák tehát a nekik adott parancs szerint fogták Pált és elvitték éjjel Antipatrisba.

És másnap tovább küldve vele a lovasokat, visszatértek a vártáborba.

Azok pedig midőn Cezareába értek és átadták a helytartónak a levelet, eléje állították Pált is.

Miután pedig elolvasta és megkérdezte, hogy melyik tartományból való, s megtudta, hogy Ciliciából, majd meghallgatlak - úgymond - ha vádlói megérkeznek. És megparancsolta, hogy Heródes tanácsházában helyezték őrizet alá.

Öt nap múlva pedig Ananiás főpap néhány idősebbel és bizonyos Tertullus nevű ügyvéddel elutazott és jelentkeztek a helytartónál Pál ellen.

És miután Pált megidézték, kezdé őt Tertullus vádolni, mondván: Hogy veled szép békében megvagyunk és hogy gondosságod által sok mindenben javítasz,

azt mindenkor és mindenütt elismerjük, derék Félix, és teljes köszönettel fogadjuk.

De hogy tovább föl ne tartsalak, kérlek, hallgass meg minket röviden a te kegyesség szerint.

Találtuk ezt a veszedelmes embert, ki az összes zsidók között lázadást szít az egész világon és feje a Nazarénusok pártos felekezetének,

ki a templomot is meg akarta fertőztetni, s akit emiatt el is fogtunk és törvényünk szerint akartunk megítélni.

De odajött Lyzias parancsnok, nagy erővel kiragadta őt kezeink közül,

és azt parancsolta, hogy vádlói jöjjenek tehozzád. Ötöle bírói úton tudomást szerezhetsz mindarról, amiről mi őt vádoljuk.

Hozzájárultak a zsidók is, állítván hogy úgy van.

Pál pedig, (miután a helytartó intett neki, hogy beszéljen,) így felelt: Tudván, hogy hosszú évek óta bírāja vagy e nemzetnek, jó lélekkel felelek magamért.

Mert tudomást szerezhetsz arról, hogy nincs több mint tizenkét napja, hogy feljöttem Jeruzsálembe imádkozni.

És sem a templomban nem találtak engem, hogy valakivel vitakoztam, vagy lázadást szítottam volna a nép között, sem a zsinagógákban,

sem a városban, sem azt be nem tudják neked bizonyítani, amiről most engem vádolnak.

Azt azonban megvallom neked, hogy azon tanítás szerint, melyet ők eretnokségnek mondanak, úgy szolgállok az én Atyámnak és Istenemnek, hogy mindent hiszek, ami a törvényben és prófétákban írva van,

remélve Istentől, amit magok is várnak, az igazaknak és gonoszoknak jövődő föltámadását.

Azért iparkodom magam is lelkiismeretemet Isten és emberek előtt mindenkor feddhetetlenül meg őrizni.

Több év után pedig eljöttem; hogy népemnek alamizsnát hozzak, áldozzak és fogadást teljesítsek.

Ezenközben találtak engem a templomban megtisztulva, nem csőcselékkel, sem nem lázadással, és pedig néhány Ázsiából jött zsidó; akiknek magoknak kellett volna előttem megjelenni és vádat emelni, ha valami panaszkodás volt ellenem.

Vagy mondják meg ezek magok, ha találtak-e bennem valami bűnt, mikor a főtanács előtt álltam, hacsak azt az egy szót nem, amit közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása miatt ítélték ma engem.

Félix pedig, miután az ügyet jól ismerte, máskorra halasztotta őket mondván: Majd ha Lyziás parancsnok lejön, meghallgatlak benneteket.

A századosnak pedig meghagyta, hogy viselje gondját és hagyjon neki békét, sem övéi közül senkinek meg ne tiltsa, hogy szolgálatára legyen.

Néhány nap múlva pedig eljött Félix feleségével, Druzillával, ki zsidó nő volt, előhívatta Pált és hallgatta tőle a Jézus Krisztusban való hitet.

Mikor pedig az az igazságról, tisztaságról és jövődő ítéletről tárgyalt, Félix megfélemledve felelé: Egyelőre elmehetsz! Majd alkalomadtán hivatlak.

Azt is remélte egyúttal, hogy Pál majd pénzt ad neki, amiért gyakorta hívatta őt és beszélgetett vele.

Két év elteltével pedig Porcius Fesztus lett Félix utóda. Félix pedig kedveskedni akarván a zsidóknak, Pált fogva hagyta.

Fesztus pedig amint megérkezett a tartományba, Cezareából fölment Jeruzsálembe.

Ekkor elmentek hozzá a főpapok és a zsidók előkelőbbjei Pál ellen és kérték őt,

sőt kedvezményképen követelték őellene, hogy hozassa őt Jeruzsálembe, azon törve fejüket, hogy útközben megölik őt.

De Fesztus azt felelte, hogy Pál Cezareában van őrizet alatt, ő maga pedig mihamarább elutazik.

Akik tehát (úgymond) meg vannak közöleték hatalmazva, jöjjenek le velem, és ha bűnös az az ember, vádolják őt.

Ezután nem maradva náluk tovább, mint nyolc vagy tíz napig, lement Cezareába és másnap törvényt ült és előhozatta Pált.

Kit midőn elővezettek, körülállták őt a Jeruzsálemből lejött zsidók, számos és súlyos vádakat hozva fel ellene, amelyeket nem tudtak bizonyítani,

míg Pál így igazolta magát: Sem a zsidók törvénye, sem a templom, sem a császár ellen nem vétettem semmit.

Fesztus azonban kedveskedni akarván a zsidóknak, felelé Pálnak és monda: Akarsz-e fölmenni Jeruzsálembé, hogy ott ítélkezzem fölötted ezen dolgokban?

Mire Pál viszonzá: A császár ítélőszéke előtt állok, itt kell fölöttem dönteni; a zsidókat nem bántottam, amint te igen jól tudod.

Mert ha ártottam, vagy olyasmit tettem, amiért halált érdelek, nem vonakodom meghalni; ha pedig semmi sem igaz abból, amivel ezek engem vádolnak, senki sem adhat engem kezökbe. A császárhoz fölebbezek.

Erre Fesztus értekezett a tanáccsal és így felelt: A császárhoz fellebbeztél? A császárhoz még.

És néhány nap elmúltával Agrippa király és Berenike lejöttek Cezareába Fesztus üdvözlésére.

S miután több napig ott időztek, Fesztus említést tett a királynak Pálról, mondván: Fesztus egy férfit hagyott itt fogva,

aki miatt mikor Jeruzsálemben voltam, a főpapok és a zsidók vénei hozzám jöttek és elítélését követelték.

Mire én így feleltem nekik: A rómaiaknak nem szokása valakit elítélni, mielőtt a vádlottat vádlóival nem szembesítették és védekezésének helyet nem adtak, hogy magát tisztázhassa.

Mikor erre haladék nélkül itt összegyűltek, másnap törvényt ülve, elővezettettem az embert.

De mikor a vádlók előálltak, semmi olyast nem hoztak fel ellene, amiből én rosszat gyaníthattam volna,

hanem holmi vitás kérdéseket vetettek fel az ő babonájukról és egy bizonyos Jézusról, aki meghalt, kiről Pál azt állította, hogy él.

Én pedig e kérdés miatt zavarba jővén, azt mondtam, hogy nem akarna-e Jeruzsálembé menni és ott megítéltetni.

Mivel azonban Pál fölebbezett, hogy tartassák fogva a Fönség döntéséig, megparancsoltam, hogy tartsák fogva, míg majd elküldöm a császárhoz.

Agrippa erre monda Fesztusnak: Magam is szeretném hallani ezt az embert. Holnap - úgymond - meghallhatod.

Mikor pedig másnap Agrippa Berenikével együtt nagy pompával megérkezett, és a tisztekkel és a város főembereivel bementek a tárgyaló terembe, Fesztus parancsára elővezették Pált.

És Fesztus monda: Agrippa király és mindnyájan férfiak, kik velünk együtt vagytok, látjátok ezt, aki miatt Jeruzsálemben a zsidók egész tömege hozzám fordult, követelve és kiabálva, hogy nem szabad tovább élnie.

Én pedig úgy találtam, hogy nem követett el semmi halálra méltót. De mivel ő maga a fönséghez fölebbezett, úgy ítéltém, hogy oda küldöm.

Hogy mi bizonyosat írjak róla uramnak, nem tudom. Ennélfogva ti elétek hoztam őt, és főkép te eléd, Agrippa király, hogy kikérdezd őt, legyen mit írnom.

Mert helytelennek látom egy foglyot valakihez küldeni és az ellene emelt vádakát meg nem jelölni.

Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedem, hogy saját érdekedben beszélj.

Ekkor Pál kinyújtva kezét, így kezdett védekezni: Boldog vagyok, Agrippa király, hogy mindaz ellen, amiről engem a zsidók vádolnak, ma teelőtted védekezhetek,

főkép mivel te ismered úgy a zsidóknál dívó összes szokásokat, mint a vitás kérdéseket; azért kérlek, hallgass meg türelemmel.

Ugyanis ifjúkoromat, melyet kezdettől fogva népem között Jeruzsálemben töltöttem, ismerik az összes zsidók.

Mert (ha az igazat meg akarják vallani) kezdettől fogva tudják, hogy a mi vallásunk legszigorúbb felekezete szerint, mint farizeus éltem.

És most abba az ígéletbe vetett reménység miatt állok ítélőszék előtt, melyet Isten atyáinknak tett; melyet a mi tizenkét törzsünk éjjel nappal neki szolgálva, elérni remél. Ezen reménység miatt vádolnak engem a zsidók, oh király!

Mi hihetlent találtok ti abban, ha Isten a halottakat föltámasztja?

Én is azt hittem, hogy a názáreti Jézus nevével sokat kell ellenkeznem.

Ezt meg is tettem Jeruzsálemben, és a szentek közül sokakat én zártam, börtönbe, miután erre a főpapoktól meghatalmazást nyertem; és midőn megölték őket, hozzájárultam szavazatommal.

És zsinagógáról zsinagógára járva, sokszor büntettem őket és átkokra fakasztottam, sőt mindinkább feldühödve ellenök, egész idegen városokig üldöztem őket.

Midőn ilyen szándékkal a főpapok meghatalmazásával és engedélyével Damaszkusba mentem,

déli időben az úton azt láttam, oh király, hogy az égből a nap fényénél ragyogóbb világosság vesz körül engem és a velemlevőket.

És miután valamennyien a földre estünk, hallottam egy szózatot, mely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözesz engem? Kár neked az ostor ellen rugdalóznod.

Én pedig mondám: Ki vagy, Uram? Mire az Úr felelé: Én vagyok Jézus, akit te üldözesz.

De. kelj föl és állj lábaidra; mert azért jelentem meg neked, hogy szolgájává és tanújává tegyelek annak, amit láttál, és annak, amit majd megjelenésemmel értésedre adok,

kiragadva téged a nép és a pogányok közül, akikhez most küldetek,

hogy megnyissad szemeiket és a sötétségből a világossághoz térjenek, és a sötétségből a világossághoz térjenek, és a sátán hatalmából az Istenhez, hogy az én bennem való hit által megnyerjék a bűnök bocsánatát és osztályrészüket a szentek között.

Ezért, oh Agrippa király, nem voltam hitetlen az égi látomással szemben,

hanem először azoknak, kik Damaszkusban, Jeruzsálemben és Júdea egész tartományában voltak, és a pogányoknak hirdettem, hogy tartsanak bűnbánatot és térjenek Istenhez, a bűnbánatnak méltó cselekedeteit gyakorolva.

Ez az ok, amiért engem a zsidók, midőn a templomban voltam, elfogtak és meg akartak ölni.

Isten segítségével támogatva azonban mai napig is itt állok és bizonysgot teszek kicsinyjének, nagyjának, nem mondv semmi egyebet, mint amit a próféták és Mózes bekövetkezendőnek mondtak,

hogy tudniillik a Krisztus szenvedésre képes, hogy első lesz a holtak föltámadásában, s világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.

Míg ő így beszélt és védte magát, Fesztus főnhangon monda: Elment az eszed, Pál! A sok tudomány elveszi az eszedet

És Pál: Nem ment el - úgymond - az eszem, jó Fesztus, hanem az igazság és józanság szavait beszélem.

Mert a király tud róla, akihez bizvást is beszélek. Mert azt hiszem, hogy mindebből semmi sem ismeretlen előtte, hiszen nem történt ebből semmi valamely sarokban.

Hiszesz, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszesz.

Mire Agrippa (monda) Pálnak: Kicsinyben múlik hogy rá nem beszélsz, hogy kereszténnyé legyek.

És Pál: Kívánom az Istentől, kicsinyben is, nagyban is, hogy ne csak te, hanem mindazok, akik hallgatnak, ma olyanok legyenek, aminő én is vagyok, kivéve ezeket a bilincseket.

És fölkelt a király és a helytartó, Berenike és akik mellettük ültek.

És mikor visszavonultak, beszélgettek egymással, mondván: Ez az ember semmit sem lett, amiért halált vagy fogságot érdemelne.

Agrippa pedig monda Felixnek: Ezt az embert el lehetett volna bocsátani, ha nem felebbezett volna a császárhoz.

Miután el lett határozva, hogy Pál Itáliába fog hajózni és a többi foglyokkal együtt a császári hadsereg egyik Július nevű századosának gondjára bizatik,

fölszálltunk egy adrumetumi hajóra, s bár eleinte az ázsiai partok mellett haladtunk, később kimentünk a nyílt tengerre. Velünk tartott a tesszalonikai Aristark Macedóniából.

Másnap pedig Szidonba érkeztünk. Július emberségesen bánt Pállal és megengedte, hogy elmehessen barátaihoz és gondoskodjék magáról.

És miután onnan elindultunk, Ciprus alá eveztünk, mivel ellenkező szelek fújtak.

És áthajózva a ciliciai és pamfiliai tengert, Lisztrába jutottunk, mely Liciában van.

És mivel ott a százados alexandriai hajót talált, mely Itáliába ment, átszállított bennünket arra.

És miután több napon át lassan haladtunk és nagy-nehezen jutottunk Gnidus ellenébe, mivel a szél gátolt bennünket, Kréta felé eveztünk Szalmon mellett.

És nagy-nehezen a part mellett haladva, egy helyre értünk, melynek Boniportus (jó kikötő) a neve, amely mellett Talassza városa volt.

Mivel pedig sok időt mulasztottunk és az utazás veszedelmessé vált, mert már a böjt is elmúlt, Pál vigasztalta őket,

mondván nekik: Emberek! Látom, hogy a hajózás kezd sok bajt és kárt okozni nemcsak a rakományoknak és hajónak, hanem lelkeinknek is.

A százados azonban inkább hitt a kormányosnak és kapitánynak, mint annak, amit Pál mondott.

És mivel a kikötő téli szállásra nem volt alkalmas, a többség azt határozta, hogy onnan eleveznek és ha valamiképp lehetséges, Föniciébe, Krétának délnyugat és északnyugatra fekvő kikötőjébe jutnak, és ott telelnek.

Mivel enyhe déli szél fújt, s azt hitték, hogy szándékukat véghez vihetik, fölszedték a horgonyt és Asszomból Kréta felé indultak.

Nemsokára azonban feltámadt az éjszak-keletinek nevezett forgószél.

S mivel ez a hajót elragadta s nem tudott a szélnek ellenállni, szabadjára eresztve a hajót; rohantunk tova.

Midőn pedig egy Kauda nevű szigethez vetődtünk, nagynehezen sikerült egy csónakra szert tenni.

Miután ezt felhúzták, segédeszközöket alkalmaztak, amennyiben a hajót átkötözték és attól tartva, hogy szirtbe ütköznek, bevonták a vitorlákat és úgy mentek.

Erős szélvészttől hanyattatva, másnap kihányták a málhának egy részét,

és a harmadik napon saját kezeikkel dobálták ki a hajó felszerelését.

Mivel pedig több napon át sem a napot, sem a csillagokat nem lehetett látni és a vihar egyre dühöngött, már minden reményünket elvesztettük arra, hogy megmenekülhessünk.

És miután már régóta nem ettek, Pál közjök állva monda: Emberek! Ugyancsak jobb lett volna rám hallgatni és nem indulni el Kréta alól, ezt a bajt és veszteséget ki lehetett volna kerülni.

És most intelek benneteket, legyetek nyugodtan, mert senkisé fog közöletek elveszni, hanem csak a hajó.

Hozzám jött ugyanis ma éjjel annak az Istennek angyala, akié vagyok és akinek szolgállok,

és így szólt: Ne félj Pál! A császár elé kell állnod; és íme Isten neked adja mindazokat, akik veled hajóznak.

Ennélfogva legyetek nyugodtan, emberek, mert én hiszem az Istennek, hogy úgy lesz ahogy értésemre adatott

El kell pedig jutnunk egy bizonyos szigetre.

Miután pedig beállott a tizennegyedik éjszaka, amióta az adriai tengeren evezünk, éjfél tájban a hajósoknak úgy tetszett, mintha valami szárazföld látszanék.

Lebocsátották tehát a mércét és húsz öl mélységet találtak, kevéssel odább tizenöt ölet.

Attól félve pedig, hogy szirtbe ütközünk, a hajó hátuljából négy horgonyt vetettek ki és várva várták a nap virradtát.

Mikor pedig a hajósok a hajóról meg akartak szökni, és a csónakot már leeresztették a tengerre azon ürügy alatt, hogy élűiről is horgonyt vetnek,

monda Pál a századosnak és katonáknak: Ha ezek a hajón nem maradnak, ti meg nem menekülhettek.

Ekkor a katonák elvágták a csónak köteleit és eleresztették.

És mikor világosodni kezdett, Pál mindnyájukat kérte, hogy vegyenek -magokhoz eledelt, mondván: Tizennégy napja vagytok már étel nélkül és nem vettetek magatokhoz semmit.

Kérlek azért benneteket, egyetek, hogy megmenekülhessetek, mert; egyiketeknek sem veszik el egy hajaszála sem a fejről.

És ezt mondván, kezébe vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindenkinek szemeláttára, megtörte és enni kezdett.

Erre mindnyájan nekibátorodtak és ők is ettek.

Voltunk pedig összesen a hajón kétszázhetvenhatan.

S miután étellel jóllaktak, megkönnyítették a hajót, behányván a búzát a tengerbe.

Mikor pedig megvirradt, nem ismerték föl a szárazföldet, hanem úgy vették ki, hogy a partnak öble van, s ebbe szerették volna a hajót lehetőleg bejuttatni.

Fölszedték tehát a horgonyokat és rábízták magokat a tengerre, föloldozva egyúttal a kormányrudak köteleit is, és miután az elővitorlát szélnek igazították, a part felé igyekeztek.

És midőn egy földnyelvhez jutottunk, nekifuttatták a hajót, amelynek eleje befürödve, mozdulatlan maradt, hátulját azonban szétroncsolta a tengerár.

Ekkor a katonák a foglyokat meg akarták ölni, nehogy valamelyik kiússzon és elmeneküljön.

A százados azonban, ki Pált meg akarta menteni, megtiltotta ezt és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, először ugorjanak a tengerbe és meneküljenek a szárazföldre;

a többiek pedig részint deszkákon szállították ki, részint a hajó roncsain. És így történt hogy minden ember kijutott a partra.

És mikor kimenekültünk, akkor megtudtuk, hogy a szigetet Melitának hívják. A lakosok pedig nem csekély szívességgel voltak irántunk,

mert tüzeket raktak és mindnyájunkat védtek a beálló eső és hideg ellen.

Amint pedig Pál egy csomó rozsét szedett és a tűzre tette, a melegségtől egy vipera jött elő és ráugrott a kezére.

És amint a lakosok az állatot kezén lógni látták, így szóltak egymásnak: Ez az ember bizonyára gyilkos, kit, miután a tengerből kimenekült, a bosszúállás nem hagy élni.

Neki azonban, miután az állatot lerázta a tűzbe, nem lett semmi baja.

Azok pedig azt gondolták, hogy majd földagad, s nyomban összeesik és meghal. Miután pedig sokáig vártak és látták, hogy nem lesz semmi baja, megváltoztatva nézetüket azt mondták, hogy Isten.

Ama vidéken pedig a sziget egyik Publius nevű főúrának birtokai voltak, ki befogadván bennünket, három napon át barátságosan megvendégt.

Történt pedig, hogy Publius atyja lázban és vérhasban gyötrődve betegen feküdt. Pál bement hozzá, s miután imádkozott és rátette kezeit, meggyógyította őt.

Ennek hírére mind oda jöttek, akik csak a szigeten betegek voltak, és meggyógyultak.

Meg is becsültek minket nagy tisztességgel, s midőn tovább hajóztunk, elláttak bennünket a szükségesekkel.

Három hónap múlva pedig elindultunk egy alexandriai hajóval, mely a szigeten telelt, s az ikreket viselte címerében.

És midőn Szirakuzába érkeztünk, ott maradtunk három nap.

Onnan a part mellett körül haladva, lementünk Regiumba; és egy napi déli szél mellett, a második napon Puteoliba értünk.

Itt testvérekkel találkoztunk, akik kértek bennünket, hogy maradjunk náluk egy hétig; és úgy mentünk Rómába.

Onnan pedig, mikor a testvérek megtudták, elejbénk jöttek Appius Fórumáig és Trés Tabernae-ig. Amint Pál meglátta őket, hálát adott Istennek és fölbátorodott.

Mikor pedig beérkeztünk Rómába, megengedték Pálnak, hogy maga maradhasson az őt őriző katonával.

Harmadnap múlva összehívta a zsidók előkelőit. S mikor egybegyűltek, monda nekik: Engem, testvérek, habár semmit nem cselekedtem a nép, vagy az ősi szokás ellen, megkötözve adtak Jeruzsálemben a rómaiak kezeibe,

kik miután kihallgattak, el akartak bocsátani, mivel nem szolgáltatam okot a halálra.

Mivel azonban a zsidók ellenezték, kénytelen voltam a császárhoz fölebbezni, nem mintha nemzetemet akarnám valamivel vádolni.

Ez okból kértem tehát, hogy titeket- láthassalak és veletek beszélhessek. Mert Izrael reménységéért vagyok e lánccal megkötözve.

Azok pedig így szóltak hozzá: Mi sem levelet nem kaptunk felőled Judeából, sem az idejövő testvérek közül nem jelentett vagy beszélt rólad senki valami rosszat.

De szeretnők tőled hallani, mint vélekedel, mert erről a felekezetről tudva van nálunk, hogy mindenütt ellenzésre talál.

Miután pedig .egy napot kitűztek neki, sokan jöttek hozzá a szállásra, kiknek bizonyágot téve, reggeltől estig magyarázta az Isten országát, és ami a törvényben és prófétákban Jézusra vonatkozik.

S némelyek elhitték, amit mondott, némelyek pedig nem.

És mivel egymás között nem tudtak megegyezni, elszéledtek, mire Pál csak annyit mondott: Jól mondotta a Szentlélek Izaiás próféta által atyáinknak:

„Menj e néphez és mondd nekik: Füleitekkel halljátok és nem értitek, és látva látjátok és nem fogjátok fel.

Mert megátalkodott e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és behunyják szemeiket, hogy szemeikkel ne lássanak és füleikkel ne halljanak, és szívökkel meg ne értsenek, hogy meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.”

Tudjátok meg tehát, hogy a pogányoknak küldetett az Isten ezen üdve, és azok majd meghallgatják.

És miután ezt mondotta, kimentek tőle a zsidók, sokat vitatkozva egymás között.

Ezután még két egész esztendeig maradt bérelt lakásán és fogadta mindazokat, akik húzza mentek, és hirdette az Isten országát és tanította, ami az Úr Jézus Krisztusról szól, egész bátran és akadály nélkül.

Pál, Jézus Krisztus szolgája, hivatott apostol, kiválasztva az Isten evangéliumára,

melyet prófétái által a szent iratokban előre megígért,

az ő Fiáról, ki test szerint Dávid nemzetségéből lett neki,

a megszentelés lelke szerint azonban a mi Urunk Jézus Krisztusnak halottaiból való feltámadása által előre patalommal kijelöltetett, mint Isten Fia,

aki által a kegyelmet és az apostoli hivatalt nyertük, hogy az ő nevéért minden nemzet meghódoljon a hitnek,

akik között ti is vagytok, Jézus Krisztus hivatottjai!

Mindazoknak az Isten szeretettjeinek, a hivatott szenteknek, kik Rómában vannak. Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, mert a ti hiteteket az egész, világon dicsérettel emlegetik.

Mert Isten a tanúm, akinek lelkemből szolgálók az evangéliumban, hogy szünet nélkül megemlékezem rólatok

imádságaimban mindenkor, könyörögve, hogy végre valahára Isten akaratából szerencsés úton hozzátok mehessek.

Mert kívánlak titeket látni, hogy valamit közöljek veletek a lelki kegyelemből, hogy megerősítsek benneteket,

azaz hogy egyszersmind vigasztalódjam a tibennetek és énbennem levő kölcsönös hit által.

Nem akarom, hogy ne tudjátok, testvérek, hogy sokszor megfogadtam, hogy hozzátok megyek, hogy közöttetek is, miként a- többi nemzetek közt, némi sikert arassak, de mindeddig akadályozva voltam.

Görögöknek és barbároknek, bölcseknek és tudatlanoknak le vagyok kötelezve.

Így, (amennyiben tőlem függ) kész vagyok nektek is, kik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.

Mert nem szégyellem az evangéliumot, mivel az Isten ereje az minden hívőnek üdvözítésére, első sorban a zsidóknak és úgy a görögöknek.

Mert abban az Isten igazsága nyilvánul hitből hitre, miként írva van: Az igaz pedig a hitből él.

Mert megnyilvánul az Isten haragja mennyből azon embereknek minden istentelensége és igazságtalansága fölött, kik az Isten igazságát igazságtalansággal elnyomják.

Mert ami Istenről ismeretes, nyilván van előttük. Mert Isten kijelentette nekik.

Ami ugyanis benne láthatatlan, világ teremtése óta a teremtett dolgokból érthető és látható, miként az ő örök hatalma és istensége is, úgy hogy nem menthetik magokat.

Mert habár Istent megismerték, nem dicsőítették őt, mint Istent, sem meg nem köszönték neki, hanem elbizakodtak gondolataikban és elhomályosodott az ő balgatag szívük.

Mert bölcseknek állítván magokat, bolondokká lettek.

Fölcserélték a halhatatlan Istennek dicsőségét a halandó embernek, madaraknak és négylábú, csúszómászó állatoknak képmásával.

Ez okból ráhagyta őket Isten az ő szívük vágyaira, a tisztátalanságra, úgy hogy önmagok illették gyalázattal testeiket,

kik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, és inkább tisztelték és szolgálták a teremtményt, mint a Teremtőt, aki áldott, örökké. Ámen.

Ennekokáért átengedte őket Isten a gyalázat szenvedélyeinek. Mert asszonyaik a természetes szokást felcserélték a természetellenessel.

Hasonlóképp a férfiak is, elhagyva az asszonnal való természetes élest, egymás iránt gerjedtek fel vágyaikban, férfiak a férfiakon cselekedve undokságot, de el is vették tévelygésüknek megérdemelt jutalmát.

És amint ők nem törődtek azzal, hogy Istenre gondoljanak, úgy az Isten is aljas érzelmekre engedte őket vetemedni, hogy olyasmit tegyenek, ami nem illik,

telve minden gonoszsággal, rosszasággal, paráznasággal, fősvényiséggel, gazsággal, telve irigységgel, gyilkossággal, egyenetlenséggel, álnoksággal, alatomossággal; fondorkodók,

rágalmazók, Isten előtt gyűlöletesek, gyalázkodók, kevélyek, felfuvalkodók, gonoszságok feltalálói, szülőiknek engedetlenek,

balgatagok, rendetlenek, érzéketlenek, szószegők, irgalmatlanok;

kik bár Isten igazságát megismerték, nem értették meg, hogy akik ilyesmit tesznek, halálra méltók; és pedig nemcsak akik azt megteszik, hanem azok is, akik egyetértenek azokkal, kik ilyesmit cselekesznek.

Ennélfogva nincs mentséged, oh ember, bárki légy, aki ítélsz. Mert míg a másikat megítéled, tenmagadat ítéled el, mivel ugyanazt cselekszed, ami fölött ítélsz.

Tudjuk pedig, hogy Isten igazság szerint ítél azok fölött, kik ilyesmit cselekesznek.

Vagy azt gondold, oh ember, ki megítéled azokat, kik ilyesmit tesznek, és magad is azt teszed, hogy te kikerülheted az Isten ítéletét?

Vagy megveted az ő jóságának, türelmének és hosszas várakozásának gazdagságát? Nem tudod-e, hogy az Isten kegyességé bűnbánatra ösztönöz téged?

Ám a te keményszívűségeddel és megátalkodottságoddal haragot gyűjtesz magadra az Isten haragjának és igazságos ítélete kihirdetésének napjára,

ki mindenkinek megfizet az ő cselekedetei szerint.

És pedig azoknak, kik a jócselekedetben való kitartással törekednek a dicsőségre, tisztességre és halhatatlanságra, - örök élettel;

azoknak pedig, a kik egyenetlenkedők és akik nem nyugosznak bele az igazságba, hanem hitelt adnak a gonoszságnak, - haraggal és bosszúsággal.

Viszontagság és gyötrellem vár minden ember lelkére, ki gonoszat cselekszik, elsősorban a zsidóéra, de a görögére is;

dicsőség ellenben és tisztesség és béke mindenkinek, aki jót cselekszik, elsősorban a zsidónak, de a görögnek is.

Mert az Istennél nincs személyválogatás.

Mert mindazok, kik törvény nélkül vetkeztek, törvény nélkül vesznek el; és mindazok, kik a törvényben vétkeztek, a törvény által ítéltetnek meg.

Mert nem a törvény hallgatói igazak az Isten előtt, hanem a törvény teljesítői igazulnak meg.

Mert ha a pogányok, akik a törvényt nem ismerik, természetszerűen teszik azt, amit a törvény parancsol, az ilyenek, minthogy törvényök nincs, önnönmagoknak törvényök;

megmutatják ugyanis, hogy a törvény rendelkezése szivükbe van írva, miről bizonyágot tesz az ő lelkiismeretük, és a magok között egymást vádló és védő gondolataik,

azon a napon, midőn Isten az emberek elrejtett dolgait meg fogja Ítélni, az én evangéliumom szerint Jézus Krisztus által.

Ha pedig zsidó a neved, és a törvényre támaszkodol, és Istenben dicsekszel,

és ismered az ő akaratát, és a törvény által oktattva, megtudod különböztetni, hogy mi a jobb,

és abban bízol, hogy a vakoknak vezetője, és világossága vagy azoknak, kik sötétségben vannak,

hogy tanítója vagy a tudatlanoknak, mestere a kisdedeknek, mivel a törvényben a tudománynak - és igazságnak mintaképét bírod, -

s íme, aki mást tanítasz, nem tanítod önmagadat; ki azt hirdeted, hogy ne lopjanak, lopsz;

ki azt mondod, hogy ne paráználkodjanak, paráználkodol; ki utálod a bálványokat, szentségtörést követesz el;

ki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megszegése által Istent tiszteletlenséggel illeled.

(Mert az Isten nevét timiattatok káromolják a pogányok, amint írva van.)

A körülmetélés használ ugyan, ha a törvényt megtartod; de ha törvényszegő vagy, a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett.

Ha tehát a körülmetéletlen a törvény rendelkezéseit megtartja, nemde az ő körülmetéletlensége körülmetélésnek számítatik?

És nem fog-e a természet szerint körülmetéletlen, ha a törvényt teljesíti, megítélni téged, ki a betű és körülmetélés dacára törvényszegő vagy?

Mert nem az a zsidó, aki külsőleg az; sem nem az a körülmetélés, ami külsőleg, a testen látható;

hanem az a zsidó, aki belsejében az; és az az igazi körülmetélkedés, mely a szívben és lélekben történik; melynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől ered.

Mi előnye van a zsidónak a pogány fölött? Vagy mi haszna a körülmetélésnek?

Minden tekintetben sok! Először is az, hogy órájok lettek bízva az Isten nyilatkozatai.

Mert tesz az valamit, ha némelyek közülük nem hittek? Vajjon az ő hitlenségük megszünteti Isten hűségét? Távolról sem!

Mert az Isten igaz, ellenben minden ember hazug, amint írva van: Hogy igaznak találtassál beszédeidben, és győzz, midőn ítélnék fölötted.

Ha pedig a mi igazságtalanságunk Istennek igazságosságát tünteti fel, mit szólnak hozzá? Talán igazságtalan az Isten, midőn büntetést mér ránk? (Ezt mint ember mondom.)

Távolról sem! Mert különben hogyan ítélné meg Isten e világot?

Mert ha Isten igazsága az én hazugságom által nagyobbá lett az ő dicsőségére, miért ítéltetem el még én is, mint bűnös?

Vagy talán (miként rágalomképen ránk fogják) rosszat tegyünk, hogy belőle jó következzen? Az ilyeneknek elítélése igazságos.

Hogy állunk tehát? Előnyben vagyunk fölöttük? Épen nem. Mert bebizonyítottuk, hogy az összes zsidók és görögök a bűn (uralma) alatt vannak,

amint írva van: Nincs egy igaz sem;

nincs értelmes, nincs aki Istent keresné.

Mind elpártoltak és egyúttal haszontalanokká váltak, nincs aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem,

Nyitott sir az ő torkuk, nyelvükkel álnokul cselekedtek; áspisok mérge van az ő ajkuk alatt;

az ő szájok telve van átokkal és keserűséggel.

Gyorsak az ő lábaik a vérontásra.

Pusztulás és nyomor van az ő útjaikon;

és a békeség útját nem ismerik.

Nincs az Isten félelme szemeik előtt.

Tudjuk azonban, hogy mindazt, amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt élnek; hogy minden száj elnémuljon és az egész világ meghódoljon Istennek;

mert hiszen a törvényszerinti cselekedetek által nem igazul meg ő előtte egy ember sem; mivelhogy a törvényből ered a bűn ismerete.

Most pedig a törvénytől függetlenül jelentetett ki az Isten igazsága, bizonyítva a törvény és a próféták által.

És pedig az a megigazulás Isten előtt, mely a Jézus Krisztusban való hit által (árad) mindazokba és mindazokra, akik benne hisznek, mert nincsen különbség.

Mert mindnyájan vetkeztek és Isten dicsősége nélkül szűkölködnek.

Ingyen igazulva meg az ő kegyelméből, a Jézus Krisztus; által (történt) megváltás révén,

kit az Isten engesztelőnek rendelt hit által az ő vérében, az ő igazságának kimutatására a megelőző bűnök megbocsátásáért, melyeket Isten oly sokáig eltűrt;

az ő igazságának kimutatására ez időben, hogy igazságos legyen és igazzá tegye azt, ki Jézus Krisztus hitét követi.

Hol van tehát okod a dicsekvésre? Ki van zárva. Miféle törvény által? A cselekedetek törvénye által? Nem, hanem a hit törvénye által.

Mert mi azt tartjuk, hogy az ember a hit által igazul meg, a törvényszerinti cselekedetek nélkül.

Vajjon az Isten csak a zsidóké? s nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is.

Mert hiszen csak egy az Isten, aki megigazulttá teszi a körülmetéltét a hitből, és a körülmetéletlent a hit által.

Lerontjuk-e tehát a törvényt a hit által? Távolról sem, hanem megerősítjük a törvényt.

Mit mondjunk tehát, hogy Ábrahám atyánk a test szerint nyert?

Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, dicséretére válik, de nem Istennél.

Mert mit mond az írás? Ábrahám hitt az Istennek, és igazságul tudatott be neki.

Már pedig, annak, aki munkálkodik, a jutalom nem kegyelemből jár, hanem tartozásból.

Annak ellenben; aki nem munkálkodik, de hisz abban, aki az istentelent megigazulttá teszi, az ő hite igazságul tudatott be Isten kegyelmének végzése szerint.

Valamint Dávid is boldognak mondja azt az embert, kinek Isten megigazulást ad cselekedetek nélkül:

Boldogok, kiknek megbocsáttattak gonoszásaik és befödettek bűneik.

Boldog a férfiú, kinek az Úr nem rója fel a bűnt.

Vajjon ez a boldogság tehát csak a körülmetéltet illeti-e meg, vagy a körülmetéletlent is? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit igazságul tudatott be.

Miképen tudatott be tehát neki? Mint körülmetéltnek-e, vagy mint körülmetéletlennek? Nem mint körülmetéltnek, hanem mint körülmetéletlennek.

És a körülmetélés jelét mint a hitből fakadó megigazulás pecsétjét kapta, mellyel már a körülmetélés előtt birt; hogy atyjok legyen az összes körülmetéletlen hívőknek, hogy azoknak is igazságul tudassák be (az ő hite),

és hogy atyjok legyen a körülmetélteknek, nemcsak azoknak, kik körül vannak metélve, hanem azoknak is, akik ama hitnek nyomdokain járnak, mellyel Ábrahám atyánk a körülmetélés előtt birt.

Mert nem a törvény által nyerte Ábrahám és az ő ivadéka azt az ígéretet, hogy a világ örököse lesz, hanem a hit igazsága által.

Mert ha a törvény követői az örökösök, akkor a hit fölöslegessé vált, az Ígéret megszűnt.

A törvény ugyanis haragot szül; mert ahol törvény nincs, ott törvényszegés sincs.

A hitből folyik tehát, hogy a kegyelemből tett ígéret érvényben maradjon minden ivadékra nézve, nemcsak arra, mely a törvényt követi, hanem arra nézve is, mely Ábrahámnak hitével bír, ki mindnyájunknak atyja,

(amint írva van, hogy: Sok nemzetnek atyjává rendeltelek téged) Isten előtt, akinek hitt, ki a holtakat megeleveníti és ami nincs, úgy létrehozza, mint ami van.

Ő a reménység ellen hitt a reményben, hogy sok nemzetnek atyja lesz, amint meg lett neki mondva: Ilyen lesz a te ivadékod!

És nem gyengült meg a hitben és nem vette tekintetbe elaggott testét, holott már majdnem száz éves volt, sem Sárának elaggott mehet.

Isten ígéretében sem kételkedett bizalmatlansággal, hanem erősítette magát a hitben, Istenre hálítva a dicsőséget,

mivel teljesen meg volt győződve, hogy mindazt amit megígért, meg is adhatja.

Azért is tudatott be ez neki igazságul.

Azonban nemcsak őérette van megírva, hogy igazságul tudatott be neki,

hanem miérettünk is, kiknek (szintén) érdemül tudatik be, ha hiszünk abban, ki halottaiból feltámasztotta a mi Urunk Jézus Krisztust,

ki elárultatott a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkért.

Megigazulva tehát a hitből, legyünk békében az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által,

aki által a hit révén hozzáférhetünk ahoz a kegyelemhez, melyben állunk és dicsekszünk az Isten fiai dicsőségének reményében.

De nemcsak ebben, hanem dicsekszünk a szenvedésekben is, mivel tudjuk, hogy a szenvedés béketürést eredményez,

a béketürés pedig megpróbáltatást, a megpróbáltatás pedig reménységet,

a reménység pedig meg nem szégyenít; mert az Isten szeretete kiáradt a mi sziveinkben a Szentlélek által, ki nekünk adatott.

Mert miért halt meg Krisztus az időben, mikor még gyengék voltunk, a bűnösökért?

Hiszen egy igazért nehezen hal meg valaki; legföljebb egy jótevőért talán kész lenne valaki meghalni.

Az Isten pedig az által mutatja ki hozzánk való szeretetét, hogy mikor még bűnösök voltunk, annak idején,

Krisztus meghalt értünk. Annál inkább megszabadulunk tehát ő általa a haragtól most, miután az ő vérében megigazultunk.

Mert ha midőn ellenségei voltunk, kibékültünk Istennel az ő Fiának hálája által; sokkal inkább fogunk üdvözülni mint kibékültek, az ő élete által.

De nemcsak ez, hanem dicsekszünk is Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által a kibékülést nyertük.

Ennélfogva, valamint egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és így a halál minden emberre átment, mivel abban mindnyájan vétkeztek;

Mert a törvényig is volt bűn a világon, de a bűn nem számított, minthogy törvény nem volt.

Ám a halál uralkodott Ádámtól Mózesig még azokon is, kik nem vetkeztek hasonló törvényszegéssel mint Ádám, ki a jövendőnek előképe.

De nem úgy áll a dolog az adománnyal is, miként a bűnnel. Mert ha egynek vétke folytán sokan meghaltak, akkor az Isten kegyelme és adománya, melyet egy embernek, a Jézus Krisztusnak kedvéért adott, annál inkább kiáradott sokakra.

És nem úgy van az ajándék, mint egy által elkövetett vétke: Mert a kárhozatra szóló ítélet egy bűnből származott, a megigazulásra vivő kegyelem pedig sok vetekből.

Mert ha egynek vétke folytán a halál uralkodott egy által, sokkal inkább fognak uralkodni az életben az egy Jézus Krisztus által azok, kik bőven részesültek a kegyelemben, adományban és igazságban.

Valamint tehát egynek vétke által minden emberre átszállott a kárhozat, úgyszintén egynek igazsága által minden emberre az élet megigazulása.

Valamint ugyanis egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek; úgy lesznek igazakká egynek engedelmissége révén sokan.

A törvény pedig közbejött, hogy a bűn megsokasodjék. De midőn a bűn megsokasodott, a kegyelem túlaradott,

hogy amint uralkodott a bűn a halálra, úgy a kegyelem is uralkodjék az igazság révén az örök életre, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mit szólnak tehát hozzá? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem túlaradjon?

Isten mentsen! Mert akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még abban?

Vagy nem tudjátok-e, hogy mind, akik Jézus Krisztusban meg vagyunk keresztelve, az ő halálában kereszteltettünk meg?

Mert eltemettünk vele együtt a keresztség által a halálba; hogy valamint Krisztus feltámadott halottaiból az Atyának dicsősége által, úgy mi is új életet éljünk.

Mert ha egyesültünk vele az ő halálának hasonlatossága révén, feltámadásában is úgy leszünk.

Tudjuk azt, hogy a bennünk élő régi ember vele együtt megfeszítettett, hogy a bűnös test lerontassék és többé ne szolgáljunk a bűnnek.

Mert aki meghalt, megigazult a bűntől.

Ha pedig meg haltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk Krisztussal együtt.

Mert tudjuk, hogy Krisztus, miután halottaiból feltámadott, már nem hal meg, a halál őrajta többé nem uralkodik.

Mert amennyiben a bűnnek meghalt, egyszer halt meg; amennyiben pedig él, Istennek él.

Így képzeljétek ti is magatokat meghalva a bűnnek, de élve Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Ne uralkodjék tehát halandó testetekben a bűn, hogy kívánságainak hódoljatok.

De tagjaitokat se engedjétek át a gonoszság eszközeiül a bűnnek, hanem mint akik halottakból élökké lettetek, ajáljátok fel magatokat Istennek, és tagjaitokat az igazság fegyvereiül Istenért.

Mert a bűn nem fog rajtatok uralkodni; mivelhogy nem a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt álltok.

Mitévők legyünk tehát? Vetkezzünk mivel nem a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt vagyunk? Isten mentsen!

Nem tudjátok-e, hogy akinek magatokat, mint szolgák, engedelmességre kötelezitek, annak szolgálói vagytok, akinek engedelmeskedtek, akár a bűnéi a halálra, akár az engedelmességéi az igazságra?

Hála legyen azonban Istennek, hogy (ti, kik) a bűnnek szolgálói voltatok, szívből engedelmeskedtetek annak a tanításnak, melyre titeket oktattak.

Megszabadulva pedig a bűntől, az igazság szolgálói lettetek.

Emberileg szólok a ti testi gyarlóságtok miatt: valamint ugyanis följánlottátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és gonoszságnak szolgálatára, hogy gonoszáat tegyetek, úgy adjátok most tagjaitokat az igazság szolgálatába, hogy üdvözüljétek.

Mert mikor a bűnnek szolgálói voltatok, szabadok voltatok az igazságtól.

Mi hasznatok volt akkor abból, ami miatt most szégyenkeztek? Hisz annak vége a halál!

Most azonban megszabadulva a bűntől és Isten szolgálivá, válva, hasznatok van a megszentelődésre, melynek célja az örök élet.

Mert a bűn zsoldja a halál, Isten malasztja pedig az örök élet, a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Vagy nem tudjátok, testvérek, (mert olyanokhoz szólok, kik a törvényt ismerik,) hogy a törvény addig uralkodik az emberen, ameddig él?

Mert a férjnél levő asszony, ameddig férje él, kötve van a törvény által; de ha férje meghalt, fel van oldva a férfi törvénye alól.

Ennélfogva házasságtörőnek mondják, ha férje életében más férfival adja össze magát; de ha férje meghalt, megszabadult a férfi törvényétől.

Eszerint, testvéreim, ti is meg vagytok halva a törvénynek, a Krisztus teste által, hogy máséi legyetek, azé, ki feltámadott halottaiból, hogy Istennek gyümölcsözzünk.

Mert midőn a testben voltunk, a törvényből eredő bűnös szenvedélyek működtek tagjainkban, hogy a halálnak gyümölcsözzenek;

most azonban fel vagyunk oldozva a halál törvénye alól, melyben fogva voltunk, hogy ezután a lélek újdonságában és nem a betű ódsiságában szolgáljunk.

Mit mondjunk tehát? Talán a törvény bűn? Távolról sem! De a bűnt csak a törvény által ismertem meg; mert a kívánságról nem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánj!

A bűn azonban megragadva az alkalmat, a törvény által minden kívánságot felgerjesztett bennem. Mert a törvény nélkül a bűn meg volt halva.

Én pedig egy ideig törvény nélkül éltem. De mihelyt a törvény jött, a bűn föléledt,

én pedig meghaltam, s így történt, hogy a törvény, mely az életre szolgált, nekem halálomra vált.

Mert a bűn alkalmat véve a parancsolatból, félrevezetett engem, és az által megölt.

De azért szent a törvény, és szent a parancsolat, és igaz, és jó.

Ami tehát jó, nekem halálomra vált? Távolról sem! De a bűn, hogy bűnnek tűnjék fel, a jó által nekem halált szerzett, hogy a bűn fölötte vétkes legyen a parancsolat által.

Tudjuk ugyanis, hogy a törvény szellemi; én pedig testi vagyok, kiszolgáltatva a bűnnek.

Mert amit cselekszem, magam sem értem, mert nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit gyűlölök, azt művelem.

Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, elismerem a törvényről, hogy jó.

Most azonban már nem én művelem azt, hanem a bűn, mely bennem lakik.

Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.* Mert akarni kész vagyok, de a jót megtenni nem találom magamban erőt.

Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit nem akarok, azt teszem.

Ha pedig azt teszem amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn,

Arra a törvényre akadok tehát (magamban), hogy mikor jót akarok tenni, a rossz van kezemre.

A belső ember szerint ugyanis örömet találok az Isten törvényében;

de tagjaimban, más törvényt látok, amely ellenkezik elmém törvényével, és rabigájába hajt a bűn törvényének, mely tagjaimban van.

Én szerencsétlen ember! ki szabadít meg engem e halálnak testéből?

Az Isten kegyelme a mi Urunk Jézus Krisztus által, így tehát én magam elmével Isten törvényének szolgállok, testtel pedig a bűn törvényének.

Nincs tehát már kárhozat azokra nézve, kik Jézus Krisztusban vannak, kik nem a test szerint élnek.

Mert a Jézus Krisztusban való életnek törvénye megszabadított engem a bűnnek és halálnak törvényétől.

Mert ami lehetetlen volt, a törvénynek - amennyiben azt a test meggyengítette, - elküldvén Isten az ő Fiát a bűnös test alakjában, a bűn miatt a bűnt a testben,

kárhoztatta, hogy a törvény által eszközölt megigazulás végbemenjen rajtunk, kik nem a test szerint élünk, hanem a lélek szerint.

Mert akik test szerint élnek, azon jártatják eszüket, ami a testé. Akik pedig lélek szerint élnek, lelki dolgokról gondolkoznak.

Mert a testi okosság halál; a lelki okosság pedig élet és békeség.

Mert a testi bölcsesség ellenkezik Istennel, mivel nem veti magát alá Isten törvényének, minthogy erre nem is képes.

Akik pedig a test szerint élnek, Isten előtt kedvesek nem lehetnek.

Ti azonban nem a test szerint éltek, hanem a lélek szerint, ha ugyan az Isten lelke lakozik bennetek. Ha azonban valakiben nincs meg a Krisztus lelke, az nem a magáé.

De ha Krisztus bennetek van, a test ugyan meg halva a bűn miatt, a lélek azonban él a megigazulás folytán.

Hogyha pedig annak lelke, aki Jézust halottaiból feltámasztotta, bennetek lakik, aki Jézus Krisztust feltámasztotta halottaiból, a ti halandó testeiteket is életre fogja kelteni az ő lelkéért, mely bennetek lakik.

Így tehát, testvérek, nem tartozunk a testnek azzal, hogy a test szerint éljünk.

Mert ha a test szerint éltek, meghaltok; ha ellenben a lélek által a test cselekedeteit megöklitek, élni fogtok.

Mert mindazok, kiket Isten lelke vezérel, Isten gyermekei.

Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fogadott gyermekek lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: Abba (atya)!

Ugyanis a Lélek maga tesz bizonyosságot a mi lelkünknek, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Ha pedig gyermekei, akkor örökösei is; vagyis örökösei Istennek, Krisztusnak pedig örökösársai; ha ugyan vele szenvedünk, hogy vele meg is dicsőíttessünk.

Mert azt tartom, hogy a jelenidei szenvedések nem hasonlíthatók a jövődő dicsőséghez, mely rajtunk meg fog nyilvánulni.

Mert a természet várva várja az Isten gyermekeinek (dicsőséges) megjelenését.

Múlандóságának van ugyanis a természet alávetve, nem önszántából, hanem a miatt, aki meghódította a reménység fejében.

Mert maga a természet is fel fog szabadulni az enyészet szolgaságából, az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Tudjuk ugyanis, hogy minden teremtmény fohászodik és vajúdik mindez ideig.

De nemcsak az, hanem mi magunk is, kik a lélek zsengeit bírjuk, mi is fohászodunk magunkban, várva az Isten gyermekeivé fogadtatást, testünknek váltságát.

Mert remény által üdvözültünk. A reménység azonban, mely látható, nem reménység; mert aki mit lát, minek remélje?

Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, türelemmel várjuk.

Hasonlóképp pedig a Lélek is segít gyarlóságunkon, mert mi nem tudjuk, hogy miért imádkozunk illendőképén; hanem maga a Lélek könyörög értünk kimondhatatlan fohászadásokkal.

Az azonban, aki a sziveket vizsgálja, tudja, hogy mit kíván a Lélek; mert Isten (tetszése) szerint könyörög a szentekért.

Tudjuk pedig, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál, azoknak, kik a végzés szerint szenteknek vannak hivatva.

Mert akiket előre ismert, azokat előre ki is jelölte, hogy hasonlókká legyenek az ő Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött a sok testvér között.

Akiket, pedig előre kijelölt, azokat meg is hívta; és akiket meghívott, azokat igazakká is tette; akiket pedig igazakká tett, azokat meg is dicsőítette.

Mit szólunk tehát ehez? Ha Isten velünk, ki ellenünk?

Ő még tulajdon Fiának sem kegyelmezett, hanem odaadta őt mindnyájunkért; hogyan ajándékozott volna ővele nekünk mindent?

Ki emel vádat az Isten választottai ellen? Hiszen Isten az, aki őket igazolja!

Ki az, aki őket elítélné? Jézus Krisztus (az,) aki meghalt, sőt fel is támadott, ki az Isten jobbán ül és könyörög érettünk.

Ki választ el tehát minket Krisztus szeretetétől? szenvedés vagy szorongatás? éhség vagy meztelenség? veszedelem vagy üldözés, vagy kard?

Amint írva van: Te érettéd öldökölnék minket egész nap; megölésre szánt juhoknak tekintenek bennünket.

De mindebben győzedelmeskedünk annak kedvéért, aki minket szeretett.

Mert bizonyos vagyok benne, hogy sem halál sem élet, sem angyalok sem fejedelemségek sem hatalmasságok, sem jelenvaló sem jövődő, sem erő,

sem magasság, sem mélység, sem máségyéb teremtmény el nem választhat minket Isten szeretetétől, mely a mi Urunk Jézus Krisztusban van.

Igazságot mondok Krisztusban, nem hazudok; miről bizonyoságot tesz lelkiismeretem a Szentlélekben, hogy nagy szomorúságot és folytonos fájdalmat érzek szivemben.

Mert inkább magam óhajtanék számúzve lenni Krisztustól az én testvéreimért, kik a test szerint rokonaim,

kik Izraeliták, kiké a fiúvá fogadtatás és a dicsőség, a szövetség és a törvényhozás, az istentisztelet és az ígéretek;

kikéi az atyák, és akiktől származott test szerint a Krisztus is, ki Isten mindenek fölött, áldott mindörökké. Ámen.

De nem mintha az Isten szava megdőlt volna. Ugyanis, nem mind Izraeliták azok, akik Izraeltól származnak;

sem nem mind fiai, akik Ábrahámnak ivadékai, hanem: "Izsákban nyer nevet a te magvad."

Azaz: nem akik a testnek gyermekei, azok az Isten gyermekei, hanem az ígélet gyermekei számíttatnak az ivadékhoz.

Mert az ígélet szava ez: Ez időtájban eljövök, és Sárának fia lesz.

De nemcsak neki, hanem Rebekkának is, ki egy közösüléssel fogant Izsáktól, a mi atyánktól.

Mert mikor még nem születtek, sem semmi jót vagy rosszat nem tettek, (hogy az Istennek szabad választására vonatkozó végzése érvényben maradjon)

nem a cselekedetekért, hanem a hívó akaratából mondatott neki, hogy: A nagyobbik szolgál majd a kisebbiknek,

amint írva van: Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.

Mit mondjunk erre? Vajjon hamisság van Istennél? Dehogy!

Hiszen Mózesnek azt mondja: Könyörülök akin könyörülök, és irgalmasságot teszek azzal, akit megsajnállok.

Tehát sem az akaróé, sem a futóé, hanem a könyörülő Istené.

Mert az írás azt mondja Fáraónak: Avégre támasztottalak téged, hogy rajtad megmutassam hatalmammat, és hogy az én nevemnek híre legyen az egész földön.

Tehát akin akar, megkönyörül, és akinek akarja, megkeményíti a szívét.

Erre azt mondod nekem: Mit panaszkodik tehát mégis? Hisz ki állhat ellen az ő akaratának?

Oh ember, ki vagy te, hogy Istennel feleelj? Vajjon a mű mondhatja-e mesterének: Miért alkottál engem így?

Vajjon nem áll-e a fazekasnak hatalmában ugyanazon agyagból némely edényt tisztességes, némelyet pedig alávaló használatra készíteni?

Ha pedig Isten, bár haragját akarta, mutatni és hatalmát megismertetni, a pusztulásra szánt harag edényeit nagy türelemmel elviselte,

hogy megmutassa az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket dicsőségre készített, mint aminőknek minket is hívott, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is,

amint Ozeásnál mondja: Hivom a nem én népemet én népemnek, és a nem szeretettet szeretettnek, és a meg nem kegyelmezettet, megkegyelmezettnek;

és léssen, hogy ama helyen, ahol azt mondották nekik: Ti nem vagytok az én népem, az élő Isten fiainak hivatnak.

Izaiás pedig azt kiáltja Izraelről: Ha Izrael fiainak száma annyi lesz is, mint a tenger fővénye, a maradvány üdvözülni fog.

Mert az ígét teljesíti és siettet az igazságban; igen, gyorsan végrehajtja az Úr az ígét a földön.

És amint Izaiás előre megmondotta: Ha a seregek Ura nekünk ivadékot nem hagyott volna, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és hasonlóknak volnánk Gomorrához.

Mit mondjunk tehát? Hogy a pogányok, kik nem követték az igazságot, megnyerték az igazságot; de azt az igazságot, mely a hitből ered;

Izrael ellenben az igazság törvényét követve, nem jutott el az igazság törvényéhez.

Miért? Mert nem hittel, hanem mintegy cselekedetekkel törekedett utána; mert megbotlottak a botlás kövében,

miként írva van: íme Sionban leteszem a botlásnak követét és a botrány kőszikláját, és mindaz, aki benne hisz, meg nem szégyenül.

Testvérek! az én szívem óhajtása és könyörgése száll Istenhez az ő üdvösségükért.

Mert bizonyoságot teszek róluk, hogy van buzgóságuk Isten iránt, de nem öntudatos.

Mert nem ismervén Isten igazságát, és a magokét akarván érvényesíteni, nem vetik alá magokat Isten igazságának.

Mert a törvénynek végcélja Krisztus, minden hívőnek megigazulására.

Mert Mózes azt írta, hogy amely ember a törvény szerinti igazságot teljesíti, élni fog abban.

A hitből származó igazságról pedig így szól: Ne monddad szivedben: Ki megy fel az égbe? tudnillik hogy Krisztust lehozza;

vagy ki száll le a mélységbe hogy Krisztust halottaiból visszahívja?

De mit mond az írás? Közel van hozzád az ige, a szádban és szivedben, ez a hitnek igéje, melyet hirdetünk.

Mert ha száddal vallód az Úr Jézust és szivedben hiszed, hogy Isten őt feltámasztotta halottaiból, üdvözülsz.

Mert szíveddel hiszünk az igazságra, szájjal pedig történik a vallomás az üdvösségre.

Mert az írás azt mondja: Mindaz, aki benne hisz, meg nem szégyenül.

Mert nincs különbség zsidó és (pogány) görög között, mivel ugyanaz az egy az Úruk mindnyájuknak, ki gazdag mindazok iránt, kik őt segítségül hívják.

Mert mindaz, aki az Úr nevét segítségül hívja, üdvözülni fog.

Ámde hogyan fogják segítségül hívni, akiben nem hisznek? Vagy hogyan hisznek annak, akit nem hallottak? Hogyan halljanak azonban tanító nélkül?

Hogyan tanítanak pedig, ha csak nem küldetnek? miként írva van: Mily szépek a békét-, a jót hirdetőknak lábai!

De nem mindannyian engedelmeskednek az evangéliumnak. Azért mondja Izaiás: Uram ki hisz a mi hallomásunknak?

A hit tehát a hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéje által (történik).

De azt mondom: Vajjon nem hallották? Hiszen az egész földre kihatott az ő szavok, és a földkerekség határait az ő igéjük.

De mondom: Vajjon Izrael nem értette meg? Mózes az első, aki így szól: Én titeket féltékenységre ingereltek egy nemlétező nép ellen; egy esztelen nép ellen haragra viszlek titeket.

Izaiás pedig nekibátorodva azt mondja: Megtaláltak engem, akik nem kerestek, nyíltan megjelentem azoknak, akik nem kérdeztek.

Izraelhez pedig így szól: Egész nap kitértam kezeimet a hitetlen és ellenmondó néphez.

Azt kérdem tehát: Vajjon Isten elvetette az ő népét? Távolról sem! Hiszen én is Izraelita vagyok, Ábrahám ivadékából, Benjámin nemzetségéből.

Nem vetette el Isten az ő népét, melyet előre ismert. Vagy nem tudjátok-e mit mond az írás Illésről, miképpen panaszkodik Istennek Izrael ellen?

Uram! a te prófétáidat megölték, oltáraidat felforgatták, és én egyedül maradtam, és életemre törnek.

Ám mit mond neki az isteni válasz? Meghagytam magamnak hétezer férfit, kik nem hajtottak térdet Baál előtt.

Így tehát mostanában is egy maradvány a kegyelem választása szerint megmenekült.

Ha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekért; mert különben a kegyelem már nem volna kegyelem.

Hogyan tehát? Amit Izrael keresett, nem nyerte meg. A választottak azonban megnyerték, a többiek ellenben elvakultak,

amint írva van: Isten a kábultság lelkét adta nekik, szemeket, hogy ne lássanak, és füleket, hogy ne halljanak mai napiglan.

És Dávid mondja: Váljon nekik az ő asztaluk tórré és hálóvá, botránkozássá és büntetésé.

Homályosuljanak el szemeik, hogy ne lássanak, és görbítsd meg hátukat mindenkor.

Kérdem tehát: Vajjon annyira megbotlottak, hogy elestek? Épen nem! Sőt az ő botlásuk üdvösségére vált a pogányoknak, hogy velők versenyezzenek.

Ha pedig már az ő elestük gazdagulása a világnak, és az ő megfogyatkozásuk gazdagulása a pogányoknak, mennyivel inkább az ő teljes számuk?

Mert nektek, pogányoknak mondom: Amennyiben a pogányok apostola vagyok, megbecsülöm hivatalomat,

ha netalán versenyre bírhatnám saját véreimet és megmenthetnék közölök némelyeket.

Mert ha azoknak veszte a világnak megengesztelése, mi lenne más az ő felvételük, mint feléledés a halálból?

Mert ha a zsenge meg van szentelve, akkor a többi is; és ha a gyökér szent, az ágak is azok.

Hogyha pedig némelyek az ágakból letörtek, és te (pogány) mint vadolajág beléjök oltattál és részessé lettél a gyökérben és az olajfa kövérségében,

ne dicsekedjél az ágakkal szemben. Ha pedig dicsekszel, nem te tartod a gyökeret, hanem a gyökér tégedet.

Erre azt mondod: Letörtek az ágak, hogy én beoltassam.

Helyes; a hitelenség miatt törtek le. Te pedig a hit által állsz; ne légy fenhéjázó, hanem félj!

Mert ha Isten a természetes ágaknak nem kegyelmezett, hátha neked sem kegyelmez!

Lásd tehát az Isten jóságát és szigorúságát. Azok ellen ugyanis, akik elestek, szigorúságát, magad iránt pedig az Isten jóságát, ha megmaradsz a jóban, mert különben téged is kivágnak.

De azok is be fognak oltatni, ha meg nem maradnak a hitetlenségben; mert elég hatalmas az Isten, hogy újra beoltsa őket.

Mert ha te a természetes vad-olajfából kivágattál és a természet ellen beoltattál a nemes olajfába: mennyivel inkább beoltatnak a saját olajfájukba azok, akik annak természete szerint valók?

Mert nem akarom, testvéreim, hogy ismeretlen maradjon előttetek az a titok (hogy ne bízzatok a saját bölcseségekben), miszerint a vakság Izraelnek egy részénél addig tart, míg a pogányok teljes számban be nem mennek,

akkor majd egész Izrael üdvözülni fog, amint írva van: Eljön Sionból a szabadító, és elhárítja Jákobról a gonoszságot.

És ez az én szövetségem velők, midőn majd elveszem bűneiket.

Az evangéliumra nézve ugyan ellenségek timiattatok; de a választottságnál fogva kedvesek az atyákért.

Mert Isten az ő ajándékait és meghívását nem bánja meg.

Mert valamint ti is egykor nem hittetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő hitetlenségök folytán,

úgy most ők is hitetlenekké lettek a ti megkegyelmeztetéseitekre, hogy majd ők is irgalmasságot nyerjenek.

Mert Isten valamennyit a hitetlenségbe hagyta merülni, hogy valamennyin megkönyörüljön.

Oh Isten bölcseségének és tudományának mélységes gazdagsága! mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és megvizsgálhatatlanok az ő utai!

Mert ki láthat át az Úr végzésein? Vagy ki volt az ő tanácsadója?

Vagy ki adott neki előbb, hogy visszaadassék neki?

Mert őtőle, és őáltala, és őbenne van minden Őneki legyen dicsőség örökké! Ámen.

Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmára, ajánljátok fel a ti testeiteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul, észszerű hódolatotok gyanánt.

És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át a ti érzéseiteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok mi az Isten akarata, mi előtte jó, kedves, és tökéletes.

A nekem jutott kegyelemnél fogva mondom tehát mindegyiketeknek, hogy ne gondoljatek többet magatok felől, mint amennyit gondolni illik, hanem gondolkozzatok józanul, és ahogy Isten a hit mértékét kinek-kinek kiosztotta.

Mert valamint egy testben sok tagunk van, de nem minden tagnak ugyanaz a teendője:

úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, az egyesek pedig egymásnak tagjai.

A nekünk jutott kegyelem szerint azonban különböző adományaink vannak. Úgymint: a jövendölés (adománya) -, aki ezzel bír, a hit mértéke szerint (éljen vele);

vagy akinek valamely hivatala van, maradjon hivatalában; aki tanít, a tanítás mellett,

aki int, az intés mellett, aki adakozik, adjon egyszerűségben, aki előljáró, legyen gondossággal; aki irgalmasságot gyakorol, tegye vidámsággal.

A szeretet legyen tettetés nélkül! Gyűlöljétek a rosszat, ragaszkodjatok a jóhoz!

Testvéri szeretettel szeretve egymást, legyetek egymás iránt tisztelettel!

Ne legyetek tunyák a gondosságban, hanem lélekben buzgók, szolgálatkészek az Urnak!

Legyetek a reményben vidámak, a szenvedésben béketűrők, az imádságban állhatatosak,

a szentek szükségeiben résztvevők, vendégszeretők!

Áldjátok a ti üldözőiteket; áldjátok, és neátkozzátok őket!

Örvendjétek az örvendezőkkel, sírjátok a sírokkal!

Legyetek egyetértők, nem fennhéjázók, hanem leereszkedők! Ne tartsátok önmagátokat okosoknak!

Senkinek rosszért rosszal ne fizessetek! Jóra törekedjétek, nemcsak Isten előtt, hanem minden ember előtt is.

Ha lehetséges, amennyiben tőletek függ, minden emberrel békében legyetek!

Ne bosszuljátok meg önmagátokat, szeretteim, hanem adjatok helyet a haragnak, mert írva van: Enyém a bosszú, én majd megfizetek, úgymond az Úr.

Sőt ha éhezik ellenséged, adj neki enni; ha szomjúhozik, adj neki inni; mert ha ezt cselekszed, paraszt raksz fejére.

Ne hagyd magad legyőzetni a gonosztól, hanem jóval győzd le a rosszat!

Minden ember engedelmeskedjék a felsőbb hatóságoknak, mert nincs hatalom, mint csak Istentől, amelyek pedig vannak, Istentől vannak rendelve.

Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, Isten rendelésének szegül ellene. Akik pedig ellenszegülnek, kárhózatot hoznak önmagokra.

Mert az előljárók nem arra valók, hogy a jó cselekedettől elijesszenek, hanem a rossztól. Ha nem akarsz a hatóságtól félni, tégy jót, és meg fog dicsérni.

Mert az Isten szolgálja ő a te javadra. De ha rosszat teszesz, félj! Mert nem hiába viseli a kardot. Mert Isten szolgálja, hogy végrehajtsa a büntetést azon, ki rosszat cselekszik.

Ennélfogva szükségképpen engedelmeskedjétek, nemcsak a büntetés miatt, hanem a lelkiismeret végett is.

Hiszen ez okból fizetitek az adókat is; mivel ők Isten szolgálói, kik erre vannak rendelve.

Adjátok meg tehát mindenkinek, amivel tartoztok: akinek adóval, adót; akinek vámmal, vámot; akinek félelemmel, félelmet; akinek tisztelettel, tiszteletet.

Senkinek ne tartozzatok semmivel, mint csak az egymás iránt való szeretettel; mert aki szereti felebarátját, teljesítette a törvényt.

Mert: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne lopj, hamis tanúságot ne szólj, ne kívánd a másét, és ami egyéb parancsolat van, össze van foglalva e szóban: Szeressed felebarátodat, mint tennenmagadat!

A felebaráti szeretet rosszat nem cselekszik. A törvény teljesítése tehát a szeretet.

És ezt - mivel tudjuk az időt, hogy már itt az óra, az álomból felkelünk. Mert most közelebb van ami üdvösségünk, mint mikor hívókké lettünk.

Az éj előrehaladt, a nap pedig elközelgetett. Vessük le tehát a sötétség cselekedeteit, és oltuk fel a világosság fegyvereit!

Járjunk tisztességesen, mint nappal, nem lakmározásban és részegeskedésben, nem ágyasházakban és szemtelenségekben, nem perlekedésben és versengésben;

hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne dédelgessétek rossz kívánságokban.

A hitben gyengét fogadjátok be anélkül, hogy a vélemények fölött vitatkoznátok.

Mert némelyik azt hiszi, hogy mindent megehetik; aki pedig gyenge, egyék főzeléket.

Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik; és aki nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik; mert Isten fogadta be őt.

Ki vagy te, ki más szolgáját megítéled? Saját urának áll, vagy bukik. Állani fog pedig, mert Isten elég hatalmas, hogy őt fönntartsa.

Mert az egyik megkülönbözteti egyik napot a másiktól, a másik pedig minden napot egyformának tart; kövesse kiki a saját nézetét.

Aki a napok közt különbséget tesz, az Úrért tesz különbséget; és aki eszik, az Úrért eszik, hálát adva Istennek. És aki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálát ad Istennek.

Mert egyikünk sem él önmagának, és egyikünk sem hal meg önmagának.

Mert ha élünk, az Urnak élünk; ha meghalunk, az Urnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk.

Mert azért halt meg és támadott fel Krisztus, hogy úgy a holtakon, mint az élőkön uralkodjék.

Hát te miért ítéled meg felebarátodat? Vagy miért veted meg felebarátodat? Hiszen mindannyian Krisztus ítélő széke elé fogunk állni.

Mert írva van: Életemre mondom - így szól az Úr, - hogy meghajol előttem minden térd, és minden nyelv megvallja az Istent.

Eszerint tehát mindegyikünk magáról ad számot Istennek.

Ezentúl tehát ne ítélkezzünk egymás fölött, hanem inkább azon legyetek, hogy felebarátotoknak megütközést, vagy botrányt ne okozzatok!

Tudom, és bizom az Úr Jézusban, hogy magában véve semmi sem tisztátalan, hanem csak aki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan.

Mert ha felebarátod valamely étel miatt megszorodik, már nem a szeretet szerint cselekszel. Ne dönts kárhozatba ételleddel azt, akiért Krisztus meghalt!

Ne káromolják azért a mi jónkat!

Mert az Isten országa nem étel és ital, hanem igazság, békeség és öröm a Szentlélekben.

Aki ebben szolgál Krisztusnak, kedves az Isten, és dicséretes az emberek előtt.

Törekedjünk tehát arra, ami békeségre visz, és őrizzük meg egymással szemben, ami épülésre szolgál.

Az étel miatt ne rontsd le az Isten művét! Minden tiszta ugyan, de rossz annak, aki mások megbotrántoztatására eszik.

Jó húst nem enni és bort nem inni, sem semmi egyebet, amin felebarátod megütközik, megbotrántozik, vagy meginog.

Ha van hited, tartsd meg magadnak Isten színe előtt! Boldog aki önnönmagát el nem itéli az által, amit jónak tart.

Aki pedig különbséget tesz, el van ítélve, ha eszik, mert nem meggyőződésből (cselekszik). Mindaz pedig, ami nem meggyőződésből történik, bűn.

Mi, akik erősebbek vagyunk, tartozunk a gyengék gyarlóságait elviselni, és nem önmagunkban tetszelegni.

Mindegyiktek keresse felebarátja kedvét annak javára és épülésére.

Mert Krisztus nem a maga kedvét kereste, hanem amint írva van: A téged szidalmazóknak szidalmi hullottak rám.

Mert minden, ami írva van, a mi tanulságunkra van megírva, hogy béketűrés és az írások vigasztalása által reményre tegyünk szert.

A béketűrés és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy egymással egyetértetek a mi Urunk Jézus Krisztus (példája) szerint,

hogy egyetértve, egy szájjal tiszteljétek Istent, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyját.

Ennekokáért fogjátok egymásnak pártját, valamint Krisztus is pártotokat fogta, Isten dicsőségére!

Mert azt mondom, hogy Jézus Krisztus szolgálja lett a körülmetélkedésnek Isten igazmondása miatt, az atyáknak tett ígéret megerősítésére;

a pogányok pedig az ő irgalmasságáért magasztalják Istent, amint írva van: Azért magasztallak téged, Uram, a pogányok között, és énekelek nevednek.

És ismét mondja: Örvendjetelek pogányok az ő népével.

És ismét: Dicsérjétek az Urat minden nemzetek, és magasztaljátok őt minden népek!

És ismét azt mondja Izaiás: Jesszének gyökere lesz, és aki abból támad a nemzetek kormányzására, abban biznak a nemzetek.

A reménység Istene pedig töltsön el titeket minden örömmel és békeséggel a hitben, hogy bővelkedjetelek a reményben és a Szentlélek erejében!

Én pedig magam is megvagyok győződve, testvéreim, arról, hogy ti is telve vagytok szeretettel, telve minden tudománnyal, úgy hogy képesek vagytok egymást meginteni.

Mindazáltal kissé szabadabban irtam nektek, testvérek, hogy emlékeztesselek titeket, ama kegyelemnél fogva, mely nekem Istentől adatott,

miszerint Krisztus Jézusnak szolgálja vagyok a pogányok között, hirdetve az Isten evangéliumát, hogy a pogányok áldozata kedves legyen, és megszenteltessék a Szentlélek által.

Az én dicsőségem tehát Jézus Krisztusban van Isten előtt.

Mert semmit sem merek mondani, amit Krisztus én általam nem cselekedett a pogányok meghódítására, szóval és tettel,

jelek és csodák erejével, a Szentlélek erejével; úgy hogy Jeruzsálemtől kezdve köröskörül egész Illiriáig hirdettem Krisztus evangéliumát.

És így hirdettem az evangéliumot, nem ott, ahol Krisztus neve már ismeretes volt, nehogy más által lerakott alagra építsek, hanem amint írva van:

Akiknek nem hirdették őt, meglátják, és akik nem hallották, megértik.

Ezért is voltam leginkább akadályozva hozzátok menni, és gátolva vagyok mindeddig.

Most azonban, midőn eme tartományokban nincs többé tennivalóm, tihozzátok menni pedig sok esztendő óta kívánkozom;

midőn Hispániába indulok, reménylem, hogy átmenőben meglátlak titeket, és ti elkísértek engem oda, miután előbb nálatok egy kissé kipihentem magamat.

Most tehát elutazom Jeruzsálembe a szenteknek szolgálni.

Mert Macedónia és Akája jónak látták a Jeruzsálemben levő szentek szegényeinek némi gyűjtést rendezni.

Jónak látták, de ezzel tartoznak is nekik. Mert ha a pogányok az ő lelki javaikban részesültek, tartoznak nekik az anyagiakban segítségre lenni.

Amikor majd ezt teljesítettem, és nekik ez összeget kézbesítettem, ti felétek megyek Hispániába.

Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangéliumának bőséges áldásával érkezem.

Kérlek azért titeket, testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztusra, és a Szentlélek szeretetére, segítsetek engem Istenhez küldött imádságaitokkal,

hogy megszabaduljak a hitetlenektől, kik Judeában vannak, és az én szolgálatomnak áldozata kedves legyen a szenteknek Jeruzsálemben,

hogy Isten akarata szerint örömmel mehessek hozzátok és kipihenhessem magamat nálatok.

A békeség Istene pedig legyen mindnyájatokkal! Ámen

Ajánlom pedig nektek Főbét, a mi nővérünket, ki a kenkreai egyháznak szolgálatában áll,

hogy őt szentekhez méltóan fogadjátok az Úrban, és segítségére legyetek, bármely ügyben rátok szorul, mert ő is sokaknak segítségére volt, sőt nekem magamnak is.

Köszöntsétek Priskát és Aquilát, az én segítőimet Jézus Krisztusban;

- kik az én életemért fejökkel játszottak, kiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányokból megtért összes hitközségek, -

és az ő házukban levő hitközséget is. Köszöntsétek az én szeretett Epenetusomat, ki Ázsia első zsengeje Krisztusban.

Köszöntsétek Máriát, ki sokat fáradozott közöttetek.

Köszöntsétek Andronikust és Juniát, az én rokonaimat és fogolytársaimat, kik az apostoloknál tekintélynek örvendenek, kik én előttem is Krisztus hivei voltak.

Köszöntsétek Ampliátust, szerettemet az Úrban.

Köszöntsétek Orbánt, a mi segítőnket Jézus Krisztusban, és az én kedves Sztakisemet.

Köszöntsétek a derék Apellest Krisztusban.

Köszöntsétek azokat, kik Aristobul házából valók. Köszöntsétek Herodiont, az én rokonomat.

Köszöntsétek Narcisszüs házbélieit, kik az Úrban vannak.

Köszöntsétek Trifénát és Trifozát, kik az Úrban munkálkodnak. Köszöntsétek a szeretett Perzist, ki sokat fáradt az Úrban.

Köszöntsétek Rufust, az Úrban kiválasztottat, és az ő anyját, ki az enyém is.

Köszöntsétek Azinkritust, Felgont, Hermast, Patrobast, Hermest, és a testvéreket, kik velők vannak.

Köszöntsétek Filológust és Júliát, Nereust és az ő nővérét, és Olimpiást és az összes velők lévő szenteket.

Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntének titeket Krisztusnak összes hitközségei.

Kérlek azonban titeket, testvérek, vigyázzatok azokra, kik egyenetlenségeket és botrányokat támasztanak azon tanítás ellen, melyet tanultatok, és kerüljétek őket.

Mert az ilyenek nem Krisztus Urunknak szolgálnak, hanem az ő hasuknak, s mézes-mázos beszédekkel és hízlegésekkel törbe ejtik az ártatlanok sziveit.

Ám a ti engedelmességtek mindenütt ismeretes. Ennélfogva örömem telik bennetek. De akarom, hogy bölcsök legyetek a jóban, és járatlanok a rosszban.

A békeség Istene pedig törje meg a sátánt lábaitok alatt mihamarább. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen veletek!

Üdvözöl benneteket Timóteus, az én segítőtársam és Lucius és Jázon és Szozipater, az én rokonaim.

Üdvözöllek titeket én, Tercius, ki e levelet irtam, az Úrban.

Üdvözöl titeket Kájus, az én házigazdám, és az egész hitközség. Üdvözöl titeket Erasztus, a város kincstárosa és Kvartus testvér.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek! Ámen.

Annak pedig, akinek van hatalma titeket megerősíteni az evangéliumban és Jézus Krisztus tanításában, ama titok kijelentése szerint, mely örök időktől fogva rejtve volt,

mely most a próféták írásai révén az örök Isten rendelése szerint az összes pogányok meghódítására a hitben, kitudódott,

az egyedül bölcs Istennek, őneki legyen tisztelet és dicsőség Jézus Krisztus által mindörökön örökké!
Ámen

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztusnak hivatott apostola és Szosztene testvér,

Isten egyházának, mely Korintusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, a hivatott szenteknek, mindazokkal együtt, kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják minden helyen, az övökén és a mienken.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát adok értetek mindenkor az én Istenemnek azért az isteni kegyelemért, mely nektek Krisztus Jézusban adatott;

hogy ő általa mindenben meggazdagodtatok, minden tanításban és ismeretben;

valamint hogy a Krisztusról szóló bizonyágtétel megerősödött közöttetek,

úgy hogy semmiféle kegyelemben hiányt nem szenvedtek, kik a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését várjátok,

aki majd véglegesen is megerősít titeket, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak eljövetele napján, kifogástalanok legyetek.

Hű az Isten, aki által hivatva vagytok az ő Fiának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak társaságába.

Kérlek pedig titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy ugyanazt valljátok mindannyian és ne legyenek köztetek szakadások, hanem tökéletesen egyérzelműek és egyetértők legyetek.

Értésemre esett ugyanis rólatok, testvéreim, Klóé emberei által, hogy pártoskodások vannak közöttetek.

Értem azt tudnillik, hogy egyesek közületek azt mondják: Én Pálé vagyok, én meg Apollóé, én pedig Kefásé, én végre Krisztusé.

Vajjon megoszlott-e Krisztus? Vajjon Pál feszített meg értetek? vagy Pál nevében vagytok megkeresztelve?

Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem közületek Krispuson és Kájuson kívül;

hogy valaki azt ne mondhassa, hogy az én nevében vagytok megkeresztelve.

De még Stefánasz házáat is én kereszteltem meg; azonkívül nem tudom, hogy más valakit kereszteltem volna.

Mert nem keresztelni küldött engem Krisztus, hanem az evangéliumot hirdetni; de nem bölcselkedő ékesszólással, hogy Krisztus keresztje erejét ne veszítse.

A kereszt igéje ugyanis az elkárhozóknak balgaság; azoknak ellenben, akik üdvözülnek, vagyis nekünk, isteni erő.

Mert írva van: Elveszttem a bölcsék bölcsességét és az okosak okosságát elvetem.

Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol a világ kutatója? Nem tette-e csúffá Isten e világ bölcsességét?

Mivel ugyanis a világ az ő bölcsessége által Istent az ő bölcsességében meg nem ismerte, tetszett Istennek a hithirdetésnek balgasága által üdvözíteni a hívőket.

Mert a zsidók jeleket kívannak, a görögök bölcsességet keresnek;

mi pedig a megfeszített Krisztust hirdetjük, ki a zsidóknak botrány, a pogányoknak balgaság,

magoknak a meghívottaknak ellenben, zsidóknak úgy mint görögöknek, Krisztust, az Isten erejét és Isten bölcsességét;

mert az Istentől származó balgaság bölcsőbb az embereknél, és az Istentől származó gyengeség erősebb az embereknél.

Mert vegyétek csak tekintetbe, testvérek, hivatástokat! Bizony nem sokan vannak bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasok, nem sokan előkelők;

hanem a világ szemében eszteleneket választotta ki Isten, hogy megszegyenítse a bölcséket, és a világ előtt gyengéket választotta ki Isten, hogy szegyenbe hozza az erőseket,

és a világ felfogása szerint hitványakat és megvetetteket választotta ki Isten, és a semminek látszókat, hogy azokat, kik valaminek látszanak, tönkre tegye,

hogy egy ember se dicsekedhessek az ő színe előtt.

Ti pedig őáltala vagytok Krisztus Jézusban, ki nekünk Istentől bölcsesség és igazság, megszentelés és váltság lett,

hogy amint írva van, aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.

Én is, mikor hozzátok jöttem, testvérek, nem léptem fel magasröptű beszéddel vagy bölcsességgel, hogy nektek a Krisztusról szóló bizonytságot hirdessem;

mert nem akartam közöttetek egyébről tudni, mint csak a Jézus Krisztusról, és pedig a megfeszítettről.

És én gyengeségben és félelemben és nagy rettegésben voltam nálatok;

és az én beszédem és predikálásom nem emberi bölcsességnek rábeszélő ékesszólásában állott, hanem a léleknek és erőnek megmutatásában;

hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején alapuljon.

Beszélünk azonban bölcsességről a tökéletesek között; de nem ennek a világnak, sem e világ nagyjainak bölcsességéről, kik elmúlnak,

hanem beszélünk Istennek titkos, elrejtett bölcsességéről, melyet Isten világ kezdetétől elrendelt a mi dicsőségünkre,

melyet a világ nagyjai közül senki meg nem értett, mert ha megértették volna, a dicsőség Urát soha meg nem feszítették volna.

Hanem amint írva van, hogy: Szem nem látta, sem fül nem hallotta, sem emberi szívbe föl nem hatott, amit Isten azoknak készített, kik őt szeretik;

nekünk azonban kijelentette Isten az ő Lelke által, mert a Lélek mindent átkutat, még az Isten mélységes titkait is.

Mert ki az az ember, aki tudná, mi lakik az emberben, hacsak nem a lélek, mely benne él? Így azt sem ismeri senki, ami Istené, hanem csak az Isten Lelke.

Mi pedig nem e világ lelkét nyertük, hanem azt a Lelket, mely Istentől van, hogy megtudjuk, mit adott nekünk az Isten.

És erről is beszélünk, nem emberi bölcsesség betanult szavaival, hanem a Lélek tanítása szerint, a lelkieket lelkiekkel magyarázva.

Az érzéki ember ónban nem fogja föl, ami az Isten lelkétől származik, mert az balgaság neki és nem képes megérteni, mivel azt lelkiképpen kell megítélni.

A lelki ember ellenben mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg:

Mert ki fogta föl az Úr értelmét, hogy őt oktassa? - Mi azonban Krisztus értelmével bírunk.

Ennélfogva, testvérek, nem beszélhettem hozzátok, mint lelkiekhez, hanem mint érzékiekhez. Mint Krisztusban csecsemőknek,

tejet adtam inni, nem ételt, mert még nem bírtátok el, sőt még most sem bírtátok el, mert még érzékiek vagytok.

Vagy miután irigység és viszálykodás dúl közöttetek, nem vagytok-e érzékiek és nem éltek-e emberi módra?

Mert ha az egyik azt mondja: Én Pálé vagyok, a másik pedig: Én Apollóé; nem emberek vagytok-e akkor? Vajjon micsoda Apolló? vagy micsoda Pál?

Szolgái annak, akiben hittetek, s mindegyik úgy, amint neki az Úr adta.

Én ültettem, Apolló öntözött, de a növekedést Isten adta.

Ennélfogva sem az nem valami, aki ültet, sem az, aki öntöz, hanem Isten, aki a növekedést adja.

Aki pedig ültet, és aki öntöz, egyek. Kiki pedig megkapja saját jutalmát az ő munkája szerint.

Mert mi Isten munkatársai vagyunk: ti Isten szántóföldje, Isten építménye vagytok.

A nekem adott isteni kegyelemhez képest mint okos építész leraktam az alapot, más pedig ráépít. Kiki azonban maga lássa, hogyan építsen rá.

Mert más alapot azon kívül, amely le van rakva, senki nem rakhat, és ez a Jézus Krisztus.

Ha pedig valaki erre az alapra aranyat, ezüstöt, drága köveket, fát, szénát, szalmát épít rá,

kinek-kinek a munkája nyilvánvalóvá lesz. Mert az Úr napja majd nyilvánosságra hozza, mivel tűzben fog megjelenni, és a tűz mondja meg, kinek milyen a munkája.

Ha valakinek munkája, melyet felépített, megállja helyét, jutalomban részesül.

Ha valakinek munkája elég, az kárt vall, ő maga azonban megmenekül, de csak mintegy a tűzön át.

Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok, és hogy az Isten lelke lakik bennetek?

Ha pedig valaki az Isten templomát megfertőzteti, azt az Isten elveszti. Mert az Isten temploma szent, és az ti vagytok.

Senki magát meg ne csalja! Ha valaki közületek bölcsnek látszik e világon, legyen esztelenné, hogy bölcs lehessen.

Mert e világnak bölcsessége esztelenség Isten előtt. Mert irva van: Megfogom a bölcselkedőket az ő álnokságukban.

És ismét: Az Úr ismeri a bölcsnek gondolatait, hogy hiábavalók.

Senki se dicsekedjék tehát az emberekben.

Mert minden a tietek, akár Pál, akár Apolló, akár Kefás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelen, akár a jövő, mert minden a tietek, ti pedig Krisztusé,

Krisztus pedig az Istené.

Úgy tekintsen bennünket mindenki, mint Krisztus szolgáit és az Isten titkainak sáfárait.

Itt pedig azt kívánják a sáfároktól, hogy ki-ki húnek találtassák.

Én azonban keveset törődöm azzal, hogy ti ítéltetek fölöttem, vagy emberi törvény; de önmagam fölött sem ítélek.

Mert lelkiismeretem ugyan semmiről sem vádol, de még azért nem vagyok igazolva, mert az Úr az, aki engem megítél.

Ne ítéljetek tehát idő előtt, míg el nem jön az Úr, ki majd a sötétség rejtekeit is megvilágítja és a szívek szándékait napfényre hozza; és akkor kinek-kinek meg lesz a dicsérete az Úrtól.

Ezt pedig, testvérek, magamra és Apollóra alkalmaztam timiattatok, hogy megtanuljátok tőlünk, hogy egyik a másikkal szemben el ne bizza magát azon felül, ami meg van írva, egy másik miatt.

Mert ki tüntet ki téged? Vagy mid van, amit nem úgy kaptál? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem úgy kaptad volna?

Már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nálunk nélkül uralkodtok; s vajha uralkodnátok, hogy mi is veletek uralkodhatnánk!

Azt hiszem azonban, hogy Isten, minket, apostolokat legutolsóknak mutatott be, mint halálra szántakat, mert Csodája lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek.

Mi balgák vagyunk Krisztusért, ti pedig okosak Krisztusban; mi gyengék, ti pedig erősek; ti tekintélyesek, mi megvetettek.

A jelen óráig éhezünk és szomjuhozunk, mezítelenek vagyunk és, arcul vernek bennünket és nincs maradásunk,

és sajátkezüleg dolgozva fáradozunk; átkoznak bennünket és áldást mondunk: üldözést szenvedünk és eltűrjük;

szidalmaznak bennünket és mi imádkozunk; mintegy szemetje lettünk e világnak, s mindenkinek söpredéke egész mostanáig.

Nem azért írom ezt, hogy benneteket megszegyenítselek, hanem mint szeretett fiaimat intelek.

Mert ha tízezer tanítótok van is Krisztusban, de nincs sok atyátok. Mert Krisztus Jézusban én szültelek titeket az evangélium által.

Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim, amint én is Krisztusé.

Azért küldöttem hozzátok Timoteust, ki nekem szeretett és hű fiam Krisztusban; ő majd eszetekbe juttatja az én utaimat, melyek Krisztus Jézusban vannak, amint mindenütt, az egész egyházban tanítok.

Mintha nem is volna szándékom hozzátok menni, úgy felfuvalkodtak némelyek.

Pedig elmegyek hozzátok csakhamar, ha az Úr akarja, és majd megvizsgálom azoknak a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem a tehetségét.

Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.

Mit akartok? Vesszővel menjek-e hozzátok, vagy szeretettel és a szelidség lelkével?

Általában paráznaságról hallani közöttetek, és pedig olyan paráznaságról, amelyenről még a pogányok között sem, hogy tudnillik valaki atyjának feleségével éljen.

És ti még felfuvalkodtok, ahelyett hogy szomorkodnátok és azon volnátok, hogy kizárassék körötökből, aki ezt a dolgot cselekedte.

Én testben ugyan távol, de lélekben jelen lévén, már megítéltem, mintha ott volnék, azt, ki így cselekedett:

A mi Urunk Jézus Krisztus nevében egyesülvén ti és az én lelkem Urunk Jézus hatalmával,

adassák át az ilyen ember a sátánnak, a testnek vesztére, hogy a lélek megmeneküljön a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján.

Nem helyes a ti dicsekvéseitek! Nem tudjátok-e, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megsavanyítja?

Tisztítsátok ki a régi kovászt, hogy új tészta legyetek, amint hogy kovásztalanok vagytok. Mert a mi húsvéti bárányunk, Krisztus, fölládoztatott.

Ünnepeljünk tehát nem a régi kovással, sem a rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem az őszinteségnek és igazságnak kovásztalan kenyérével.

Írtam nektek levelemben: Ne érintkezzetek a paráznákkal.

Nem egyáltalán e világ paráznáival, vagy fősvényeivel, vagy kincsvágyóival vagy a bálványok szolgálóival; mert különben ki kellene e világból mennetek.

Hanem azt irtam nektek, hogy ne érintkezzetek azzal, ha valaki, aki magát testvérnek nevezi, parázna, vagy fősvény, vagy bálványozó, vagy átkozódó, vagy iszákos, vagy kapzsi; - az ilyennel ne is étkezzetek együtt.

Mert mi közöm nekem azok fölött ítélni, kik kívül vannak? Nemde azok fölött ítéltetek, akik belül vannak?

Mert azokat, akik kívül vannak, Isten ítéli meg. Távolítsátok el a rosszat magatok közül!

Hogy meri valaki közületek, akinek vitás ügye van egy másik ellen, az igaztalanoknál keresni az igazságot és nem a szenteknél?

Vagy nem tudjátok-e, hogy a szentek fogják e világot megítélni? És ha ti fogjátok a világot megítélni, méltatlanok vagytok-e arra, hogy apró-cseprő dolgokban ítélkezzetek?

Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni? Mennyivel inkább világi dolgokat?!

Ha tehát világi pereitek vannak, azokat állítsátok fel bírák gyanánt, kik a hitközségben alábbvalók.

A ti megszégyenítésekre mondom ezt. Vagy nincs közöttetek egyetlen okos ember, aki testvérei között igazságot tudna tenni?

Hanem testvér testvér ellen pereskedik és pedig a hitetlenek előtt?

Már az is mindenesetre hiba közöttetek, hogy egymással perlekedtek. Miért nem tűritek el inkább a méltatlanságot? Miért nem hagyjátok magatokat inkább megcsalni?

Hanem még ti követtétek el méltatlanságot és csalást, és pedig testvéreken.

Nem tudjátok-e, hogy az igazságtalanok nem fogják bírni Isten országát? Ne csaljátok meg magatokat! Sem a paráznák, sem a bálványimádók, sem a házasságtörők,

sem az önfertőztetők, sem a férfiakkal fajtalanok, sem a tolvajok, sem a fősvények, sem a részegesek, sem az átkozódók, sem a rablók nem fogják bírni Isten országát.

És ilyenek voltatok néhányan, de le vagytok mosva, de meg vagytok szentelve, de meg vagytok igazulva a mi Urunk Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelkében.

Minden szabad nekem, de nem minden válik hasznomra; minden szabad, de én nem akarok semminek rabja lenni.

Az étel a gyomorért, a gyomor az ételekért van; Isten azonban ezt is, azt is megszünteti. De a test nem a paráznaságért, hanem az Úrért van, és az Úr a testért.

Isten pedig az Urat is feltámasztotta, és minket is feltámaszt az ő ereje által.

Nem tudjátok-e, hogy a ti testeitek Krisztusnak tagjai? Fogjam tehát Krisztus tagjait és parázna tagjaivá tegyem? Isten mentsen!

Vagy nem tudjátok-e, hogy aki a paráznához ragaszkodik, egy testté lesz vele? Mert ketten lesznek - úgymond - egy testben.

Aki pedig az Úrhoz ragaszkodik, egy lélek (ővele).

Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, melyet az ember elkövet, a testen kívül van; de aki paráználkodik, a saját teste ellen vetkezik.

Vagy nem tudjátok, hogy a ti tagjaitok temploma a Szentléleknek, ki bennetek van, kit Istentől nyertetek, és nem vagytok a magatokéi?

Mert nagy áron lettetek megvéve. Dicsőítsétek és hordozzátok az Istent testeitekben!

Amiről pedig irtatok nekem: Jó az embernek, ha asszonnyal nem érintkezik;

a paráználkodás elkerülése végett azonban minden férfinak legyen meg a felesége, és minden nőnek a férje.

A férj adja meg feleségének, amivel tartozik, hasonlóképp a feleség a férjnek.

Az asszony nem rendelkezik a maga teste fölött, hanem a férfi. Hasonlóképpen nem rendelkezik a férfi sem a maga teste fölött, hanem az asszony.

Ne vonakodjatok egymástól, hacsak közös akarattal nem egy időre, hogy imádsággal foglalkozzatok; azután térjetelek arra ismét vissza, hogy a sátán ne kísértsen benneteket megtartóztatatlanságtok miatt.

Ezt azonban engedelem-képen és nem parancsképen mondom.

Mert azt szeretném, ha mind úgy volnátok, mint én magam; dehát mindenkinek meg van a maga adománya Istentől, egyiknek ez, másoknak amaz.

A nemházasoknak és özvegyeknek pedig azt mondom, hogy jó nekik, ha úgy maradnak, amint én is.

Ha pedig meg nem tartóztatják magokat, lépjenek házasságra. Mert jobb házasságra lépni, mint égni.

Azoknak pedig, kik házasságot kötöttek, nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy a feleség el ne váljon férjétől;

Ha elvált, maradjon férj nélkül, vagy béküljön ki férjével. A férfi se bocsássa el feleségét.

A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely testvérnek hitetlen felesége van, és ez kész vele meglakni, el ne bocsássa őt.

És ha valamely hívő nőnek hitetlen férje van, és ez kész vele együtt lakni, el ne hagyja férjét;

mert a hitetlen férfi meg van szentelve a hívő feleség által, és a hitetlen feleség meg van szentelve a hívő férfi által; mert különben gyermekeitek tisztátalanok volnának, így pedig szentek.

Ha pedig a hitetlen elválik, váljon el; mert ez esetben a testvér vagy nővér nincs lekötve; Isten ugyanis békeségre hívott bennünket.

Mert honnét tudod, asszony, hogy írem mentheted-e meg férjedet? Vagy honnét tudod férfi, hogy nem mentheted-e meg feleségedet?

Egyébként amint az Úr kinek-kinek adta, amire az Isten kit-kit hívott, aszerint éljen amint ezt minden hitközségben tanítom.

Ha valaki mint körülmetélt hivatott meg, ne akarjon körülmetéletlen lenni. Ha valaki mint körülmetéletlen hivatott meg, ne metéltesse magát körül.

A körülmetélés nem ér semmit, és a körülmetéletlenség sem ér semmit, hanem az Isten parancsolatainak megtartása.

Kiki maradjon meg abban a hivatásban, amelyre hivatott.

Ha mint szolga hivatott, ne törődj vele; de ha szabaddá lehetsz, annál inkább fordítsd hasznodra.

Mert aki az Úrban mint szolga lett meghíva, az Urnak szabadosa, s hasonlóképen ki mint szabad lett meghíva, szolgálja Krisztusnak.

Váltságdíjon vagytok megváltva, ne legyetek az emberek szolgálivá!

Ki mire hivatva van, testvérek, maradjon abban az Istennél,

A szüzekre nézve nincs parancsom az Úrtól, tanácsot azonban adok, mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hű legyek.

Azt tartom tehát jónak a fönnforgó szükség miatt, hogy jó az embernek, úgy lenni.

Ha feleséghez vagy kötve, ne keress elválást; ha szabad vagy a feleségtől, ne keress feleséget.

Ha azonban feleséget vettél, nem vetkeztél. És ha a szűz férjhez ment, nem vetkezett; ám az ilyeneket gyötörni fogja a test. Én pedig kíméllek titeket.

Azt mondom tehát, testvérek: Az idő rövid; hátra van, hogy akiknek feleségük van, úgy legyenek, mintha nem volna;

és akik sírnak, mintha nem sirnának; és akik örülnek, mintha nem örülnének; és akik vesznek, mintha semmijök sem volna;

és akik élnek e világgal, mintha nem élnének; mert e világnak alakja elmúlik.

Azt szeretném pedig, hogy gond nélkül lennétek. Aki nőtlen, annak arra van gondja, ami az Úré, hogyan tessék Istennek.

Aki pedig megnősült, arról gondoskodik, ami a világé, hogyan tessék nevének, és meg van osztva.

És a férjnélküli asszony és szűz arra gondol, ami az Úré, hogy szent legyen testben és lélekben. Aki pedig férjnél van, arra gondol, ami a világé, hogyan tessék férjének.

Ezt azonban a ti javatokra mondom, nem azért, hogy tőrbe ejtsek benneteket, hanem a végre, ami tisztességes és lehetővé teszi, hogy akadály nélkül könyörögjete az Úrhoz.

Ha pedig valaki szégyennek tartja, hogy az ő leánya korát meghaladta, és meg kell lenni, tegyen amit akar, nem vetkezik, ha férjhez adja.

Aki ellenben nem szükségből, hanem szabad akaratból, szívében erősen elszánta magát, és lelkében jónak látja szüzeleányát megtartani, jól teszi.

Tehát aki leányát férjhez adja az is jól cselekszik; de aki nem adja, jobban cselekszik.

A nő kötve van a törvényhez, ameddig férje él; ha pedig férje meghal, fölszabadult, férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban.

Boldogabb lesz azonban, ha az én tanácsom szerint úgy marad; hiszem ugyanis, hogy bennem is az Isten lelke lakik.

Ami pedig a bálványáldozatokat illeti, tudjuk hogy mindnyájunknak van róla tudomásunk. A tudás felfuvalkodtat, a szeretet ellenben épít.

Ha pedig valaki azt gondolja, hogy ő tud valamit, az még nem tudja, hogyan kell tudnia.

Ha pedig valaki Istent szereti, az ismeretes ő előtt.

A bálványoknak áldozott ételekre nézve pedig tudjuk, hogy a bálvány semmi a világon, és hogy nincs Isten az egyen kívül.

Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égen, akár a földön, (minthogy sok isten és sok úr van), nekünk azonban csak egy Istenünk van, az Atya, akitől minden származik és akiért mi vagyunk; és egy Urunk, Jézus Krisztus, aki által minden van, és mi is őáltala vagyunk.

De nem mindenki van meg a tudás. Némelyek ugyanis a halványról ápolt eddigi felfogásukkal, mint bálványáldozatot eszik; s lelkiismeretük, mivel gyenge, - beszennyeződik.

Az eledel azonban nem tesz becsesebbé Isten előtt. Mert sem azzal nem nyerünk, ha eszünk, sem azzal nem veszünk, ha nem eszünk.

De vigyázzatok, hogy ez a ti szabadságtok megbotránkoztatására ne szolgáljon a gyengéknek.

Mert ha valaki meglátja, hogy az, akinek erről tudomása van, részt vesz a bálványlakomán, nem fog-e az ő lelkiismerete, mivel gyenge, arra bátorítani, hogy a bálványáldozatból egyék?

És a te tudásod miatt elvész a te erőtlén testvéred, kiért Krisztus meghalt.

Ha pedig így vetkeztek a testvérek ellen és megsértitek az ő gyenge lelkiismeretüket, Krisztus ellen vetkeztek.

Miértis ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, nem eszem húst többé, hogy testvéreimet meg ne botránkoztassam.

Nem vagyok-e szabad? Nem vagyok-e apostol? Nem láttam-e a mi Urunk Jézus Krisztust? Nem az én szerzeményem vagytok-e ti az Úrban?

És ha másoknak nem vagyok is apostola, tinektek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje ti vagytok az Úrban.

Az én védekezésem azok előtt, akik kérdőre vonnak, ez:

Vajjon nem áll-e hatalmunkban enni és inni?

Nem áll-e hatalmunkban valamely asszonyt, mint nővérünket magunkkal vinni, miként az Urnak többi apostolai és testvérei és Kefás is?

Vagy csak egyedül nekem és Barnabásnak nem volna szabad ezt megtenni?

Ki katonáskodik valaha a saját költségén? Ki ültet szőlőt és nem eszik terméséből? Ki legeltet nyáját és nem eszik a nyájnak tejéből?

Talán csak emberileg mondom ezt? Nem mondja-e ezt a törvény is?

Hiszen írva van Mózes törvényében: A cséplő ökröknek ne kösd be a száját! Talán az ökrökre van gondja az Istennek?

Avagy nem inkább mi miattunk mondja azt? Igen mi miattunk van az megírva, hogy aki szánt, reménységben szántson, és aki csépel, a termésnyerés reményében.

Ha mi nektek lelkieket vetettünk, valami nagy dolog az, ha anyagi javaitokból aratunk?

Ha mások részesülnek a fölöttetek való hatalomban, miért nem inkább mi? De mi nem élünk e joggal, hanem elviselünk mindent, hogy Krisztus evangéliumának gátat ne vessünk.

Nem tudjátok-e, hogy akik a szentélyben foglalkoznak, a szentélyből élnek, és akik az oltár körül szolgálnak, az oltárról részesednek?

Így rendelte az Úr azoknak is, kik az evangéliumot hirdetik, hogy az evangéliumból éljenek.

Én azonban semmi ilyennel nem éltem. De ezt nem azért írom, hogy így történjék velem, mert jobb szeretnék, inkább meghalni, mint hogy valaki jó hírnevemet lerontsa.

Mert ha .az evangéliumot hirdetem, nem válik dicsőségemre, mivel a szükség hajt rá; és jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem.

Mert ha készakarva teszem ezt, jutalmat kapok; ha pedig akaratom ellenére, akkor megbízott sáfár vagyok.

Mi tehát az én jutalmam? Az, hogy az evangéliumot hirdetvén, fizetés nélkül munkálkodom az evangéliumban, s hogy az evangéliumban nyert hatalmammal vissza ne éljek.

Mert habár mindenkitől független vagyok, mindenkinek szolgájává tettem magamat, hogy minél többeket megnyerjek.

A zsidóknak olyan lettem, mint- a zsidó, hogy a zsidókat megnyerjem;

azoknak, kik a törvény alatt vannak, mintha a törvény alatt volnék, (holott én nem voltam a törvény alatt) hogy a törvény alatt levőket megnyerjem; azoknak, kik törvény nélkül voltak, mintha törvény nélkül volnék, (holott Isten törvénye nélkül nem voltam, hanem Krisztus törvénye alatt vagyok,) hogy megnyerjem azokat, kik törvény nélkül voltak.

Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek.

Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy részes legyek benne.

Nem tudjátok-e, hogy akik a versenypályán futnak, bár mindannyian futnak, egy nyeri el a díjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek!

Mindaz pedig, aki a küzdő játékban birkózik, mindentől megtartóztatja magát, és azok csak azért, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig hervadatlant

Én tehát úgy futok, nem mint bizonytalanra; úgy vívok, nem mintha a levegőt verdesném;

hanem sanyargatom testemet és szolgaság alá vetem, hogy mialatt másokat tanítok, önmagam el ne elkárhozzam.

Mert nem akarom, hogy ne tudjátok, testvérek, hogy a mi atyáink mindannyian a felhő alatt voltak és mindannyian átmentek a tengeren,

és Mózes által mindnyájan megkeresztelkedtek a felhőben és a tengerben,

és mindnyájan ugyanazon lelki eledelt ették,

és mindnyájan ugyanazon lelki italt itták: - ittak pedig az őket követő lelki sziklából, e szikla pedig Krisztus volt; -

de sokakban közölök nem telt kedve Istennek, mert elhullottak a pusztában.

Ez pedig a mi okulásunkra történt, hogy ne vágyódjunk a rossz után, miként ők vágyódtak.

Bálványimádók se legyetek, miként közölök néhányan, amint irva van: Leült a nép enni és inni, és fölkeltek játszani.

Se ne paráználkodjunk, miként közölük néhányan paráználkodtak és elestek egy napon huszonhárom ezren.

Se ne kísértsük Krisztust, mint ahogy közölük némelyek kísértették és a kigyók által elpusztultak.

Se ne zúgolódjatok, miként azok közül némelyek zúgolódtak és a pusztító (angyal) által elvesztek.

Mindez azonban jelképben történt velők, megiratott pedig a mi okulásunkra, kikre az utolsó idők jutották.

Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!

Emberi kísértésnél egyéb meg ne lepjen titeket. Hű azonban az Isten, ki nem hagy benneteket kísértetni azon fölül, amit megbirtok, hanem a kísértésnek olyan lefolyást ad, hogy elviselhessétek.

Azért, szeretteim, kerüljétek a bálványok tiszteletét!

Okosakhoz szólok, Ítéeljétek meg magatok amit mondok.

Az áldás kelyhe, melyet megáldunk, nem a Krisztus vérében való részesülés-e? És a kenyér, melyet megtörünk, nem az Úr testében való részesülés-e?

Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindannyian, kik az egy kenyérben részesülünk.

Tekintsetek a test szerint való Izraelre! Vajjon akik az áldozatokból esznek, nem részesülnek-e az oltárról?

Nos hát? Azt mondom, hogy amit a bálványoknak áldoznak, valami? Vagy, hogy a bálvány valami?

Sőt amit a pogányok áldoznak, az ördögöknek áldozzák, s nem Istennek. Pedig nem akarom, hogy az ördögök társai legyetek.

Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördögök kelyhét.

Vagy az Urat ingereljük (magunk ellen)? Talán erősebbek vagyunk mint ő?

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de nem minden szolgál épülésre.

Senki se keresse a magáét, hanem a másét.

Egyetek meg mindent, ami a mézárszékekben kapható, a nélkül, hogy a lelkiismeret miatt valamit kérdeznétek.

Az Úré a föld és minden, ami betölti.

Ha valamely hitetlen meghí benneteket és el akartok menni, egyetek meg mindent, amit elétek tesznek, mitsém kérdezve a lelkiismeret miatt.

De ha valaki azt mondja: Ez a bálványoknak lett fölládozva, ne egyetek belőle a miatt, aki ezt mondotta, és a lelkiismeret miatt,

értem ugyanis nem a te lelkiismerettedet, hanem a másikat. Mert mi okból vessem én alá szabadságomat más lelkiismerete ítéletének?

Ha én hálaadással veszek részt, minek káromoltassam magamat azért, amiért hálát adok?

Tehát akár esztek, akár isztok, akár más valamit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!

Botránkozására ne legyetek se a zsidóknak, se a pogányoknak, se az Isten egyházának;

amint én is mindenben mindenkinek kedvét keresem, és nem azt nézem, ami nekem hasznos, hanem ami sokaknak, hogy üdvözüljenek.

Legyetek követőim, valamint én is Krisztusé!

Dicsérlek pedig titeket, testvéreim, hogy mindenben megemlékeztek rólam és rendeleteimet, amint elétek adtam, megtartjátok.

Tudjátok meg azonban, hogy minden férfiúnak feje Krisztus, az asszony feje pedig a férfi, Krisztus feje pedig az Isten.

Minden férfi, aki földött fővel imádkozik vagy jövendöl* meggyalázza fejét.

Minden asszony ellenben, aki földetlen fővel imádkozik vagy jövendöl, meggyalázza fejét, mert ez annyi, mintha megkopaszítanák.<CL> És különbségek vannak a szolgálatokban, habár az Úr ugyanaz.

Mert ha valamely asszony be nem takarja a fejét, lékeli őt nyírni; ha pedig rút dolog az asszonynak megnyiretni vagy megkopaszíttatni, takarja be a fejét.

A férfinek azonban nem kell a fejét befödni, mert ő az Istennek képe és dicsősége, az asszony pedig a férfi dicsősége.

Mert nem a férfi lett az asszonyból, hanem az asszony a férfiből.

Sem a férfi nem teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért.

Azért kell az asszonynak fején viselni a hatalom jelét az angyalok miatt.

Mindazáltal sem a férfi nincs az asszony nélkül, sem az asszony a férfi nélkül az Úrban.

Mert amint az asszony a férfiből (származott), úgy a férfi az asszony által, minden pedig az Istenből.

Ítéljétek meg magatok: illik-e asszonynak hajadon fővel imádkozni?

Nem tanít-e benneteket maga a természet is arra, hogy ha a férfi megnöveszti a haját, szégyenére válik,

ha pedig az asszony megnöveszti haját, becsületére válik, mert neki a haj fátyol gyanánt adatott.

Ha pedig valaki azt hiszi, hogy erről lehet vitatkozni: - nekünk ilyen szokásunk nincs, sem az Isten egyházának.

Ezt pedig elrendelem, - nem dicsérvén, hogy nem javulástokra, hanem rosszabbodástokra gyülekeztek össze.

Először is azt hallom, hogy mikor egybegyűltök a gyülekezetbe, szakadások vannak közöttetek, és ezt részben hiszem is.

Mert szükséges is, hogy meghasonlások legyenek, hogy a kipróbáltak kitűnjenek közöttetek.

Mikor ugyanis egybegyűltök, az már nem az Úr vacsorájának megtartása.

Mert ki-ki a maga vacsoráját előre megeszi, és míg az egyik éhezik, a másik részeg.

Vajjon nincsenek házaitok az evésre és ivásra? Vagy megvetitek az Isten egyházát és megszegyénítitek azokat, akiknek nincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek benneteket? Ebben nem dicsérlek.

Mert én az Úrtól hallottam, amit veletek is közöltem, hogy az Úr Jézus azon éjjel, melyen elárultatott, kezébe vette a kenyeret,

és hálát adva megtörte és monda: Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!

Hasonlóképpen a kelyhet is, miután megvacsorált, mondván: Ez a kehely az új szövetség az én véreben, ezt cselekedjétek, valahányszor isszátok, az én emlékezetemre.

Mert valahányszor e kenyeret eszitek és e kelyhet isszátok, az Úr halálát hirdetitek, amíg eljő.

Bárki tehát méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr kelyhet, vetkezik az Úr teste és vére ellen.

Vizsgálja meg tehát az ember önnönmagát, és úgy egyék ebből a kenyérből és igyék e kehelyből.

Mert aki méltatlanul eszi és issza, ítéletet eszik és iszik, mivel az Úr testét meg nem különbözteti.

Azért vannak köztetek oly sokan betegek és gyengék, s (azért) hunynak el sokan.

De ha önmagunkat megítélnők, bizonyára nem ítéltetnék meg.

Midőn azonban megítéltetünk, az Úr megfenyít bennünk, hogy e (világgal el ne kárhozzunk.

Ennekokáért, testvéreim, mikor az étkezésre egybegyültök, várjátok meg egymást.

Ha valaki éhezik, egyék otthon, hogy ne vesztetekre jöjjetek össze. A többit pedig, majd ha odaérkezem, elintézem.

A lelki dolgokra nézve szintén nem akarom, testvérek, hogy tudatlanságban legyetek.

Tudjátok, hogy mikor pogányok voltatok, amint vezettek benneteket, a néma bálványokhoz jártatok.

Azért tudotokra adom, hogy senki, aki az Isten lelkében beszél, nem mondja: "Átok Jézusra!" És senki sem mondhatja: "Uram Jézus!" hanem csak a Szentlélek által.

Az ajándékok között azonban különbségek vannak, bár a Lélek ugyanaz.

És különbségek vannak a hatásokban, bár ugyanaz az Isten, ki mindent művel mindenben.

A Lélek megnyilatkozása pedig mindenkinek hasznára adatik.

Az egyiknek ugyanis a bölcs beszéd ajándéka adatik meg a Lélek által, a másinak a tudós beszédé ugyanazon Lélek szerint;

másnak a hit, ugyanazon Lélekben; másnak a gyógyítások ajándéka egyazon Lélekben;

másnak a csodatevés, másnak a jövendölés, másnak a lelkek megkülönböztetése, másnak különféle nyelvek, másnak a beszédek magyarázása.

Mindezt pedig egy és ugyanaz a Lélek műveli, szétszítva kinek-kinek ahogy akarja.

Mert valamint a test egy, és sok tagja van, a testnek pedig minden tagja, bár számosak, mégis egy test: így Krisztus is.

Mert egy Lélekben vagyunk mindannyian egy testté keresztelve, akár zsidók akár pogányok, akár szolgák akár szabadok; és mindnyájan egy Leiektől vagyunk átitatva.

Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból.

Ha a láb azt mondaná: Mivel nem vagyok kéz, nem tartozom a testhez, vajjon azért nem tartozik a testhez?

És ha a fül azt mondaná: Mivel nem vagyok szem, nem tartozom a testhez, vajjon azért nem tartoznék a testhez?

Ha az egész test szem volna, hol volna a hallás? Ha az egész hallás volna, hol volna a szaglás?

Isten azonban úgy helyezte el a tagokat és azoknak mindegyikét a testben, ahogy neki tetszett.

Ha mindannyi egy tag volna, hol volna a test?

így azonban sok tag van ugyan, de csak egy test.

Nem mondhatja tehát a szem a kéznek: Nem szorulok rád; vagy pedig a fej a lábaknak: Nincs rátok szükségem.

Sőt mi több, azok a testrészek, amelyek gyengébbeknek látszanak, szükségesebbek;

és amelyeket a test alsóbbrendű tagjainak tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és ami rajtunk tisztességtelen, az nagyobb tisztességben részesül.

Ami ugyanis rajtunk tisztességes, annak nincs szüksége semmire, hanem Isten úgy szervezte a testet, hogy aminek nem volt, azt nagyobb tisztességben részesítette,

hogy a testben ne legyen meghasonlás, hanem a tagok egymásért kölcsönösen szorgoskodjanak.

És ha az egyik tagnak valami baja van, együtt szenvedjen vele minden tag; vagy ha az egyik tag megdicsőül, vele örüljenek az összes tagok.

Ti pedig Krisztus teste vagytok, és tagból való tagok.

És némelyeket Isten az ő egyházában először apostolokká, másodszor prófétákká, harmadszor tanítókká rendelt, azután (adott nekik) csodatevő erőt, továbbá tehetséget a gyógyításra, segélynyújtásra, kormányzásra, nyelvek elsajátítására, beszédek magyarázására.

De vajjon mind apostolok-e? vajjon mind próféták-e? vajjon mind tanítók-e?

Talán valamennyien csodatevő erővel, valamennyien gyógyító erővel birnak? Talán valamennyien nyelveket beszélnek? valamennyien beszédeket magyaráznak?

Törekedjetez tehát jobb adományok után! És még magasztosabb utat mutatok nektek.

Beszéljek bár embereknek, vagy angyaloknak nyelvén, ha szeretetem nincs, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.

Legyen bár jövendőllő tehetségem, és tudjak minden titkot és tudományt; legyen bár oly teljes hitem, hogy hegyeket tudjak áthelyezni, ha szeretetem nincs, semmi vagyok.

És ha minden vagyonomat szétoztom a szegények táplálására, és ha testemet odaadom is, úgy hogy égjek, de szeretetem nincsen, mitsem használ nekem.

A szeretet türelmes, kegyes; a szeretet nem irigykedik, nem cselekszik helytelenül, nem fuvalkodik fel,

nem nagyravágyó, nem keresi a a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat,

nem örül az igazságtalanságnak, hanem örvend az igazságnak;

mindent eltúr, mindent hisz, mindent remél, mindent elvisel.

A szeretet soha sem szűnik meg, habár a jövendőllések véget érnek, vagy a nyelvek megszűnnek, vagy a tudomány elenyészik.

Mert (csak) részleges a mi ismeretünk, és részleges a mi jövődölésünk.

De ha majd elérkezik a mi tökéletes, megszűnik a mi részleges.

Mikor gyermek voltam, úgy beszéltem mint a gyermek, úgy éreztem, mint a gyermek, úgy gondolkodtam mint a gyermek. De mikor emberkorba jutottam, felhagytam azzal, ami gyermekhez illett.

Most tükörben látjuk (Istent) rejtélyesen, akkor pedig majd színről színre. Most (csak) részben ismerem (őt), akkor pedig majd úgy fogom ismerni, amint ő ismer engem.

Egyelőre pedig megmarad a hit, remény, szeretet, ez a három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

Gyakoroljátok a szeretetet, buzgólkodjatok a lelkiekért, méginkább pedig, hogy jövődöljete.

Mert aki valamely nyelven beszél, nem emberekhez beszél, hanem Istenhez, mert senki sem érti, mivel a Lélek által titkokat beszél.

Aki ellenben jövődöl, embereknek beszél, azoknak épülésére, intésére és vigasztalására.

Aki valamely nyelven beszél, önmagának szolgál épülésére, aki pedig jövődöl, Isten egyházának szolgál épülésére.

Szeretném ugyan, hogy mindannyian nyelveken beszélnétek, de még inkább, hogy jövődölnétek. Mert aki jövődöl, nagyobb, mint aki nyelveken beszél, hacsak talán meg nem magyarázza, hogy a hitközségnek épülésére válják.

Mert hát mit használok nektek, testvérek, ha hozzátok megyek és nyelveken beszélek, hacsak nem szólok hozzátok vagy kinyilatkoztatásból, vagy tudományból, vagy jövődölésből, vagy tanításból?

Lám az élettelen hangszeren is, legyen az fuvola, vagy citera, ha különbséget nem tesznek a hangban, hogyan lehessen megérteni, hogy mit fújnak, vagy citerálnak rajta?

És ha a trombita bizonytalan hangot ad, ki fog készülni a csatára?

Úgy ti is, ha a nyelvvel magyarán nem beszéltek, hogyan fogják megérteni, mit mondotok? A levegőbe fogtok beszélni.

Lám milyen sokféle nyelv van a világon, és egy sincs hang nélkül.

Ha tehát nem tudom a hang jelentését, annak, akivel beszélek, idegennyelvű leszek; és aki velem beszél, nekem lesz. idegennyelvű.

Így ti is, miután lelki ajándékokra törekedtek, azon legyetek, hogy azokban az egyház épülésére bővelkedjete.

Aki tehát valamely nyelven beszél, imádkozzék, hogy meg is magyarázhassa.

Mert ha valamely nyelven imádkozom, a lelkem imádkozik, de az elmémnek nincs belőle haszna.

Mi lesz tehát? Imádkozom lélekkel, de imádkozom elmémmel is; énekelek lélekkel, de énekelek elmémmel is.

Különben ha (csak) lélekben áldod Istent, hogyan mondja rá áldó imádra az Áment, aki a nyelvben járatlan? Hiszen nem tudja, mit mondasz.

Te ugyan szép könyörgést mondhatsz, de a másik nem épül rajta.

Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatok nyelvén beszélek.

De gyülekezetben inkább mondok öt szót értelmekkel, hogy másokat is oktassak, mintsem tízezer szót idegen nyelven.

Testvérek! ne legyetek gyermekek értelemre nézve, hanem a gonoszságban legyetek kisdedek, értelem dolgában pedig legyetek tökéletesek.

A törvényben írva van: Más nyelveken és más ajkakkal szólok majd e néphez, és úgy sem hallgatnak rám, úgymond az Úr.

A nyelvek tehát jelül szolgálnak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a jövendölések pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.

Ha tehát az egész hitközség egybegyűl, és mindannyian nyelveken beszélnek, s bemennek tudatlanok vagy hitetlenek is: nem fogják-e azt mondani, hogy elment az eszetek?

De ha valamennyien jövendölnek, és bemegy valamely hitetlen vagy tudatlan, mindannyian meggyőződik, mindannyian megcáfolják őt:

megnyilatkoznak szívének titkai, s így leborulva arcára, imádjá Istent és megvallja, -hogy csakugyan Isten van bennetek.

Mi tehát a teendő, testvérek? Mikor egy-begyültök, mindegyiknek van egy-egy zsoltára, tanítani-, kijelenteni-, mondani-, magyaráznivalója: - történnék minden épülésre!

Ha valaki (idegen) nyelven szól, ketten vagy legfőlebb hárman beszéljenek egymás után, egy pedig magyarázza meg.

Ha pedig nincs aki magyarázzon, hallgasson az illető, a gyülekezetben, s önmagával és Istennel beszéljen.

A jövendölők szintén ketten vagy hárman beszéljenek, a többiek pedig bírálják meg.

Ha pedig egy másik, aki ott ül, kinyilatkoztatásban részesül, az előbbi hallgasson el.

Mert egymás, után valamennyien jövendölhettek, hogy mindannyian tanuljanak, és mindannyian buzdítassanak.

És a prófétaelkek prófétáknak vannak alávétve.

Mert Isten nem az egyenetlenség Istene, hanem a békeségé, amint ezt a szenteknek minden gyülekezetében is tanítom.

A nők a gyülekezetekben hallgassanak, mert nekik nem szabad beszélni, hanem legyenek engedelmesek, miként a törvény is mondja.

Ha pedig akarnak valamit tanulni, kérdezzék meg otthon a férjeiket. Mert nem illik az asszonyhoz, hogy a gyülekezetben beszéljen.

Vajjon tőletek származott-e az Isten igéje, vagy csak egyedül hozzátok jutott el?

Ha valaki magát prófétának, vagy lelki embernek tartja, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Urnak parancsolata.

Aki pedig ezt el nem ismeri, az nem fog elismertetni.

Azért, testvérek, igyekezzetek jövendőlni, és a nyelveken való szólást ne tiltsátok!

Történjék azonban minden illedelmesen és rendben.

Tudtotokra adom pedig nektek, testvérek, az evangéliumot, melyet nektek hirdettem, melyet el is fogadtatok, melyben állhatatosak is vagytok,

amely által üdvözlőtök is, ha amint hirdettem nektek, megtartjátok; hacsak hiába nem hittetek.

Mert mindenekelőtt azt adtam elétek, amit én is úgy vettem át, hogy tudnillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az Írások szerint,

és hogy eltemettetett, és hogy harmadnapon feltámadt az Írások szerint,

és hogy megjelent Kéfásnak és azután a tizenegynek.

Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, kik közül sokan még most is élnek, némelyek pedig elhunytak.

Azután megjelent Jakabnak, később az összes apostoloknak.

Legutoljára pedig valamennyi között megjelent nekem is, mintegy idétlennek.

Én ugyanis a legutolsó vagyok az apostolok között, ki nem érdemlem meg, hogy apostolnak nevezzenek, mert üldöztem az Isten egyházát.

De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és az ő kegyelme nem volt bennem meddő, hanem többet munkálkodtam valamennyinél, azonban nem én, hanem az Isten kegyelme énvelem.

Ám akár én, akár ők, így hirdetjük és így hittétek.

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadott halottaiból, hogyan mondhatják némelyek közöttetek, hogy nincs feltámadás?

Hiszen ha holtak feltámadása nincsen, akkor Krisztus sem támadott fel.

Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi predikálásunk, hiábavaló a ti hitetek is.

Sőt akkor hamis tanuknak bizonyulunk Isten ellen, mivel azt bizonyítottuk Istennel szemben, hogy feltámasztotta Krisztust, akit pedig nem támasztott fel, ha a halottak fel nem támadnak.

Mert ha a halottak fel nem támadnak, Krisztus sem támadott fel.

Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok.

Következésképpen azok is elvesztek, akik Krisztusban haltak meg.

Ha csak ez életben reménykedünk Krisztusban, nyomorultabbak vagyunk minden embernél.

Ámde Krisztus feltámadott halottaiból, mint az elhunytak első zsengeje.

Már pedig amint a halál egy ember által következett be, úgy történik a feltámadás is egy ember által.

És amint Ádám mindnyájan meghalnak, úgy fognak Krisztusban mindnyájan életre kelni.

És pedig kiki a maga rendjében. Az első zsenge Krisztus, utána azok, akik Krisztuséi, kik hittek az ő eljövételében.

Azután vége - mikor (tudnillik) az országot átadta az Istennek és az Atyának, mikor megszüntetett minden felsőbbiséget, hatalmat és erőt.

Uralkodnia kell azonban, míg minden ellenségét lábai alá nem teszi.

A legutolsó ellenség pedig, amely elpusztul, a halál lesz, mert: Mindent az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy:

Minden neki van alávetve, kétségtelenül azon kívül, aki neki mindent alávetett.

Mikor pedig majd minden alája lesz vetve, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki neki mindent alávetett, hogy Isten legyen mindenben minden.

Különbömben mitévők lesznek azok, akik megkeresztelkednek a holtakért, ha a halottak egyáltalán fel nem támadnak? Minek is keresztelkednek meg értők?

Miért tesszük ki mi is magunkat veszélyeknek minden órában?

Minden nap meghalok a ti dicsőségtekért, testvérek, mely nekem a mi Urunk Jézus Krisztusban van.

Ha (emberi mód szerint) Efezusban vadállatokkal viaskodtam, mi hasznom belőle, ha a holtak fel nem támadnak? Akkor együnk és igyunk, mert holnap meghalunk!

Félre ne vezetessétek magatokat: Gonosz beszédek megrontják a jó erkölcsöket.

Ébredjete fel igazak és ne vetkezzetek; mert némelyek nem ismerik az Isten: a ti megszégyenítésteke mondom ezt.

De tán azt mondja valaki: Hogyan támadnak fel a halottak, és minő testben fognak megjelenni?

Esztelen! Amit te elvetsz, nem éled fel, hacsak előbb meg nem hal.

És amit elvetsz, nem a jövőendő testet veted el, hanem a puszta magot, például búzából, vagy más egyébből.

Isten pedig olyan testet ad neki, amilyent akar, és mindenféle magnak külön testet.

Nem minden test ugyanaz a test, hanem más az embereké, más az állatoké, más a madaraké, más végre a halaké.

Vannak égi testek és vannak földi testek; de más az égiek dicsősége és más a földieké.

Más a napnak fénye, más a holdnak fénye, és más a csillagok fénye. Mert egyik csillag különbözik fényességre a másiktól.

Így (lesz) a halottak feltámadása is. Enyészetben vettetik el, enyészhetlenségben támad fel.

Gyarlóságban vettetik el, dicsőségben támad fel; erőtlenségben vettetik el, erőben támad fel.

Állati test vettetik el, szellemi test támad fel. Ha van állati test, van szellemi is, miként írva van:

Lön az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám pedig elevenítő lélekké.

De nem a szellemi test az első, hanem az állati, azután a szellemi.

Az első ember földből lévén, földi; a második a mennyből (származván), mennyei.

Amilyen a földi, olyanok a földiek is; és amilyen a mennyei, olyanok, a mennyek is.

Amint tehát viseltük a földinek képét, viseljük a mennyeknek képét is.

Én pedig azt mondom, testvérek, hogy a test és vér nem jut az Isten országának birtokába; sem az enyészet az enyészhetlenségnek birtokába.

Íme, titkot mondok nektek: Mindnyájan feltámadunk ugyan, de nem mindnyájan változunk át.

Hirtelen, egy szempillantás alatt, a végső trombitaszóra, mert szól a trombita és a holtak feltámadnak rothadatlanul, és mi elváltozunk.

Mert e rothadandó testnek rothadatlanságba kell öltöznie, és e halandó testnek halhatatlanságba kell öltöznie.

Mikor pedig ez a halandó (test) halhatatlanságba öltözik, akkor teljesedik a mondás, mely írva van: Elnyelte a halált a győzelem.

Hol van, halál, a te győzelmed? Hol van, halál, a te fullánkod?

A halál fullánkja ugyanis a bűn; a bűn hatalma pedig a törvény.

De legyen hála Istennek, ki nekünk győzedelmet adott a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Azért, szeretett testvéreim I legyetek állhatatosak és rendithetlenségben, buzgólkodva mindegyre az Úr dolgában, tudván, hogy a ti munkátok az Úrban nem hiábavaló.

A szentek számára való gyűjtést illetőleg ti is úgy tegyetek, amint a galáciai hitközségekben rendeltem.

A hét első napján mindegyiktek tegye félre és takarítsa meg, amit jónak lát, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, mikor oda érkezem.

Midőn pedig majd jelen leszek, elküldöm azokat, akiket levél által ajánlani fogtok, hogy a ti ajándéktokat elvigyék Jeruzsálembe.

Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem jönnek.

Hozzátok pedig akkor jövök, ha majd Macedóniát átutaztam; mert Macedónián átutazom.

Nálatok pedig talán megállapodom, vagy tán ki is telelek, hogy ti kíséretet el, akármerre megyek.

Mert nem akarlak benneteket ezúttal csak átmenőben látni, mivel reményelem, hogy egy ideig nálatok maradhatok, ha az Úr engedi.

Efezusban pedig pünkösdig maradok.

Mert nagy és tág kapu áll előttem nyitva, de sokan vannak az ellenfelek is.

Ha pedig Timoteus oda érkezik, legyen rá gondotok, hogy félelem nélkül lehessen nálatok, mert az Úr dolgában működik, valamint én is.

Senki tehát meg ne vesse őt, hanem kíséretet el békében, hogy hozzám jöjjön, mert várom őt a testvérekkel.

Apolló testvéréről pedig tudotokra adom, hogy sürgősen kértem őt, hogy hozzátok menjen a testvérekkel, de semmiképen sem akart most elmenni, hanem majd elmegy, mihelyt ideje lesz

Vigyázzatok, álljatok erősen a hitben, férfiasan viselkedjétek és erősödjétek meg!

Minden dolgotok szeretetben történjék!

Kérlek pedig titeket, testvérek, tudjátok, hogy a Stefánasz háza és Fortunátusé és Achaikusé első zsengei Ahájának, és hogy a szentek szolgálatára szánták magokat;

szolgáljatok ti is készséggel az ilyeneknek és mindenkinek, aki velünk munkálkodik és fáradozik.

Örülök, hogy Stefánasz, Fortunátus és Achaikus itt vannak, mert ami részetekről hiányzott, ők helyreállították;

mert megörvendeztették az én lelkemet is, meg a tieteket is. Legyetek az ilyenek iránt elismeréssel!

Üdvözölnek titeket az ázsiai egyházak. Sokszorosán üdvözölnek titeket az Úrban, Aquila és Priscilla, az ő házaiban levő gyülekezettel, akiknél én is szállva vagyok.

Üdvözölnek benneteket az összes testvérek. Köszöntsétek egymást szent csókkal!

Üdvözlés! - Pál, saját kezemmel.

Ha valaki nem szereti a mi Urunk Jézus Krisztust, átok alatt legyen, Maran Atha.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek!

Az én szeretetem mindnyájatokkal Krisztus Jézusban. Ámen.

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, és Timóteus testvér, Isten egyházának, mely Korintusban van, az összes szentekkel együtt, kik egész Achájában vannak.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!

Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene,

ki vigasztal minket minden viszontagságunkban, hogy mi is vigasztalhassuk azokat, kik mindenféle szorongatásban vannak, azon bátorítással, mellyel Isten mimagunkat is bátorít.

Mert amint bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, úgy bővelkedünk Krisztus által a vigasztálásban is.

De akár szenvedünk, a ti intésekre és üdvösségtekre, akár vigasztalódunk, a ti vigasztalástokra, akár buzdíttatunk, a ti buzdítástokra és üdvösségtekre szolgál, mely ugyanazon szenvedéseknek békés elviselésére képesít, a melyeket mi is viselünk,

hogy belétek helyezett reménységünk erős legyen, miután tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésekben, úgy leszte a vigasztalásban is.

Mert nem akarjuk, testvérek, hogy ne tudjatok a mi szorongatásunkról, mely Ázsiában történt, mert túlságosan meg lettünk terhelve erőnk fölött ugyannyira, hogy az életet is meguntuk.

De mi magunk mondtuk ki önmagunk fölött a halálos ítéletet, hogy ne bízzunk önmagunkban, hanem Istenben, ki a halottakat feltámasztja;

ki annyi veszedelemből kimentett és kiment minket; kiben bízunk, hogy ezután is ki fog menteni,

ha ti is segítségünkre leszte az értünk való imádságban, hogy az ajándékért, melyben sokak javára részesültünk, sokan hálát adjanak értünk.

Mert a mi dicsőségünk lelkiismeretünknek abbéli tanúságában áll, hogy szívünk egyszerűségében és Isten előtt őszinteségben, s nem testi bölcsességben, hanem Isten kegyelmében jártunk e világban, kiváltképen pedig tinálatok.

Mert nem irunk nektek egyebet, mint amit olvastatok és megértettetek. Sőt reményem, hogy mindvégig megértitek,

amint részben minket is ismertek, hogy dicsőségtekre válunk, valamint ti is nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus napján.

És ezzel a bizalommal akartam már azelőtt hozzátok menni, hogy második kegyelemben is részesüljeteK;

és tőletek átmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét visszatérni hozzátok, hogy ti kíséreteK Judeába.

S vajjon midőn ezt akartam, könnyelműen jártam el? Vagy amit gondolok, test szerint gondolom, úgy hogy nálam az "igen" és "nem" mindegy?

Isten a tanunk, hogy hozzátok intézett beszédünkben nincs "igen" és "nem".

Mert az Isten Fia, Jézus Krisztus, kit mi nektek hirdettünk, én és Szilvánus és Timóteus, nem volt majd "igen" majd "nem", hanem "igen" volt őbenne.

Mert ahány ígérete Istennek csak van, őbenne mind "igen"; azért mondunk szintén ő általa Amen-t Istennek a mi dicsőségünkre.

Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít, ugyanaz, aki minket fölkent: az Isten,

aki meg is jelölt bennünket és megadta a Lélek zálogát a mi szíveinkben.

Én pedig Istent hívom bizonyságul lelkem mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem újra Korintusba;

nem mintha a ti hiteteken uralkodni akarnánk, hanem hogy örömeteknek előmozdítói legyünk; mert a hitben erősen álltok.

Föltettem ugyanis magamban, hogy nem megyek ismét szomorúságban hozzátok.

Mert ha én megszorítlak titeket, ki az, aki engem megörvendeztet, ha nem az, akit én megszorítok?

És épen azért Írtam ezt nektek, hogy mikor odaérek, ne kelljen bánkódva bánkódnom azokon, akiken örülnöm kellett volna, mert fölteszem valamennyitekről, hogy az én örömem mindnyájatoké.

Mert szívemnek nagy fájdalmával és szorongatásával írtam nektek sok könnyhullatás között, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megtudjátok, minő szeretettel viseltetem különösen ti irántatok.

Ha pedig valaki megszorított, nemcsak engem szomorított meg, hanem részben legalább, mindnyájatokat.

Elég az illetőnek az a feddés, melyben többektől részesül;

úgy hogy inkább ellenkezőleg bocsássatok meg neki és vigasztaljátok őt, hogy túlságos szomorúságba ne essék az illető.

Azért kérlek benneteket, tanúsítsatok iránta szeretetet.

Mert ez okból is írtam, hogy próbára tegyelek benneteket, vajjon engedelmesek vagytok-e mindenben.

Ha pedig valakinek valamit elengedtek, annak én is (elengedem); és amit elengedtem, ha ugyan elengedtem, tiértetek (engedtem el) Krisztus személyében,

hogy meg ne csaljon bennünket a sátán, mert nem ismeretlenek előttünk az ő gondolatai.

Mikor pedig Krisztus evangéliuma végett Troászba érkeztem és nyitva állt előttem az ajtó az Úrban, nem volt nyugta lelkemnek, mivelhogy testvéremmel, Titussal nem találkoztam, miértis elbúcsúzva tőlük, elutaztam Macedóniába.

De hála legyen Istennek, ki mindig megörvendeztet minket Krisztus Jézusban, és az ő ismeretének jó illatát mindenütt terjeszti általunk;

mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek azok között, kik üdvözülnek, és azok között, kik elkárhoznak;

egyikeknek ugyan halál illata a halálra, másiaknak élet illata az életre. És ki ilyen alkalmas erre?

Mert mi nem vagyunk, mint sokan, meghamisítói az Isten igéjének, hanem őszintén, mintegy Istenből és Isten színe előtt beszélünk Krisztusban.

Újra kezdjük önmagunkat ajánlani? Vagy egyáltalán van-e szükségünk (mint némelyeknek) ajánlólevélre hozzátok, vagy tőletek?

A mi ajánlólevelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, melyet minden ember ismer és olvas,

miután nyilvánvaló, hogy Krisztus levele vagytok, kiállítva általunk, és nem tintával írva, hanem az élő Istennek Lelkével, nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.

Ilyen bizalommal pedig Krisztus által viseltetünk Istenhez;

nem mintha képesek volnánk mi magunktól valamit gondolni, mintegy a saját erőnkéből, hanem a mi képességünk Istentől van,

aki minket az új-szövetségnek alkalmas szolgálívá is tett, nem betű, hanem lélek szerint; mert a betű öl, a lélek pedig éltet.

Már pedig ha a halál szolgálata, mely betűkkel volt kőbe vésve, megdicsőítő volt ugyannyira, hogy Izrael fiai nem nézhetek Mózes orcájára az ő ábrázatának fényessége miatt, mely pedig múlandó;

hogy ne lenne még inkább megdicsőítő a Lélek szolgálata?

Mert ha a kárhozat szolgálata dicsőség, sokkal inkább bővelkedik dicsőségben az igazság szolgálata.

Sőt ami ott dicső volt, ehez a feltűnő dicsőséghez képest nem is dicső.

Mert ha oly dicsőséges, ami múlandó, sokkal inkább dicsőséges, ami maradandó.

Ilyen reménynek lévén tehát birtokában, nagy bizalommal munkálkodunk,

és nem úgy mint Mózes, ki takarót tett arcára, hogy Izrael fiai ne lássák az ő ábrázatán, ami múlandó,

ám az ő érzékeik el vannak tompulva, mert ugyanez a lepel az ó-szövetség olvasásánál a mai napig felfödetlen marad, (mivelhogy csak Krisztus által távolították el),

de midőn Mózeset olvassák, a mai napig lepel borítja az ő szívöket.

Majd ha azonban (Izrael) megtér az Úrhoz, eltávolították a lepel.

Az Úr ugyanis lélek. Ahol pedig az Úr lelke van, ott szabadság van.

Mi pedig, kik födetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, mindnyájan ugyanazon képmássá változunk át egyre fényesebbé, mintegy az Úr lelke által.

De azért e hivatalnak birtokában, miután irgalmasságot nyertünk, nem veszítjük el bátorságunkat,

hanem félreteszünk minden szégyenletes alattomoságot, nem járva az álnokság útján, sem Isten ígését meg nem hamisítván, hanem az igazságnak hirdetésével bizzuk magunkat minden ember lelkiismeretének megítélésére az Isten előtt.

Hogyha pedig a mi evangéliumunk rejtélyes is, azoknak rejtélyes, kik elvesznek,

amely hitetleneknek e világ istene elvakította az elméjét, hogy ne fényeskedjék nekik Krisztus dicsőséges evangéliumának világossága, ki az Isten képmása.

Mert mi nem magunkat hirdetjük, hanem a mi Urunk Jézus Krisztust, magunkat pedig szolgáitoknak (tartjuk) Jézusért.

Mert az Isten, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság fényeskedjék, ő világított be a mi sziveinkbe, hogy fényt derítsen az Isten dicsőségének ismeretére, Krisztus Jézusnak ábrázatán.

Ám e kincsünk cserépedényekben van, hogy az erőnek bősége Istennek tulajdoníttassék és ne nekünk.

Mindenben viszontagságot szenvedünk, de nem búsulunk; sok bajban vagyunk, de kétségbe nem esünk;

üldözést szenvedünk, de elhagyatva nem vagyunk; megvetnek bennünket, de el nem veszünk.

Jézus halálát mindenkor testünkön hordozzuk, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon a mi testeinken.

Mert mi, akik élünk, folyton a halálba megyünk Jézusért, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon a mi halandó testünkön.

A halál tehát mibennünk működik, az élet pedig tibennetek.

Mivel pedig a hitnek ugyanazon szelleme él bennünk, amint irva van: Hittem, azért beszéltem, - mi is hiszünk, amiért beszélünk is,

tudván, hogy aki Jézust feltámasztotta, minket is feltámaszt Jézussal, és veletek együvé helyez.

Mert minden tiérettetek történik, hogy a bőséges kegyelem sokaknál bőséges hálaadássá váljon Isten nagyobb dicsőségére.

Ennélfogva nem veszítjük el bátorságunkat, hanem, bár a külső ember fogyatkozik is bennünk, a belső viszont napról-napra megújul.

Mert a mi jelenleg pillanatnyi és könnyű szenvedésünk odafönt módfölött nagy örök dicsőséget szerez nekünk,

kik nem azt nézzük, ami látható, hanem ami láthatatlan. Mert ami látható, ideigvaló, ami pedig nem látható örökké tartó.

Tudjuk ugyanis, hogy ha ez a mi földi lakó házunk összeomlik, Istentől kapunk lakóhelyet, nem kézzel épített, hanem örökös hajlékot a mennyben.

Ennélfogva is fohászkodunk, óhajtván a mi mennyei lakásunkba átöltözni,

hogy ha egyszer felöltöttük, ne legyünk mezítelenek.

Mert már most is, midőn e hajlékban vagyunk, megterhelve fohászkodunk, mivel nem azt akarjuk, hogy levetkőztessünk, hanem hogy felöltöztessünk, hogy a halandót elnyelje az élet.

Aki pedig minket erre elkészít, az az Isten, ki nekünk a Lélek zálogát adta.

Bízunk azért mindenkor, tudván, hogy amíg a testben élünk, idegenben járunk, távol az Úrtól;

(mert hitben élünk, és nem látásban).

Igen, bízunk, és azon vagyunk, hogy a testtől megválhassunk, és az Úrhoz juthassunk.

S azért törekszünk úgy tőle távol, mint közelében, neki tetszeni.

Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki elvegye, ami a testet megilleti, aszerint, amint jót vagy rosszat cselekedett.

Mivel pedig tudjuk, hogy az Urat félni kell, erre akarjuk rábírnunk az embereket is; és Isten előtt tudva van ez. Sőt reményelem, hogy tudva van a ti lelkiismeretekben is.

Nem ajánljuk ezzel ismét önmagunkat nektek, hanem alkalmat adunk arra, hogy mibennünk dicsekedhessetek; hogy legyen mit felelnetek azokkal szemben, kik dicsőségüket a külsőben keresik, és nem a szívben.

Mert ha magunkon kívül vagyunk, Istenért van; ha józan észnél, tiérettetek.

Mert Krisztus szeretete ösztönöz bennünket, meggondolva azt, hogy ha egy meghalt valamennyiért, akkor valamennyien meghaltak;

pedig Krisztus mindenkiért meghalt, hogy akik élnek is, már ne magoknak éljenek, hanem annak, ki érettök meghalt és feltámadott.

Ennélfogva mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint. És ha Krisztust ismertük is test szerint, most már nem ismerjük.

Ha tehát valaki Krisztusban van, új teremtménnyé lett, a régi megszűnt, s ime egészen újjá lett!

Ez pedig mind az Istentől van, ki megbékéltetett - minket önmagával Krisztus által, és ránk bizta a megengesztelődésnek hivatalát.

Mert Isten a világot megbékéltette önmagával Krisztusban, nem számítva be nekik az ő bűneiket, és reánk bizta a megbékéltetésnek igéjét.

Krisztus helyett járunk tehát követségben, mintha általunk akarna Isten benneteket inteni. Krisztus nevében kérünk tehát benneteket, béküljete ki Istennel!

Azt, ki a bűnt nem ismerte, miérettünk bűnné tette, hogy őbenne Isten igazságává váljunk.

Mint munkatársak pedig intünk benneteket, hogy az Isten kegyelmét hiába ne vegyétek.

Mert azt mondja: Kellemes időben meghallgatlak téged, és az üdvösség napján megsegítlek téged. Íme most van a kellemes idő, íme most az üdvösség napja!

Senkinek semmi botrányt ne okozzunk, hogy hivatalunkat ne szidalmazzák;

hanem mindenben úgy viseljük magunkat, mint Isten szolgái, sok tűrésben, szenvedésben, szükségben, szorongatásban,

vereségben, börtönben, lázadásban, munkában, virrasztásban, böjtölésben,

tisztaságban, tudományban, kitartásban, nyájasságban, a Szentlélekben, tettetés nélkül való szeretetben,

az igazság igéjében, az Isten erejében, az igazság fegyvereivel jobbról és balról,

tisztelet és becstelenség, gyalázat és jó hirnév mellett, mint csábítók és mégis igazmondók,

mint akik ismeretlenek és mégis ismeretesek, mint akik haldokolnak és íme élünk, mint akiket megverték, de meg nem öltek;

mint akik szomorkodnak, mégis mindig örvendeznek, mint akik szűkölködnek, s mégis sokakat gazdagítanak, mint akiknek semmijök sincs, s mégis mindenük van.

A mi szánk megnyílt hozzátok, ó Korintusiak! szivünk kitágult.

Mibennünk nem szorokodtok, hanem ti vagytok szűkkeblűek.

De hasonlót hasonlóval viszonzva, (mint fiaimnak mondom) tágítsátok ki ti is sziveiteket!

Ne húzzatok egy igát a hitetlenekkel! Mert mi köze az igazságnak a hamissághoz? Vagy hogy fér össze a világosság a sötétséggel?

Micsoda egyesség van Krisztus és Béliái közt? Vagy micsoda része hívőnek a hitetlennel?

Hogyan egyez meg az isten temploma a bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, miként Isten mondja: Bennök lakom és közöttük járok, és az ő Istenük leszek és ők az én népem lesznek.

Ennekokáért menjete ki közülök és váljatok el. - úgymond az Úr, - és tisztátalant ne érintsetek;

és én befogadlak titeket és atyátok leszek, és ti az én fiaim és leányaim lesztek, úgymond az Úr, a mindenható.

Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem! tisztítsuk meg magunkat a testnek és léleknek minden szennytől, s fejezzük be megszentelésünket isteni félelemben.

Értsetek meg minket! Senkit meg nem sértettünk, senkit tönkre nem tettünk, senkit meg nem csaltunk.

Ezt nem vádolásképpen mondom; hiszen már azelőtt mondtuk, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt haljunk, és együtt éljünk.

Nagy bizalommal vagyok irántatok, nagyra vagyok veletek, el vagyok telve vigasztalással, áradozom az örömtől minden szorongatásunk mellett.

Mert mikor Macedóniába érkeztünk is, nem volt nyugalma testünknek, hanem mindenféle viszontagságot álltunk ki, kívülről harcokat, belül félelmet.

Ámde Isten, aki megvigasztalja az alázatosakat, megvigasztalt minket is Titus eljövételével.

De nemcsak az ő eljövételével, hanem azon vigasztalással is, melyben őt részesítettétek, mert elbeszélte nekünk a ti vágyódásokat, a ti sirásokat, értem való buzgólkodásokat, aminek aztán még jobban örültem.

Habár ugyanis megszorítottalak benneteket levelemmel, nem bánom; és ha bánám is, miután azt látom, hogy az a levél, jóllehet kis időre, megszorított titeket,

most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy bünbánatra szomorodtatok meg. Mert Isten tetszése szerint szomorodtatok meg, úgy hogy mimiattunk semmiben sem szenvedtek kárt.

Mert az Isten (tetszése) szerint való szomorúság üdvösségre szolgáló állhatatos bünbánatot idéz elő; míg a világi szomorúság halált okoz.

Mert ime, épen az, hogy Isten (tetszése) szerint szomorodtatok, mily nagy szorgoskodást gerjesztett tibenetek, sőt mentegetődzést, sőt boszankodást, sőt félelmet, sőt vágyat, sőt buzgalmat, sőt büntetést! De ti mindenben megmutattátok, hogy a dologban tiszták vagytok.

Tehát ha írtam is nektek, nem azért írtam, aki a méltatlanságot elkövette, sem nem azért, aki azt szenvedte. hanem hogy kimutassuk gondosságunkat, mellyel irántatok Isten előtt viseltetünk.

Ezért vigasztalódtunk meg. Vigasztalódásunkban pedig még inkább örültünk Titus örömén, mivel az ő lelkét mindnyájan megörvendeztettétek.

És ha némileg dicsekedtem veletek ő előtt, nem vallottam szégyent; hanem amint nektek mindent az igazsághoz képest elmondottam, úgy a mi dicsekvésünk is Titus előtt, igaznak bizonyult,

és az ő szive annál inkább vonzódik, hozzátok, ha megemlékezik mindnyájatok engedelmességéről és hogy minő félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt.

Örülök, hogy mindenben bizhatom bennetek.

Tudtul adjuk nektek, testvérek, az Isten kegyelmét, melyben a macedóniai hitközségek részesültek, hogy t. i. sok megpróbáltatás között örömüknek bősége és mélységes szegénységük gazdagon adakozott a jószívűségben;

mert mondhatom róluk, hogy erejükhöz képest, sőt erejükön fölül készségesek voltak,

és sok rábeszéléssel kérték tőlünk a kegyelmet, hogy a szentek szolgálatában résztvehessenek.

És nemcsak amint reménylettük, hanem önmagokat adták oda először az Urnak, azután minékünk az Isten akaratából,

úgy hogy megkértük Titust, hogy amint elkezdette, úgy el is végezze nálatok a jótékonyságnak ezen művét.

Nos, amint mindenben kitűntök, hitben és beszédben, tudományban és minden buzgóságban, azonfölül még hozzánk való szeretetetekben is, úgy tüntessétek ki magatokat ezen jótékonyságban is.

Nem parancsképen mondom ezt, hanem hogy mások buzgósága által a ti szereteteteknek valódiságát is kipróbáljam.

Hisz ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyességét, hogy tiérettetek szegénnyé lett, holott gazdag volt, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

És erre nézve tanácsot adok, mert ez hasznotokra válik, kik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is kezdtétek a múlt évtől fogva.

Most tehát tettel is vigyétek véghez, hogy amint a készség megvan, a véghezvitel is meglegyen ahoz képest, amitek van.

Mert ha az akarat kész, aszerint kedves, amiye van, nem pedig aszerint, amiye nincs.

Mert nem (az itt a cél,) hogy másokon könnyítve legyen, ti pedig szükségét szenvedjétek, hanem hogy egyenlőség legyen.

Most a ti bővelkedétek pótolja azoknak szűkölködését, hogy majd azoknak bővelkedése is a ti szűkölködéseketek pótlására szolgáljon, hogy egyenlőség legyen, amint irva van:

Akinek sok volt, nem bővelkedett, és akinek kevés, nem szűkölködött.

Hála legyen pedig az Istennek, ki ugyanazon buzgóságot gerjesztette Titus szívében tiirántatok, mert a felszólítást elfogadta ugyan, de mivel buzgóbb volt, önként utazott el hozzátok.

Elküldöttük vele azt a testvért is, akinek dicsérete az evangélium által el van terjedve az összes hitközségekben;

sőt nemcsak ez, hanem a hitközségek kísérőül is rendelték őt mellénk e könyöradománygyűjtés Végett teendő utazásunkban, melyet az Úr dicsőségére elszánt akarattal magunkra vállaltunk;

mert elakarjuk kerülni azt, hogy valaki megszóljon bennünket e nagy összeg miatt, melyet kezelünk.

Mert gondját viseljük a vagyonnak nemcsak Isten, hanem az emberek előtt is.

Velük küldöttük továbbá azt a testvérünket is, akinek gondosságáról sok dologban

gyakran meggyőződünk, és aki most irántotok való nagy bizodalomban még sokkal buzgóbb. Ami Titust illeti: ő az én kísérőm és reátok nézve munkatársam, ami pedig a lestvéreket: ők a hitközségek küldöttei, Krisztus dicsősége.

Mutassátok ki tehát irántuk a ti szereteteteknek és a mi felőletek való dicsekvésünknek bizonyítékait a hitközségek színe előtt!

A szentek részére történő segélygyűjtésről főlöleges nektek írnom.

Mert ismerem szíves készség-tekét, melyért eldicsekszem veletek a Macedóniaiaknál, hogy t. i. Ahája is kész a múlt esztendőől fogva, és a ti buzgóságtok oly sokakat felbuzdított.

A testvéreket pedig azért küldöttem, hogy rólatok tett dicsekvésünkkel e tekintetben szégyent ne valljunk, hogy (amint mondtam) készen legyetek;

nehogy mikor a Macedóniaiak velem odaérkeznek és készületlenül találjanak benneteket, nekem (hogy ne mondjam nektek) kelljen pironkodni e miatt.

Szükségesnek láttam azért megkérni a testvéreket, hogy előre menjenek hozzátok és a megígért áldást elkészítsék, hogy az készen legyen, és pedig úgy mint áldás, és nem mint fösvényesség.

Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki áldással vet, áldással is arat.

Ki-ki hogyan fogadta szívében, ne szomorúsággal vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

Isten pedig elég hatalmas arra, hogy minden kegyelmet bőven megadjon nektek, hogy mindenkor mindennel bőven ellátva, készek legyetek minden jó cselekedetre,

amint írva van: Osztozott, adott a szegényeknek; az ő igazsága fönmarad örökön örökké.

Aki pedig a vetőnek magot ad, kenyeret is ad eledelül, és megsokasítja a ti magotokat és megszaporítja igazságtok termését,

hogy mindenben meggazdagodva, készek legyetek minden jószívű adakozásra, mely általunk hálaadásra gerjeszt Isten iránt.

Mert ez az alamizsnaadás nemcsak azt pótolja, amiben a szentek szükségét látnak, hanem bőséges hálaalkodásra is fakaszt sokakat az Úr iránt,

kik e jótékonyság láttára dicsőítik Istent azon engedelmességért, mellyel Krisztus evangéliumát valljátok, és a jószívű adakozásért, melyben őket és mindenkit részesítitek,

és (dicsőítik) értetek végzett imádságaikban, mivel titeket szívből szeretnek Istennek bőséges kegyelméért, mely bennetek él.

Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért!

Én magam Pál pedig, kérlek titeket Krisztus szelidségére és kegyességére, - ki szemtől szembe ugyan alázatos vagyok közöttetek, de a távolból bátor vagyok veletek szemben.

Kérlek tehát titeket, hogy ne kelljen jelenlétetekben azzal a bátorsággal fellépnem, amelyet rólam némelyekkel Szemben feltételeznek, kik azt tartják, hogy mi test szerint élünk.

Mert ha testben élünk is, nem a test szerint harcolunk.

Mert a mi harci fegyvereink nem testiek, hanem alkalmasak Isten által erődök lerontására, amennyiben mi terveket rontunk le,

és fogságba ejtünk minden magasságot, mely Isten ismerete ellen támad, és minden értelmet, hogy meghódítsuk Krisztusnak,

és készek vagyunk megfenyíteni minden engedetlenséget mihelyt a ti engedelmességtök tökéletes lesz.

Tekintsetek, arra ami szembetűnik! Ha valaki azzal biztatja magát, hogy ő Krisztusé, gondolja meg magában azt is, hogy amint ő Krisztusé, úgy mi is.

Mert ha kissé túlságosan dicsekedem is a mi hatalmunkkal, melyet az Ur a ti épülésekre és nem lerontásokra adott nekünk, nem szégyenlem.

De hogy úgy ne lássék, mintha levelekkel akarnálak benneteket megijeszteni;

mivelhogy a levelei, - mint mondják - szigorúak és bátrak, személyes megjelenése pedig gyenge és beszéde gyarló, -

az ilyen gondolja meg, hogy aminők szóval vagyunk leveleink által a távolban, olyanok leszünk, ha majd megjelenünk, tettben is.

Mert nem merjük magunkat bizonyos emberekhez mérni, vagy hasonlítani, kik önmagukat ajánlják, hanem mi csak önmagunkhoz mérjük és önmagunkhoz hasonlítjuk magunkat.

Mi nem dicsekszünk mértéken túl, hanem azon szabály mértéke szerint, melyet Isten mért ki nekünk, mint mértéket, hogy elérjünk hozzátok.

Mert nem nyújtózkodtunk túlságosan, mintha el nem érnénk hozzátok, hisz eljutottunk hozzátok Krisztus evangéliumával.

Nem dicsekszünk mérték nélkül mások munkáival; de van reményünk, hogy hitetek gyarapodtával általatok még nagyobb hírnévre teszünk szert hatáskörünkben,

sőt hogy azon tartományokban is hirdethetjük az evangéliumot, amelyek rajtatok túl vannak, anélkül hogy mások körébe avatkozzunk és a késszel dicsekedjünk.

Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék!

Mert nem az az igazi, aki magamagát ajánlja, hanem akit Isten ajánl.

Vajha eltűrnétek tőlem egy kis balgaságot! Igen, tűrjétek el!

Mert isteni buzgósággal buzgólkodom értetek. Hiszen eljegyeztelek benneteket egy férfiúnak, hogy mint tiszta szüzet mutathassalak be Krisztusnak.

Félek azonban, hogy valamint a kígyó az ő álnokságával Évát megcsalta, úgy a ti értelmetek is meg ne romoljon és el ne idegenedjék a krisztusi egyszerűségtől.

Mert ha valaki (hozzátok) jönne és más Krisztust hirdetne, akit mi nem hirdettünk, vagy ha más Lélekben részesülnétek, melyben nem részesültetek, vagy más evangéliumot (hirdetne) melyet el nem fogadtatok: ezt igenis eltűrnétek.

Pedig úgy vélem, hogy én semmivel sem tettem kevesebbet a nagy apostoloknál.

Mert ha járatlan vagyok is a beszédben, de nem a tudományban; ezt egyébként mindenben kimutattuk előttem.

Vagy talán vétettem azzal, midőn magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok? hogy az Isten evangéliumát ingyen hirdettem nektek?

Más egyházakat megfosztottam, díjt fogadvári el tőlük, htígy nektek szolgálhassak.

És midőn nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam senkinek terhére, mert amire szükségem volt, pótolták a Macedóniából jött testvérek, és mindenben azon voltara, hogy terhetekre ne legyek, és rajta is leszek.

Olyan bizonyos, mint hogy Krisztus igazsága van bennem, hogy ezen a dicsőségemen Achája tartományaiban nem esik csorba.

Miért? Mivel nem szeretlek titeket? Isten tudja!

Amit pedig teszek, azt teszem ezután is, hogy elvágjam az alkalmat azoktól, akik keresik az alkalmat, hogy amivel nagyra vannak, tényleg olyanok legyenek, mint mi.

Mert az ilyen ál-apostolok csalárd munkások, kik Krisztus apostolai gyanánt adják ki magokat.

És ez nem csoda, mert hiszen a sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává.

Nem valami nagy dolog tehát, ha az Ó szolgálói az igazság szolgádnak alakját veszik fel; az ő végök azonban cselekedeteiknek megfelelő lesz.

Újra mondom: (ne tartson engem senki esztelennek; egyébiránt fogadjatok mint esztelent, hogy én is egy kissé dicsekedjem)

amit mondok, nem Isten szerint mondom, hanem mintegy esztelenségemben e dicsekvésre vonatkozólag.

Mivel sokan dicsekszenek test szerint, én is dicsekszem.

Hiszen örömet eltűritek az eszteleneket, minthogy ti magatok okosak vagytok.

Eltűritek ugyanis, ha valaki szolgaságra vet, ha valaki kifoszt, ha valaki meghurcol, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arcul ver benneteket.

Szégyenemre mondom ezt, mintha e részben gyengék lettünk volna. De ha valaki valamiben (dicsekedni) merészkedik, (esztelenségemben mondom) - merek én is:

Ha ők zsidók, én is; ha Izraeliták, én is; ha Ábrahám ivadékai, én is;

ha Krisztus szolgái (mint kevésbé bölcs mondom) én még inkább: a sok fáradtság, a többszörös fogság, a módfölötti veretes, a gyakori halálveszélyek folytán.

A zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven ütést.

Háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, egy nap és egy éjjel a tenger helyén voltam,

gyakorta utaztam, veszélyekben forogtam a folyóvizeken, veszélyekben a rablók közt, veszélyekben nemzetbelijeim, veszélyekben a pogányok részéről, veszélyekben a városban, veszélyekben a pusztában, veszélyekben a tengeren, veszélyekben a hamis testvérek között;

munkában, nyomoruságban, sok virrasztásban, éhségben és szomjuságban, sok böjtölésben, hidegben és meztelenségben,

nem számítva ami azonkívül ér, a mindennapi aggság, az összes hitközségekről való gondoskodás.

Ki gyengélkedik, hogy én ne gyelgénkedném? Ki botránkozik, hogy én tűzbe ne jönnék?

Ha dicsekednem kell, azzal dicsekszem, ami gyarlóságomat illeti.

Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, ki áldott legyen örökké, tudja, hogy nem hazudok.

Damaszkusban Arétás király helytartója őriztette a damaszkusiai városát, hogy engem elfogjon, és az ablakon át kosárban eresztettek le a kőfalra, s így menekültem ki kezeiből.

Ha dicsekedni kell (bár ez nem ér semmit), áttérek az Úrtól nyert látomásokra és kinyilatkoztatásokra.

Tudok egy embert Krisztusban, ki tizennégy évvel ezelőtt, - vajjon a testben-e, nem tudom, vagy a testen kívül, nem tudom, Isten tudja, - elragadtatott a harmadik éjig.

És tudom, hogy ez az ember, - testben-e vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja, -

elragadtatott a paradicsomba, és titkos igéket hallott, melyeket embernek nem szabad kimondania.

Az ilyenben dicsekszem, magamban azonban nem dicsekszem, hacsak gyarlóságaimban nem.

Mert ha dicsekedni akarnék is, nem volnék esztelen, mert igazságot mondanék; de ettől tartózkodom, nehogy valaki többre becsüljön, mint amit rajtam lát, vagy tőlem hall.

És hogy a kinyilatkoztatások nagysága miatt el ne bízzam magamat, feltámadt bennem az én testem ösztöne, a sátán angyala, hogy zaklasson engem.

Amiért háromszor kértem az Urat, hogy távozzék tőlem,

de ő így szólt hozzám: Elegendő neked az én kegyelmem, mert az erő a gyengeségben tökéletesedik. Örömet dicsekszem tehát gyarlóságaimban, hogy bennem lakjék Krisztus ereje.

Azért találom örömet gyarlóságaimban, szidalmakban, nélkülözésekben, üldöztetésekben, szorongatásban Krisztusért; mert mikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős.

Esztelenné lettem, ti kényszerítettetek engem. Mert ti tartoztatok volna engem ajánlani, miután semmivel sem voltam kisebb azoknál, kik a legkitünőbb apostolok; habár semmi sem vagyok.

Hiszen apostolságomnak bizonyítékait adtam közöttetek teljes béketűrésben, jelekben, csodákban és erőkbén.

Mert mi az, amiből nektek kevesebb jutott, mint a többi hitközségeknek, hacsak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt a sérelmet!

Íme most harmadszor készülök hozzátok menni, és nem leszek terhetekre; mert nem azt keresem ami a tettek, hanem titeket. Mert hiszen nem a gyermekek tartoznak a szülőknek kincseket gyűjteni, hanem a szülők a gyermekeknek.

Én pedig igen szívesen áldozok, sőt magamat is feláldozom a ti lelkeitekért, ámbár mennél inkább szeretlek titeket, annál kevésbé szerettek engem.

Ám legyen! - én nem terheltelek titeket, de mivel (állítólag) furfangos vagyok, csellel hálóztalak be benneteket.

Vajjon akiket hozzátok küldöttem, azok közül csaltalak-e meg valaki által titeket?

Titust kértem, és vele egy testvért küldöttem. Talán Titus csalt meg benneteket? Nem ugyanazon egy szellemben, nem ugyanazon egy nyomon járunk-e?

Talán már régen azt hiszitek, hogy mentegyetjük magunkat előttetek? Isten előtt, Krisztusban szólunk, de mindent a ti épülétekre, szeretteim!

Mert félek, hogy mikor odaérek, nem olyanoknak találak benneteket, amilyeneknek akarlak, és ti olyannak találtok engem, amilyennek nem akartok. Vajha ne volnának közöttetek perlekedések, irigykedések, háborgások, egyenetlenségek, rágalmazások, árulkodások, felfuvalkodások, pártoskodások;

nehogy mikor odajövök, Isten ismét megalázzon engem nálatok, és siratnom kelljen sokakat azok közül, kik azelőtt vetkeztek és nem tartottak bűnbánatot a tisztátalanságért, paráznaságért és fajtalanságért, melyet elkövettek.

Íme, ezennel harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomásából minden dolog megállapítható.

Előre mondtam és előre mondom, valamint jelenlétemben, úgy most távollétemben úgy azoknak, kik azelőtt vétkeztek, mint minden egyebeknek, hogy ha odamegyek, nem kegyelmezek.

Bizonyrágot akartok arról a Krisztusról, ki belőlem szól, ki veletek szemben nem gyenge, hanem erős közöttetek?

Mert noha gyengeségből megfeszítettett, de él az Isten erejéből. Mert mi is gyengék vagyunk őbenne; de élni fogunk ővele az Isten erejéből veletek szemben.

Tegyétek próbára önnönmagatokat, vájjon a hitben vagytok-e; vizsgáljátok meg tenmagatokat! Nem ismeritek-e fel önnönmagatokon, hogy Krisztus Jézus bennetek Van? hacsak talán rosszul nem álljátok ki a próbát.

Reményilem azonban, be fogjátok látni, hogy mi a próbát kiáltottuk.

Kérjük azonban Istent, hogy 'semmi rosszat ne tegyetek, nem azért, hogy nekünk legyen igazunk, hanem hogy ti azt tegyétek, ami jó, minekünk pedig ne legyen igazunk.

Mert az igazság ellen mitsem tehetünk, hanem az igazság érdekében.

Hiszen örülünk, hogy mi gyengék vagyunk, ti pedig erősek vagytok. Imádkozunk is azért, hogy tökéletesek legyetek.

Azért írom ezt távollétemben, hogy midőn megjelenek, ne kelljen keményebben élnem a hatalommal, melyet nekem az Úr építésre, és nem rontásra adott.

Egyébiránt, testvérek, örüljétek, tökéletesek legyetek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértők, éljétek békében, és a békeségnek és szeretetnek Istene veletek lesz.

Köszönsétek egymást szent csókkal! Üdvözlnek titeket az összes szentek.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme, az Istennek szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Összevont szöveg.

Pál apostol, nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus és az Atyaisten által, ki őt halottaiból feltámasztotta,

és az összes testvérek, kik velem vannak, Galácia hitközségeinek!

Kegyelem nektek és békeség az Atyaistentől és a mi Urunk Jézus Krisztustól,

ki fölládozta magamagát a mi bűneinkért, hogy megmentsen bennünket a jelen gonosz világtól a mi Istenünknek és Atyánknak akarata szerint,

kinek dicsőség örökön örökké! Ámen.

Csodálkozom, hogy attól, aki benneteket Krisztus kegyelmére meghívott, oly hamar átpártolok más evangéliumhoz,

ami nem egyéb, mint hogy vannak némelyek, akik titeket megzavarnak és krisztus evangéliumát el akarják ferdíteni.

De ha mindjárt mi, vagy mennybéli angyal hirdetne is nektek más evangéliumot, mint amit nektek hirdettünk, átkozott legyen!

Ahogy azelőtt mondtuk, úgy mondom most is újból: Ha valaki nektek valamit azon kívül hirdet, mint amit (tőlünk) kaptatok, átkozott legyen!

Mert hát emberek kedvét keresem-e vagy Istenét? Vagy embereknek akarok-e tetszeni? Ha még embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája.

Mert tudotokra adom, testvérek, hogy az általam hirdetett evangélium nem emberi mű,
mert én sem embertől kaptam, vagy tanultam azt, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által.

Hiszen hallottátok hogyan viselkedtem egykor a zsidó törvényben, hogy Isten egyházát mód fölött üldöztem és pusztítottam,

és hogy a zsidó törvényben nemzetbeli kortársaim közül sokakat fölülmultam, túlságosan buzgólkodva atyáim hagyományaiért.

Mikor azonban tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által meghívott,

hogy az Ő Fiát bennem kinyilatkoztassa, hogy őt a pogányok között hirdessem: mindjárt nem hallgattam többé a testre és vére,

sem Jeruzsálemben nem mentem az én apostolelődeimhez, hanem elmentem Arábiába és ismét visszatértem Damaszkusba.

Azután három év múlva Jeruzsálemben érkeztem, hogy Pétert láthassam, és tizenöt napig nála maradtam.

Mást azonban az apostolok közül nem láttam, mint csak Jakabot, az Úr testvérét.

Amit pedig nektek írok, ime Isten előtt mondom, hogy nem hazudok.

Azután Szíria és Cilicia tartományokba mentem.

Judeának Krisztusban élő hitközségeiben azonban személyesen ismeretlen voltam,

hanem csak annyit hallottak rólam, hogy: Aki egykor üldözött minket, most a hitet hirdeti, amelyet egykor támadott;

és magasztalták Istent én miattam.

Azután tizennégy év múlva ismét felmentem Jeruzsálemben Barnabással, magammal vivén Titust is.

Fölmentem pedig kinyilatkoztatás folytán, és, közöltem velők az evangéliumot, melyet a pogányok között hirdetek, különösen pedig azokkal, kik tekintélyben álltak, hogy hiába ne fáradjak, vagy fáradtam legyen.

De még a velem levő Titust sem kényszerítették, hogy pogány létére körülmetéltesse magát,

a belopódzott hamis testvérek miatt ugyanis, kik azért tolakodtak be, hogy a mi szabadságunkat, melyet Jézus Krisztusban bírunk, kikémléjék és bennünket szolgaságba ejtsenek.

De mi egy órára sem hajoltunk meg ezek előtt, hogy az evangélium igazsága nálatok fönmaradjon.

Azok pedig, kik tekintélyben álltak, (hogy valaha milyenek voltak, ahoz semmi közöm. Isten nem tekint az ember személyére), - szóval akik előttem tekintélyben állóknak látszottak, nekem semmit sem nyújtottak,

hanem ellenkezőleg mikor látták, hogy meg vagyok bizva az evangélium hirdetésével a körülméletleneknél, valamint Péter a körülméletelnél,

(mert aki Péterrel munkálkodott az apostolkodásban a körülméletek között, velem is munkálkodott a pogányok között),

és midőn a nekem adott kegyelmet fölismerték, Jakab, Kefás és János, kik oszlopoknak látszottak, jobbukat nyújtották nekem és Barnabásnak a bajtárság jeléül, hogy mi menjünk a pogányokhoz, ők pedig a körülméletekhez,

csak a szegényekről emlékezzünk meg, amit ugyancsak iparkodtam is megtenni.

Mikor pedig Kefás Antiochiába jött, szembeszálltam vele, mert megérdemelte a korholást.

Mielőtt ugyanis némelyek Jakabtól odajöttek volna, a pogányokkal étkezett, mikor pedig azok odaérkeztek, visszavonult és külön vált tőlük, félvén azoktól, kik a körülméletésből voltak.

És az ő kétszíniségébe beleegyeztek a többi zsidók is, úgy hogy még Barnabást is magokkal ragadták abba a kétszíniségbe.

Mikor tehát láttam, hogy nem helyes utón járniak az evangélium igazsága szerint, azt mondtam Kefásnak valamennyiök előtt; Ha te zsidó létedre pogányul élsz és nem zsidó módon, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó módon éljenek?

Mi természet szerint zsidók vagyunk, és nem pogányokból lett bűnösök.

Tudván pedig, hogy az ember nem a törvényszerinti cselekedetekből igazul meg, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is azért hiszünk a Krisztus Jézusban, hogy Krisztus hite által igazuljunk meg, nem pedig a törvényszerinti cselekedetek által; mivelhogy a törvényszerinti cselekedetekből senki sem igazul meg.

Ha pedig Krisztusban keresve -a megigazulást, mi is bűnösöknek találtatunk, vajjon Krisztus szolgája a bűnnek? Isten ments!

Hiszen ha amit lerontottam, újra fölépítem, törvényszegővé válok.

Mert én a törvény által a törvénynek meghaltam, hogy Istennek éljek; keresztre vagyok feszítve Krisztussal együtt.

Én azonban már nem élek, hanem Krisztus él énbennem. Amennyiben pedig most a testben élek, az Isten Fiában való hitben élek, ki szeretett engemet és önmagát adta értem.

Nem vetem meg az Isten kegyelmét. Mert ha a megigazulás a törvény által történik, akkor Krisztus hiába halt meg.

Oh ti balga Galaták! ki ígézett meg benneteket, hogy ne engedelmessédjétek az igazságnak? kiknek Krisztus úgy állíttatott szeméitek elé, mintha bennetek feszítettett volna meg.

Csak azt akarom tőletek meg tudni: A törvényszerinti cselekedetekből nyertétek-él a Lelket, vagy a hitpek hallásától?

Oly balgák vagytok-e, hogy miután a Lélekben kezdettetek, most a testben akartok befejezésre jutni?

Hiába szenvedtetek annyit? Bizony hiába!

Aki tehát a Lelket adja nektek és csodákat művel közöttetek, a törvényszerinti cselekedetekért (teszi-e azt) vagy a hitnek meghallgatásáért?

Amint írva van: Ábrahám hitt az Istennek és igazulásul tudatott be neki.

Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám fiai.

Mint ahogy pedig az Írás előre látta, hogy Isten pogányokat a hit által üdvözíti, előre hirdette Ábrahámnak, hogy: Megáldatik benned minden nép.

Akik tehát a hitből vannak, a hívő Ábrahámmal megáldatnak.

Ellenben mindazok, kik a törvényszerinti cselekedetekre támaszkodnak, átok alatt vannak, mert írva van: Átkozott mindaz, aki meg nem mard mindabban, ami a törvény könyvében írva van, hogy azt megtegye.

Hogy pedig a törvény által senki igazzá nem lesz Isten előtt, az világos, mert az igaz a hitből él.

A törvény pedig nem a hitből van, hanem: aki azt teljesíti, élni fog általa.

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, átokká lévén miérettünk; mert írva van: Átkozott mindaz, aki a fán függ;

hogy Jézus Krisztus által Ábrahám áldása rászálljon a pogányokra, hogy a Lélek ígéletét a hit által nyerjük.

Testvérek! (emberileg beszélék) nemde valakinek jogerős végrendeletét senki sem helyezi érvényen kívül, sem meg nem toldja.

Az ígéreték Ábrahámnak tétettek és az ő ivadékának. Nem azt mondja: "És ivadékainak", mintha sokaknak szólna, hanem mintha egynek: "és ivadékoknak", mely a Krisztus.

Mire én azt mondom, hogy az Isten által jogerőre emelt végrendeletet a négyszáz harminc év után létrejött törvény nem helyezi érvényen kívül, hogy az ígéletet megghiúsítsa.

Mert ha az örökség a törvénynél fogva szállna ránk, akkor nem az ígéletnél fogva. Ábrahámnak pedig ígéletképen ajándékozta azt az Isten.

Mire való tehát a törvény? Az áthágások miatt hozatott, miglen eljő az ivadék, melynek az ígéletet tette, - rendezve angyalok által, közvetítő révén.

Ámde közvetítője egynek nem lehet. Isten pedig csak egy.

Tehát a törvény ellenkezik Isten ígéreteivel? Épen nem. Mert ha a törvény úgy volna adva, hogy képes legyen életre kelteni, akkor a megigazulás valóban a törvényből származnék.

Ámde az írás mindent a bűn alá foglalt, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban való hit által adassék meg a hívőknek.

Mielőtt azonban a hit elérkezett, fogva tartattunk a törvény alatt azon hitre, mely kinyilatkoztatandó volt.

Így tehát a törvénynevelőnk volt Krisztus számára, hogy a hit által igazuljunk meg.

Miután azonban a hit elérkezett, már nem vagyunk nevelő alatt.

Mert mindnyájan Isten gyermekei vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Mert mind, akik Krisztusban meg vagytok keresztelve, Krisztusba öltöztetek.

Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő. Mert mindannyian egyek vagytok Krisztus Jézusban.

Ha pedig ti Krisztuséi vagytok, akkor ivadéka vagytok Ábrahámnak, s az ígéret szerint örökösök.

Én pedig azt mondom, hogy: Ameddig az örökös kisdéd, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet mindennek ura,

hanem gyámok és kezelők alatt van az Atyától meghatározott ideig.

Így mi is, míg kisdéddek voltunk, a világ kezdő elemeinek szolgáltunk.

De midőn elérkezett az idő teljessége, elküldötte Isten az ő Fiát, ki asszonytól lett és a törvénynek alárendeltetett,

hogy azokat, kik a törvény alatt voltak, megváltsa, hogy fiákká fogadtassunk.

Mivel pedig fiak vagytok, elküldötte Isten az ő Fiának Lelkét a ti sziveitekbe, ki azt kiáltja: Abba! Atya!

Tehát már nem szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, akkor örökös is Isten által.

Akkor ugyan nem ismervén Istent, azoknak szolgáltatok, kik természet szerint nem istenek.

Most azonban, miután Istent megismertétek, sőt Isten is megismert titeket: hogyan térhettek vissza ismét a gyenge és gyarló elemekhez, melyeknek újból szolgálni akartok?

Megtartjátok a napokat, hónapokat, időket és éveket.

Aggódom miattatok, hogy ne talán hiába fáradtam közöttetek.

Legyetek olyanok mint én, mivel én is olyan vagyok, mint ti. Testvérek! Kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg.

Tudjátok azonban, hogy azelőtt gyenge testtel hirdettem nektek az evangéliumot,

és megpróbáltatásokat az én testem által nem resteltétek, sem vissza nem utasítottátok, ha nem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

Hová lett tehát a ti boldogságtok? Elismerem ugyanis rólatok, hogy ha lehetett volna, szemeiteket kivájtátok és nekem adtátok volna.

Vajjon ellenségteké lettem, mivel az igazságot mondtam nektek?

Pártotokat fogják nem jó szándékkal, hanem el akarnak benneteket (tőlünk) zárni, hogy velők tartsatok.

De csak a jóért buzgókodjatok a jóban mindenkor, és nem csak akkor, mikor jelen vagyok köztetek.

Fiacskáim! kiket újra szülök, miglen Krisztus kialakul bennetek.

Most azonban szeretnék nálatok lenni és hangomat megváltoztatni, mert zavarban vagyok miattatok.

Mondjátok meg nekem kik a törvény alatt akartok lenni, nem olvastátok a törvényt?

Írva van ugyanis, hogy: Ábrahámnak két fia volt, egyik a szolgálótól, másik a szabadtól.

De amelyik a szolgálótól volt, test szerint született, amelyik pedig a szabadtól, az ígéret folytán,

ami példázatképpen van mondva. Mert ez a két szövetség. Az egyik Sina hegyén, mely szolgálásra szül, vagyis Ágár;

Sina ugyanis egy hegy Arábiában, mely összefüggésben áll a mostani Jeruzsálemmel, és fiaival együtt szolgál.

Ama felső Jeruzsálem pedig szabad, és az a mi anyánk.

Mert írva van: Örvendj meddő, aki nem szülsz, ujjongj és kiabálj, ki nem vajúdó; mert sokkal több fia van az elhagyottnak, mint akinek férje van.

Mi pedig, testvérek, Izsák után az ígéret fiai vagyunk.

De valamint akkor a test szerint született üldözte a lélek szerint születettet, úgy most is.

De mit mond az irás? Úzd el a szolgálót és fiát, mert a szolgáló fia nem lesz örökös a szabadnak fiával,

így hát, testvérek, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadé, azon szabadságnál fogva, melyre Krisztus szabadított fel minket.

Álljatok erősen és ne hagyjátok magatokat újra a szolgálás jármába fogatni!

Íme én, Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus mitsem használ nektek.

Sőt újra bizonyítom minden embernek, aki magát körülmetéli, hogy köteles az egész törvényt megtartani.

Elszakadtatok Krisztustól, kik a törvény által akartok megigazulni, kiestetek a kegyelemből,

Mert mi a hitből fakadó lélekben várjuk a megigazulás reményét.

Mert Krisztus jézusban sem a körülméletlenség nem használ semmit, sem a körülméletlenség, hanem a hit, mely a szeretet által működik.

Jól indultatok; ki gátolt benneteket, hogy az igazságnak ne engedelmességetek?

Ez a rábeszélés nem attól származik, aki titeket hí.

Egy kevés kovász az egész tésztát erjedésbe hozza.

Én bízom benneték az Úrban, hogy nem fogtok másként vélekedni; aki pedig megzavar titeket, annak lesz mit elviselni, bárki legyen az.

Ha pedig én, testvérek, még a körülméletlenséget hirdetem, miért szenvedek még üldözöttséget? Hiszen akkor megszűnt a kereszt botránya!

Bárcsak azok is kiírtatnának, kik titeket zavarba hoznak!

Mert ti, testvérek, szabadságra vagytok hivatva, csak a szabadsággal alkalmat ne adjatok a testnek; hanem szolgáljatok egymásnak a Lélek szeretetével.

Mert az egész törvény teljesíthető ebben az egy szóban: Szeresd felebarátodat, mint tennen magadat.

De ha egymást rágjátok és marjátok, jól vigyázzatok, hogy egymást föl ne emésszétek, faljátok.

Én pedig azt mondom: Lélek szerint járjatok és a test kívánságait ne teljesítsétek!

Mert a test a lélek ellen vágyódik, a lélek pedig a test ellen. Ezek ugyanis ellenkeznek egymással, hogy ne azt tegyétek, amit akartok.

De ha a lélek vezérel benneteket, nem álltok a törvény alatt.

Nyilvánvalók a test cselekedetei, úgymint: paráznaság, tisztátalanság, szemérmertlenség, fajtalanság, bálványozás, babonaság, ellenségeskedés, viszálykodás, versengés, harag, perlekedés, visszavonás, pártoskodás,

irigykedés, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók, amelyekről előre mondom nektek, valamint azelőtt is mondtam, hogy akik ilyesmiket tesznek, Isten országát el nem nyerik.

A lélek gyümölcsei pedig ezek: szeretet, öröm, békeség, türelem, kegyesség, jóság, kitartás, szelídség, hit, szerénység, önmegtartóztatás, tisztaság. Ilyesmikkel a törvény nem ellenkezik.

Akik pedig Krisztuséi, testüket megfeszítették a vétkekkel és kívánságokkal együtt.

Ha lélekben élünk, a lélek szerint járjunk is.

Ne vágyódjunk hiú dicsőségre, egymásra támadva, egymás ellen irigykedve.

Testvérek! ha valaki valamely bűnre ragadtatott is, ti, kik szellemiek vagytok, oktassátok az ilyent a szelídség szellemében, magadra ügyelvén, nehogy te is megkísértesd.

Viseljétek egymás terhét, és úgy teljesítitek Krisztus törvényét.

Mert ha valaki magát valaminek tartja, holott semmi, önmagát csalja meg.

Azért kiki vizsgálja meg a maga cselekedetét, s akkor majd csak önmagában keresi a dicséretet és nem másban.

Mert kiki a maga terhét fogja viselni.

Akit szóval tanítanak, ossza meg minden javát azzal, aki őt tanítja.

Meg ne csalatkozzatok! Isten nem hagy magából gúnyt úzni.

Mert amit az ember vet, azt fogja aratni is. Aki tehát a testében vet, testéből is aratja majd a romlást; aki pedig lélekben vet, lélekből aratja az örök életet.

Meg ne szűnjünk tehát jót cselekedni; mert ha megszűnünk, annak idején nem arathatunk.

Tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképen pedig hitsorsosainkkal.

Nézzétek, mekkora betűkkel irtam nektek saját kezemmel!

Mert mindazok, kik a testben akarnak tetszelegni, kényszerítenek benneteket a körülmetélésre, csak hogy ne kelljen nekik Krisztus keresztyéért üldözést szenvedniük.

Mert hisz azok sem tartják meg a törvényt, akik magokat körülmetéltetik, hanem azért akarják, hogy ti körülmetéltessétek magatokat, hogy a ti testetekben dicsekedhessenek.

Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nekem meg van feszítve a világ, és én a világnak.

Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélés nem használ, sem a körülmetéletlenség, hanem az új teremtmény.

És mindazokon, kik e szabályt követik, békeség rajtok és irgalom, és Isten Izraelén!

Ezután pedig senki se alkalmatlankodjék nekem, mert én az Úr Jézus sebhelyeit viselem testemen.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel, testvérek! Ámen

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az összes szenteknek, kik Efezusban vannak és Jézus Krisztusban hisznek.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Áldott legyen az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, ki minket Krisztus által minden lelki és mennyei áldásban részesített,

amennyiben minket őbenne világ teremtése előtt kiválasztott, hogy az ő színe előtt szentek és szeplőtelenek legyünk szeretetben,

ki előre fogadott fiaivá rendelt minket önmagának Jézus Krisztus által, az ő akaratának szándéka szerint,

az ő kegyelme dicsőségének magasztalására, mellyel bennünket kitüntetett az ő szeretett Fiában,

kiben megvan a mi váltságunk az ő vére által, azaz: bűneink bocsánata az ő kegyességének gazdagságához képest,

mely túláradt bennünk minden bölcseséggel és értelemmel,

hogya tetszése szerint tudassa velünk az ő akaratának titkát, mellynél fogva elhatározta,

hogya az idők teljének elérkeztevel mindent megújít Krisztusban, ami csak az égen és a földön van, őbenne,

akiben mi is hivatalosak vagyunk az örökségre, előre kiválasztva annak végzése folytán, ki mindent az ő akaratának tanácsa szerint cselekszik,

hogya dicséretére váljunk az ő - dicsőségének mi, kik már azelőtt reméltünk Krisztusban;

kiben ti is (reméltetek) miután hallottátok az igazság szavát, a ti üdvösségtek evangéliumát, melynek hitelt adván, meg is jelöltettetek az ígéretnak szent Lelkével,

ki a mi örökségünknek záloga, az ő tulajdonának megváltására, az ő dicsőségének magasztalására.

Azért én is, miután az Úr Jézusban való hitetekről és az összes szentek iránt tanúsított szeretetetekről hallottam,

nem szűnöm meg érettetek hálát adni, megemlékezve rólatok imádságaimban,

hogya a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja, adja meg nektek a bölcsességnek és kinyilatkoztatásnak Lelkét az ő megismerésére,

megvilágosítva a ti szíveteknek szeméit, hogya megtudjátok miben áll az ő hívásának reménysége, s mily gazdag a szenteknek szánt örökségének dicsősége,

s mily kimagasló az ő hatalmának nagysága mi fölöttünk, kik hiszünk az ő hatalmas erejének hatóságában,

melyet megmutatott Krisztuson, kit feltámasztott halottaiból és jobbjára helyezett a mennyekben,

minden fejedelemség és hatalom, erő és uraság, és minden néven nevezendő méltóság fölé, nemcsak e világon, hanem a jövőben is.

És mindent az ő lábai alá vetett, és őt tette fejévé az egész anyaszentegyháznak,

mely az ő teste és teljessége annak, - aki mindenkiben mindenné teljesedik.

Titeket is, - kik meg voltatok halva a ti gonosztetteitek és bűneitek folytán

amelyekben egykor éltetek e világ szokása szerint, a levegő hatalmas fejedelme, s ama szellem szerint mely most a hitetlenség fiaiban működik,

akik között egykor mi is valamennyien forogtunk a mi testünk kívánságaiban, a testnek és vágyaknak akaratát teljesítvén, és természetünkénél fogva a haragnak gyermekei voltunk, miként a többiek:

Isten azonban, ki gazdag az irgalmasságban, az ő felette nagy szereteténél fogva, mellyel minket szeretett,

mikor bűneinkben meg voltunk halva, Krisztussal együtt, (kinek kegyelméből üdvözültetek,) minket is életre keltett,

és föltámasztott és Krisztus Jézusban maga mellé ültetett a mennyekben,

hogy a következő időkben az ő kegyelmének bőséges gazdagságát irántunk való jóságában megmutassa Krisztus Jézusban.

Mert kegyelemből üdvözültetek a hit által, és ezt nem magatoknak köszönhetitek, mert Isten adománya,

nem cselekedetekért, hogy senki ne dicsekedhessek.

Mert az ő alkotmányai vagyunk, teremtve Jézus Krisztusban jó cselekedetekre, melyeket Isten előkészített, hogy azokban foglalatoskodjunk.

Ennekokáért jusson eszetekbe, hogy egykor test szerint pogányok voltatok, és azoktól, kiknek testén kézzel történt a körülmetélés, körülmetéletleneknek hivattatok;

hogy az időben Krisztus nélkül voltatok, kizárva Izrael társaságából, nem tartozva a szövetségeseihez, remény nélkül az ígéretekhez, és Isten nélkül e világban.

Most azonban ti, kik egykor távol voltatok, Krisztus Jézusban közel jutottatok, Krisztus vére által.

Mert ő a mi békeségünk, ki a kettőt egyé tette, és a kerítés választófalát, az ellenségeskedést az ő testében lerontván,

a parancsolatok törvényét rendeleteivel megszüntette, hogy a kettőből önmagában egy új embert teremtsen, békét hozván létre,

és egy testben mind a kettőt kibékítse Istennel a kereszt által, miután az ellenségeskedésnek önmagában véget vetett.

És eljövén békeséget hirdetett nektek, kik távol voltatok, és békeséget azoknak, kik közel voltak;

mert ő általa járulhatunk mindketten egy Lélekben az Atyához.

Most már tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem a szenteknek polgártársai és Istennek háznépe,

ráépítve az apostolok és próféták alapjára, míg a főszeletkő maga Jézus Krisztus,

kiben az egész építmény összeszerkesztve, szent templommá növekszik az Úrban,

aki által lélekben ti is egybeépültök Isten hajlékává.

Ez okból vagyok én, Pál, Jézus Krisztus foglya, tiértetek, pogányokért,
ha ugyan hallottatok az Isten kegyelmének közléséről, mely nekem a ti számotokra adatott,
hogy (tudnillik) kinyilatkoztatás révén esett tudtomra a titok, amint fönt röviden leírtam,
melyből, ha olvassátok, megérthetitek, minő belátásom van Krisztus titkába,
mely más időkben nem jutott az emberek fiainak tudomására, mint ahogy most az ő szent
apostolainak és prófétáinak kijelentetett a Lélek által,
hogy a pogányok örökös társak, egytestbeliek és részesek az ő ígéreteiben Jézus Krisztusban az
evangélium által,
melynek szolgájává lettem az Isten kegyelmének ajándéka folytán, melyben az ő erejének
működéséhez mérten részesültem.
Nekem, az összes szentek között a legkisebbnek, adatott meg az a kegyelem, hogy Krisztusnak
kikutathatlan gazdagságát a pogányok között hirdessem,
és felvilágosítsak mindenkit ama titoknak kiszolgáltatásáról, mely örök időktől fogva el volt rejtve
Istenben, ki mindent teremtett,
hogy kinyilatkoztassák a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak mennyekben az egyház által Isten
különbféle bölcsesége,
az örök végzés szerint, melyet a mi Urunk Jézus Krisztusban teljesített;
akiben bizodalunk van és biztos bejárásunk a benne való hit által.
Azért kérem, hogy el ne csüggedjetekek érettetek viselt szenvedéseim miatt, melyek a ti dicsőségtekre
válnak.
Emiatt hajtom meg térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja előtt,
kiről minden atyaság nevét viseli égen és a földön:
adja meg nektek az ő dicsőségének gazdagsága szerint, hogy az ő Lelkének erejével a belső emberre
nézve megerősödjetekek,
hogy Krisztus lakozzék a hit által sziveitektekben, meggyökerezve és alapozva a szeretetben,
hogy minden szentekkel együtt felfoghassátok, hogy mekkora a (Krisztus szeretetének) szélessége és
hosszúsága, magassága és mélysége,
hogy megérthessétekek Krisztusnak minden tudást felülmúló szeretetét, hogy Istennek egész
teljességéig beteljetekek.
Annak pedig, ki a bennünk működő erő által mindent bőven megtehet azon túl is, amit kérünk, vagy
megértünk,

Őneki legyen dicsőség az anyaszentegyházban Jézus Krisztus által minden nemzedéken át örökön örökké! Ámen.

Kérlek azért titeket én, fogoly az Úrban, hogy méltóan járjatok ahoz a hivatáshoz, melyre hivatva vagytok,

minden alázatossággal és szelidséggel, türelemmel, elviselvén egymást szeretetben, igyekeztél megőrizni a lelki egységet a béke kötelékében.

Egy test és egy lélek, amint hivatástoknak is egy reményére vagytok hivatva.

Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.

Egy az Isten és mindenek Atyja, ki minden fölött van és minden által és mindnyájunkban.

Mindegyikünknek pedig Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott kegyelem.

Azért mondja (az irás): Fölmenvén a magasba, fogva vitte a fogságot, ajándékokat adott az embereknek.

Az pedig, hogy fölment, mit jelent mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsó részeibe?

Aki leszállott, ugyanaz, ki föl is ment minden egek fölé, hogy mindent betöltsön.

És ugyan ő rendelt némelyeket apostolokká, némelyeket pedig prófétákká, másokat viszont evangélistákká, ismét másokat pásztorokká és tanítókká

a szentek teljes kiképzésére, a szolgálat teljesítésére, Krisztus testének fölépítésére,

míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a teljes férfikorba, Krisztus teljes fejlettségének korhatárába;

hogy ne legyünk többé habozó kisdedek, s ne hányattassunk a tanításnak minden szelétől idestova az emberek gonoszága által, a tévedésbe ejtő álnokság által.

Hanem az igazságot követvén a szeretetben, növekedjünk minden tekintetben abban, aki a fő, tudniillik Krisztusban,

kiből az egész test, a kölcsönös segélynyújtás minden köteléke által összekapcsolva és egybefűzve, minden egyes tagnak működéséhez képest gyarapszik a saját épülésére a szeretetben.

Azt mondom tehát és kérve kérlek benneteket az Úrban, hogy ezentúl ne éljeteztek úgy, mint ahogy a pogányok élnek elméjük hiúságában,

kiknek fertelme el van homályosodva a sötétségtől, kik az ő tudatlanságuk és az ő szívüknek vaksága folytán az istenes élettől elidegenedtek,

kik kétségbeesve átadták magukat a fajtalanságnak és minden tisztátalanság üzésére, nyereségvágyból.

Ti azonban nem így ismertétek meg Krisztust,

ha ugyan meghallgattátok őt, és úgy vagytok ötét illetőleg oktatva, ahogy Jézusban az igazság áll, hogy tudniillik ami előbbi életmódokat illeti, a rendetlen vágyak által megromlott régi embert levessétek.

Újuljatok meg ellenben gondolkozástok szellemében

és öltözzetek új emberbe, ki Isten szerint van alkotva igazságban és valódi szentségben.

Ennekokáért félretéve a hazugságot, beszéljétek az igazságot kiki az ő embertársával; mert egymásnak tagjai vagyunk.

Haragudjatok és ne vetkezzetek; a nap le ne nyugodjék haragotok fölött!

Ne adjatok helyet az ördögnek!

Aki lopott, ne lopjon többé, hanem inkább dolgozzék és tegyen jót keze munkájával, hogy a szükölködőnek legyen miből adnia.

Semmi rossz beszéd szájatokon ki ne jöjjön, hanem csak ami alkalmas a hitben való épülésre és a hallgatóknak javára válik.

És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által ki vagytok jelölve a megváltás napjára!

Minden keserűség és harag, boszankodás, lárma és istenkáromlás számúzve legyen közületek minden gonoszsággal együtt.

Legyetek inkább egymás iránt jóságosak, kegyesek, és bocsássatok meg egymásnak, valamint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.

Legyetek tehát Istennek követői, mint szeretett gyermekek,

és éljetez szeretetben, miként Krisztus is szeretett minket és önmagát adta oda értünk ajándéknak és kellemes illatú áldozatul Istennek.

Paráznaság és bárminemű tisztátalanság vagy fősvénység pedig ne is említették közöttetek, amint szentekhez illik;

se szemérmatlenség, vagy ostoba beszéd és trágárság, ami nem illik, hanem inkább hálaadás.

Mert tudjátok és értsétek meg azt, hogy semmiféle paráznának, vagy tisztátalannak, vagy fősvénynek, - ami egyenlő a bálványimádással, - nincs öröksége Krisztus és Isten országában.

Senki félre ne vezessen benneteket hiábavaló beszédekkel; mert emiatt száll az Isten haragja a hitlenség fiaira.

Ne legyetek tehát társaik!

Hajdan ugyanis sötétség voltatok, most pedig világosság az Úrban. Járjatok mint világosság fiai!

Mert a világosság gyümölcse a mindennemű jóságban, igazságosságban és igazmondásban áll.

Vizsgáljátok meg mi kedves az Isten előtt,

és ne vegyetek részt a sötétségnek meddő cselekedeteiben, hanem inkább feddjétek meg azokat!

Mert amit ők titokban tesznek, még kimondani is csúnya.

Mindaz pedig, ami feddésre méltó, a világosság révén napfényre jut, mert mindaz, ami nyilvánosságra kerül, világosság.

Azért mondja: Kelj fel, ki alszol, és támadj fel a halálból, és megvilágosít téged Krisztus!

Vigyázzatok tehát, testvérek, hogyan járjatok óvatosan, nem mint esztelenek,

hanem mint bölcsek, jól felhasználva az időt, mert rossz napokat élünk.

Ne legyetek tehát oktanok, hanem értsétek meg mi az Isten akarata.

Se meg ne részegedjétek borral, melyben bujaság rejlik, hanem teljétek el Szentlélekkel,

és zsoltárokból, magasztaló lelki énekekben foglalatoskodjatok magatok közt, zengedezve és dicséretet mondva szíveitekben az Urnak,

hálát adván mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében Istennek és az Atyának.

Legyetek egymásnak fejhajtók Krisztus félelmében!

Az asszonyok engedelmeskedjenek férjeiknek, mint az Urnak,

mert a férfi feje az asszonynak, miként Krisztus feje az anyaszentegyháznak, ugyanő megváltója testének.

Amint tehát az anyaszentegyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy az asszonyok is férjeiknek mindenben.

Férfiak! szeressétek feleségeiteket, miként Krisztus is szeretete az egyházat és föláldozta érte önmagát,

hogy megszentelje, megtisztítván a fürdő vizében az élet igéje által,

hogy dicsővé tegye magamagának az egyházat, melyen ne legyen szeplő, vagy ránc, vagy más efféle, hanem hogy szent legyen és szeplőtelen.

Úgy kell a férfiaknak is szeretni feleségeiket, mint saját testüket. Aki feleségét szereti, önmagát szereti.

Mert a saját testét soha nem gyűlölte senki, hanem táplálja és ápolja azt, miként Krisztus is az egyházat;

mert tagjai vagyunk az ő testének, (mintegy) az ő húsából és csontjaiból.

Ennélfogva elhagyja az ember atyját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik és ketten egy testté lesznek.

Nagy ez a titok, értem tudniillik Krisztusban és az egyházban.

Mindazáltal ti is mindannyian és mindegyiktek úgy szeresse feleségét, mint önmagát; az asszony pedig félje az ő férjét!

Gyermekek! Engedelmeskedjete szüleiteknek az Úrban, mert ez méltó dolog.

Tiszteljed atyádat és anyádat! - ez az első parancsolat azzal az ígérettel,

hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy a földön.

Ti pedig, atyák! Ne ingereljétek haragba gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr fegyelmeiben és fenyítékében.

Szolgák! Engedelmeskedjete testi uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szívetek egyszerűségében, mint Krisztusnak;

nemcsak látszatra szolgálván, mint akik az emberek kedvét keresik, hanem mint Krisztus szolgálói, szívből teljesítvén Isten akaratát,

jó akarattal szolgálva, mint az Urnak, nem mint embereknek;

hiszen tudjátok, hogy kiki ami jót cselekszik, annak veszi jutalmát az Úrtól, akár, szolga, akár szabad.

És ti urak! Ugyanazt tegyétek velők szemben, fölhangyva a fenyegetésekkel; miután tudjátok, hogy mind az ő, mind a ti Uratok a mennyben van, és őnála nincs személyválogatás.

Egyébiránt, testvérek! erősödjete meg az Úrban és az ő erejének hatalmasságában.

Öltséte fel az Isten fegyverzetét, hogy az ördög incselkedéseivel szemben megállhassatok,

mert nem a test és vér ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelmek és hatalmak, e sötét világ kormányzói ellen, a gonoszság szellemei ellen az égi magasokban.

Ennekokáért ragadjátok meg az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok és mindenben teljesen megálljátok helyeteket.

Álljátok tehát körülövezve ágyékaitokat igazsággal, és felöltözve az igazságosság mellvértjébe,

lábaitokon sarukkal készen a békeség evangéliumának hirdetésére;

mindezen felül vegyéte kezetekbe a hit paizsát, mellyel a gonosznak minden tüzes nyilát elolthassátok;

és tegyéte föl az üdv sisakját és ragadjátok meg a lélek kardját, mely az Isten igéje.

Minden imádság és könyörgés mellett imádkozzátok mindenkor lélekben és virrasszátok abban teljes állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért,

és érettem is, hogy mikor számat megnyitom, megadassák nekem a szólas tehetsége az evangélium titkának ismertetésére,

melyért követségben járok vasra verve, úgy hogy legyen bátorságom róla úgy beszélni, amint kell.

Hogy pedig ti is tudjátok hogyan állok, mit csinálok, mindent értétekre fog adni Tihikus, a szeretett testvér és hű szolga az Úrban,

kit épen azért küldöttem hozzátok, hogy megtudjátok hogy vagyunk, és megvigasztalja sziveiteket.

Békeség a testvéreknek és szeretet hittel az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól.

Kegyelem mindazokkal, kik a mi Urunk Jézus Krisztust szakadatlanul szeretik! Ámen.

Pál és Timoteus, Jézus Krisztus szolgálói, minden szenteknek Krisztus Jézusban, kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal együtt.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor rólatok megemlékezem.

Mindenkor és minden imádságomban örömmel könyörgök valamennyitekért,

hogy részt vettetek Krisztus evangéliumában, az első naptól fogva mindeddig.

Reménylem is bizvást, hogy aki bennetek a jót megkezdette, a Krisztus Jézus napjáig be is fogja végezni.

Amint méltó is, hogy így vélekedjem mindnyájatokról, mert szivemben hordozlak titeket, mivel úgy fogságomban, mint az evangéliumnak védelmezésében és megerősítésében mindnyájan osztottok az én örömben.

Mert Isten rá a tanúm, hogy mennyire szeretlek mindnyájatokat Jézus Krisztus szívében

És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek mindjobban és jobban növekedjék ismeretben és minden értelemben,

hogy meg tudjátok különböztetni mi a jó, s hogy tiszták és kifogástalanok legyetek Krisztus (eljövetele) napjára,

telve az igazság gyümölcsével Jézus Krisztus által Istennek dicsőségére és dicséretére.

Akarom továbbá, hogy tudjátok, testvérek, hogy az én helyzetem az evangéliumnak előnyére szolgált,

oly formán, hogy az én, Krisztusért viselt, fogságomnak híre elterjedt az egész udvari táborban és egyebütt mindenfelé,

és az Úrban (megtért) testvérek közül sokan az én bilincseim által ösztönözve, egyre nagyobb bátorsággal és félelem nélkül merik hirdetni az Isten igéjét.

Némelyek ugyan irigységből és versengésből is hirdetik Krisztust, mások azonban jó akaratból;

némelyek szeretetből, tudva azt, hogy az evangélium védelmére vagyok rendelve.

Némelyek azonban versengésből hirdetik Krisztust, nem tiszta szándékkal, azt hivatva, hogy az által az én bilincseimre nyomást gyakorolnak.

De mit (törődöm vele)? Csak Krisztus hirdettessék, akármilyen módon, akár színlelésből, akár igazán; én annak csak örülök, és fogok is örülni.

Mert tudom, hogy ez nekem üdvömré válik a ti imádságtok által, és Jézus Krisztus lelkének segítségével által,

amint várom és reményelem, hogy semmi tekintetben meg nem szégyenülök, hanem teljes bizalmam van, hogy amint mindenkor, úgy most is megdicsőül Krisztus az én testemben, akár az élet, akár a halál által.

Mert nekem Krisztus az életem, és meghalnom nyereség.

Azonban ha azt tekintem, hogy a testben élve munkám gyümölcsöt hoz, szinte nem tudom mit válasszak.

Két oldalról szorongattatom tehát: szeretnék megszabadulni és Krisztussal lenni, ez volna a legjobb; hogy pedig a testben maradjak, az szükséges ti miattatok.

És ezt remélvén, tudom hogy megmaradok, és megmaradok mindnyájatoknak a ti előmeneteletekre és örömeitekre a hitben,

hogy a ti örömeitek Jézus Krisztusban az én másodszori hozzátok érkezésem fölött annál nagyobb legyen.

Csak azután Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár midőn odamegyek és lássalak benneteket, akár a távolban azt halljam rólatok, hogy egy lélekben egyetértve álltok, közreműködve az evangéliumi hitnek érdekében;

és hogy az ellenfelektől semmiben meg nem ijedtek; mert ez nekik romlásukra, nektek pedig üdvömré válik, és ezt Istennek köszönhetitek;

mert nektek megadatott Krisztusért, hogy ne csak higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjétek is érte;

mert ugyanazon harcon mentek keresztül, melyet én bennem láttatok, és most tőlem hallottatok.

Ha tehát van valami vigasztalás Krisztusban, ha van vigasz a szeretetben, ha van lélekközösség, ha van részvételteljes érzés:

tegyétek teljessé az én örömeimet az által, hogy egyetértetek, egymás iránt ugyanazon szeretettel viseltetek, egyakaratuak, egyérzésűek vagytok,

nem tevén semmit versengésből, sem hiú dicsvágyból, hanem alázatossággal tartsa egyik a másikat fölébbvalónak magamagánál,

s ne keresse kiki a maga hasznát, hanem a többiekét.

Hanem ugyanaz az érzés legyen bennetek, mely Krisztus Jézusban volt,
ki midőn isteni alakban volt, nem tartotta ragadománynak, hogy Istennel egyenlő,
hanem kifosztotta önmagát, s szolgai alakot öltve, hasonlóvá lett az emberekhez, és külsejében olyan
volt mint ember.

Megalázta magát engedelmes lévén mindhalálig, és pedig a kereszthalálig.

Amiért az Isten fel is magasztalta őt és olyan nevet adott neki, mely minden név fölött van,
hogy a Jézus névre minden térd meghajoljon, a mennyeieké, a földieké és a földalattiaké,
és minden nyelv megvallja, hogy az Úr Jézus Krisztus az Atya Istennek dicsőségében van.

Azért szerettem! (amint mindenkor engedelmeskedtetek:) nemcsak úgy mint jelenlétemben, hanem
még sokkal inkább most távollétemben, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvötöket!

Mert Isten az, ki bennetek mind a szándékot, mind a véghezvitelt eszközli jó akaratából.

Tegyetek tehát mindent zugolódás és habozás nélkül,

hogy Istennek kifogástalan és egyszerű gyermekei legyetek, feddhetetlenek a gonosz és elvetemült
nemzedék között, akik között úgy világoskodtok, mint szöveteknek a világban,

amennyiben megtartjátok az élet ígését az én dicsőségemre Krisztus napján, hogy ne futottam legyen
hiába, sem hiába ne dolgoztam.

De ha mindjárt áldozattá válok is a ti hiteteknek áldozata és papi szolgálata mellett, örülök és
örvendezek mindnyájatokkal.

Örüljete ti is szintén és örvendezzete velem!

Reményelem pedig az Úr Jézusban, hogy Timoteust mihamarább hozzátok küldhetem, hogy
hogylétekről értesülve, én is nyugodt szívvel lehessenek.

Mert nincs senkim, aki velem egyetértve, oly őszinte jó indulattal viseltetnék irántatok.

Mert mindenki a maga javát keresi, nem ami Jézus Krisztusé.

Az ő megbízhatóságát pedig fölismerhetitek abból, hogy mint atyának a fiú, úgy szolgált nekem az
evangéliumban.

Tehát ezt reményelem, hogy elküldhetem hozzátok, mihelyt helyzetemmel megismerkedem.

Reményelem továbbá az Úrban, hogy magam is nemsokára hozzátok mehetek.

Addig is szükségesnek láttam Epafroditus testvért, az én munka- és küzdőtársamat, nektek pedig
követeteket, ki szükségemben szolgálatomra volt, hozzátok küldeni,

mivelhogy mindnyájatokat szeretett volna látni, és szomorkodott midőn megtudtátok, hogy
megbetegedett.

Mert csakugyan halálos beteg volt, de Isten megkönyörült rajta, sőt nemcsak őrajta, hanem énrajtam is, nehogy egyik szomorúság a másik után érjen.

Kiküldöttem tehát őt mihamarább, hogy viszontlátásán felviduljatok és én se bánkódjam.

Fogadjátok tehát őt teljes örömmel az Úrban és becsüljétek meg az ilyeneket.

Mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, kockára tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett szolgálatoknál ti nem voltatok jelen.

Egyébiránt, testvéreim, örvendjete az Úrban! Én nem restelem nektek ugyanazt irni, nektek pedig szükséges.

Óvakodjatok az ebektől, óvakodjatok a gonosztevőktől, óvakodjatok a megmetéltektől!

Mert mi vagyunk az (igazi) körülmetéltek, kik lélekben szolgálunk Istennek, és Krisztus Jézusban dicsekszünk, és nem a testben bízunk,

habár én a testben is bizhatnám. Ha valaki azt hiszi, hogy bizhatik a testben, én még inkább,

(mert hisz) nyolcadnapon körülmetélve, Izrael nemzetségéből, Benjámin ágából (származom), zsidó (vagyok) zsidókból, a törvény szerint farizeus,

buzgóságra nézve üldözője az Isten egyházának, a törvény szerinti igazság tekintetében kifogástalan életű.

Ámde ami reám nézve nyereség volt, azt Krisztusért veszteségnek tekintettem.

Igenis, veszteségnek tekintek mindent az én Uram Jézus Krisztusnak mindent felülmúló ismeretéhez képest, aki miatt mindenről lemondtam és mindent szemétnak tekintek, hogy Krisztust megnyerjem,

és ő általa olyannak találtsam, mint aki nem a törvényből eredő igazságnak van birtokában, hanem annak, mely a Jézus Krisztusban való hitből származik, az isteni igazságnak a hitben,

hogy megismerhessem őt, és feltámadásának erejét, és az ő szenvedéseiben való részesülést, hogy hasonlóvá lehessek hozzá halálában,

hogy valamiképp eljuthassak a halottak közül való feltámadásra.

Nem mintha már elértem volna, vagy már tökéletes volnék; de futok utána, hogy valamiképp megfoghassam, amint én is fogva vagyok Jézus Krisztus által.

Testvérek! nem gondolom, hogy megfogtam volna. Azt az egyet azonban (megteszem), hogy feledve ami mögöttem van, az után nyúlok, ami előttem van,

sietek a kitűzött célhoz, a Krisztus Jézus által onnan felülről nyert isteni hivatásnak jutalmához.

Így gondolkozzunk mindannyian, kik tökéletesek vagyunk, és ha valamire nézve más nézetben vagytok, Isten azt is ki fogja nektek nyilatkoztatni.

Amit azonban elértünk, abban értsünk egyet, és maradjunk meg ugyanazon eljárás mellett.

Legyetek követőim, testvérek, és figyeljete azokra, kik úgy viselkednek, ahogy elóttetek van a mi példaképünk!

Mert sokan, akikről sokszor mondtam, (most pedig szinte sirva mondom), úgy viselkednek, mint Krisztus keresztjének ellenségei;

kiknek vége a romlás, kiknek istenük a has; és dicsőségük az ő gyalázatukban áll, kik a földieket hajhásszák.

A mi hazánk ugyanis mennyekben van, ahonnan az Üdvözítőt is várjuk, a mi Urunk Jézus Krisztust, ki átalakítja a mi gyarló testünket, és hasonlóná teszi az ő megdicsőült testéhez, azon erejénél fogva, mellyel azt is megteheti, hogy mindent alávet magának.

Ennélfogva kedves és hön óhajtott testvéreim, én örömem és koronám! így álljatok az Úrban, szeretteim!

Evodiát kérem, Szintikesnek pedig könyörgök, hogy értsenek egyet az Úrban.

Sőt téged is kérlek, hű tisztársam, légy segítségökre azoknak, kik az evangéliumban velem munkálkodtak Kelemennel és egyéb munkatársaimmal, kiknek nevei be vannak írva az élet könyvébe.

Örüljete az Úrban mindenkor; újra mondom, örüljete!

A ti szerénységte legyen ismeretes minden ember előtt; az Úr közel van!

Ne aggódjatek semmiről; hanem minden imádságban és könyörgésben hálaadással szálljanak kéréseite az Isten elé.

És az Isten békesége, mely minden értelmet meghalad, oltalmazza meg sziveteket és elméteket Krisztus Jézusban.

Egyébiránt, testvérek, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami szent, ami szeretetreméltó, ami dicséretes, ami erény, ami dicséretreméltó fegyelem, azzal foglalkozzatek.

Amit továbbá tanultatek, kaptatek, hallottatek és rajtam láttatek, azt cselekedjete; és a békeség Istene veletek lesz.

Fölötte örültem pedig az Úrban annak, hogy végre valahára ismét gondoltatek rám, mint ahogy azelőtt gondoskodtatek; dehát el voltatek foglalva.

Nem mintha a szükölködés miatt mondanám ezt; mert¹ hisz megtanultam megelégedni azzal, amim van.

Tudok szükölködni is, tudok bővelkedni is; (el vagyok készülve mindenütt mindenre) jóllakásra és éhezésre, bővelkedésre és szükölködéssre.

Mindent megtehetete az által, aki engem erősít.

Mindazáltal jól tettete, hogy szorongatásomban részt vettete.

De ti is tudjátok, Filippiek, hogy az evangélium kezdetén midőn Macedóniából távoztam, egy hitközség sem érintkezett velem kiadás és bevétel dolgában, mint csak ti egyedül,

mert Tesszalonikába is küldöttetek egyszer-másszor, amire szükségem volt.

Nem mintha az adományt keresném, hanem bőséges gyümölcsöt kívánok a ti javatokra.

Most mindenem van és bővelkedem; el vagyok halmozva, amióta Epafroditustól megkaptam, amit jó illatú, kellemes és Istennek tetsző áldozat gyanánt küldöttetek.

Az én Istenem pedig teljesítse minden kívánságtokat az ő gazdagsága szerint a dicsőségben Krisztus Jézus által.

Istennek pedig és a mi Atyánknak legyen dicsőség örökön örökké! Ámen.

Köszöntetek minden szentet Krisztus Jézusban!

Üdvözölnek benneteket a testvérek, kik velem vannak. Üdvözölnek titeket az összes szentek, különösen pedig a császár házából valók.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel! Ámen.

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, és Timoteus testvér, azoknak a szenteknek és Krisztus Jézusban hű testvéreknek, kik Kolosszába vannak.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát adunk Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkor imádkozván érettetek, mivel hallottunk a ti hitetekről Krisztus Jézusban és szeretetetekről, mellyel az összes szentek iránt viseltetek,

ama reménységért, mely el van téve számotokra a mennyben; melyről hallottatok az evangélium igazságának igéjéből,

mely eljutott hozzátok, valamint az egész világra is elterjedt, és gyümölcsözik és gyarapszik, épen úgy mint nálatok, ama naptól fogva, midőn hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét a valóságban,

amint megtanultátok Epafrostól, a mi kedves szolgatársunktól, ki hű szolgája Krisztus Jézusnak tiérettetek,

ki a ti szereteteket is föltárta előttünk lélekben.

Ennekokáért mi sem szűntünk meg ama naptól fogva, melyen ezt hallottuk, érettetek imádkozni és könyörögni, hogy beteljetez az ő akaratának ismeretével, minden bölcsességgel és lelki értelemmel,

hogy Istenhez méltóan éljetez, mindenben az ő tetszését keresvén, minden jó cselekedetben gyümölcsözvén és gyarapodván az Isten ismeretében;

megerősödvén minden erényben az ő dicsőségének hatalmánál fogva, teljes béketűrésben és örömmel teljes kitartásban,

hálát adván az Atya Istennek, ki bennünket a szentek osztályrészére méltatott a világosságban;

ki minket a sötétség hatalmából kiragadott, és átvitt az ő szerelmes fiának országába,

akiben váltságunk van az ő vére által, a bűnök bocsánata;

ki a láthatatlan Istennek képmása, az elsőszülött mindent teremtmények között;

őbenne teremtett minden az égen és a földön, a látható és láthatatlan dolgok, úgy a trónok, mint az uralkodók, úgy a fejedelemségek, mint a hatalmasságok: minden őáltala és őbenne van teremtve.

És ő minden megelőz, és őbenne létezik minden.

És ő az egyház testének feje, ki a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy mindenek között övé legyen az elsőség.

Mert úgy tetszett (istennek), hogy minden tökéletesség őbenne lakjék,

és őáltala mindent megbékítsen önmagával, békeséget szerezvén az ő keresztyének vére által mindazoknak, kik akár a földön, akár az égben vannak.

Titeket is, kik azelőtt idegenek voltatok és ellenséges érzelműek gonosz cselekedeteitekben,

most kibékített testi halála által, hogy szentekké, szeplőtelenekké és feddhetetlenekké tegyen az ő színe előtt,

ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és állhatatosan, és tántorithatlanok lesztek az evangélium reményében, melyet hallottatok, mely minden teremtménynek hirdettetett az ég alatt, melynek én, Pál, szolgálja lettem;

ki most örülök a szenvedésekben ti érettetek, és pótolom az én testemen azt, ami Krisztus szenvedéseiből nekem még hiányzik, az ő testéért, mely az anyaszentegyház;

melynek én szolgáljává lettem azon isteni hivatal folytán, mely nekem reátok nézve jutott, hogy betöltsem Isten igéjét;

azt a titkot, mely a századoktól és nemzedékektől el volt rejtve, most pedig kijelentetett az ő szentéinek,

kikkel Isten megakarta ismertetni a pogányok között e dicsőséges titoknak gazdagságát, mely Krisztusban rejlik, ki nektek a dicsőség reménysége,

akit mi hirdetünk, minden embert intvén, minden embert tanítván minden bölcsességre, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztus Jézusban,

amire törekszem is, harcolva az ő erejével mely bennem hatalmasan működik.

Akarom, hogy tudjátok, mily nagy gondom van reátok és azokra, kik Laodiceában vannak, és mindazokra, akik személyemet test szerint nem látták,

hogy megvigasztalódjék az ő szívük, kioktatva a szeretetben és a teljes ismeretnek minden gazdagságára, az Atya Isten és Krisztus Jézus titkának megismerésére,

kiben a bölcsességnek és tudománynak minden kincse el van rejtve.

Ezt pedig azért mondom, hogy senki titeket fennhájázó beszédekkel meg ne csaljon.

Mert ha testileg távol vagyok is, azért lélekben jelen vagyok, s örömmel látom a ti rendszereteket és hitetek erősségét Krisztusban.

Amint tehát átvettétek az Úr Jézus Krisztusi, aszerint éljetez őbenne,

meggyökerezve és felépülve őrajta, és megerősödve a hitben, amint tanultátok is, gyarapodva benne hálaadással.

Vigyázzatok, hogy valaki meg ne csaljon titeket bölcseslel és hiú ámitással az emberek tanítása, a világ elemei, és nem Krisztus szerint!

Mert őbenne lakik az Istenségnek egész teljessége megtestesülve,

és telve vagytok ővele, ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;

kiben körül is vagytok metélve, nem kézzel végzett körülmetéléssel, a testnek megcsonkításával, hanem Krisztus körülmetélésével;

eltemettette ővele a keresztségben, kiben fel is támadtatok az Isten hatalmában való hit által, ki őt feltámasztotta halottaiból.

És titeket, kik a bűnökben és testeteknek körülmetéletlenségében meg voltatok halva, vele együtt megelevenített, megbocsátva minden bűnötöket,

eltörölvén a törvénynek ellenünk szóló adóslevelét, és megsemmisítette azt, fölfüggesztvén a keresztre;

és lefegyverezvén a fejedelemségeket és hatalmasságokat, bátran pellengérré állította őket, nyilván diadalmaskodva rajtok saját erejéből.

Senki se ítéljen meg tehát titeket az étel vagy az ital miatt, vagy valamely ünnepre, ujholdra, vagy szombatira vonatkozólag,

mik csak árnyéka a jövendőnek, de a test Krisztusé.

Senki meg ne tévesszen benneteket, álalázatossággal és angyali szolgálattal akarván ezt tenni, olyasmibe avatkozva, amit nem látott, ok nélkül felfuvalkodva testies felfogásában,

és nem ragaszkodva a főhöz, melytől az egész - szervek és izmok által táplált és összetartott - test növekszik, hogy Istenben gyarapodjék.

Ha tehát Krisztussal e világ elemeinek meghaltatok, miért szabtok magatoknak olyan törvényeket, mintha még a világban élnétek?

"Ehez hozzá ne nyúljatok, azt meg ne egyétek, amazt ne érintsétek!"

Mindezek a használat által tönkremennek az emberek parancsai és tanításai szerint.

Mert ha ezek a bölcsességnek némi látszatával bírnak is a babonában, ál-alázatosságban és a test iránt való kíméletlenségben, de semmi olyanban, ami tisztességes volna, nem szolgálnak a test kielégítésére.

Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus az Atyának jobbján ül;

az odafönn valókról elmélkedjétek, ne a földiekről!

Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal az Istenben.

Midőn majd Krisztus, a ti életek, megjelenik, akkor ti is megjelentek vele a dicsőségben.

Sanyargassátok tehát tagjaitokat, melyek a földön vannak, a paráznaságot tisztátalanságot, fajtalanságot, gonosz kívánságot, és a fősვნყსéget, mely bálványimádás;

amelyek miatt az Isten haragja a hitelenség fiaira száll;

melyekben egykor ti is leledzettetek, midőn közöttük éltetek.

Most azonban tegyetek le ti is mindent: a haragot, bosszúságot, gonoszságot, káromlást, rút beszédet szájatokból.

Ne hazudjatok egymásnak! Vetkőzzétek ki a régi emberből cselekedeteivel együtt,

és öltözzétek amaz újba, aki a föl ismerhetőségig megújul annak képére, ki őt teremtette;

ahol nincs pogány és zsidó, körülmetélt és körülmetéletlen, barbár és szittyá, szolga és szabad, hanem minden és mindenben Krisztus.

Öltsétek tehát magatokra, mint Istennek választottai, szentjei és szerettei az irgalmasságnak indulatait, a kegyességet, alázatosságot, szerénységet, béketűrést;

viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza van; miként az Úr megbocsátott nektek, úgy ti is!

Mindezek fölött pedig legyen szeretetetek, mely a tökéletességnek köteléke.

És Krisztus békesége uralkodjék sziveitekben, melyre hivatva is vagytok egy testben; és hálásak legyetek!

Krisztus ígéje lakozzék közöttetek gyakran, hogy egymást minden bölcsességben oktassátok és intsétek, zoltárokkal, dicsőítő dalokkal és lelki énekekkel zengedezvén szivetekben hálát adva Istennek.

Bármit cselekesztek szóval vagy tettel, mindent a mi Urunk Jézus Krisztus nevében tegyetek, hálát adván Istennek és az Atyának általa!

Asszonyok! engedelmeskedjétek férjeiteknek, amint illik az Úrban.

Férfiak! szeressétek feleségeiteket és ne keserítsétek őket!

Gyermekek! engedelmeskedjétek szüléiteknek mindenben, mert ez kedves az Úr előtt.

Atyák! ne ingereljétek bosszúságra gyermekeiteket, hogy el ne csüggedjenek.

Szolgák! engedelmeskedjétek mindenben testi uraitoknak, nem látszatra szolgálva, mintha csak az embereknek kedvét keresnétek, hanem egyenes szívvel, istenfélelemből.

Akármit tesztek, szívből tegyétek, mint az Urnák, és nem mint embereknek,

miután tudjátok, hogy az Úrtól kapjátok az örökség jutalmát. Az Úr Krisztusnak szolgáljatok!

Mert aki igazságtalanságot követ el, visszakapja amit helytelenül cselekedett, és Istennél nincs személyválogatás.

Ura! ami igazságos és méltányos, adjátok meg a szolgálóknak, tudván, hogy nektek is van Uratok a mennyben.

Az imádságban legyetek buzgók és éberek hálaadással!

Imádkozzatok egyúttal miértünk is, hogy az Isten ajtót nyisson beszédünknek Krisztus titkának hirdetésére (amely miatt fogva is vagyok)

hogy megismertessem azt úgy, amint arról szólanom kell.

Okosan viselkedjétek azokkal szemben, akik kívül vannak! Használjátok ki az időt!

Beszédetek mindig a kedvesség savával legyen fűszerezve, hogy tudjátok kinek-kinek hogyan feleljetek.

Körülményeimre vonatkozólag majd mindenről értesít benneteket Tichikus, a szeretett testvér, a hű szolga és szolgatárs az Úrban,

kit épen azért küldöttem hozzátok, hogy megtudja hogyan vagytok, és megvigasztalja sziveiteket,

a kedves Onezimussal, a hű testvérrel, ki közületek való. Majd ők elmondanak mindent, ami itt történik.

Üdvözl titeket Arisztarkus, az én fogolytársam, és Márk, Barnabás unokaöccse, akire nézve megbízásokat kaptatok; ha hozzátok érkezik, fogadjátok őt;

és Jézus, melléknéven Jusztus, kik a körülmételésből valók; egyedül ezek az én segítőim az Isten országában, kik vigasztalásomra voltak.

Üdvözl titeket Epafras, ki közületek való, Krisztus Jézusnak szolgálója, ki mindig buzgólkodik értetek az imádságban, hogy teljesen és tökéletesen megálljatok mindabban, ami Isten akarata.

Mert bizonyoságot teszek mellette, hogy sokat dolgozik értetek és azokért, kik Laodiceában vannak és Hierápolisban.

Üdvözl titeket Lukács, a kedves orvos, és Demás.

Üdvözljétek a testvéreket, kik Laodiceában vannak, és Nimfát és az ő házában levő gyülekezetet!

És ha majd ezt a levelet elolvastátok, legyen rá gondotok, hogy a laodiceaiak egyházában is fölolvastassék, a laodiceaiaknak szólót pedig olvassátok el ti.

És mondjátok meg Archippusnak: Vigyázz, hogy a hivatalt, melyet az Úrban elvállaltál, betöltsed!

Üdvözet! saját kezemmel, Pál. Emlékezzetek meg bilincseimről! Kegyelem veletek! Ámen.

Pál, Szilvánus és Timoteus a tesszaloniakaiak hitközségének az Atya Istenben és a Jézus Krisztusban.

Kegyelem nektek és békeség! Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, megemlékezvén rólatok imádságainkban szünet nélkül,

megemlékezvén hitetek tevékenységéről, fáradságtokról, szeretetetekről, türelmes reménységtekről ami Urunk Jézus Krisztusban, a mi Istenünk és Atyánk előtt,

meg lévén győződve, Istentől szeretett testvérek, a ti választottságtokról.

Mert a mi evangéliumunk nemcsak beszédben jutott el hozzátok, hanem erőben és a Szentlélekben is, és nagy bőségben, amint tudjátok, hogy mik voltunk nálatok tiérettetek.

És ti követőink lettetek nekünk és az Urnak, befogadván az ígét sok viszontagság között, a Szentlélek örömeivel,

úgy hogy példaképül szolgáltatok az összes hívőknek Macedóniában és Achajában.

Mert tőletek ment híre az Úr ígérének nemcsak Macedóniába és Achajába, hanem mindenütt elterjedt a ti hitetek Istenben, úgy hogy arról nem is szükség beszélünk.

Mert ők magok hirdetik rólunk, minő fogadtatásra találtunk nálatok és miképen tértetek a bálványoktól Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok,

és várjátok az ő Fiát mennyekből (akit feltámasztott halottaiból), Jézust, ki megmentett minket a jövődő haragtól.

Hiszen magatok tudjátok, testvérek, hogy hozzátok menetelünk nem volt hiába;

hanem bár megelőzőleg (mint tudjátok) Filippiben szenvedtünk és gyalázzattal illettünk, Istenben bízva bátorságot vettünk magunknak, hogy az Isten evangéliumát nektek hirdessük nagy gonddal.

Mert a mi oktatásunk nem származik tévelygésből, sem tisztátalanságból, sem csalással nem jár,

hanem amint Isten alkalmasnak talált bennünket arra, hogy az evangélium hirdetését reánk bízza: úgy beszélünk, nem mintha embereknek akarnánk tetszeni, hanem Istennek, ki a mi szíveinket vizsgálja.

Mert sohasem éltünk hízelkedő beszéddel, amint tudjátok; sem a fősvénység ürügyével, erre Isten a tanunk;

sem dicséretet nem kerestünk az emberektől, sem tőletek, sem másoktól.

Noha pedig terhet róhattunk volna rátok, mint Krisztus apostolai; de mi inkább gyermekekké lettünk közöttetek, mint mikor a dajka táplálja kisdedeit.

Ilyen indulattal viseltetvén irántatok, kívánva kívántuk nemcsak az Isten evangéliumát, hanem életünket is átadni nektek, annyira megkedveltünk titeket.

Mert emlékeznének, testvérek, a mi munkánkra és fáradozásunkra; miszerint éjjel-nappal munkálkodva hirdettük közöttetek az Isten evangéliumát, hogy senkinek közöleték terhére ne essünk.

Tanuk vagytok rá ti és az Isten, hogy mily szentül, igazságosan és kifogástalanul viselkedtünk közöttetek, kik hittetek;

amint tudjátok, hogy miként az atya fiait, mindegyiket úgy intettünk, vigasztaltunk

és kértünk, hogy éljetez Istenhez méltóan, ki meghívott titeket az ő országába és dicsőségébe.

Azért mi is szüntelen hálát adunk Istennek, hogy az Isten igéjének hirdetését, melyet tőlünk hallottatok, nem úgy vettétek mint emberek szavát, hanem (amint tényleg az), mint Istennek igéjét, aki bennetek munkálkodik, akik hittetek.

Mert ti, testvérek, követői lettetek Isten egyházainak, melyek Júdeában vannak Krisztus Jézusban; mivel ugyanazt szenvedtétek földieitektől, amit ők a zsidóktól;

kik az Úr Jézust és a prófétákat is megölték, és minket is üldöztek, Istennek nem tetszenek és minden emberrel ellenkeznek,

meg akarják tiltani, hogy a pogányoknak prédikáljunk, hogy üdvözülhessenek, így halmozván egymásra az ő bűneiket; mert hát rájuk szállott az isten haragja végleg.

Mi pedig, testvérek, miután egy időre testileg, de nem lelkiileg, elváltunk tőletek, annál jobban siettünk, látni óhajtván titeket színről színre,

mert hozzátok akartunk menni, én, Pál különösen, egyszer is, másszor is, de a sátán megakadályozott bennünket

Mert ki a mi reménységünk, vagy örömünk, vagy dicsőségünk koronája? Nemde ti a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor?

Igen, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk!

Ennekokáért tovább nem bírván, jónak láttuk egyedül visszamaradni Athénében,

és elküldöttük Timoteust, a mi testvérünket és Istennek szolgáját Krisztus evangéliumában, hogy megerősítsen és buzdítson benneteket hitetekben;

hogy e viszontagságokban senki meg ne inogjon; hiszen tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve.

Mert midőn nálatok voltunk is előre megmondottuk nektek, hogy szenvedések várnak ránk, amint meg is történt és tudjátok.

Miértis tovább nem tűrhettvén, elküldöttem, hogy tapasztalást szerezzek hitetekről, hogy nem kísértett-e meg titeket a kísértő és nem veszik-e kárba a mi munkánk.

Most azonban, ahogy Timoteus tőletek hozzánk visszatért és jelentést tett hitetekről és szeretetetekről, és hogy mindig jó emlékezetben vagyunk nálatok, és látni óhajtunk minket, valamint mi is titeket:

azért megvigasztalódtunk bennetek, testvérek, minden szükségünkben és viszontagságunkban a ti hitetek által;

mert akkor föléledünk, ha ti állhatatosak vagytok az Úrban.

Mert minő hálát adhatunk Istennek viszonzásul helyettetek mindazért az örömért, melyet miattatok az Úr előtt érzünk,

éjjel nappal buzgón imádkozván, hogy színről színre láthassunk titeket, és pótoljuk azt, ami hitetekből még hiányzik.

Vajha maga az Isten, a mi Atyánk és a mi Urunk Jézus Krisztus igazgatná utunkat hozzátok!

Titeket pedig gyarapítson az Úr és növelje szereteteket egymáshoz és mindenkihez, aminővel mi viseltetünk tihozzátok;

hogy a ti szíveitek megerősödjenek és kifogástalanok legyenek a szentségben Isten és a mi Atyánk előtt, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelekor minden szenteivel. Ámen.

Egyébiránt pedig, testvérek, kérünk titeket és intünk az Úr Jézusban, hogy amint tőlünk hallottátok, hogy hogyan éljetez és járjatok Istennek kedvében, úgy is éljetez, hogy egyre gyarapodjatok.

Hiszen tudjátok, hogy miféle parancsokat adtam nektek az Úr Jézus által.

Az tudniillik az Isten akarata, hogy szentekké legyetek; hogy a paráznaságtól magatokat megtartóztassátok:

hogy mindegyiketek meg tudja őrizni a maga edényét szentségben és tisztességben;

nem szenvedélyes kívánságban, mint a pogányok, kik Istent nem ismerik;

és hogy senki testvérét ne nyomorgassa, se valamely ügyben meg ne csalja, mert bosszút áll az Úr mindezekért, amint azelőtt megmondottuk nektek és tanúságot tettünk róla.

Mert Isten nem a tisztátalanságra hívott bennünket, hanem a megszentelődésre.

Aki tehát ezt megveti, nem embert vet meg, hanem Istent, ki az ő Szentlelkét is belénk adta.

A testvéri szeretetről pedig nem szükség nektek írunk, hiszen magatok tanultátok Istentől, hogy egymást szeressétek.

És ezt meg is teszitek az összes testvérekkel szemben egész Macedóniában. Kérünk tehát titeket, testvérek, hogy mindegyre gyarapodjatok,

és azon igyekezzetek, hogy nyugodtan éljetez és a saját dolgaitok után lássatok, és tulajdon kezeitekkel dolgozzatok, amint meghagytuk nektek;

viselkedjetez tisztességesen azok iránt, kik kívül vannak, és senkinek semmijét ne kívánjátok.

Nem akarjuk továbbá, testvérek, hogy az elhunytak felől ne tudjatok, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, kiknek nincs reménységük.

Mert ha hisszük hogy Jézus meghalt és föltámadott, akkor Isten azokat is, kik Jézusban haltak meg, előhívja ővele.

Mert azt az Úr szavával mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, kik élve maradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni azokat, kik elhunytak.

Mert maga az Úr a parancsszóra, az arkangyal szavára és az Isten harsonájára leszáll az égből, és a Krisztusban meghaltak mint elsők támadnak fel.

Azután mi, kik élünk, kik fönmaradunk, velők együtt a felhőkbe ragadtatunk Krisztus elé a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.

Vigasztaljátok tehát egymást ezen szavakkal!

Az időről és óráról azonban nem szükséges, testvérek, hogy nektek írjunk.

Mert ti magatok jól tudjátok, hogy az Úr napja mint a tolvaj éjjel, úgy jön el.

Mikor ugyanis azt mondják: Békeség és biztonság, akkor hirtelen meglepi őket a veszedelem, mint a viselő asszonyt a fájdalom, és nem fognak megmenekülni.

Ti azonban, testvérek, nem vagytok sötétségben, hogy ama nap mint a tolvaj lepjen meg benneteket;

mert ti mindnyájan a világosság fiai vagytok és a nappal gyermekei; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.

Ne aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk ébren és józanok.

Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik részlegek, éjjel részegek.

Mi pedig, kik a nappaléi vagyunk, józanok legyünk, felöltözve a hitnek és szeretetnek páncélába és az üdvösség reményének sisakjába;

mert hisz nem rendelt minket Isten a haragra, hanem az üdvösségnek elnyerésére a mi Urunk Jézus Krisztus által,

ki meghalt értünk, hogy akár ébren legyünk, akár aludjunk, együtt éljünk ővele.

Azért vigasztaljátok egymást és legyetek egymásnak épülésére, amint teszitek is.

Kérünk pedig titeket, testvérek, legyetek elismeréssel azok iránt, kik közöttetek munkálkodnak, előljáróitok az Úrban, és intenek titeket,

hogy kiváló szeretettel viseltessetek irántuk az ő munkájokért; éljete velők békeségben!

Kérünk titeket továbbá, testvérek, dorgáljátok meg a nyugtalankodókat, vigasztaljátok a kislelkűeket, fogjátok pártját a gyengéknek, legyetek türelemmel mindenki iránt.

Vigyázzatok, hogy senki rosszat rosszal ne fizessen vissza, hanem mindig azt cselekedjete egymással és mindenkiel szemben, ami jó.

Mindenkor örüljete!

Szünet nélkül imádkozzate!

Mindenért hálát adjate, mert ez az Isten akarata Krisztus Jézusban mindnyájatokra nézve.

A Lelket ki ne oltsátok!

A jövendöléseket meg ne vesséte!

Vizsgáljate meg azonban mindent; ami jó, tartsátok meg!

A rossznak minden látszatától óvakodjate!

Maga a békeség Istene pedig szenteljen meg titeket mindenképen, hogy a ti elméte, lelketek és testete teljes épségben és kifogástalanul megmaradjon a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetele.

Hű az, aki titeket meghívott, ő meg is cselekszi.

Testvérete! imádkozzate érettünk!

Köszönt seték az összes testvéreteket szent csókkal!

Kény szendék titeket az Úrra, hogy ez a levél felolvastassék az összes szent testvéretekn.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen.

Pál, Szilvánus és Timoteus a tesszalonikaiak hitközségének Istenben, a mi Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát kell adnunk mindenkor az Istennek értete, testvérete, úgy amint méltó, mivel a ti hitete fölötté gyarapszik és az egymás iránt való szeretet valamennyitekben növekszik;

úgy hogy mi magunk is dicsekszünk veletek az Isten egyházaiban a ti béketúrístekért és hűségteért, mellyel minden üldöztetést és viszontagságot elviselte,

bizonyságául Isten igazságos Ítéletének, hogy méltóknak fogtok találtatni az Isten országára, amelyért szenvedte is;

ha különben igazságos Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, kik titeket szorongatnak;

nektek pedig, kik szorongatást szenvedte, velünk együtt nyugalommal, midőn az Úr Jézus az égből megjelenik hatalmasságának angyalaival

a tűz lángjában, hogy megbosszulja magát azokon, kik Istent nem ismerik és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának:

kik örökké bűnhődni fognak a kárhozatban, távol Isten színetől és az ő hatalmának dicsőségétől;

mikor eljő, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben és csodálandóvá legyen mindazokban, akik hittek, mert ama napon majd el fogják hinni, amiről nektek bizonyóságot tettünk.

Ezért is imádkozunk értetek mindenkor, hogy a mi Istenünk az ő meghívására méltasson titeket, és teljesítsen hatalmával minden jó szándékot és cselekedetet, mely a hitből fakad,

hogy dicsőíttessék a mi Urunk Jézus Krisztus neve ti bennetek és ti őbenne a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme szerint.

Kérünk pedig titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a vele való egyesülésünkre;

ne hagyjátok magatokat meggyőződésükben oly hamar megingattatni, sem megijesztetni se lélek, se beszéd, se állítólag tőlünk küldött levél által, mintha az Úr napja közel volna.

Senki el ne ámítson benneteket valamiképen, mert előbb az elpártolásnak kell beállania, és a bűn emberének, a romlás fiának fellépnie,

ki ellenszegül és fölülkerekedik minden fölé, amit Istennek mondanak vagy tisztelnek úgy annyira, hogy beül az Isten templomába, úgy viselve magát, mintha Isten volna.

Nem emlékeztek, hogy mikor nálatok voltam, ezt mondtam nektek?

És azt is tudjátok, mi tartja őt vissza, hogy annak idején fellépjen.

Mert a gonoszság titka már működik, csak hogy előbb annak, aki most még visszatartja, el kell az útból távolíttatnia.

S akkor majd nyilván föllép az a gonosz, kit az Úr Jézus megöl az ő szájának leheletével, és semmivé teszi őt az ő eljövetelének fényével,

őt, kinek megjelenésekor a sátán közreműködésével mindenféle szemfényvesztő erők, hamis jelek és csodák lesznek,

és mindennemű csábítás a rosszra azokra nézve, kik elvesznek, azért, mert az igazság szeretetét be nem fogadták, hogy üdvözölhessenek.

Azért engedi meg Isten, hogy a tévelygés rajok hasson és a hazugságnak higgyenek,

hogy megítéltessenek mindazok, kik nem hittek az igazságnak, hanem egyetértették a gonoszsággal.

Mi pedig mindenkor hálával tartozunk Istennek tiérettetek, Istentől szeretett testvérek, hogy az Isten kiválasztott benneteket első zsengeiül az üdvösségre, a lélek megszentelése és az igazságban való hit által,

amire meg is hívott benneteket a mi evangéliumunk révén, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elnyerésére.

Azért, testvérek, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a hagyományokat, melyeket tanultatok, akár beszédünk, akár levelünkben.

Maga pedig, a mi Urunk Jézus Krisztus, és a mi Istenünk és Atyánk, ki minket szeretett, és örök vigasztalást és jó reménységet adott a kegyelem révén,

buzdítsa fel szíveiteket és erősítse meg minden jó cselekedetben és beszédben!

Egyébiránt, testvérek, imádkozzatok érettünk, hogy az Isten igéje előre haladjon és dicsőségre jusson, miként nálatok is;

és hogy megszabaduljunk az alkalmatlan és gonosz emberektől, mert a hit nem mindenkinek tulajdona.

Isten azonban hű, ki megerősít titeket és megőríz a rossztól.

De bízunk is bennetek az Úrban, hogy amit parancsoltunk, megteszitek és meg is fogjátok tenni.

Az Úr pedig igazgassa szíveiteket az Isten szeretetében és a krisztusi béketűrésben.

Meghagyjuk pedig nektek, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében, hogy vonuljatok vissza minden olyan testvértől, aki rendetlenül viselkedik, és nem a hagyomány szerint, melyet tőlünk átvettek.

Mert hisz magatok tudjátok, miként kelljen minket követnetek; mert nem voltunk köztetek nyugtalanok,

sem ingyen nem ettük senki kenyerét, hanem munkával és fáradtsággal, éjjel nappal dolgozva, hogy senkinek közöletek terhére ne legyünk.

Nem mintha éhez jogunk nem lett volna, hanem hogy önmagunkat állítsuk elétek követendő példaképül.

Mert mikor nálatok voltunk is, ezt hagytuk meg nektek, hogy aki dolgozni nem akar, ne is egyék.

Hallottuk ugyanis, hogy némelyek közöttetek nyugtalanul járnak-kelnek, mitsem dolgozva, hanem hivalkodva.

Az ilyeneknek meghagyjuk és kérjük őket az Úr Jézus Krisztusban, hogy hallgatással munkálkodva egyék kenyerüket.

Ti pedig, testvérek, ne szűnjetek meg jót cselekedni!

Ha pedig valaki ezen levélbe írt szavunknak nem engedelmeskedik, azt jegyezzétek meg és ne társalogjatok vele, hogy megszégyenüljön;

de ne tekintsétek ellenségnek, hanem feddjétek meg mint testvért!

Maga a békeség Ura pedig adjon nektek Örök békeséget mindenütt! Az Úr legyen mindnyájatokkal!

Üdvözlét! Pál saját kezemmel, mely minden levellemnek jele. Így írok.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájatokkal! Ámen.

Pál, a mi Üdvözítő Istenünknek és Jézus Krisztusnak, a mi reménységünknek parancsolatából Jézus Krisztus apostola,

Timoteusnak, szeretett fiamnak a hitben! Kegyelem, irgalmasság és békeség az Atya Istentől és a mi Urunk Jézus Krisztustól!

Amint kértelek, hogy Efezusban maradj, midőn Macedóniába mentem, hogy hagyd meg némelyeknek, hogy ne tanítsanak másképen,

és ne hallgassanak mesékre és vég nélküli nemzetségjegyzékekre, melyek inkább vitatkozásra szolgálnak, mint épülésre az, Istenben, mely a hiten alapszik.

A parancsolat célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és tettetés nélküli hitből származó szeretet.

Ezektől némelyek eltértek és hiábavaló beszédre vetemedtek,

mivel törvénytartók akartak lenni, anélkül hogy értették volna mit beszélnek, vagy mit állítanak.

Tudjuk pedig, hogy jó a törvény, ha valaki helyesen él vele,

tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van adva, hanem az igaztalanokért és engedetlenekért, gonoszokért és bűnösökért, vétkesekért, és fertelmesekért, apa- és anyagyilkosokért, ember-ölőkért,

fajtalanokért, férfiakkal paráználkodókért, emberrablókért, hazugokért és hamisesküvőkért, és ami egyéb ellenkezik az igaz tudománnyal,

mely megfelel a boldog Isten dicsőséges evangéliumának, mely rám bízott.

Hálát adok annak, aki engem megerősített, a mi Urunk Krisztus Jézusnak, hogy megbízhatónak tartott, midőn e hivatalba helyezett,

ki azelőtt káromló voltam és üldöző és gyalázkodó, de irgalmasságot nyertem, mert tudatlanul tettem azt hitetlenségemben.

Sőt túláradt (bennem) a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.

Igaz beszéd és teljes elfogadásra méltó, miszerint Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse, kik között az első én vagyok.

De azért nyertem irgalmasságot, hogy rajtam mutassa meg Krisztus Jézus először teljes béketűrését, okulására azoknak, kik benne hinni fognak az örök életre.

Az örökkévalóság halhatatlan és láthatatlan királyának, az egyedüli Istennek pedig tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké. Ámen.

Ezt a parancsolatot ajánlom neked, fiam, Timoteus, a felőled mondott előbbi jövendölések szerint, hogy jó harcot harcolj közöttük,

megőrizvén a hitet és jó lelkiismeretet, melyet mivel némelyek megvetettek, a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Himeneus és Sándor, kiket átadtam a sátánnak, hogy tanuljanak meg nem káromkodni.

Kérem azért mindenek előtt, hogy könyörgések, imádságok, kérések, hálaadások végeztessenek minden emberért;

királyokért és mindazokért, kik méltóságban vannak, hogy nyugodalmas és csendes életet éljünk teljes jámborságban és tisztességben,

mert ez jó és kellemes a mi Üdvözítő Istenünk előtt,

ki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére.

Mert egy az Isten és egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, Krisztus Jézus,

ki váltságul adta önmagát mindenekért, bizonyságul annak idején;

evégre rendeltettem hitszónokká és apostollá (igazat mondok, nem hazudok) a pogányok tanítójává a hitben és igazságban.

Akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt imádkozzanak, tisztán emelvén fel kezeiket, harag és egyenetlenség nélkül.

Hasonlóképen az asszonyok is, tisztességes öltözetben, szeméremmel és józansággal ékesítve magukat, és nem fodorított hajjal, vagy arannyal, vagy ékszerekkel vagy drága ruházattal;

hanem mint asszonyokhoz illik, kik ájtatosságukat jó cselekedetek által mutatják ki.

A nő csendben tanuljon, teljes engedelmisséggel.

Azt azonban nem engedem meg, hogy a nő tanítson, sem azt hogy férjén uralkodjék; hanem legyen csendben.

Mert Ádám lett először alkotva, azután Éva.

És Ádám nem lett elcsábítva, hanem az asszony elcsábítottva, áthágta a parancsolatot.

Üdvözülni fog azonban gyermekek szülése által, ha megmarad a hitben és szeretetben, szentségben és józanságban.

Igaz beszéd: Ha valaki püspökségre vágyódik, jó dolgot kíván.

Szükséges ugyanis, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egynejú férfiú, józan, okos, tisztességes, szemérmes, vendégszerető, tanításra képes,

nem részeges, nem verekedő, hanem szerény, nem civakodó, nem kapzsi, hanem

saját házának ügyes kormányzója, kinek engedelmes és teljesen tisztaéletű fiai vannak.

Mert ha valaki a saját házát nem tudja kormányozni, hogyan viseli gondját az Isten egyházának?

Ne legyen új megtért, nehogy kevélységtől felfuvalkodva, az ördög sorsára jusson.

Szükséges továbbá, hogy jó hírneve legyen a kívülállóknál, hogy gyalázatba és az ördög kelepcéjébe ne keveredjék.

A diakónusok hasonlóképpen szemérmesek legyenek, nem kétszínűek, nem iszákosak, nem piszkos, rút nyereségahajhászok,

megőrizvén a hit titkát a tiszta lelkiismeretben.

De előbb ezeket is meg kell vizsgálni, és úgy szolgáljanak, ha kifogástalanok.

A nők szintén legyenek szemérmesek, nem rágalmazók józanok, hívek mindenben

A diakónusok egynejú férfiak legyenek, kik gyermekeiknek és házuknak jól gondját viselik.

Mert akik hivatalukat jól teljesítik, jó állásra tesznek szert és nagy bátorságot szereznek a Jézus Krisztusban való hitben.

Ezt írom neked, remélve, hogy csakhamar hozzád megyek.

Ha pedig késem, hogy tudjad, miként kelljen viselkedned az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erős támasza.

És nyilván nagy a jámborság titka, mely kinyilatkoztatott a testben, igazoltatott a lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdettetett a pogányoknak, hitelt nyert a világon, fölvetett dicsőségben.

A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időkben majd némelyek elpártolnak a hittől, és a tévelygés szellemeire és az ördögök tanításaira hallgatnak,

kik képmutatással hazugságot beszélnek és megbélyegzett lelkiismeretükkel

tiltják a házasságot és bizonyos étkeket, melyeket Isten avégre teremtett, hogy hálaadással élvezzék a hívők és azok, kik az igazságot megismerték.

Mert Istennek minden teremtménye jó, és semmi sem megvetendő, amit hálaadással magunkhoz veszünk,

mert az megszenteltetik az Isten igéje és az imádság által.

Ha ezt a testvéreknek előadod, jó szolgálja leszesz Krisztus Jézusnak, táplálkozva a hitnek és igaz tanításnak igéivel, amelyhez szegődtél.

A hiábavaló és vénasszonyi meséket azonban kerüljed; gyakorold magadat inkább a jámborságban.

Mert a testi gyakorlat keveset használ; a jámborság ellenben mindenre jó, mert meg van neki ígérvé a jelen és a jövő élet.

Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó.

Mert azért fáradozunk és szidalmaznak bennünket, hogy reménylünk az élő Istenben, ki minden embernek Üdvözítője, főképen a hívőknek.

Ezt parancsold és tanítsd!

Senki ifjúságotat meg ne vesse, hanem légy példája a híveknek a beszédben, társalgásban, szeretetben, hitben, tisztaságban.

Míg odamegyek foglalkozál olvasással, intéssel és tanítással.

El ne hanyagold a kegyadományt, mely benned van, mely neked a jövődölés által, a papság kézföltételével adatott.

Ezen elmélkedjél, ezen törekedjél, hogy előmeneteledet nyilván lássa mindenki.

Vigyázz magadra és a tanításra; tartsd meg állhatatosán! Mert ha ezt teszed, magadat is üdvözíted, meg azokat is, kik téged hallgatnak.

Öregebbet meg ne dorgálj, hanem intsed őt mint atyádat, az ifjakat, mint testvéreidet;

az öreg asszonyokat, mint anyáidat; ifjú leányokat, mint nővéreidet, teljes tisztességgel.

Az özvegyeket, kik igazán özvegyek, tartsd tiszteletben.

Ha pedig valamely özvegynek gyermekei vagy unokái vannak, tanulja meg először háznépét kormányozni és szüleinek viszontszolgálatot tenni; mert ez kedves dolog az Isten előtt.

Aki pedig igazán özvegy és elhagyatott, bízzék az Istenben és foglalkozzék könyörgésekkel és imádságokkal éjjel és nappal.

Mert aki élvezetekben él, az élő halott.

Azt is kösd szívökre, hogy feddhetetlenek legyenek.

Ha pedig valaki övéire és főképen házanépére gondot nem visel, az megtagadta a hitet és alábbvaló a hitetlennél.

Özvegynek olyan választassék, ki nem kevesebb hatvan évesnél, ki egy férfinak volt felesége,

ki a jó cselekedetekben hírnévre tett szert, ki gyermekeket nevelt, ki idegeneknek szállást adott, ki a szentek lábait megmosta, ki a nyomorúságban szenvedőknek segítségére volt, ki minden jó cselekedetet követett.

A fiatalabb özvegyeket azonban kerüld, mert ha egyszer Krisztusban meglazulnak, férjhez akarnak menni,

és kárhozatba döntenek magukat, mivel első hitöket megszegették.

Mivel pedig egyszersmind hivalkodók is, megszokják a házról házra járást, s nemcsak hivalkodók, hanem fecsegők és szemfüleskedők is, összevissza beszélvén, amit nem kellene.

Azt akarom tehát, hogy a fiatalok férjhez menjenek, gyermekeket szüljenek, családayák legyenek, és az ellenfélnek a megszólásra semmi alkalmat ne adjanak.

Mert némelyek már visszatértek a sátánhoz.

Ha valamely hívőnek özvegyei vannak, tartsa el őket és ne essenek az egyháznak terhére, hogy az kellőképp gondoskodhassék azokról, kik igazán özvegyek.

A hivatalukat jól betöltő papok kettős tiszteletet érdemelnek; főképp akik igehirdetéssel és tanítással foglalkoznak.

Mert az írás azt mondja: Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját! És: Méltó a munkás az ő bérére.

Pap ellen ne fogadj el vádat, hacsak két vagy három tanú nem bizonyítja.

A hibázókat valamennyi előtt fedd meg, hogy a többiek is féljenek.

Az Istenre, Krisztus Jézusra, és a választott angyalokra kérlek, tartsd meg ezt előítélet nélkül, s ne tégy semmit részrehajlással.

Kezeidét elhamarkodva senkire rá ne tedd; se idegen bűnökben részt ne végy! Őrizd meg magadat tisztán!

Ne igyál többé vizet, hanem élj egy kevés borral, gyomrod és gyakori betegeskedésed miatt.

Némely emberek bűnei nyilvánvalók és megelőzik az ítéletet, némelyeket pedig követnek.

Hasonlóképpen nyilvánvalók a jó cselekedetek is, s amelyekkel másképp áll a dolog, el nem titkolhatók.

Mindazok a szolgák, kik járom alatt vannak, tartsák uraikat minden tiszteletre méltóknak, hogy az Úr neve és a (keresztény) tanítás ne káromoltassék.

Azok pedig, kiknek hívó uraik vannak, ne vessék meg őket, mivel testvérek 3 hanem annál szívesebben szolgáljanak nekik mivel hívők és szeretettek, akik a jótéteményben részesülnek. Erre taníts és ints!

Ha valaki másképp tanít és nem nyugszik meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak üdvös beszédein és a jámborságnak megfelelő tanításon,

az kevély és semmit sem tud, hanem kérdéseken és szóvitákon nyargal, melyekből irigység, versengések, káromlások, gonosz gyanakodások támadnak,

s veszett elméjű emberek torzsalkodásai, kik az igazságtól meg vannak fosztva, mivel a jámborságot nyereszkedésnek tartják.

Tényleg nagy nyereség a jámborság, ha meglelégedéssel jár.

Mert semmit sem hoztunk e világra, kétségkívül el sem vihetünk semmit.

Ha tehát meg van az eledelünk és ruházatunk, érzük be azzal.

Mert akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe esnek és az ördög törébe, és sok haszontalan és ártalmas kívánságba, melyek az embert veszedelembé és romlásba döntenek.

Mert minden rossznak gyökere a pénzvágy, melynek hajhászása által némelyek eltértek a hittől és sok bajba keveredtek.

Te azonban, oh Isten embere, kerüld ezt, s kövesd inkább az igazságot, jámborságot, hitet, szeretetet, béketűrést, szelídséget.

Harcold a hitnek jó harcát, törekedjél megszerezni az örök életet, melyre hivatva vagy, s melyről jó vallomást tettél számos tanú előtt.

Parancsolom neked az Isten előtt, ki mindeneket életet, és Krisztus Jézus előtt, ki bizonysgot tett Poncius Pilátus alatt, hogy ama jó vallomást,

a parancsot megtartsad tisztán, feddhetetlenül, a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteleig,

kit majd annak idején megmutat a Boldog és egyedül Hatalmas, a királyok Királya és az uralkodók Ura,

ki egyedül bír halhatatlansággal, és hozzáférhetlen világosságban lakik, kit az emberek közül senki sem látott, de nem is láthat, kinek tisztelet és örök hatalom! Ámen.

E világ gazdagainak parancsold meg, hogy ne legyenek fennhéjázók, se reményüket ne helyezték a bizonytalan gazdagságba, hanem az élő Istenbe, (ki nekünk mindent bőven ad táplálásunkra),

hogy jót cselekedjenek, gazdagok legyenek jó cselekedetekben, szívesen adakozzanak, osztogassanak,

magoknak kincset gyűjtsenek jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet.

Oh Timoteus őrizd meg a rád bízott kincset, kerülvén a világias szószátyárságot és az áltudomány ellenvetéseit,

melynek követése által némelyek elszakadtak a hittől. Kegyelem veled! Ámen.

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az élet ígérete szerint, mely Krisztus Jézusban van,

Timoteusnak, az én szeretett fiamnak, kegyelem, irgalmasság, békeség az Atya Istentől és a mi Urunk Jézus Krisztustól!

Hálát adok Istennek, kinek őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel szolgálom, hogy szünet nélkül megemlékezem rólad imádságaimban, éjjel-nappal

óhajtván téged látni, megemlékezve könnyhullatásodról, hogy örömmel teljek el,

eszembe juttatván a hitet, mely tebenned nem tettetett, mely először nagyanyádban, Loisben is lakott, és anyádban Eunicében, és biztos vagyok, hogy tebenned is.

Ez oknál fogva intelek téged, hogy gerjeszd fel az Isten malasztját, mely benned van az én kezeimnek rádtétele által.

Mert Isten nem a félelemnek, hanem az erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét adta nekünk.

Ne szegyeid tehát magadat a mi Urunk bizonysgtétéle miatt, se énmiattam, ki az ő foglya vagyok, hanem működjél közre az evangéliumban az Isten erejéhez képest,

aki minket megszabadított és meghívott az ő szent hívásával, nem a mi cselekedeteinknél fogva, hanem az ő végzése és kegyelme folytán, mely nekünk Krisztus Jézusban örök idők előtt adatott.

Most pedig kinyilatkoztattott a mi Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak megjelenése által, ki a halált lerontotta, az életet és enyészhetlenséget pedig napfényre hozta az evangélium által,

melynek én rendeltetem hirdetőjévé és apostolává és a pogányok tanítójává.

Ez okból szenvedem ezt is, de nem restelem. Mert tudom, hogy kinek hittem, és biztos vagyok benne, hogy képes az én letéteményemet megőrizni ama napra.

Tekintsd mintaképül az üdvös igéket, melyeket tőlem hallottál a hitben és a Krisztus Jézusban való szeretetben.

Őrizd meg a jó letéteményt a Szentlélek által, ki bennünk lakik!

Azt tudod, hogy mindazok, kik Ázsiában vannak, elfordultak tőlem, közöttük Figellus és Hermogenes.

Az Úr legyen irgalmas Oneziforus házának, mert gyakorta megvendéglelt és nem szégyellte láncomat; sőt mikor Rómába jött, szorgalmasan keresett és fel is talált.

Adja meg neki az Úr, hogy irgalmasságot nyerjen az Úrtól ama napon. S hogy mily nagy szolgálatokat tett nekem Efezusban, te legjobban tudod.

Te pedig, fiam, erősödjél meg a kegyelemben mely Krisztus Jézusban van,

és amit tőlem sok tanú előtt hallottál, azt közöld megbízható emberekkel, akik alkalmasak lesznek arra, hogy másokat is tanítsanak.

Munkálkodjál, mint Krisztus Jézus jó katonája!

Istennek harcosa nem keveredik világi dolgokba, hogy annak kedvét keresse, akihez szegődött.

Mert aki a versenyen küzd is, meg nem koronáztatik, hacsak szabály szerint nem küzd.

A munkálkodó szántóvetőnek kell először a terjesből részesednie.

Értsd meg amit mondok; hiszen az Úr ad neked értelmet mindenre nézve.

Emlékezzél meg, hogy az Úr Jézus Krisztus, ki Dávid ivadékából származott, feltámadott halottaiból az én evangéliumom szerint,

melyért szenvedek egész a bilincsekig, mint egy gonosztevő; de az Isten igéje nincsen megkötözve.

Ennekokáért mindent eltűrök a választottakért, hogy ők is elnyerjék az üdvösséget, mely Krisztus Jézusban van, s mennyei dicsőséggel.

Megbízható beszéd ez, mert ha vele meghalunk vele is fogunk élni;

ha vele tűrünk, vele is fogunk uralkodni; ha megtagadjuk őt, ő is megtagad minket;

ha nem hiszünk, azért ő hű marad, magát meg nem tagadhatja.

Erre figyelmeztess, bizonyoságot tévén az Úr előtt. Ne vitatkozzál szóval, mert az semmi egyébire nem való, mint a hallgatók romlására.

Nagy gondod legyen rá, hogy Isten előtt megbízható munkásnak mutasd magadat, ki félelem nélkül lép fel és az igazság igéjét helyesen kezeli.

A világias és hiábavaló beszédek azonban kerülj, mert azok az istentelenséget nagyban előmozdítják,

és az ő beszédük úgy terjed mint a rákfene. Ezek közé tartozik Himenneus és Filétus,

kik az igazságtól eltértek, mivel azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és némelyeknek hitét feldúlták.

De az Isten erős alapja fennáll, ez lévén pecsétje: Ismeri az Úr, kik az övéi, és távozzék a gonoszságtól mindaz, ki az ő nevét kimondja!

Valamely nagy házban nemcsak arany- és ezüst- hanem fa- és cserépedények is vannak; és pedig némelyek tisztességes, némelyek viszont alávaló használatra.

Aki tehát magát ettől megtisztítja, tisztességre való, megszentelt edény lesz az Úr használatára, alkalmas minden jó cselekedetre.

Kerüld továbbá az ifjúság vágyait, törekedjél ellenben igazságra, hitre, reményre, szeretetre és békeségre azokkal, kik segítségül hívják az Urat tiszta szívből.

Kerüljed a balga és a tanításhoz nem tartozó kérdéseket, tudván, hogy azok versengéseket szülnek.

Az Úr szolgájának pedig nem kell versengeni, hanem mindenki iránt szelídnék, engedékenynek, türelmesnek kell lenni,

szerénységgel feddvén meg azokat, kik az igazságnak ellenállnak, hátha az Isten megadja nekik .a bűnbánat kegyelmét, hogy megismerjék az igazságot,

és magokhoz térjenek az ördögnek töréből, aki őket az ő akarata szerint fogva tartja

Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban veszedelmes idők következnek:

Az emberek önzők lesznek, pénzsóvárok, fennhéjázók, kevélyek, káromkodók, szüleiknek engedetlenek, hálátlanok, gonoszok,

szeretetlenek, békétlenek, rágalmazók, mértékletlenek, irgalmatlanok, kegyetlenek,

árulkodók, vakmerők, felfuvalkodottak, kik a gyönyöröket jobban szeretik mint az Istent,

s fitogtatják ugyan a jámborságot, de annak lényegét megtagadják. Ezeket is kerüljed!

Mert ezekhez tartoznak azok, kik besurrannak a házakba és fogva visznek egyes, bűnökkel terhelt és különféle vágyaktól elragadott asszonykákat,

kik mindig tanulnak de az igazság ismeretére soha el nem jutnak.

Amint pedig Jannes és Mambres ellenálltak Mózesnek, úgy ezek is ellenszegülnek az igazságnak, mint afféle romlott elméjű, a hit dolgában megbízhatlan emberek,

de nem sokra mennek, mert esztelenségük nyilvánvalóvá lesz mindenki előtt, valamint nyilvánvaló volt azoké is.

Te azonban megértetted az én tanításomat, oktatásomat, szándékomat, hitemet, kitartásomat, szeretetemet, béketűrésemet,

üldöztetésemet, szenvedéseimet, melyek engem Antiokiában, Ikoniumban és Lisztrában értek; s hogy minő üldözéseket szenvedtem, de mindezekből kiszabadított engem az Úr.

És mindazok, kik jámborul akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözést fognak szenvedni.

A rossz emberek pedig és a csalók egyre tovább mennek a rosszban, tévelyegve és tévedésbe ejtve (másokat).

Te azonban maradj meg amellet, amit tanultál, és ami rád lett bízva, hisz tudod, hogy kitől tanultad.

Hiszen kiskorodtól fogva ismered a szent iratokat, melyek téged az üdvösségre taníthatnak, a Krisztus Jézusban való hit által.

Mert minden Istentől sugalmazott kas hasznos a tanításra, a feddésre, a dorgálásra, az igazságban való oktatásra,

hogy az Isten embere tökéletes, s minden jó cselekedetre alkalmas legyen.

Kérve kérlek Isten és Jézus Krisztus előtt, ki ítélni fogja az eleveneket és holtakat, az ő eljövetelére és az ő országára:

hirdesd az igét, járj utána alkalmas és alkalmatlan időben, ints, kérj, dorgálj teljes türelemmel és tanítással.

Mert lesz az idő, mikor a józan tanítást nem tűrik, hanem tetszésök szerint való tanítókat szereznek magoknak a viszketeg fülűek,

és az igazságtól elfordítják hallásukat, s a mesékre hajlanak

Te azonban vigyázz, fáradozzál mindenben, lásd el az evangélista munkáját, teljesítsd szolgálatodat, józan légy!

Én ugyanis nemsokára áldozatul esem, és kimúlásom ideje közel van.

Jó harcot harcoltam, a futást elvégeztem, a hitet megtartottam.

Egyébiránt el van téve számomra az igazság koronája, melyet megad nekem ama napon az Úr, az igaz bíró; sőt nemcsak nekem, hanem azoknak is, kik szeretik az ő eljövetelét. Siess hamar hozzám jönni;

mert Demás, szeretvén e világot, elhagyott engem és elment Tesszalonikába,

Kreszcens Galáciába, Titus Dalmáciába.

Egyedül Lukács van velem. Márkust vedd melléd és hozd el magaddal, mert hasznát veszem a szolgálatban.

Tihikust pedig Efezusba küldöttem.

A köpenyt, melyet Troászban Karpusnál hagytam, arra jövet hozd el magaddal, és a könyveket, főképen pedig a pergament-tekerceket.

Sándor, a rézmives, sok rosszat tett velem; majd az Úr megfizet neki érdeme szerint.

Te őrizkedjél tőle, mert igen ellene szegült a mi igéinknek.

Első védekezésemnél senki sem volt segítségemre, hanem mind magamra hagytak; ne tulajdonítsassék nekik bűnül!

De az Úr mellettem állott és megerősített, hogy a hithirdetés általam történjék és meghallják az összes pogányok; s megszabadultam az orozslán szájából.

Megszabadított engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és besegít az ő mennyei országába, kinek dicsőség örökon örökké. Ámen.

Üdvözöld Priskát és Aquilát és Oneziforus házát!

Erasztus Korintusban maradt. Trofimust pedig betegen hagytam Milétusban.

Siess a tél előtt idejönni! Üdvözölnek téged Eubulus, Linus, Klaudia és az összes testvérek.

Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel! Kegyelem veletek! Ámen.

Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite szerint és az igazság ismerete szerint, mely a jámborságban nyilvánul,

az örök élet reménységére, melyet megígért az Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt;

annak idején pedig kijelentette az ő igéjét a tanítás által, mely a mi Üdvözítő Istenünknek parancsa szerint rám bízott:

Titusnak, a közös hitnél fogva szeretett fiamnak, kegyelem és békeség az Atya Istentől és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnkől !

Azért hagytalak téged Krétában, hogy ami hiányzik, pótolod, és rendelj városonként egyházi elöljárókat, amint meghagytam neked.

Olyant, aki kifogástalan, egyszer házasodott, kinek hívő gyermekei vannak, kik paráznaságról nem vádolhatok, vagy engedetlenek.

Mert a püspöknek, mint Isten sáfárának, feddhetetlennek kell lennie, nem kevélynek, nem haragosnak, nem részegesnek, nem verekedőnek, nem rút haszonlesőnek,

hanem vendégszeretőnek, kegyesnek, józannak, igaznak, szentnek, önmegtartóztatónak,

a tanítás szerint való igaz beszéd szorgalmas megtartójának, hogy képes legyen a józan tudományra buzdítani és az ellenmondókat megcáfolni:

Mert vannak sokan engedetlenek is, hiábavaló beszédűek és ámítók, különösen akik a körülméletésből valók,

kiket el kell hallgattatni, mivel egész házakat fölforgatnak, azt tanítván, amit nem kellene, rút nyereség kedvéért.

Egyik közölük, az ő saját prófétájuk, azt mondotta: A krétiak mindig hazugok, gonosz vadállatok, rest hasak.

Ez a tanúságtétel igaz. Minekokáért feddjed meg őket keményen, hogy épek legyenek a hitben, nem hallgatva a zsidó mesékre és az igazságtól elfordult emberek parancsolataira.

A tisztáknak minden tiszta, a megfertőzötteknek és hitetleneknek ellenben semmi sem tiszta, hanem be van szennyezve az ő elméjük és lelkiismeretük.

Azt vallják, hogy ismerik az Istent, cselekedetekkel pedig tagadják, mivel utálatosak és hitetlenek, és minden jó cselekedetre alkalmatlanok.

Te pedig azt beszéld, ami a józan tanításnak megfelel:

Hogy az öregek legyenek józanok, tisztességesek, okosak, erősek a hitben, szeretetben és béketűrésben.

Az öreg asszonyok hasonlóképen, hogy szentek legyenek viseletükben, nem rágalmazók, nem iszákosak, jóra tanítók,

hogy okosságra tanítsák a fiatal asszonyokat, hogy férjüket szeressék, fiaikat kedveljék,

legyenek okosak, tiszták, józanok, háziasak, jóságosak, férjeiknek engedelmesek, hogy az Isten igéjét ne rágalmazzák.

Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy józanok legyenek.

Mindenben magad járj elő példával a jó cselekedetekben, tanításban, feddhetetlenségben, komolyságban!

Szavad legyen igaz, feddhetetlen, hogy az, aki ellenünk van, megszegyenüljön, nem mondhatván rólunk semmi rosszat.

A szolgálakat (intsd), hogy uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvüket keressék, velők ne feleseljenek,

őket meg ne csalják, hanem mindenben igaz hűséget tanúsítsanak, hogy a mi Üdvözítő Istenünk tanításának mindenben díszeré váljanak.

Mert megjelent a mi Üdvözítő Istenünknek kegyelme minden embernek,

oktatván minket, hogy megtagadva az istentelenséget és világias vágyakat, józanul, Igazán és ájtatosan éljünk e világon,

várva a boldog reményt és a nagy Isten, a mi Üdvözítő Jézus Krisztusunk dicsőségének eljövételét, ki önmagát adta értünk, hogy megváltson bennünket minden gonoszságtól és egy tiszta, és előtte kedves népet készítsen magának, mely jó cselekedetekben buzgólkodik.

Így beszélj, ints és korholj teljes hatalommal! Senki téged meg ne vessen!

Intsd őket, hogy a fejedelmeknek és hatóságoknak engedelmeskedjenek, szót fogadjanak és minden jóra készek legyenek;

senkit ne káromoljanak, ne legyenek veszekedők, hanem szerények, teljes szelídséget tanúsítva minden ember iránt.

Mert valamikor mi is voltunk esztelenek, hitetlenek, tévelygők, különféle vágyaknak és gyönyörúségeknek szolgálói, gonoszságban és irigységben élők, gyűlöletre méltók egymást gyűlölők.

De mikor megjelent a mi Üdvözítő Istenünknek kegyessége és emberszeretete,

nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmasságánál fogva üdvözített minket a Szentléleknek újjászülő és megújító fürdője által,

kit a mi Üdvözítőnk, Jézus Krisztus révén bőségesen ránk árasztott,

hogy az ő malasztja által megigazulva, reménybeli örökösei legyünk az örök életnek.

Igaz beszéd ez, és akarom, hogy ezt megerősítsed, hogy igyekezzenek a jó cselekedetekben elől járni, akik hisznek az Istenben. Ez jó és hasznos az embereknek.

Az esztelen kérdéseket pedig, a nemzetségek felsorolását, a versengéseket és a törvény fölött való vitatkozásokat kerüld, mert haszontalanok és hiábavalók.

Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld,

tudván, hogy az ilyen meg van romolva és vétkezik, holott az ő saját ítélete kárhoztatja őt.

Ha majd Artemást és Tihikust hozzád küldöm, siess hozzám jönni Nikopolisba, mert úgy határoztam, hogy ott telelek.

A törvénytudó Zénást és Apollót: gondosan küldd el előre, hogy semmiben hiányt ne szenvedjenek.

De tanuljanak meg a mieink is jó cselekedeteket gyakorolni a szükség esetére, hogy ne legyenek gyümölcs nélkül.

Üdvözölnek mind, akik velem vannak; üdvözöld azokat, akik minket szeretnek a hitben. Az Isten kegyelme mindnyájatokkal! Ámen.

Pál, Krisztus Jézus foglya, és Timoteus testvér, a szeretett Filemonnak és segítőtársunknak,

és Appiának, a mi kedves nővérünknek, Arhippusnak, velünk küzdő társunknak, és a hitközségnek, mely a te házában van.

Kegyelem nektek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát adok az én Istenemnek, mindenkor megemlékezve rólad imádságaimban, miután hallottam szeretetedről és hitedről, mellyel az Úr Jézus és minden szentek iránt viseltetel, hogy a te hited közös volta nyilvánvalóvá legyen minden jó cselekedetnek elismerése által, mely nálatok Jézus Krisztusban történik,

Mert nagy örömem és vigasztalásom volt a te szeretettedben, mivel a szentek szívei teáltalad, testvér, felüdültek.

Azért, habár bízást parancsolhatnám Jézus; Krisztusban, ami a dologhoz tartozik, de a szeretetnél fogva inkább kérlek, mivel olyan vagy mint Pál, öreg, sőt hozzá Jézus Krisztus foglya is.

Könyörgök neked az én fiamért, Onezimusért, kit a fogságban nemzettem, ki neked valamikor haszontalan volt, most pedig mind nekem, mind neked hasznos, kit visszaküldöttem hozzád. Te pedig úgy fogadd őt, mint az én szívemet!

Szívesen magamnál tartottam volna őt, hogy tehelyetted szolgáljon nekem az evangéliumért viselt bilincsekben,

de a te jóváhagyásod nélkül semmit sem akartam tenni, hogy a te jótéteményed ne származzék mintegy kényszerítésből, hanem szabad akaratból.

Mert talán azért ment el tőled egy időre, hogy örökre visszakapjad őt, már nem mint szolgát, hanem szolga helyett mint szeretett testvért, ki főképen nekem, de mennyivel inkább neked (kedves), mind test szerint, mind az Úrban?

Ha tehát engem társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mint magamat.

Ha pedig valami kárt tett neked, vagy valamivel tartozik, nekem tudd be.

Én, Pál, saját kezemmel írom: én megfizetem, nem is szólva arról, hogy te tenmagaddal is tartozol nekem.

Igen, testvér! Én hasznos akarok tőled húzni az Úrban; örvendeztesd meg szívemet az Úrban!

A te engedelmisségedben bízva írom ezt neked, tudván, hogy többet is teszesz, mint amit mondok.

Egyúttal azonban készíts nekem szállást, mert reményelem, hogy a ti imádságaitok által visszaadatom nektek.

Üdvözl téged Epafras, az én fogolytársam Krisztus Jézusban,

Márkus, Arisztarkus, Démás és Lukács, az én segítőim.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme a ti lelketekkel! Ámen.

Sokféleképen és módon szólott hajdan Isten az atyáknak a próféták által,

legújabbban azonban e napodban az ő Fia által szólott hozzánk, kit mindeneknek örökösévé rendelt, ki által a világot is teremtette;

ki, mivel az ő dicsőségének fénye és lényegének képmása, és hatalmának igéjével mindent fönntart, miután megtisztulást eszközölt a bűnökből, a Fölségnek jobbján ül a magasságban,

s ki annyival előbbre való lett az angyaloknál, a mennyivel különb nevet öröklött náluknál.

Mert melyik angyalnak mondotta valaha: Fiam vagy te, én ma szültelek téged? És ismét: Én Atyjává leszek eső Fiammá lesz?

És midőn ismét bevezeti elsőszülöttét a föld kerekiségére azt mondja: És imádják őt Isten minden angyalai.

Az angyalokról ugyanis azt mondja: Ki az ő angyalait szélvésszé teszi, és az ő szolgálait tűzlánggá.

A Fiúról pedig: A te trónod, Isten! mindörökkön örökké áll, igazság pálcája a te országod pálcája.

Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonoszságot; azért kent föl téged Isten, a te Istened, az örömnök olajával társaid fölé.

És: Te alapítottad, Uram, kezdetben a földet, és a te kezeid alkotmányai az egek.

Azok elmúlnak, te pedig megmaradsz, s mindannyian, mint a ruha, elavulnak;

és mint az öltözetet, kicseréled őket és elváltoznak; te pedig ugyanaz vagy, és a te éveid el nem fogynak.

Vagy melyik angyalnak mondotta valaha: Ülj az én jobbom felől, míglen ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem?

Nem mindnyájan szolgálattévő lelkek-e, szolgálatra küldve azokért, kik elnyerik az üdvösség örökségét?

Azért kell annál inkább megtartanunk azt, amit hallottunk, hogy el ne enyésszünk.

Mert ha az angyalok által hirdetett ige érvényre jutott, és minden törvényszegés és engedetlenség elvette méltó jutalmát:

hogyan menekedünk meg mi, ha ilyen nagy üdvösséget elmulasztunk? Hiszen maga az Úr kezdette hirdetni, megerősítették előttünk azok, akik hallották,

bizonyította Isten jelekkel és csodákkal, s különféle erővel és a Szentlélek osztogatásával az ő akarata szerint.

Mert nem az angyaloknak vetette Isten alá a jövő világot, melyről beszélünk.

Hanem egy valaki valahol így nyilatkozott: Mi az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az ember fia, hogy meglátogatod őt?

Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad őt, és kezeidnek művei fölé rendelted.

Mindent lábai alá vetettél. Mivel pedig mindent alávetett neki, semmit sem hagyott ki, amit neki alá nem vetett volna. Most azonban még nem látjuk, hogy neki minden alá volna vetve.

Azt azonban, ki egy kevéssel kisebb lett az angyaloknál, hogy Isten kegyelmével mindenekért megízlelje a halált, - Jézust, az ő halálának elszenvédéseért dicsőséggel és tisztelettel látjuk megkoronázva.

Mert illő is volt, hogy az, akiért és aki által minden lett, ki sok gyermekét bevitte a dicsőségbe, azok üdvösségének szerzőjét szenvedés által tökéletesítse.

Mert aki megszentel és akik megszenteltetnek, egytől vannak mindannyian. Minekokáért nem szégyenli őket testvéreinek nevezni, mondván:

Hirdetni fogom nevedet testvéreimnek, a gyülekezet közepette dicsérlek téged.

És ismét: Én őbenne bízom. És ismét: íme én és gyermekeim, kiket nekem az Isten adott!

Mivel tehát a gyermekek részesültek a testben és vérben, ő is hasonlóképen részes lett azokban, hogy halála által tönkre tegye azt, ki a halál fölött uralkodott, vagyis az ördögöt;

és megszabadítsa azokat, kik a haláltól való félelem miatt teljes életükben szolgaságban sinlődtek.

Mert sohasem az angyaloknak, hanem Ábrahám ivadékának fogta pártját.

Azért kellett mindenben testvéreihez hasonlóvá lenni, hogy irgalmas legyen, és hűséges főpap az Isten előtt, hogy kiengesztelje a nép bűneit.

Mert abban, amiben maga szenvedett és megkísértetett, azokat is segítheti, kik megkísértetnek.

Azért szent testvérek, mennyei hivatásnak részesei, tekintetek a mi vallásunknak hirdetőjére és főpapjára, Jézusra,

ki hú ahhoz, ki őt azzá rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában.

Mert ez annyival nagyobb dicsőségre méltattatott Mózes fölött, amennyivel nagyobb becsülete van a háznál annak, ki azt építette.

Mert minden házat épít valaki; aki pedig mindent teremtett, az az Isten.

És Mózes ugyan hú volt az ő egész házában mint szolga, annak bizonyítására, amit meg kellett mondani;

Krisztus pedig mint Fiú van a maga házában, amely ház mi vagyunk, ha a bizodalmat és a dicsőségnek reményét mindvégig erősen megtartjuk.

Amint tehát a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok,

ne keményítsétek meg szíveiteket, mint ama boszantással a kísértés napján a pusztában,

ahol megkísértettek engem atyáitok; próbára tettek és látták cselekedeteimet

negyven esztendeig. Azért boszankodtam e nemzedékre és mondtam: Ezek mindig tévelyegnek szívökkel. De ők nem ismerték meg az én utaimat.

Megesküdtem tehát haragomban: Nem mennek be az én nyugalomba!

Vigyázzatok, testvérek, hogy valamelyiketeknek gonosz, hitetlen szíve ne legyen, hogy eltávozzék az élő Istentől;

hanem buzdítsátok egymást naponként, míg azt mondják: "ma", hogy valaki közöleték a bűnnek csalárdsága által meg ne átalkodják.

Mert részesei lettünk Krisztusnak, de csak úgy, ha az általa megkezdett alapon mindvégig megmaradunk.

Midőn így szól: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg szíveiteket, miként ama boszantásban.

Mert némelyek, kik hallották, boszantották őt, de nem mindazok, kik Egyiptomból Mózes által kijöttek.

Kikre haragudott tehát negyven esztendeig? Nemde azokra, akik vetkeztek, kiknek teste elhullottak a pusztában?

És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be az ő nyugalomba, ha nem azoknak, kik hitetlenek voltak?

És látjuk, hogy nem mehettek be a hitelenség miatt.

Féljünk tehát, netalán valaki közöleték nem törődve az ő nyugalomba való bemenetelről tett ígérettel, hanyagnak lássák.

Mert nekünk is szólott az, úgy mint azoknak; csak hogy nekik nem használt a hallott beszéd, mert nem volt egyesítve a hallottakból merített hittel.

Mert csak úgy megyünk be a nyugalomba, ha hiszünk, amint megmondotta: Megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugalomba; és pedig dacára annak, hogy művei világ teremtése óta be voltak fejezve.

Bizonyos helyen ugyanis a hetedik napról eképen szólott: És megnyugodott Isten a hetedik napon minden munkájától.

És e helyen ismét: Nem mennek be az én nyugalomba.

Mivel tehát ebből az következik, hogy némelyek bemennek abba, és azok, akiknek előbb hirdettetett, nem mentek be a hitelenség miatt;

ismét kitűz egy napot, a "mát", Dáviddal mondván annyi idő után, miként fent mondatott: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg szíveiteket!

Mert ha Jézus megadta volna nekik a nyugodalmat, sohasem beszélne többé más napról.

Ennélfogva hátra van meg a szombati nyugalom az Isten népének.

Mert aki bement az ő nyugalomába, az is megnyugszik az ő munkáitól, miként Isten az övéitől.

Siessünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék.

Mert eleven az Isten igéje és hathatós, és mélyrehatóbb minden kétélű kardnál, és behatol a léleknek és szellemnek, az izmoknak és velőknek oszlásáig, és bírálja a szív gondolatainak és szándékainak.

És nincs az ő színe előtt egyetlen láthatatlan teremtmény, hanem minden nyitva tárva van annak szemei előtt, kinek mi felelősek vagyunk.

Mivel tehát nagy főpapunk van, ki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, tartsuk meg hitvallásunkat!

Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna szánakodni gyarlóságainkon, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindent megpróbált, kivéve a bűnt.

Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk szükség esetén a segítségre.

Mert minden főpap, ki az emberek közül választatik, az emberekért rendeltetik az Istenre vonatkozó ügyekben, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért;

hogy szánakodni tudjon a tudatlanokon és tévelygőkön, mivel maga is körül van véve gyarlósággal;

és azért kell, valamint a népért, úgy önnönmagáért is engesztelő áldozatot bemutatnia.

Nem is veszi senki magának e tisztséget, csak aki Istentől hivatik, miként Áron.

Így Krisztus is, nem magamagát dicsőítette meg, hogy főpappá legyen, hanem aki így szólott hozzá: Az én Fiam vagy te, én ma szültelek téged.

Miként más helyen is mondja: Te pap vagy mindörökké, Melkizedek rendje szerint.

Ki az ő testi napjaiban könnyörgéseket és esedezéseket mutatván be hangos kiáltással és könnyhullatással Annak, ki őt a haláltól megszabadíthatta, meghallgattatott az ő mély tiszteletéért.

Dacára ugyanis, hogy Isten Fia volt, abból, amit szenvedett, megtanulta az engedelmisséget,

és fölládoztatván, mindazoknak, kik neki engedelmeskednek, az örök üdvösség oka lett,

és Istentől főpapnak neveztetett Melkizedek rendje szerint.

Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, mert gyengék lettetek a hallásra.

Míg ugyanis tanítóknak kellene lennetek az időhöz képest, ismét arra szorultok, hogy benneteket az Isten ígéinek kezdő elemeire tanítsanak, és olyanokká lettetek, mint akiknek tejre van szükségök, nem kemény ételre.

Pedig mindaz, aki tejben részesül, járatlan, az igazság beszédében, mert kiseded.

A kemény eledel ellenben felnőtteknek való, olyanoknak, kiknek a szokás folytán gyakorlott érzékeik vannak a jónak és rossznak megkülönböztetésére.

Ennekokáért mellőzve a Krisztus tanításának kezdő elemeit, térjünk át a tökéletesebbre, nem kezdvén ismét az alaprakással, a holt cselekedetekből való megtérésnek, az Istenben való hitnek, a keresztségnek és kézföltételnek, a holtak feltámadásának és az örök Ítéletnek tanításával.

Majd ezt is megtesszük, ha Isten engedi.

Mert lehetetlen, hogy azok, kik egyszer megvilágosítottak és a mennyei ajándékot megízlelték, részesedtek a Szentlélekben,

nem különben megízlelték az Isten jó ígését és a jövővilágnak erejét,

és mégis elestek, - ismét megújuljanak a megtérés által, ők, kik amennyiben rajtok áll, az Isten Fiát újra megfeszítik és csúfot úznak belőle.

Mert az a föld, mely a gyakorta reá hulló záporosót beissza és megfelelő növényt terem azoknak, kik művelik, Istentől áldásban részesül.

Amely pedig tövist és bojtortjánt terem, az semmit sem ér, és közel van az átokhoz; minek vége az elégetés.

Titóletek azonban, szerettem, jobbat reménylünk és üdvösebbet, habár így beszélünk.

Mert nem igazágtalan az Isten, hogy megfélekedezék cselekedetekről és szeretetetekről, melyet az ő nevében tanúsítottatok, midőn a szenteknek szolgáltatok és szolgáltok.

Kívánjuk azonban, hogy mindegyiktek ugyanazon készséget mutassa a reménység teljesítésére mindvégiglen;

hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, kik a hit és béketűrés által örökösai lesznek az ígéreteknak.

Mert midőn Isten Ábrahámnak ígéretet tett, mivel senki sem volt nálánál nagyobb, akire esküdhett volna, önmagára esküdött,

mondván: Bizony mondom, hogy megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítlak téged.

És így kitartással tűrve, megnyerte az ígéretet.

Az emberek ugyanis önmaguknál nagyobbra esküsznek, és minden vetekedésüknek véget vet a megerősítésül mondott eskü.

Ennélfogva Isten bővebben akarván megmutatni az ígéret örökösének az ő határozatának változhatlanságát, esküt csatolt hozzá,

hogy két megdönthetetlen dolog által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, a leghathatósabb vigasztalásunk legyen, kik azon vagyunk, hogy elérhessük a nekünk nyújtott reményt,

mely lelkünknek biztos és erős horgony gyanánt szolgál, és beér egész a kárpiton belül,

ahová elöljárónk, Jézus, miérettünk bement, ki Melkizedek rendje szerint főpappá lett örökre.

Ez a Melkizedek ugyanis, Szálem királya, a fölséges Istennek papja, ki a királyok legyőzéséből visszatérő Ábrahámnak elébe ment és megáldotta őt;

kinek Ábrahám tizedet is osztott mindenből, ki először ugyan igazság királyának mondatik, azután pedig Szálem királyának, vagyis békeség királyának,

apa nélkül, anya nélkül, nemzedék nélkül, nem lévén sem napjainak kezdete, sem életének vége, hasonlóvá lett az Isten Fiához, és pap marad örökké.

De lássátok mily nagy az, kinek Ábrahám pátriárka még tizedet is adott a legjavából!

S míg Lévi fiai közül azoknak, akik papságot viselnek, parancsuk van, hogy a törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz testvéreiktől, habár ezek is Ábrahám ágyékából származnak,

az, akinek nemzetsége nem tartozik hozzájuk, tizedet vett Ábrahámtól, és azt, aki az ígéreteknek birtokában volt, megáldotta.

Már pedig abban nincs ellenmondás, hogy a kisebbet áldja meg a nagyobb.

És itt ugyan halandó emberek veszik a tizedet, ott pedig bizonyosságot tesz, hogy él.

És (hogy úgy mondjam) Ábrahám által Lévi is, ki tizedet kap, tizeddel lett megróva;

mert hiszen még atyja ágyékában volt, midőn ennek Melkizedek elébe ment.

Ha tehát a tökéletesség a Lévi-féle papságtól származott (mert a nép az alatt kapta a törvényt), mi szükség volt még Melkizedek rendje szerint más papnak föllépni és nem Áron szerint valónak mondatni?

Mert ha a papság megváltozik, szükséges, hogy a törvény is megváltozzék.

Mert akiről ez van mondva, más nemzetségből való, melyből senki sem szolgált az oltárnál.

Mert ismeretes, hogy a mi Urunk Judából származott, amely nemzetségre nézve Mózes a papságról mitsem szólott.

És még inkább kitűnik ez akkor, ha Melkizedek módjára más pap lép föl,

aki nem testi parancsolat törvénye szerint lett azzá, hanem fogyhatatlan élet erejénél fogva.

Mert bizonyosság tételik róla, hogy: Te pap vagy mindörökké, Melkizedek rendje szerint.

Az azelőtti törvény eltöröltetik gyenge és alkalmatlan volta miatt,

mert a törvény semmit sem vitt tökéletességre, hanem csak bevezetésül szolgált egy jobb reménységre, mely által Istenhez közeledünk.

És amennyiben ez nem történt eskü nélkül (mások ugyan eskü nélkül lettek papokká,

ez pedig esküvel az által, ki neki azt mondotta: Megesküdött az Úr és nem bánja meg: Te pap vagy mindörökké)

annyiban jobb szövetségnek keze lett Jézus.

És amazok közül sokan lettek papokká, mivel a halál gátolta, hogy megmaradjanak;

ennek azonban, mivel örökké megmarad, örökké tartó papsága van.

Ennélfogva üdvözítheti is örökre azokat, kik őáltala járulnak Istenhez, mivel azért él mindenkor, hogy érettünk közbenjárjon.

Mert ilyen főpap kellett nekünk, aki szent, ártatlan, szeplőtelen, elkülönített a bűnösöktől, fönségesebb az egeknél;

kinek nincs szüksége naponkint arra, hogy miként a papok, előbb a saját bűneiért mutasson be áldozatot, azután a népéért, mert egyszer tette ezt, midőn önnönmagát feláldozta.

Mert a törvény gyenge embereket rendelt papokká; a törvény után következett eskü ígéje pedig az örökké tökéletes Fiút.

A mondottaknak főtartalma pedig ez: Olyan főpapunk van, ki a Fölséges trónjának jobbán ül a mennyben,

mint a szentélynek és az igazi sáornak szolgálja, melyet az Úr állított fel és nem ember.

Mert minden főpap az ajándékok és áldozatok bemutatására van rendelve, azért szükséges, hogy ennek is legyen mit bemutatnia;

ha pedig a földön volna, nem is volna pap; mivelhogy vannak, akik az ajándékokat a törvény szerint bemutatják,

kik a mennyiek előképének és árnyékának szolgálnak; miként Mózes az utasítást kapta, midőn a sáort készítette: Vigyázz (úgymond) hogy mindent ama minta szerint készíts, mely neked a hegyen mutattatott!

Most pedig annyival jelesebb papi szolgálatot nyert, amennyivel becsesebb a szövetség, melynek szerzője, s mely jobb ígéreteken alapszik.

Mert ha amaz első fogyatkozás nélkül lett volna, nem keresnének egy másodiknak helyet.

Már pedig dorgálván őket azt mondja: íme eljönnek a napok, úgymond az Úr, és megkötöm Izrael házával és Júda házával az új szövetséget,

nem olyan szövetséget, mint amilyent atyáikkal kötöttem ama napon, midőn megfogtam kezöket, hogy kivezessem őket Egyiptom földéről; mert ők nem maradtak meg szövetségemben, és én magokra hagytam őket, úgymond az Úr.

Hanem ez a szövetség, melyet Izrael házával kötök ama napok után, úgymond az Úr: Az én törvényeimet elméjükbe vésem és beleírom azokat szívükbe, és leszek nekik az ő Istenök, és ők lesznek az én népem,

és nem tanítja többé ki-ki az ő felebarátját és ki-ki az ő testvérét, mondván: Ismerd meg az Urat! Mert ismerni fognak mindnyájan, kicsinytől nagyig;

mivel megkegyelmezek az ő gonoszágaiknak, és nem gondolok többé vissza bűneikre.

Mikor pedig új szövetségről beszélt, a régít elévültnek jelentette ki. Ami pedig elévül és megvénül, közel jár az enyészethez.

Voltak ugyan az előbbinek is istentiszteleti törvényei és földi szentélye.

Egy elő-sátor állíttatott fel ugyanis, melyben a gyertyatartók voltak és az asztal és kitett kenyerek, az úgynevezett szentély.

A második kárpit mögött volt a sátor, melyet szentek szentjének neveztek,

ebben volt az aranytömjénező és a minden oldalról arannyal borított szövetség szekrénye, benne egy arany veder a mannával és Áron vesszeje, mely kivirágzott, és a szövetség táblái,

fölötte pedig voltak a dicsőség kerubjai, beárnyékozva a kegyelem trónját, mikről nem szükség most egyenként szólani.

így volt ez elrendezve, és a papok az elő-sátorba mindenkor bementek az áldozati szolgálat elvégzésére;

de a második sátorba csak a főpap ment be egyszer egy évben, s nem vér nélkül, melyet a saját maga és a nép tudatlanságáért mutatott be;

azt jelezvén ez által a Szentlélek, hogy a szentek szentjéhez vezető út még nem nyílt meg, ameddig az elő-sátor fönnáll.

Ez előképe a jelen időnek, amely szerint oly ajándékok és áldozatok mutattatnak be, melyek a szolgálattelvőt lelkiismeretben tökéletessé nem tehetik, miután csak ételekre és italokra,

s különféle mosakodásokra vonatkozó testi szertartásokban állottak, melyek a javítás idejéig voltak rendelve.

Krisztus azonban megjelenvén mint a jövendő jóknak főpapja, nagyobb és tökéletesebb sátoron át, mely nem kézzel készített, azaz nem földi alkotású,

nem is bakok vagy borjak vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentek szentjébe, miután az örök váltságot megszerezte.

Mert ha a bakok és tulkok vére, és az üszőnek elhintett hamva a fertőzötteket megszenteli, úgy hogy testileg megtisztulnak:

mennyivel inkább megtisztítja a mi lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgálhassunk, a Krisztus vére, ki a Szentlélek által önmagát mutatta be Istennek szeplőtelen áldozatul?

És arravaló az újszövetség közvetítője, hogy az előbbi szövetségben történt áthágásoknak váltságára szenvedett halála révén a hivatottak elnyerjék a vég nélküli örökség ígértét.

Ahol ugyanis végrendelet van, szükséges, hogy közbejőjön a végrendelező halála.

Mert a végrendelet a halál által nyer érvényességet, különben nem érvényes, ameddig a végrendelező él.

Ennélfogva az első sem köttetett meg vér nélkül.

Mert miután Mózes a törvény minden parancsát felolvasta az egész népnek, vevén a borjak és bakok vérével vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal, magát a könyvet és az egész népet meghintette,

mondván: Ez a szövetség vére, melyet nektek az Isten rendelt.

A sátort is, és az istentiszteletra szánt összes edényeket hasonlóképen vérrel hintette meg.

És a törvény szerint majdnem minden vérben tisztul meg, és vérontás nélkül nincs bocsánat.

Szükséges volt tehát, hogy a mennyei dolgoknak előképei így tisztuljanak meg; magok a mennyeiek pedig ezeknél jelesebb áldozatokkal.

Mert Jézus nem a kézzel épített szentélybe ment be, mi a valódinak előképe volt; hanem magába a mennybe, hogy megjelenjék most az Isten színe előtt miérettünk.

Nem is azért, hogy többször föláldozza magát, mint ahogy a főpap bemegy a szentek szentjébe minden esztendőben egyszer, idegen vérrel;

mert különben többször kellett volna világ kezdetétől fogva szenvednie; így azonban egyszer jelent meg az idők végezetén, hogy önfeláldozása által a bűnt eltörölje.

És valamint el van rendelve, hogy az emberek egyszer haljanak meg, mire az ítélet következik,

úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokaknak bűneit elvegye; másodsor bűn nélkül fog megjelenni az őt váróknak üdvözítésére.

Mivel ugyanis a törvény csak árnyéka a jövő jóknak, nem valóságos képe a dolgoknak, ugyanazon áldozatokkal, melyeket évről-évre megszakítás nélkül bemutatnak, az azokhoz járulókat tökéletesekké soha nem teheti;

különben felhagytak volna azoknak bemutatásával, mivel az egyszer megtisztult áldozok nem éreznék lelkiismeretükben bűnt;

de ezek által évről-évre megújul a bűnök emlékezete.

Mert lehetetlen, hogy a tulkok és bakok vére által a bűnök eltöröltessenek.

Azért mondja mikor a világra jön: Áldozatot és ajándékot nem akartál, testet pedig alkottál nekem;
a bűnért bemutatott égő áldozatokban nem találtad kedvedet

Akkor mondám: íme jövök! A könyv elején írva van felőlem, hogy cselekedjem, Isten, a te akaratodat.

Mivel előbb azt mondotta: hogy áldozatokat, ajándékokat és engesztelő áldozatokat nem akartál,
sem - nem kedves előtted, ami a törvény szerint mutattatik be;

mire azt feleltem: íme jövök, hogy cselekedjem, Isten a te akaratodat, - eltörli az elsőt, hogy a
másodikat helyébe állítsa.

Ezen akaratban megszenteltettünk Jézus Krisztus testének föláldozása által egyszer s mindenkorra.

És míg minden pap készen áll naponként a szolgálatra és ugyanazon áldozatok gyakori bemutatására,
melyek a bűnöket soha el nem törülhetik,

ez miután egyetlen engesztelő áldozatát bemutatta, örökké az Istennek jobbján ül,

és várja továbbra, míg ellenségei lábainak zsámolyává tétetnek.

Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.

Bizonyoságot tesz nekünk továbbá a Szentlélek is. Mert miután azt mondotta:

Ez az a szövetség, melyet velők kötni fogok ama napok után, úgymond az Úr, az én törvényeimet
szívükbe vésem és elméjükbe beleírom azokat,

és bűneikről és gonoszágaikról többé meg nem emlékezem.

Ahol pedig ezeknek bocsánata megvan, ott már többé nem szükséges az engesztelő áldozat.

Mivel tehát reményünk van, testvérek, hogy a szentélybe Krisztus vére által bemehetünk,

azon az új és élő úton, melyet nekünk a kárpiton, vagyis az ő testén át nyitott,

és nagy főpapunk van az Isten háza fölött:

járuljunk oda igaz szívvel, teljes hittel, miután szívünk a meghintés által a rossz lelkiismerettől
megtisztult, és testünk a tiszta vízzel lemosatott;

tartsuk meg a mi reménységünk vallását rendíthetetlenül, (mert hű az, aki ígéretet tett)

és figyeljünk egymásra, hogy szeretetre és jó cselekedetekre buzduljunk,

s ne maradozzunk el gyülekezetünkben, mint némelyek szokták, hanem vigasztaljuk egymást annyival
is inkább, minél jobban látjátok ama napot közeledni.

Mert ha szándékosan vetkezünk, miután az igazság ismeretére jutottunk, akkor nincs többé
bűneinkért engesztelő áldozat,

hanem rettenetes ítélet vár ránk és haragvó tűz, mely az ellenszegülőket megemészti.

Ha valaki Mózes törvényét megszegi, két vagy három tanú bizonyosságára minden irgalom nélkül meghal;

elgondolhatjátok, mennyivel súlyosabb büntetést érdemel, ki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetség vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja és a kegyelem Lelkét gyalázzal illeti.

Hiszen tudjuk ki mondotta: Enyém a boszuállás és én megfizetek. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét.

Rettenetes az élő Istennek kezeibe esni.

De emlékeztetek vissza a régi napokra, melyekben megvilágosítatva a szenvedések nagy harcát vívtátok;

midőn ugyanis egyrészt a gyaláztatások és üldöztetések révén mindenenk szemét magatokra vontátok, másrészt pedig a hasonló sorsúaknak társaivá lettetek.

Mert a foglyok iránt is részvételt voltatok, meg javaitoknak elrablását is örömmel vettétek, tudván, hogy nektek becsesebb és maradandóbb jótok van.

Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, melyre nagy jutalom vár!

Mert türelemre van szükségtek, hogy Isten akaratát teljesítvén, elnyerjétek az ígéretet.

Csak egy kevés idő még, és aki eljövendő, eljő és nem késik.

Az én igazom pedig a hitből él, de ha visszavonul, nem lesz kedves az én lelkemnek.

Ám mi nem vagyunk a visszavonulás gyermekei, hogy elkárhozzunk, hanem a hit gyermekei, hogy lelkünket megmentjük.

A hit pedig a reménylendő dolgoknak alapja, a láthatatlanoknak bizonyítéka.

Mert ez által szerezték bizonyosságot őseink.

Hittel értjük meg, hogy a világ Isten ígéje által alkottatott, hogy ami láthatatlan volt, láthatóvá lett.

Hittel mutatott be Ábel az Istennek jobb áldozatot mint Káin, mely által bebizonyult, hogy ő igaz, mivel Isten bizonyosságot tett az ő ajándékairól, s ő az által még halva is beszél.

Hittel ragadtatott el Hénok, hogy ne lássa a halált, és nem volt található, mert elvitte őt az Isten; de elvitetése előtt bizonyosságot nyert, hogy Isten előtt kedves volt.

Hit nélkül azonban lehetetlen Isten előtt kedvesnek lenni. Mert aki Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő létezik, és hogy megjutalmazza azokat, kik őt keresik.

Hittel építette Noé, miután értesítést nyert arról, amit még látni nem lehetett, félve a bárkát az ő háza megmentésére, ami által a világot elítélte, és örökösé lett a hitből származó megigazulásnak.

Hittel engedelmeskedett az, kit Ábrahámnak hívnak, hogy kiköltözzék ama helyre, melyet örökségül vala nyereendő; és kiköltözött anélkül, hogy tudta volna hová menjen.

Hittel tartózkodott az ígéret földén, mint idegen földön, sátorokban lakva Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígéretnak örökös társaival.

Mert várta az alapokon nyugvó várost, melynek építője és alapítója az Isten.

Hittel nyert erőt a magtalan Sára is a magzatfogásra, dacára hogy korát meghaladta, mivel igaznak tartotta Azt, ki ezt megígérte.

Amiértis egytől (még pedig elerőtlenedettől) oly sokan származtak, mint az égi csillagok és mint a tenger partján levő megszámlálhatatlan fővény.

A hitben haltak meg mindezek, anélkül hogy az ígéretek elnyerték volna, hanem a távolból látták és üdvözölték azokat, s megvallották, hogy zarándokok és jövevények a földön.

Akik pedig így beszélnek, elárulják, hogy hazát keresnek.

Holott ha arra gondoltak volna, amelyből kiköltöztek, ugyancsak lett volna idejük visszatérni,

de ők jobbat kívannak, tudniillik a mennyeit. Azért nem restéi Isten az ő Istenüknek nevezetni, mert várost készített nekik.

Hittel áldozta föl Ábrahám Izsákot, midőn próbára tétetett, és följánlotta egyszülöttét, ki az ígéretek nyerte;

kinek az lett mondva: Izsákban nyer nevet a te ivadékod;

mert azt gondolta, hogy Isten halottaiból is feltámaszthatja őt, amiért is példaképpül visszanyerte őt.

A jövőben való hittel áldotta meg Izsák Jákobot és Ézsaut.

Hittel áldotta meg a haldokló Jákob Józsefnek mindkét fiát és illette tisztelettel (királyi) pálcájának hegyét.

Hittel emlékezett meg a haldokló József Izrael fiainak kiköltözéséről és rendelkezett csontjaira nézve

Hittel rejtegették Mózeszt az ő szülei, születésétől fogva három hónapig, mivel látták, hogy a gyermek szép, és nem féltek a király parancsától.

Hittel tagadta Mózes mikor nagy lett, hogy ő a Fáraó leányának fia,

inkább akarván az Isten népévé! sanyargattatni, mintsem a múlandó bűn kellemeit élvezni,

nagyobb gazdagságnak tartván az egyiptomiak kincseinél Krisztus gyalázatát, mert a jutalmazásra tekintett.

Hittel hagyta el Egyiptomot, nem félve a király haragjától, mert a láthatatlanhoz úgy ragaszkodott, mintha látta volna.

Hittel tartotta meg a húsvétét és a vérrel való meghintést, hogy aki az elsőszülötteket öldökölte, őket ne érintse.

Hittel mentek át a Vörös-tengeren, mint a száraz földön, mit megkísérelvén az egyiptomiak, a vízbe fúltak.

Hit által omlottak le Jerikó falai hétnapi körüljárás után.

Hite folytán nem vezett el a parázna Ráháb, ki a kémeket békével befogadta.

És mit mondjak még? Hiszen kifogyok az időből, ha beszélni akarok Gedeonról, Barakról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról,

kik a hit által országokat győztek meg, igazságot cselekedtek, elnyerték az Ígéreteket és betömték az oroslánok száját;

a tűz rohamát eloltották, megmenekedtek a kard élettől, gyengékből erősekké váltak, hősök lettek a harcban, megszalasztották az idegenek táborát;

az asszonyok a feltámadás által visszanyerték halottaikat. Mások pedig kínpadra húzattak és nem fogadták el a szabadon bocsáttatást, hogy jobb feltámadásban legyen részük.

Ismét mások gúnyt és ostromoztatást, azonfölül bilincseket és börtönt szenvedtek,

megköveztettek, kettévágtak, próbára tétettek, kard élén haltak el, erre arra bujdosnak juh- és kecskebőrökben, szűkölködve, szorongatva, nyomorogva,

kikre nem volt méltó a világ; a pusztákban, hegyekben, barlangokban és földi üregekben barangolva.

És mindezek, bár a hit bizonyossága által igazolva voltak, nem nyerték el az ígéretet,

mivel Isten a mi számunkra valami jobbat rendelt, hogy nálunk nélkül ne jussanak a tökéletességre.

Ennélfoga mi is, kik ennyi sok tanúnak felhőjétől vagyunk körülvéve, lerakva minden terhet, és a minket környező bűnt, béketűréssel igyekezzünk a nekünk kijelölt viadalra;

föltekintvén a hitnek szerzőjére és bevégezőjére, Jézusra, ki az elébe tárt öröm helyett elszenvedte a keresztet, nem törődve a gyalázzal, és most az Isten trónjának jobbán ül.

Igen, gondoljatok arra, ki a bűnösöktől magával szemben olyan ellenmondást szenvedett, hogy ki ne fáradjatok és lelketekben el ne csüggedjete.

Mert még nem álltatok ellen egész a vérig, a bűn ellen küzdve;

és megfélelmeztetek a vigasztalásról, mely nektek, mint fiaknak szól, mondván: Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítékét és el ne csüggedj, midőn téged dorgál.

Mert akit az Úr szeret, azt megsanyargatja, és megfenyít minden fiat, kit magához fogad.

Maradjatok állhatatosak a fenyítésben! Úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival; mert melyik az a fiú, kit atyja meg nem fedd?

Ha pedig fenyíték nélkül maradtok, melyben mindenkinek volt része, akkor fattyuk vagytok és nem fiák.

Továbbá a mi testi atyáink is tanítóink voltak és tiszteltük őket; vajjon nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk?

És azok csak kevés ideig, belátásuk szerint oktattak minket? ez pedig arra tanít, ami hasznos, hogy részesüljünk az ő szentségében.

Igaz ugyan, hogy a jelenben minden fenyték nem öröme, hanem szomorúságra látszik szolgálni; de azután az igazságnak megnyugtató gyümölcsét termi azoknak, kik abban gyakoroltattak.

Ennekokáért emeljétek föl a lankadt kezeket és az ingadozó térdeket,

és lépjétek egyenesen lábaitokkal, hogy valaki sántítva félre ne lépjen, hanem inkább meggyógyuljon.

Békeségre törekedjétek mindenkivel és életszentségre, amely nélkül senki Istent meg nem látja;

vigyázva arra, hogy valaki az Isten malasztját el ne hanyagolja, nehogy valami keserű gyökér felnövekedvén, akadály legyen, s ez által sokan beszennyeződjenek.

Senki se legyen parázna vagy vallásgúnyoló, mint Ezsau, ki egy ételért eladta elsőszülötti jogát;

hisz tudjátok, hogy mikor az áldást azután is örökölni akarta, elutasított, mert nem volt helye többé a megbánásnak, habár könnyhullatással kereste azt.

Mert nem járultatok érinthető hegyhez, lángoló tűzhöz és forgószélhez, homályhoz és fürgeteghez,

trombitaharsogáshoz és szavak hangjához, melyet akik hallottak, mentegetődtek, hogy nekik ne szóljon az ige;

mert el nem viselhették ami mondatott: Ha oktalan állat érinti is a hegyet, köveztessék meg.

És oly rettenetes volt a látvány, hogy Mózes is azt mondta: Megrémültem és reszkettem.

Hanem odajárultatok Sión hegyéhez és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és a sok ezer angyal seregéhez,

és az elsőszülöttek gyülekezetéhez, kik be vannak írva a mennyben, és Istenhez, a mindenek bírójához, és a tökéletes igazak lelkeihez,

és az új szövetség közvetítőjéhez, Jézushoz, és a vérhintéshez, mely jobban beszél mint Ábel.

Vigyázzatok, hogy vissza ne utasítsátok a hozzátok szólót! Mert ha azok meg nem menekültek, kik azt utasították vissza; ki a földön beszélt, mennyivel kevésbbé mi, ha elfordulunk attól ki mennyekből szól hozzánk!

Az ő szava megrendítette akkor a földet, most pedig Ígéretet tesz és azt mondja: Még egyszer, és én megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.

Mivel pedig azt mondja: "Még egyszer", - ezzel kijelenti, hogy ami inog, mint teremtett dolog, átváltozik, hogy ami megingathatlan, megmaradjon.

Mivel tehát megingathatlan országot nyertünk, legyünk háládatosak, és szolgáljunk ezáltal Istennek kedveskedve, félelemmel és tisztelettel.

Mert a mi Istenünk emésztő tűz.

A testvéri szeretet maradjon közöttetek!

És a vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ez által némelyek, anélkül hogy tudták volna, angyalokat fogadtak be szállásra.

Emlékezzetek, meg a foglyokról, mintha ti is foglyok volnátok, és a szenvedőkről, mint akik még magatok is a testben éltek.

Tiszteletreméltónak tartassák a házasság minden tekintetben, és a házasság legyen szeplőtelen! Mert a paráznákat és házasságtörőket megítéli az Isten.

Életetek ment legyen a fősványségtől, megelégedve azzal, amitek van, mert ő mondotta: Nem hagylak el téged és nem mondok le rólad;

úgy hogy bizvást mondhatjuk: Az Úr az én segítőm, nem félek, bármit tegyen nekem az ember.

Emlékezzetek meg elöljáróitokról, kik nektek az Isten igéjét hirdették, kiknek látván életök végét, kövessétek hitüket!

Jézus Krisztus ugyanaz tegnap és ma, és ugyanaz lesz mindörökké.

Különféle és idegen tanítások által el ne hagyjátok magatokat csábíttatni! Mert legjobb a szívet kegyelemmel erősíteni, nem étkekkel, melyek nem használtak azoknak, kik velők éltek.

Van oltárunk, melyről enni nem áll jogukban azoknak, kik a sátornál szolgálnak.

Mert amely állatoknak vére a főpap által bevitetik engesztelő áldozatként a szentélybe, azoknak teste a táboron kívül megégettetnek.

Minekokáért Jézus is, hogy az ő vére által a népet megszentelje, a kapun kívül szenvedett.

Menjünk ki tehát hozzá a táboron kívül, hordozván az ő gyalázatát.

Mert nincs itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük.

Ő általa mutassuk be tehát mindenkor Istennek a dicséret áldozatát, vagyis az ő nevét dicsérő ajkak gyümölcsét.

A jótékonyaságról pedig és az adakozásról meg ne feledkezzetek, mert az ilyen áldozatokban kedve telik Istennek.

Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és legyetek nekik fejhajtók. Mert ők vigyáznak rátok, mint akik számot fognak adni lelkeitekért, hogy örömmel tegyék ezt és nem sopánkodva, mert ez nem volna előnyötökre.

Imádkozzatok érettünk, mert bízunk, hogy jó lelkiismeretünk van, miután mindenben jól akarunk eljárni.

Annyival is inkább kérem pedig, hogy ezt tegyétek, hogy minél előbb visszakerüljek hozzátok.

A békeség Istene pedig, ki a juhoknak nagy pásztorát, a mi Urunk Jézus Krisztust kihozta a halálból az örök szövetség vére által,

tegyen benneteket készségesekké minden jóra, hogy az ő akaratát cselekedjétek, azt művelvén benneteket, ami előtte kedves, Jézus Krisztus által, kinek dicsőség legyen mindörökkön örökké. Ámen.

Kérlek pedig titeket, testvérek, vegyétek jó néven a vigasztalás ezen igéjét; mert röviden írtam nektek.

Tudjátok meg, hogy Timoteus testvér kiszabadult, kivel (ha hamarosan ideérkezik,) meglátlak titeket.

Üdvözljétek valamennyi előjáróitokat és az összes szenteket! Üdvözlnek titeket a testvérek Itáliából.

Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen.

Jakab, Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztusnak szolgálja, a szétszórva élő tizenkét nemzetségnek üdvözlőmet!

Csupa örömmel tartásatok, atyámfiak, ha különféle kísértésekbe estek,

tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása béketűrést eredményez,

a béketűrés pedig betetőzi a cselekedeteket, hogy tökéletesek legyetek és kifogástalanok, minden fogyatkozás nélkül.

Ha pedig valakinek közületek bölcseségre van szüksége, kérje az Istentől, ki mindenkinek bőven ad és nem hányja fele és megadatik neki.

De kérje hittel, mitsem kételkedve; mert aki kételkedik, hasonló a tenger hullámaéhoz, melyet a szél hajt és hány idestova,

Ne gondolja tehát az olyan ember, hogy valamit kapjon az Úrtól.

A kettős szívű ember állhatatlan minden útján.

A megalázott testvér dicsekedjék felmagasztaltatásában,

a gazdag pedig megaláztatásában, mert el fog tűnni, mint a fű virága.

Mert fölkel a nap hősséggel, és elszáratja a fűvet, és virága lehullik és színpompája tönkremegy - így fog a gazdag is elhervadni az ő utain.

Boldog a férfi, ki a kísérést kiállja; ha igaznak bizonyul, elnyeri az élet koronáját melyet Isten az őt szeretőknak ígért.

Senki se mondja, mikor kísértést érez, hogy Isten kísérti őt; mert Isten rosszra nem kísérhető, de ő sem kísért senkit.

Hanem ki-ki kísérttetik vonzatva és csábítva a saját kívánságától.

Azután a kívánság, ha egyszer fogant, szüli a bűnt, a bűn pedig, ha véghezvitetett, okozza a halált!

Ne tévedjetez tehát, szeretett testvéreim!

Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan; felülről származik, alászállva a világosság Atyjától, kinél nincs változás, sem árnyéka a változandóságnak.

Mert szabad akaratból szült minket az igazság igéjével, hogy mintegy zsengeje legyünk az ő teremtésének.

Tudjátok, szeretett testvéreim! Legyen pedig minden ember gyors a hallásra; de lassú a szólásra és lassú a haragra.

Mert a férfi haragja nem teszi azt, ami Isten előtt igazságos.

Azért felhagyva minden tisztátalansággal és mindenféle felburjánzó gonosszággal, fogadjátok szelídséggel a belétek oltott ígét, mely lelkeiteket megmentheti.

Legyetek inkább az ígének követői és nemcsak hallgatói, megcsalván tennenmagatokat.

Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem teljesítője, az ilyen hasonló ahhoz a férfiúhoz, ki természetes ábrázatát a tükörben nézi;

mert ha megnézte magát, elmegy és rögtön elfeledi, milyen volt.

Aki azonban betekint a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad benne, nem lévén feledékeny hallgató, hanem a cselekedetnek véghezvivője, az boldog lesz cselekedetében.

Aki pedig magát vallásosnak tartja, és nyelvét meg nem fékezi, hanem megcsalja önszívét, annak vallásossága hiábavaló.

A tiszta és szeplőtelen vallásosság az Isten és az Atya előtt ebben áll: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő szorongattatásukban, és magát szeplőtelenül megőrizni e világtól.

Testvéreim! A dicsőség Urának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak hitét ne használjátok fel személyválogatásra.

Mert ha bemegy a ti gyülekezetetekbe valamely férfiú aranygyűrűvel, fényes öltözetben, bemegy pedig egy szegény is piszkos ruhában,

és arra tekintetek, ki fényes ruhába van öltözve, és azt mondjátok neki: Ül ide kényelmesen; a szegénynek pedig azt mondjátok: Te állj meg ott; vagy ülj ide lábaim zsámolya alá:

nem ítélték-e önkényesen és nem lesztek-e igazságtalan gondolkozású bírakká?

Halljátok, szeretett testvéreim! nemde az e világon szegényeket választotta ki Isten, hogy gazdagok legyenek a hitben és örökösei amaz országnak, melyet Isten az őt szeretőknek ígért?

Ti pedig tiszteletlenséggel illettétek a szegényt. Nemde a gazdagok nyomnak el benneteket erőszakkal, és nem ők hurcolnak-e titeket a törvényre?

Nem ők káromolják-e ama jó nevet, melyről el vagytok nevezve?

Ha azonban teljesítitek a királyi törvényt az írások szerint: "Szeresd felebarátodat, mint tennenmagadat", - jól teszitek.

Ha ellenben személyválogatást tesztek, bűnt követtek el, a törvény elítél benneteket, mint kihágókat.

Ha valaki az egész törvényt megtartja, de egy ellen vét, valamennyi ellen vetkezik.

Azért aki azt mondotta: "Ne paráználkodjál" mondotta azt is: "Ne ölj". Ha pedig nem paráználkodol, ellenben ölsz, megszegted a törvényt.

Úgy beszéljétek és úgy cselekedjétek, mint akik a szabadság törvénye szerint fogtok megítéltetni.

Mert irgalomnélküli ítélet vár arra, ki irgalmasságot nem cselekedett; az irgalmasság azonban fölülemelkedik az ítéleten.

Mit használ, testvéreim! ha valaki azt mondja, hogy hite van, de cselekedetei nincsenek? Vajjon a hit üdvözítheti őt?

Ha pedig egy testvér vagy nővér ruhátalan és szükségét lát a mindennapi élelemben,

valamelyik pedig közületek az mondja nekik: Menjetek békében, melegedjétek meg és lakjatok jól! - de nem adjátok meg nekik, amire testüknek szüksége van, mit használ az?

Így a hit is, ha cselekedetei nincsenek, meg van halva önmagában

De valaki azt mondja: Teneked hited van, nekem pedig cselekedeteim. Mutasd meg nekem hitedet, cselekedetek nélkül, és én is megmutatom neked a cselekedetekből hitemet.

Te hiszed, hogy egy Isten van és jól teszed. Az ördögök is hiszik és remegnek.

De akarod tudni, oh hiú ember, hogy a hit cselekedetek nélkül holt?

Ábrahám, a mi atyánk, nem a cselekedetekből igazult-e meg, fölládozván fiát Izsákot az oltáron?

Látod, hogy a hit közreműködött az ő cselekedeteivel, és hogy a cselekedetek által lett az ő hite tökéletessé?

És beteljesedett az írás, mely azt mondja: Hitt Ábrahám az Istennek, és igazságul tudatott be neki, és Isten barátjának neveztetett.

Látjátok tehát, hogy cselekedetek által igazul meg az ember és nem csupán a hit által?

Hasonlóképp a parázna Ráháb is, nemde a cselekedetek által igazult meg, mivel befogadta a kémeket és más úton elbocsátotta?

Mert valamint a test lélek nélkül holt, úgy a hit is cselekedetek nélkül meg van halva.

Ne legyetek sokan tanítók, testvéreim! tudván, hogy annál súlyosabb ítélet vár rátok.

Mert sok dologban mindannyian hibázunk. Aki szavában nem hibáz, az tökéletes férfi ; az féken tudja tartani az egész testét is.

Ha ugyanis a lovaknak zabolát teszünk szájokba, hogy nekünk engedelmeskedjenek, egész testüket kormányozzuk.

Lám a hajók is, bár nagyok és erős szelektől hajtatnak, csekély kormány oda irányítja őket, ahová a kormányos nyomása akarja.

Így a nyelv is kicsiny tag ugyan, de nagy dolgokkal dicsekedhetik. Lám a csekély tűz, mily nagy erdőt felgyújt!

A nyelv is tűz, a gonoszságnak egész világa. A nyelv tagjaink között olyasmi, ami egész testünket beszenyezi, és a pokoltól élesztve, egész életünk forgását lángra lobbantja.

Mert az összes vadállatok, madarak, kígyók stb. természete megszelídíthető és meg is szelídített az emberi természet által:

a nyelvet azonban senki emberfia meg nem szelídítheti, mert nyughatatlan rossz az, telve halálos méreggel.

Azzal áldjuk az Istent és Atyát; és azzal átkozzuk az embereket, kik Isten hasonlatosságára vannak teremtve.

Egy és ugyanazon szájból ered az áldás és az átok. Nem kellene ennek így lenni, testvéreim!

Vajjon a forrás ugyanazon nyílásból önti az édes és a keserű vizet?

Vajjon teremhet-e testvéreim, a fügefafa szőlőt, vagy a szőlőtő fűgét? Így a sós forrás sem adhat édes vizet.

Ki a bölcs és tanult közöttetek? Mutassa meg, működését jó magaviselettel és bölcs szelídséggel.

Ha pedig keserű féltékenység és visszavonás van szívetekben, akkor ne dicsekedjete és ne hazudjatok az igazság ellen.

Mert ez nem felülről jövő bölcsesség; hanem földi, állati, ördögi.

Mert ahol irigység és pártoskodás van, ott van az állhatatlanság és minden rossz cselekedet.

Az a bölcsesség azonban, mely felülről származik, először szemérmes, aztán békeszerető, szerény, engedelkeny, jóra hajló telve irgalommal és jó gyümölcsökkel, nem megítélő tettetés nélkül való.

Az igazság magva pedig békeségben vettetik el a békeszeretők által.

Honnan a háborúságok és civódások közöttetek? Nem onnan-e? a ti kívánságaitokból, melyek tagjaitokban, küszködnek?

Kívántok és nem kaptok; Öldököltök és versengtek és nem juthattok semmihez; civódtok és háborgódtok és nincs semmitek, azért, mert nem kértetek.

Kértetek és nem kaptok, azért, mert rosszul kértetek, hogy kívánságaitokra fordíthassátok.

Házasságtörők! nem tudjátok-e, hogy az e világi való barátkozás ellenségeskedés az Istennel? Aki tehát e világnak barátja akar lenni, ellenségévé válik Istennek.

Vagy azt gondoljátok, hogy hiába mondja az írás: Irigységre vágyódik a lélek, mely bennetek lakik?

Sőt annál nagyobb kegyelmet ad. Azért mondja: Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad:

Vessétek tehát alá magatokat Istennek; az ördögnek ellenben álljatok ellen, és elfut előletek.

Közeledjete Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, bűnösök, és tisztítsátok meg szíveiteket kettős-szívűek!

Szomorkodjatok, búsuljatok és sírjatok; nevetésetek váljék siralomra, és örömeitek gyászra.

Alázkodjatok meg az Úr színe előtt, és fölmagasztal titeket.

Ne rágalmazzátok egymást, testvéreim! Aki testvérét rágalmazza, vagy aki testvérét megítéli, a törvényt rágalmazza és a törvényt ítéli meg. Ha pedig a törvényt ítéli meg, nem vagy a törvénynek megtartója, hanem bírója.

Egy a törvényhozó és a bíró, kinek módjában áll tönkretenni és megmenteni.

De hát ki vagy te, hogy felebarátodat megítéled? Rajta hát kik most azt mondjátok: "Ma vagy holnap ama városba megyünk és ugyanott egy évet töltünk, üzérkedünk és nyerekedünk": -

hisz azt sem tudjátok, mi lesz holnap!

Mert mi a ti életek? Kevés ideig látszó pára, mely azután elenyészik; ahelyett, hogy azt mondanátok: "Ha az Úr akarja," és: - "Ha élünk ezt, vagy azt tesszük."

Most pedig dicsekedtek nagyralátástokban. Minden ilyen dicsekvés rossz

Aki tehát tudna jót tenni és nem teszi, azzal vétkezik.

Rajta most már gazdagok, sírjatok, jajgassatok a nyomorúságon, mely rátok következik.

Gazdagságtok megrothad, ruháitokat megemészt a moly.

Aranyotok és ezüstötök megrozsásodik és rozsdája bizonyosság lesz ellenetek, és megemészt testeteket, mint a tűz. Haragot gyűjtöttetek magatoknak az utolsó napokra.

Íme a munkásoknak bére, kik mezőiteket learatták, melyet ti csalárdul visszatartottatok, fölkiált, és az ő kiáltásuk elhatott a seregek Urának fülébe.

Lakmároztatok a földön, és bujaságban hizlaltátok szíveiteket a megölés napjára.

Elítéltétek és megöltétek az igazat és nem állott ellent nektek.

Legyetek tehát béketűrők, testvéreim, az Úr eljöveteleig! Íme a földmivelő várja a föld drága terményét, türelmesen várakozván, míg a korai és késői esőt kap.

Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg szíveiteket, mert az Úr eljövetele közelget.

Ne panaszkodjatok testvérek, egymás ellen, hogy meg ne ítéltessetek. Íme a bíró az ajtó előtt áll!

Vegyetek példát testvérek a gyötrelmes kimúlásban a szenvedésben és béketűrésben a prófétáktól, kik az Úr nevében szólottak.

Íme boldogoknak mondjuk azokat, akik kitartók voltak. Jób béketűréséről hallottatok, és az ő életének végét láttátok, mert irgalmas az Úr és könyörületes.

Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjete, se az égre, se a földre, se más egyéb esküvel. Legyen a ti szavatok járása: Igen, igen, nem, nem! - hogy ítélet alá ne essetek.

Ha valaki szomorú közöletek, imádkozzék. Ha jó kedve van, énekeljen zsoltárokat.

Ha valaki beteg közöttetek, hívja el az egyház papjait, hogy imádkozzanak fölötte, megkenvén őt olajjal az Úr nevében;

és a hitből jövő imádság megszabadítja a beteget, és az Úr megkönnyebbíti Őt, s ha bűnökben van, megbocsáttatnak neki.

Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy üdvözljete; mert az igaznak állhatatos könyörgése sokat megtehet.

Illés hozzánk hasonló ember volt, szenvedéseknek alávetve; és imádkozva imádkozott, hogy ne essék eső a földre, és nem esett három évig és hat hónapig.

És ismét imádkozott, és az ég esőt adott és a föld megadta termését.

Testvéreim! ha valaki közöletek eltévelyedik az igazságtól és valaki megtéríti őt,

tudja meg, hogy aki a bűnöst téves útvjáról visszatéríti, megmenti annak lelkét a haláltól, és betakarja a bűnöknek sokaságát.

Péter, Jézus Krisztus apostola, a választott jövevényeknek, kik el vannak széledve Pontusban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában,

az Atya Istennek előretudása szerint, a léleknek megszentelésére, engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre: A kegyelem és béke gyarapodjék bennetek!

Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, ki az ő nagy irgalmassága szerint újra szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak halottaiból való feltámadása által,

romolhatlan, fertőzetlen és hervadhatlan örökségre, mely a mennyekben el van téve számotokra,

kiket Istennek hatalma a hit által megőriz az üdvösségre, mely készen áll, hogy az utolsó időben kinyilváníttassék.

Ennek örvideni fogtok, ha most egy kissé szomorkodnotok kell is különféle kísértések miatt;

hogy a ti hitetek próbája sokkal értékesebbnek találtassék az aranynál, (mely a tűz által próbáltatik meg,) és dicséretetekre, dicsőségtekre és tisztességtekre válják Jézus Krisztusnak megjelenésekor,

kit bár nem láttatok, szerettek; kiben, bár nem látjátok, most is hisztek; s mivel hisztek, örvendezni fogtok kimondhatlan és megdicsőült örömmel,

elérvén hitetek célját, lelketek üdvösségét.

Ezen üdvösséget keresték és kutatták a próféták, kik a nektek szánt kegyelemről jövendöltek,

kutatván, hogy mely vagy minő időre mutat bennök a Krisztus lelke, mely a Krisztusra váró szenvedéseket és a rákövetkező dicsőséget előre megjövendölte;

kiknek értésükre adatott, hogy nem önmagoknak, hanem nektek szolgáltak azzal, amit most nektek hirdetnek azok, akik nektek az evangéliumot hirdették, miután a Szentlélek az égből elküldetett, kit az angyalok látni kívánnak.

Azért felövezvén elmétek ágyékait, józanok legyetek, és bízzatok tökéletesen a kegyelemben, mely nektek kínáltatik, Jézus Krisztus megjelenésére;

mint engedelmes gyermekek, nem alkalmazkodva tudatlanságtok régi vágyaihoz,

hanem miként a Szent, ki titeket meghívott, ti is minden viselkedésiekben szentek legyetek;

mert írva van: Szentek legyetek, mivel én szent vagyok!

És ha Atyának hívjátok azt, aki személyválogatás nélkül ítél kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el zarándokságtok idejét,

tudván, hogy nem romlandó aranyon vagy ezüstön váltattatok meg az atyáitoktól örökölt hiú életmódotokból,

hanem a szeplőtelen és fertőzetlen báránynak, Krisztusnak drága vérén,

ki ugyan a világ alkotása előtt ki volt szemelve, de csak az utolsó időben jelent meg tiérettetek,

kik ő általa hisztek az Istenben, ki őt halottaiból feltámasztotta és megdicsőítette, hogy a ti hitetek és reménytek alapja Istenben legyen.

Tisztítsátok meg lelkeiteket a szeretetből fakadó engedelmességben, a testvéri szeretetben, szeressétek egymást egyszerű szívből bensőleg;

miután újrászülettetek nem romlandó hanem romolhatlan magból, az élő és örökké megmaradó Istennek ígéje által;

mert minden test olyan, mint a fű, és annak minden dicsősége, mint a fű virága: a fű elszárad, és virága lehull.

Az Úr ígéje azonban örökké megmarad. Ez pedig azon ige, mely nektek hirdettetett.

Tegyetek le tehát minden gonoszságot és minden álnokságot és képmutatást, irigységet és minden rágalmazást,

s mint a most született kisdedek, hamisítatlan szellemi tej után vágyódjatok, hogy az által növekedjete az üdvösségre,

ha már megízleltétek, mily édes az Úr!

Járuljatok hozzá, mint élő kőhöz, kit az emberek elvetettek ugyan, de Isten kiválasztott és megtisztelt; s ti is épüljete fel rajta élő kövek gyanánt lelki házzá, szent papsággá, lelki áldozatok bemutatására, melyek Istennek kedvesek Jézus Krisztus által.

Azért áll az írásban: íme, kiválasztott, drágalátos főszeletkövet tesztek le Sionban; és aki abban hisz, meg nem szégyenül.

Nektek tehát, akik hisztek, becsületet szerez; a hitetleneknek azonban, ez a kő, melyet az építők elvetettek, itt főszeletkővé lett;

a botlás kövévé és a botrány sziklájává azoknak, kik az ígén megütköznek és nem hisznek benne, amire pedig rendelve vannak.

Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, szerzett nép vagytok, hogy hirdessétek annak erényeit, ki a sötétségből hívott benneteket az ő csodálatos világosságára,

titeket, kik valaha nem voltatok Isten népe, most pedig Isten népe vagytok; kik nem voltatok megkegyelmezettek, most pedig kegyelmet nyertetek.

Szerelmesim! kérlek titeket, mint jövevényeket és zarándokokat; tartóztassátok magatokat a testi vágyaktól, melyek a lélek ellen harcolnak;

jó magaviseletet tanúsítván a pogányok között, hogy ahelyett hogy titeket, mint gonosztevőket rágalmazzanak, jócselekedeteitek láttára dicsőítsék Istent a látogatás napján

Engedelmesek legyetek tehát minden emberi teremtménynek az Istenért, akár a királynak mint legfelsőbbnek,

akár a helytartóknak, mint tőle küldötteknek a gonosztevőknek megfenyítésére, a jóknak pedig dicséretére.

Mert ez az Isten akarata, hogy jót cselekedvén elnémissátok az oktalan emberek tudatlanságát; mint szabadok, és nem mint olyanok, kik a szabadságot, a gonoszság elpalástolására használják, hanem mint Isten szolgái.

Mindenkit megbecsüljete, a testvériséget szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek!

Szolgák, engedelmesek legyetek uraitoknak teljes tisztelettel, nemcsak a jóknak és szelídeknek, hanem a szeszélyeseknek is.

Mert az kegyelem, ha valaki Isten iránti lelkiismeretességéből tűri a viszontagságokat, és ártatlanul szenved.

Mert mi dicsőség az, ha vetkeztek és eltűntek a büntetéseket? Hanem ha jót cselekedtetek és békével túrtok: az kedves az Isten előtt.

Mert erre vagytok hivatva, minthogy Krisztus is szenvedett érettünk, példát hagyván nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek;

ő, aki bűnt nem tett, sem álnokság az ő szájában nem volt található;

ki midőn szidalmazták, nem szidalmazott; midőn szenvedett, nem fenyegetődött, hanem átadta magát az őt igazságtalanul elítélőnek;

ki a mi bűneinket maga vitte fel saját testében a fára, hogy a bűnöknek meghalva, az igazságnak éljünk; kinek sebei által meggyógyultatok.

Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek a ti lelkeitek pásztorához és püspökéhez.

Hasonlóképen engedelmeskedjenek az asszonyok is férjeiknek, hogy ha némelyek nem hisznek is az igének, az asszonyok magaviselete által ige nélkül megnyeressenek,

látván istenfélő, tiszta életeteket.

Ékességük ne külső hajdíszben, vagy aranyfüggőkben és fényes öltözetben álljon,

hanem az elrejtett, szívbeli emberben, a zavartalan nyugalomban és szerény lélekben, mely becses az Isten előtt.

Mert így ékesítették fel magokat régenten a szent és Istenben bízó asszonyok is, engedelmeskedvén saját férjeiknek.

Így engedelmeskedett Sára Ábrahámnak, és urának nevezte őt, kinek ti leányai vagytok, ha jót cselekesztek és semmi viszontagságtól nem féltetek.

Vizsont ti is, férfiak, lakjatok együtt velők belátással megbecsülvén őket mint a gyengébb asszonyi nemet, és mint az élet kegyelmében örökostársaitokat, hogy imádságtok akadályba ne ütközzék.

Végül pedig legyetek mindannyian egyetértők, szánakozók, testvériesek, irgalmasok, szerények, alázatosak;

nem viszonzván rosszat rosszal, sem szidalmat szidalommal, hanem ellenkezőleg áldás-kívánással; mert arra vagytok hivatva, hogy az áldást örökségül bírjátok.

Mert aki az életet szereti és jó napokat akar látni, fékezze nyelvét a rossztól, és ajkai ne szóljanak álnokságot.

Forduljon el a gonosztól és cselekedjék jót; keresse a békét és kövesse azt.

Mert az Úr szemei az igazakra irányulnak és fülei az ő könyörgéseikre hallgatnak; az Úr arca pedig azok ellen fordul, kik gonoszát cselekesznek.

És ki árthat nektek, ha a jóra buzgón törekedtek?

Ha pedig az igazságért valamit szenvedtek is, boldogok vagytok! Fenyegetéseiktől meg ne ijedjétek és meg ne háborodjatok!

Hanem áldjátok az Úr Krisztust szíveitekben, mindenkor készek lévén megfelelni mindenkinek, aki tőletek okát kérdi azon reménységnek, mely bennetek él.

De szerénységgel és félelemmel, mint akiknek jó a lelkiismeretük, hogy akik jámbor életeteket Krisztusban rágalmazzák, szégyent valljanak azzal, amivel titeket gyaláznak.

Mert jobb, (ha Isten úgy akarja) jó cselekedetek miatt szenvedni, mint rosszak miatt.

Mert Krisztus is meghalt egyszer bűneinkért, az igaz a bűnösökért, hogy bennünket Istennek bemutasson, midőn megöletett ugyan test szerint, de megelevenedett lélek szerint.

Ugyanakkor elmentvén azoknak a lelkeknek is hírt vitt, kik a börtönben sinlődtek,

kik hajdan hitetlenek voltak, midőn Isten türelmében bíztak, Noé napjaiban, amikor a bárka épült, melyben kevés, azaz nyolc lélek menekült meg a víz által.

Hasonlóképpen ment meg titeket is a keresztvíz, nem a test szennyeinek lemosása, hanem a jó lelkiismeretnek Isten után való törekvése által Jézus Krisztus feltámadása révén,

ki az Istennek jobbán van, miután elnyelvén a halált, hogy az örök életnek örökösei legyünk, fölment a mennybe, hol angyalok, hatalmasságok és erők hódolnak neki.

Mivel tehát Krisztus a testben szenvedett, ti is ugyanazon gondolattal fegyverkezzetek, mert aki a testben szenved, megszűnik vetkezni,

úgy hogy nem az emberi vágyaknak, hanem Isten akaratának élve tölti hátralevő idejét a testben.

Mert elég, hogy az elmúlt időt a pogányok akarata szerint töltötték, midőn kicsapongásban, érzékiségben, részegeskedésben, evésben, ivásban és tilos bálványozásban éltek.

Azon csodálkoznak, hogy ugyanezen szégyenletes kicsapongásokban nem tartotok velők, és szidalmaznak benneteket.

Pedig számot fognak adni annak, aki készen áll, hogy megítélje az eleveneket és holtakat.

Mert avégre hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy, habár emberek módjára fognak megítéltetni a testben, Isten szerint éljenek a lélekben.

Elérkezett pedig mindennek a vége. Legyetek, tehát okosak, és virrasszatok az imádságban!

Mindenek előtt pedig legyetek állandó kölcsönös szeretettel egymás iránt, mert a szeretet sok bűnt eltakar.

Legyetek egymás iránt vendégszeretők zúgolódás nélkül.

Ki mily mértékben részesült a kegyelemben, úgy fordítsa azt másnak javára mint jó sáfárai Isten sokféle kegyelmének.

Ha valaki beszél, mintegy Isten szavaival beszéljen; ha valaki szolgálatot tesz, úgy tegye, mintha Istentől nyert erővel tenné; hogy mindenben Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, kinek dicsőség és hatalom örökön örökké. Ámen.

Szeretteim! Ne ütközzetek meg azon tűzpróbán, melynek a ti kipróbáltatástokra ki vagytok téve, mintha valami új dolog történnék veletek;

hanem örüljétek, ha részt vehettek Krisztus szenvedésében, hogy majd az ő dicsőségének kinyilatkoztatásakor is vigadozva örvendhessetek.

Ha szidalmaznak titeket Krisztus nevéért, boldogok vagytok, mert az Isten tisztelete, dicsősége és ereje, és az ő lelke rajtatok nyugszik.

Senki azonban közületek ne szenvedjen mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy átkozódó, vagy máséra vágyó.

Ha pedig mint keresztény ne szégyellje magát, hanem dicsóítsa Istent e név miatt.

Mert ideje, hogy megkezdődjék az ítélet az Isten házában. Ha pedig rajtunk kezdődik, hogyan végződik azokon, akik nem hisznek az Isten evangéliumának?

És ha az igaz is csak alig üdvözülni fog, hol lesz maradása az istentelennek és bűnösnek?

Ennekokáért azok is, kik Isten akarata szerint szenvednek, ajánlják fél lelkeiket a hűséges Teremtőnek jócselekedetek által.

A közöttetek levő elöljárókat kérem én, mint elöljárótársuk és Krisztus szenvedéseinek tanúja, és egyszersmind részese az ő, jövőben megnyilatkozandó dicsőségének,

legeltessétek Isten nyáját, mely rátok bízott, és viseljétek gondját, nem kényszerűségből, hanem szabad akaratból, Isten akarata szerint; és nem rút nyereszkeskedésből, hanem jó szándékból,

sem nem azért, hogy a választottak fölött uralkodjatok, hanem hogy a nyájnak példaképei legyetek szívből.

És majd mikor a főpásztor megjelenik, elveszitek a dicsőség hervadhatlan koronáját.

Hasonlóképpen, ifjak, engedelmesek legyetek az öregebbeknek! Mindnyájan pedig tanúsítsatok egy más iránt alázatosságot, mert Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Alázzátok meg tehát magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy a látogatás idején fölmagasztaljon titeket,

őrája bízván minden gondotokat, mert ő gondoskodik rólatok.

Józanok legyetek és vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint az ordító oroszlán, körüljár keresvén kit nyeljen el.

Álljatok neki ellent erős hittel és tudjátok meg, hogy ugyanazon szenvedés vár a ti testvéreitekre, kik e világon vannak!

A minden kegyelemnek Istenét pedig, ki bennünket Krisztus Jézusban az ő örök dicsőségére meghívott, maga fog bennünket, ha egy kevéssé szenvedtünk, tökéletesekké tenni, megerősíteni és megszilárdítani.

Őneki legyen dicsőség és uralom, mindörökkön örökké! Ámen.

Szilvánus, a hú testvér által, úgy vélem, röviden írtam nektek, intvén és biztosítván benneteket, hogy ez az Istennek igazi kegyelme, melyben ti álltok.

Üdvözl benneteket a veletek együtt kiválasztott hitközség Babilonban, és Márk, az én fiam.

Köszönetek egymást szent csókkal! Kegyelem mindnyájatoknak, kik Krisztus Jézusban vagytok!
Ámen.

Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, kik velünk egyenlő hitben részesültek, a mi Istenünknek és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak igazsága által.

Kegyelem és békeség nektek bővében, Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztusnak ismeretében!

Valamint mindent, ami az életre és jámborságra szolgál, az ő isteni hatalma adott meg nekünk, annak ismerete révén, aki minket saját dicsőségénél és erejénél fogva meghívott,

aki által nekünk a legnagyobb és legdrágább Ígéreteket tette, hogy ezek folytán az isteni természetben részesek legyetek, menekülve a világban uralkodó kívánságnak romlottságától.

Legyetek tehát minden gonddal azon, hogy hitetekkel az erényt, az erénnyel pedig a tudományt,

a tudománnyal pedig az önmegtartóztatást, az önmegtartóztatással pedig a béketűrést,

a béketűréssel pedig a jámborságot, a jámborsággal pedig a testvéri szeretetet, a testvéri szeretettel pedig a felebaráti szeretetet szolgáljátok.

Mert ha ez megvan, és bőven megvan bennetek, nem engedi, hogy üresek és meddők legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében.

Mert akiben ez nincsen meg, az vak és tapogató, s megfélemedezik régi bűneinek tisztításáról.

Ennekokáért annál inkább legyetek rajta, testvérek, hogy jó cselekedetek által hivatástokat és kiválasztatástokat biztosítsátok; mert ha ezt cselekszitek, sohasem vetkeztek.

Mert így bőven megadatik nektek, hogy bemehesetek a mi Urunknak és Üdvözítő Jézus Krisztusunknak örök országába.

Ennélfogva meg nem szünlek benneteket erre mindenkor figyelmeztetni, noha ezen igazságban jártasok és erősek vagytok.

Kötelességemnek tartom ugyanis, míg e (testi) hajlékban lakom, benneteket intés által buzdítani;

miután biztos vagyok benne, hogy hajlékomnak lebontása csakhamar bekövetkezik, amint ezt a mi Urunk Jézus Krisztus is értésemre adta.

De rajta leszek, hogy erről halálom után is gyakorta megemlékezzetek.

Mert nem kieszelt meséket követtünk, midőn a mi Urunk Jézus Krisztusnak hatalmát és megjelenését tudtotokra adtuk, hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.

Midőn ugyanis az Atya Istentől megtiszteltetett és megdicsőítetett, a magasztos dicsőségből ilyenféle szózat hangzott le hozzá: Ez az én szerelmes Fiam, kiben nekem kedvem telik, őt hallgassátok!

És mi ezt az égből jövő szózatot hallottuk, midőn a szent hegyen vele voltunk.

És ezáltal megerősítettett a próféták jövendölése, melyre jól teszitek, ha figyeltek, mint a sötét helyen világító szövetnekre, míg a nap fel nem virrad és a hajnalcsillag fel nem tűnik szíveitekben;

mindenekelőtt megértvén azt, hogy az írásnak egy jövendölése sem származik tulajdon értelmezésből.

Mert emberi akaratból jövendölés soha nem származott, hanem a Szentlélektől sugalmazva szólottak az Isten szent emberei.

Voltak azonban hamis próféták is a nép között, valamint tiköztetek is lesznek hazug tanítók, kik veszedelmes tévtanokat honosítanak meg, és az Urat, aki őket megváltotta, megtagadják, hirtelen romlást hozva magokra.

És sokan követik majd azoknak kicsapongásait, akik miatt az igazság útját szidalmazni fogják.

És fősvénységből költött szavakkal nyereszkednek majd rajtatok, akikre már régóta vár az ítélet, és akiknek romlása nem alszik.

Mert hiszen Isten még a vétkes angyaloknak sem kegyelmezett, hanem pokoli bilincsekbe verve, letaszította őket az örvénybe a gyötörtetésre, hogy ott fogvatartassanak az ítéletre.

Nem kegyelmezett a régi világnak sem, hanem csak Noét, az igazságnak hirdetőjét mentette meg nyolcadmagával, midőn a gonosz világra rázúdította a vízözönt.

És a szodomaiai és gomorrhaiak városait hamuvá égetvén, pusztulásra kárhoztatta, például állítván őket azoknak, kik valamikor gonoszul cselekesznek;

míg az elnyomott igaz Lótót, az elvetemültek bántalmazásától és fajtalan életmódjától megszabadította;

mert mindamelllett amit látott, s hallott, igaz maradt, noha azok között lakott, kik az ő igaz lelkét napról napra gonosz cselekedetekkel gyötörték.

Az Úr ki tudja, menteni a kísértésből a jámborokat, a gonoszokat pedig az ítélet napjára a kínzásra megtartani.

Főleg pedig azokat, kik a testiségnek tisztátalan vágyait követik, a felsőbbiséget megvetik, vakmerők, öntetszők, kik nem szégyenlenek istenkáromló szakadásokat támasztani,

holott az angyalok, kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem hoznak egymás ellen kárhoztató ítéletet.

Ezek azonban, mint a természetöknél fogva elfogásra és megölésre szánt oktalan állatok, azt káromolják, amit nem értenek, s így a saját romlottságukban vesznek el,

és elveszik a gonoszságnak jutalmát, kik a napról-napra kínálkozó gyönyörökben találják élvezetüket, kéjelgésbe merült piszok- és szennyfoltok, kik vendégségeikben veletek lakmároznak,

kiknek szemei telve vannak paráznasággal és telhetetlen bűnnel. Elcsábítják az ingatag lelkeket, ezek az átoknak fiai, kiknek szíve be van gyakorolva a kapzsiságban.

Miután az igaz utat elhagyták, eltévedtek és a bózori Balaám útján járnak, ki a gonoszság jutalmát szerette,

de meg is bűnhődött balgaságáért, mert a néma teherhordó állat emberi hangon megszólalva, megakadályozta a próféta esztelenségét.

Víz nélkül való kutak, forgószéltől hányatott fellegek ezek, akikre a sötétség homálya vár.

Mert nagy kevélyen semmitmondó hiábavalóságokat beszélve, buja testi vágyakat gerjesztenek azokban, kik alig hogy megmenekültek;

szabadságot ígérve nekik, holott ők magok is a romlottságnak rabszolgái; mert aki által valaki legyőzetett, annak rabszolgája is.

Mert ha azok, akik a mi Urunknak és Üdvözítő Jézus Krisztusunknak ismerete által a világnak förtelmeitől megmenekültek, azokba újra belekeveredve legyőzetnek, utóbbi sorsuk rosszabbá lett az előbbinél.

Mert jobb lett volna nekik az igazság útját meg nem ismerni, mintsem annak megismerése után a nekik adott szent parancsolattól eltérni.

Mert megvalósul rajtok az az igaz közmondás, hogy: "az okádásához visszatért eb"; és: "a sár fertőjében megfűrösztött sertés."

Íme, szeretteim! ezt a második levelet írom nektek, melyben intelmekkel fel akarom serkenteni a ti tiszta lelketeket,

hogy megemlékezzetek a szent prófétáknak és a ti apostolaitoknak szavairól és az Úrnak és Üdvözítőnek parancsolatairól, melyeket az imént említettem.

Először is tudjátok meg, hogy az utolsó napokban jönnek majd csalárdságban járó gúnyolódok, kik a saját vágyaikat követik,

s azt mondják: Hol van az ígéret, vagy az ő eljövetele? Hisz mióta atyáink elhunytak, minden úgy maradt, amint volt világ kezdetétől fogva!

Szándékosan felejtik ugyanis, hogy hajdan az ég volt, és a föld, Isten igéjének erejénél fogva a vízből, és a víz által képződött,

mely (ige) által az akkori világ vízzel elárasztva, elpusztult.

A mostani ég és föld pedig ugyanazon ige által tűzre vannak szánva, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.

Azt az egyet pedig ne felejtsetek el, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer év, és ezer év, mint egy nap.

Nem késik az Úr az ő ígéretével, mint némelyek vélik; hanem türelemmel vár timiattatok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindnyájan bűnbánatra térjenek.

Eljön majd az Úr napja, mint a tolvaj; amikor az egek nagy robajjal összeomlanak, az elemek a hőségtől elolvadnak, a föld pedig és a rajta levő alkotmányok összeégnek.

Ha tehát mindez el fog pusztulni, milyeneknek kell lennetek a szent életben és istenességben,

kik várva várjátok az Úr napjának eljövételét, mely által az egek megégve felbomlanak, és az elemek a tűz hevétől elolvadnak?

Mi pedig az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, melyekben igazság lakozik.

Annakokáért, szerettem, mivel ezt várjátok, azon legyetek, hogy szeplő nélkül és feddhetetlenül találjon benneteket békeségben,

és tekintsétek a mi Urunknak hosszútűrését reátok nézve üdvösnek, miként a mi szeretett testvérünk, Pál is megírta nektek, a neki adott bölcsesség szerint;

amint minden levelében is szól erről, melyekben egyet-mást nehéz megérteni, amit a tudatlanok és állhatatlanok meghamisítanak, valamint egyéb Írásokat is, a saját veszedelmökre.

Ti tehát, testvérek, előre tudva ezt, óvakodjatok, nehogy az esztelenek tévelygésétől elragadtatva, saját erősségeiből kiessetek.

Inkább gyarapodjatok a kegyelemben és a mi Urunknak és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak ismeretében. Övé legyen a dicsőség most és mindörökké! Ámen.

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit néztünk és kezeink tapintottak az élet ígésén, -

mert az élet megnyilatkozott, és mi láttuk és bizonyítjuk és hirdetjük nektek az örök életet, mely az Atyánál volt és nekünk megjelent; -

amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy ti is egyesülve legyetek velünk, és mi egyesülve legyünk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.

És ezt azért írjuk nektek, hogy örüljetek és a ti örömetek teljes legyen.

És ez az izenet, melyet tőle hallottunk és nektek hirdetünk: hogy az Isten világosság, és benne nincs semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy egyesülve vagyunk vele és sötétben járunk, hazudunk és nem cselekszünk igazságot.

Ha pedig világosságban járunk, amint ő is világosságban van, akkor egyesülve vagyunk egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít bennünket minden bűntől.

Ha azt mondjuk, hogy nincs vétünk, magunkat csaljuk meg, és az igazság nincsen bennünk.

Ha megvalljuk vétkeinket: ő hű és igazságos, hogy megbocsássa nekünk bűneinket és megtisztítson minden gonoszságtól.

Ha azt mondjuk, hogy nem vetkeztünk, meghazudtoljuk őt, és az ő igéje nincs mibennünk.

Fiacskáim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. De ha valaki vétkezett is, van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz;

és ő engesztelés a mi bűneinkért, és pedig nemcsak a mieinkért, hanem az egész világéért is.

És abból tudjuk meg, hogy őt ismerjük, ha az ő parancsolatait megtartjuk.

Aki azt mondja, hogy ismeri őt, és parancsolatait meg nem tartja, az hazug, és abban nincs igazság.

Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban az Isten szeretete valóban tökéletes; és ebből ismerjük meg, hogy őbenne vagyunk.

Aki azt mondja, hogy őbenne lakik, annak úgy kell élni, mint ahogy ő élt.

Szeretteim! nem új parancsot írok nektek, hanem régi parancsot, mely meg volt nektek kezdettől fogva. A régi parancsolat az az ige, melyet hallottatok.

De új parancsolatot is írok nektek, mely megvalósult úgy őbenne, mint tibennetek, mert a sötétség elmúlt, és az igaz világosság már világít.

Aki azt mondja, hogy ő világosságban van, de embertársát gyűlöli, az még mindig sötétségben van.

Aki szereti embertársát, az a világosságban marad, és azon nincs megütköznivaló.

Aki azonban gyűlöli embertársát, az sötétségben van és sötétben jár. és nem tudja merre menjen, mert a sötétség elvakította szemeit.

Írok nektek, fiacskáim, mert megbocsáttatnak bűneitek az ő nevéért.

Írok nektek, atyák, mert megismertétek azt, ki kezdettől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt.

Írok nektek, kisdedek, mert megismertétek az Atyát. Írok nektek, fiatalok, mert erősek vagytok, és az Isten igéje megmarad bennetek, és a gonoszt legyőztétek.

Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világon van! Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atyának szeretete,

mert minden, ami a világon van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége, ami nem az Atyától, hanem a világtól van.

Pedig a világ elmúlik kívánságával együtt, aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Fiacskáim! itt a végső óra. És amint hallottátok, hogy antikrisztus jön: már most is sok antikrisztus támadt, amiből tudhatjuk, hogy itt a végső óra.

Közölünk támadtak, de nem tartoztak hozzánk, mert ha hozzánk tartoztak volna, bizonyára megmaradtak volna velünk, de ki kellett rajtuk tűnni, hogy .nem mindenki tartozik hozzánk.

Ti azonban föl vagytok kenve a Szent által, és mindent tudtok.

Nem is azért írtam nektek, mintha az igazságot nem tudnátok, hanem mint olyanoknak, akik tudják azt, és hogy az igazságból semmi hazugság nem származik.

Kicsoda hazug, ha az nem, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Aki tagadja az Atyát és a Fiút, az az antikrisztus.

Mindaz, aki tagadja a Fiút, nem hiszi az Atyát sem, aki vallja a Fiút, vallja az Atyát is.

Amit kezdettől fogva hallottatok, maradjon meg ti bennetek! Ha megmarad bennetek, amit kezdettől j fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és ; az Atyában.

És ez az ígéret, melyet nekünk adott, az örök élet.

Ezt írtam nektek azokra nézve, kik titeket félre vezetnek.

Ti azonban (legyetek rajta,) hogy a kenet, melyet tőle nyertetek, meg maradjon bennetek. És nem szükség, hogy valaki titeket tanítson, hanem amint az ő kenete megtanít titeket mindenre, az igaz, és nem hazugság. És amint ő tanított titeket, maradjatok őbenne.

Igen, fiacskáim! maradjatok őbenne, hogy mikor majd megjelenik, bizalommal lehessünk és meg ne szégyenítettessünk általa az ő eljövetelekor.

Ha tudjátok, hogy igaz, tudjátok meg azt is, hogy mindaz, aki igazságot cselekszik, őtőle származott.

Lássátok, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveztetünk és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt nem ismeri.

Szeretteim! most Isten fiai vagyunk, de még nem tudjuk, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy mikor megjelenik, hasonlók leszünk hozzá; mert látni fogjuk őt, amint van.

És mindaz, aki ezen reménységgel van iránta, megszenteli magát, amint hogy ő is szent.

Mindaz, aki bűnt cselekszik, kihágást is követ el; a bűn is kihágás.

És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy bűneinket elvegye, és őbenne nincsen bűn.

Mindaz, aki őbenne marad, nem vétkezik, és mindaz, aki vétkezik, nem látta őt, sem meg nem ismerte.

Fiacskáim! meg ne csaljon benneteket senki! Aki igazságot cselekszik, az igaz, valamint ő is igaz.

Aki bűnt cselekszik, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög műveit lerontsa.

Mindaz, aki Istentől származott, bűnt nem cselekszik, mert az ő magva van benne, és nem vétkezhetik, mert Istentől származott

Erről ismerhetők meg az Isten fiai és az ördög fiai. Mindaz, aki nem igaz és nem szereti embertársát nem Istentől van;

mert ez az izenet, melyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressétek egymást.

Nem úgy mint Káin, ki a gonosztól volt és megölte testvérét. És miért ölte meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszak voltak, testvérei pedig igazak.

Ne csodáljátok, testvérek, ha a világ gyűlöl titeket!

Mi tudjuk, hogy a halálból az életre jutottunk, mivel szeretjük felebarátainkat. Aki nem szeret, a halálban marad.

Mindaz, aki gyűlöl felebarátját, gyilkos. És tudjátok, hogy egy gyilkosnak sincs örök élete, mely benne maradandó volna.

Arról ismertük meg az Isten szeretetét, hogy ő életét adta miérettünk. Minekünk is oda kell hát adnunk életünket embertársainkért.

Aki bírja a világ javait és azt látja, hogy embertársa szűkölködik, és elzárja előle a szívét: hogyan maradhat abban az Isten szeretete?

Fiacskáim! ne szeressünk szóval, se nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal!

Erről ismerjük meg, hogy az igazságban vagyunk és az ő színe előtt megnyugtatjuk szívünket.

Mert ha szívünk vádol minket, Isten nagyobb a mi szívünkénél és tud mindent.

Szeretteim! ha szívünk nem vádol bennünket, Isten iránt bizalommal vagyunk,

és bármit kérünk, megnyerjük tőle, mert az ő parancsolatait megtartjuk, és azt tesszük, ami előtte kedves.

És ez az ő parancsolata, hogy higgyünk az ő Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint a parancsot adta nekünk.

És aki megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad és ő abban. És hogy ő bennünk marad, azt a Lélekről tudjuk meg, melyet nekünk adott.

Szeretteim! ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, vajjon Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta ment szét a világba.

Erről ismerhető meg az Isten Lelke: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben eljött, Istentől van.

És minden lélek, mely Jézust felosztja, nem Istentől van, és ez az antikrisztus, kiről hallottátok, hogy eljön, és már most a világon van.

Ti, fiacskáim, Istentől vagytok és amazt legyőztétek; mert nagyobb az, ki tibennetek van, mint aki a világon van.

Ők e világról valók, azért e világról beszélnek, és a világ hallgat rajok.

Mi Istentől vagyunk. Ki Istent ismeri, hallgat ránk; aki nem Istentől van, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság lelkét és a tévelygés szellemét.

Kedveseim! szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. És mindaz, aki szeret, Istentől származott és ismeri az Istent.

Aki nem szeret, nem ismeri az Istent; mert az Isten szeretet.

Abban nyilvánult meg az Isten szeretete miirántunk, hogy Isten az ő egyszülött Fiát küldötte a világra, hogy ő általa éljünk.

Ebben áll a szeretet; nem mintha mi szerettük volna az Istent, hanem mivel ő előbb szeretett minket és elküldötte Fiát engesztelésül a mi bűneinkért.

Kedvesim, ha Isten így szeretett minket, mi is tartozunk egymást szeretni.

Istent sohasem látta senki. Ha szeretjük egymást, Isten bennünk lakik és az ő szeretete tökéletes bennünk.

Arról ismerjük meg, hogy benne maradunk és Ő mibennünk, hogy az ő Lelkéből adott nekünk.

És mi láttuk és bizonyítjuk, hogy az Atya elküldötte Fiát, mint a világ Üdvözítőjét.

Bárki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban az Isten marad, és ő az Istenben.

És mi megismertük és hittünk a szeretetben, mellyel Isten irántunk viseltetik. Isten a szeretet, és aki a szeretetben marad, Istenben marad és az Isten őbenne.

Annyiban tökéletes bennünk az Isten szeretete, amennyiben bizalommal tekintünk az Ítélet napja elé, mivel amilyen ő, olyanok vagyunk mi is e világon.

A szeretetben nincs félelem, hanem a tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben.

Mi tehát szeressük az Istent, mert Isten előbb szeretett minket.

Ha valaki azt mondja, hogy: Szeretem az Istent, és felebarátját gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti felebarátját, akit lát, Istent, akit nem lát hogyan szerethetné?

És az a parancsunk van az Istentől, hogy aki Istent szereti, szeresse felebarátját is.

Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született. És mindaz, aki szereti azt, aki szült, szereti azt is, aki tőle született.

Arról ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten szülötteit, ha Istent szeretjük és parancsolatait teljesítjük.

Mert abban áll az Isten szeretete, hogy parancsolatait megtartjuk, és az ő parancsolatai nem nehezek.

Mert mindaz, ami Istentől származott, meggyőzi a világot, és ez a győzelem, mely a világot meggyőzi, a mi hitünk.

Ki az, aki a világot meggyőzi, mint aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

Ez az, aki víz és vér által jött, Jézus Krisztus, nemcsak egyedül víz által, hanem víz és vér által. És a Lélek az, aki bizonyítja, hogy Krisztus az igazság.

Mert hárman vannak, akik bizonyítást tesznek a mennyben: az Atya, az Ige és a Szentlélek; és ez a három egy.

És hárman vannak, akik bizonyítást tesznek a földön: a Lélek, a víz és a vér; és ez a három egy.

Ha az emberek bizonyosságát elfogadjuk, az Isten bizonyossága nagyobb, mert ez az Istennek bizonyossága, amely nagyobb, hogy bizonyítást tett az Ő Fiáról.

Aki hisz az Isten Fiában, az önmagában bírja Isten bizonyosságát. Aki nem hisz a Fiúnak, meghazudtolja őt, mert nem hisz annak a bizonyosságnak, melyet Isten tett az Ő Fiáról.

És abban áll a bizonyosság, hogy Isten örök életet adott nekünk. És ez az élet az Ő Fiában van.

Akinél a Fiú van, annak van élete; akinél a Fiú nincs, annak nincs élete.

Ezt azért írom, hogy tudjátok, hogy örök életetek van, kik hisztek az Isten Fia nevében.

És ebben áll a bizalom, mellyel iránta viseltetünk, hogy bármit kérjünk tőle az Ő akarata szerint, meghallgat bennünket.

Ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérjünk tőle, tudjuk, hogy van mit tőle kérnünk.

Aki tudja, hogy felebarátja nem halálra vivő bűnt követ el, könyörögjön, és az élet megadatik annak, aki nem halálosan vetkezett. Van halálra vivő bűn: nem ezért mondom, hogy valaki könyörögjön.

Minden igazságtalanság bűn; van azonban bűn, mely halálhozó.

Tudjuk, hogy mindaz, aki Istentől született, nem vetkezik; hanem az Istentől való származás megőrzi őt, és a gonosz nem fér hozzá.

Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ gonoszságban fetreng.

És tudjuk, hogy az Isten Fia eljött és észet adott nekünk, hogy megismerjük az igaz Istent, és az Ő igaz Fiában legyünk. Ez az igaz Isten és az örök élet.

Fiacskáim, őrizkedjétek a bálványoktól! Ámen.

A legidősebbik, Elekta asszonynak és gyermekeinek, kiket én igazán szeretek, és nemcsak én, hanem mindazok is, akik az igazságot megismerték,

az igazságért, mely bennünk marad és velünk lesz örökké.

Legyen veletek kegyelem, irgalom, békeség az Atya Istentől és a Jézus Krisztustól, az Atyának Fiától igazságban és szeretetben!

Igen örültem, hogy gyermekeid között olyanokat találtam, akik az igazságban járnak, amint parancsot kaptunk az Atyától.

És most kérlek téged, asszonyom, nem mintha új parancsot írnék neked, hanem ami megvolt kezdettől fogva, hogy szeressük egymást.

És ebben áll a szeretet, hogy az ő parancsolatai szerint járjunk. Mert ez a parancsolat, hogy amint kezdettől fogva hallottátok, aszerint járjatok.

Mert sok csaló ment szét a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben megjelent. Az ilyen csaló és antikrisztus.

Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsétek, amit szereztetek, hanem hogy teljes jutalmat kapjatok.

Mindaz, aki eltér és nem marad meg Krisztus tanításában, az nem bírja az Istent. Aki megmarad a tanításban, azé az Atya is, meg a Fiú is.

Ha valaki hozzátok jön és e tanítást nem hozza magával, ne fogadjátok be őt házatokba, sőt ne is üdvözljétek őt.

Mert aki üdvözli őt, részt vesz az ő gonosz cselekedeteiben.

Habár sok írivalóm volna még, nem akartam papiroson és tintával, mert reményem, hogy hozzátok mehetek és szemtől szembe beszélhetek veletek, hogy örömetek teljes legyen.

Üdvözlnek nővérednek, Elektának fiai.

A legidősebbik a szeretett Gájusnak, akit igazán szeretek.

Kedvesem! Azon imádkozom, hogy mindenben szerencsésen járj és egészséges légy, mint ahogy a lelked jó állapotban van.

Igen örültem, mikor a testvérek megérkeztek és tanúságot tettek a te igazságodról, miszerint te igazságban jársz.

Nincs nagyobb örömöm, mint mikor azt hallom, hogy gyermekeim igazságban járnak.

Kedvesem! Helyesen teszed mindazt, amit a testvérekkel, főképp az idegenekkel cselekszel,

kik bizonyágot tettek a te szeretetedről az egyház színe előtt, és jól teszed, ha elkíséred őket Istenhez méltóan.

Mert az ő nevéért indultak el, anélkül hogy a pogányoktól valamit elfogadtak volna.

Az ilyeneket tehát minekünk kell befogadnunk, hogy az igazságban közreműködjünk.

Talán írtam volna az egyháznak, de az, aki szereti közöttük az első helyet elfoglalni, Diotrefes, nem fogad be bennünket.

Azért majd ha elmegyek, szemére hányom cselekedeteit, melyeket tesz, gonosz szavakkal fecsegve ellenünk, és még mintha ez sem volna neki elég, sem ő maga nem fogadja be a testvéreket, sem azoknak, akik be akarják fogadni, nem engedi és kizárja őket az egyházból.

Kedvesem! Ne kövesd a rosszat, hanem a jót! Aki jót cselekszik, az Istenből van; aki rosszat tesz, az nem látta Istent.

Demeterről mindenki jó bizonyágot tesz, még maga az igazság is, sőt mi is jó bizonyágot teszünk róla, és te tudod, hogy a mi bizonyágunk igaz.

Sok írivalóm volna neked, de nem akartam neked tintával és tollal írni.

Reménylem ugyanis, hogy csakhamar meglátlak és szemtől szembe beszélünk. (15) Békeség neked! Üdvözölnek barátaid. Üdvözöld barátainkat név szerint!

Júdás, Jézus Krisztus szolgálja és Jakabnak testvére, azoknak, kiket az Atyaisten szeret és Jézus Krisztus megtartott és meghívott!

Irgalmasság, békeség és szeretet nektek bővében!

Szeretteim! minden módon igyekezzétek nektek közös üdvösségtekről írni, szükségesnek láttam írásban kérni titeket, hogy harcoljatok a hitért, mely a szenteknek egyszer átadatott.

Mert beférkőztek bizonyos emberek, (kik ilyen büntetésre már régen ki vannak jelölve,) istentelenek, kik a mi Istenünk kegyelmét kicsapongásra fordítják és a mi egyedüli uralkodónkat és Urunkat Jézus Krisztust tagadják.

Figyelmeztetni akarlak tehát benneteket, habár mindezt jól tudjátok, hogy Jézus, miután népét Egyiptom földéről kiszabadította, később azokat, akik nem hittek, elpusztította.

Az angyalokat pedig, kik méltóságukat meg nem őrizték, hanem elhagyták lakóhelyüket, ama nagy napon tartandó Ítéletre, örökös bilincsek közt sötétségben tartja.

Miként Szodoma és Gomorrha és a szomszédos városok, melyek hasonlóképen bujálkodtak és más test után jártak, az örökös tűznek büntetésével lakóivá, példaképpé váltak.

Hasonlóképpen ezek is, a testet megfertőztetik, a felsőbbiséget megvetik, a méltóságot szidalmazzák.

Midőn Mihály főangyal az ördöggel vitatkozva Mózes teste miatt küzdött, nem merte rá kimondani a káromló Ítéletet, hanem azt mondotta: Az Úr parancsoljon neked!

Ezek pedig gyalázzák mindazt, amit nem értenek. Amit pedig természet szerint, mint az okatlan állatok, tudnak, az által romlásba jutnak.

Jaj nekik, mert Káin nyomán járnak és a jutalomért Bálaám tévedésébe esnek, és mint Koré a lázadásban, tönkremennek.

Ezek az ő lakomáiknál szégyenfoltok, kik tartózkodás nélkül lakmároznak, önmagukat hizlalják, víztelen felhők, melyeket a szelek idestova kergetnek, őszi, terméketlen, kétszer kiveszett, gyökerestül kitépott fák,

vad tengeri hullámok, melyek saját gyalázatukat tajtékozzák ki, bolygó csillagok, melyekre a sötétség vihara vár örökké.

Meg is jövendölte róluk Énok, Ádám után a hetedik, mondván: íme jön az Úr ezernyi szentjeivel,

hogy ítéletet tartson mindenek fölött, és megfenyítse mind az istenteleneket az ő gonoszságuk összes cselekedeteiért, melyeket gonoszul véghezvittek, és minden gazságért, melyet az istentelen bűnösök Isten ellen szólottak.

Zúgolódók, panaszkodók ezek, kik az ő kívánságaik szerint élnek, az ő szájok kevélységet beszél, kik haszonlesésből hízelegnek másoknak.

Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg amaz időkről, melyeket előre hirdettek a mi Urunk Jézus Krisztusnak apostolai,

kik megmondották nektek, hogy az utolsó időben majd gúnyolódok jönnek, kik az ő kívánságaikat követik az istentelenségben.

Ezek azok, kik magokat elkülönítik, érzékies emberek, kikben nincsen Lélek.

Ti ellenben, szeretteim, épülődjete a ti legszentebb hiteteken, imádkozzatok a Szentlélekben, tartsátok meg magatokat az Isten szeretetében, és várjátok a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre.

És ezeket feddjétek meg, mint elítélteket,

amazokat pedig mentsétek meg, kiragadván őket a tűzből. A többieken végre szánakodjatok félelemmel, és utáljátok még a test által megfertőzött ruhát is!

Annak pedig, kinek van hatalma titeket bűn nélkül megőrizni és a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelekor szeplőtelenül, örömmel telve az ő dicsőségének színe elé állítani,

egyedül Üdvözítő Istenünknek, a mi Urunk Jézus Krisztus által legyen dicsőség és magasztalás, uralkodás és hatalom minden idő előtt, most és mindörökkön örökké! Ámen.

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, melyet Isten reá bízott, hogy tudassa szolgálóival, aminek csakhamar történnie kell; és kinyilatkoztatta szolgájának, Jánosnak, elküldvén hozzá angyalát,

ki bizonyágot tett az Isten igéjéről és bizonyágot Jézus Krisztusról mindenre nézve, amit látott.

Boldog aki olvassa és hallja ezen jövendölés igéit, és megtartja ami benne írva van; mert az idő közel van.

János a hét egyháznak Ázsiában. Kegyelem nektek és békeség attól, aki van, aki volt, és aki lesz és a hét szellemtől, kik trónja előtt vannak,

és Jézus Krisztustól, ki hú tanú, a halottak elsőszülötte és a föld királyainak fejedelme, aki minket szeretett és megmosott bűneinktől az ő vérében,

és királlyá és papokká tett minket Istennek és az ő Atyjának, őneki legyen dicsőség és uralom mindörökkön örökké! Ámen.

Íme jön a felhőkön, és látja őt minden szem, azok is, kik átszegezték őt. És sírni fognak rajta a föld minden nemzetségei. Úgy létszen. Ámen.

Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, úgymond az Úr Isten, aki van, aki volt és aki lesz, a mindenható.

Én, János, a ti testvéretek, bajtársotok a szenvedésben és a királyságban és a Jézus Krisztusban való béketűrésben, ama szigeten voltam, melynek neve Patmosz, az Isten igéjéért és a Jézus mellett tett bizonyosságért.

Lélekben (elragadtatva) az Úr napján, hallottam hátam mögött nagy szózatot, minő a harsonáé, mely így szólt: Amit látsz; írd könyvbe és küldd el a hét ázsiai egyháznak, Efezusba és Szmirnába, Pergamusba és Tiatirába, Szárdisba, Filadelfiába és Laodiceába.

És megfordultam, hogy lássam a hangot, mely velem beszélt; és megfordulva láttam hét aranygyertyatartót,

és a hét aranygyertyatartó között hasonlót az Emberfiához, felöltözve hosszú ruhába, és körülövezve mellén arany-övvel.

Feje pedig és haja fehér volt, mint a fehér gyapjú és mint a hó, és szemei mint a tűzláng

és lábai hasonlók a kemencében égő érchez, és hangja mint a nagy vizek zúgása;

és jobb kezében hét csillag volt, és szájából kétélű éles kard jött ki, és orcája mint a teljes erejében fénylő nap.

És midőn megláttam őt, leestem lábaihoz mint a halott, és ő reám tette jobb kezét, mondván: ne félj; én vagyok az első és az utolsó,

és az élő: meg voltam halva, s íme élek örökon örökké, és nálam vannak a halálnak és pokolnak kulcsai,

írd meg tehát amit láttál, és ami van, és aminek ezután kell történnie.

A hét csillag titka, melyeket jobb kezemben láttál, és a hét aranygyertyatartó: a hét csillag a hét egyház angyalai, a hét gyertyatartó pedig a hét egyház.

Az efezusi egyház angyalának ezt írjad: Ezt mondja, aki a hét csillagot jobb kezében tartja, ki a hét aranygyertyatartó között jár:

Ismerem a te cselekedeteidet és fáradozásodat és béketűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted; és kérdőre vontad azokat, kik magokat apostoloknak mondják, holott nem azok, és hazugságon érted őket;

és van türelmed és szenvedtél az én nevemért és nem fáradtál bele.

De az a kifogásom ellened, hogy első szeretetteddel fölhagytál.

Jusson tehát eszedbe, honnan estél ki és tarts bűnbánatot, és tedd előbbi cselekedeteidet, mert különben eljövök hozzád és elmozdítom helyéről gyertyatartódat, ha bűnbánatot nem tartasz.

Az azonban megvan benned, hogy gyűlölöd a Nikolaiták cselekedeteit, melyeket én is, gyűlölök.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, mely az én Istenemnek paradicsomában van.

És a szmirnai egyház angyalának ezt írjad: Ezt mondja az első és az utolsó, ki meg volt halva és él:

Ismerem a te szorongatásodat és szegénységedet, de gazdag vagy, és szidalmaznak azok, kik magokat zsidóknak mondják, holott nem azok, hanem a sátán zsinagógája.

Ne félj semmit attól, amit szenvedni fogsz! Íme az ördög némelyeket közöleték börtönbe vet, hogy megkísértessetek; és tíz napig szorongattatástok lesz. Légy hű mindhalálig és megadom neked az élet koronáját.

Kinek füle van hallja mit mond a Lélek az egyházaknak: Aki győz, azt nem bántja a második halál.

És a pergamusi egyház angyalának ezt írj: Ezt mondja, kinél a kétélű kard van:

Tudom hol lakol, ott, ahol a sátán trónja áll; és megőrződ nevedet és nem tagadtad meg hitemet ama napokban sem, midőn Antipas, az én hű tanúm, megöletett nálatok, ahol a sátán lakik.

De van némi kifogásom ellened, (az tudniillik), hogy vannak ott Bálaám tanításának követői, ki Bálákot arra tanította, hogy tegyen botrányt Izrael fiai előtt, hogy egyenek és paráználkodjanak;

úgy vannak tenálad is a Nikolaiták tanításának követői.

Hasonlóképen tarts bünbánatot, mert ha nem, hirtelen rajtad ütök és harcolni fogok ellenök az én számnak kardjával.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: Aki győz, annak elrejtett mannát adok és adok neki egy fehér kövecskét, és a kövecskén új név lesz írva, melyet senki sem ismer, hanem csak aki megkapja.

És a tiatirai egyház angyalának ezt írjad: Ezt mondja az Isten Fia, kinek olyan szemei vannak, mint a tűzláng és lábai az aranyérchez hasonlók:

Ismerem cselekedeteidet, hitedet és szeretetedet, szolgálatodat és béketűrésedet, és legújabb tetteidet, melyek az előbbieket meghaladják.

De van ellened némi kifogásom, az, hogy megengeded Jezabel asszonynak, aki magát prófétaőnének mondja, hogy tanítson és elcsábítsa szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és egyenek a bálványáldozatokból.

És időt adtam neki, hogy bünbánatot tartson, de nem akar megtérni paráznaságából.

Íme, az ágyba vetem őt, és akik vele bujálkodnak, nagy nyomorúságba jutnak, ha cselekedeteikért bünbánatot nem tartanak.

És fiait halállal ölöm meg, és tudja meg minden egyház, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója, és mindenegyiteknek cselekedetei szerint fizetek. Nektek pedig

és a többieknek, kik Tiatirában vannak, azt mondom: Akik ennek a tanításnak birtokában nincsenek, és akik, mint mondják, a sátán mélységeit nem ismerik, nem rovak rátok más terhet,

hanem azt, amelyet hordoztok, viseljétek míg jövök.

És aki győz és az én cselekedeteimet mindvégig megtartja, annak hatalmat adok a pogányok fölött, és kormányozza őket vaspálcával, és mint a cserépedények, összetörnek, amint én is Atyámtól kaptam; és neki adom a hajnalcsillagot.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!

És a szardisi egyház angyalának ezt írjad: Ezt mondja, aki az Isten hét szellemének és a hét csillagnak birtokában van: Ismerem cselekedeteidet, rád mondják, hogy élsz, holott meg vagy halva.

Légy ébren és erősítsd a többi, ami halófélben volt; mert cselekedeteidet nem találok tökéleteseknek az én Istenem előtt.

Jusson tehát eszedbe, mit kaptál és hallottál, és tartsd meg azt, és tarts bűnbánatot. Mert ha nem vigyázasz, úgy jövök hozzád, mint a tolvaj, és nem fogod tudni, mely órában jövök hozzád.

Mindazáltal van néhány kevés neved Szárdisban, kik nem szennyezték be ruháikat, és velem fognak járni fehér ruhákban, mert méltók rá.

Aki győz, az így fog fehér ruhákba öltöztetni, és nem törölöm ki nevét az élet könyvéből, és megvallom nevét Atyám előtt és az ő angyalai előtt.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.

És a filadelfiai egyház angyalának ezt írjad: Ezt mondja a Szent és az Igaz, kinél Dávid kulcsa van; ki amit megnyit, azt senki be nem zárja, amit bezár, azt senki ki nem nyitja:

Ismerem cselekedeteidet. Íme, ajtót nyitottam meg előtted, melyet senki be nem zárhat; mert noha kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet és nem tagadtad meg nevemet.

Íme, átadok neked némelyeket a sátán zsinagógájából, kik magokat zsidóknak mondják, holott nem azok, hanem hazudnak; íme, megteszem, hogy eljöjjenek és lábaidhoz boruljanak, és megtudják, hogy én szeretlek téged,

mert megtartottad az én béketűrésem ígését, és én megőrizlek téged a kísértés órájától, mely az egész világra bekövetkezik, hogy megkísértse a földön lakókat.

Íme, csakhamar eljövök, tartsd meg amid van, hogy koronádat senki el ne vegye!

Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és nem távozik belőle többé; és reá írom az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek nevét, mely az égből száll alá, az én Istenemtől, és az én új nevemet.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.

És a laodiceai egyház angyalának ezt írd: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, ki az Isten teremtésének kezdete.

Ismerem cselekedeteidet: hogy sem hideg nem vagy, sem meleg; bár hideg volnál, vagy meleg;

de mivel langyos vagy, és sem hideg, sem meleg, elkezdelek kivetni a számból.

Mert azt mondd: Gazdag vagyok és vagyonos, nem szorulok senkire; és nem tudod, hogy nyomorult vagy és ügyefogyott, szegény, vak és meztelen.

Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben kipróbált aranyat, hogy meggazdagodjál és fehér ruhákba öltözzél, és ne lássák ki meztelenséged szégyene, és kend meg szemeidet szemkenőccsel, hogy láss.

Én akiket szeretek, megdorgálom és megfenyítem. Buzdulj fel tehát és tarts bűnbánatot!

Íme, az ajtónál állok és kopogtatok. Ha valaki az én szavamat hallja és ajtót nyit nekem, bemegyek hozzá és vele étkezem és ő énvelem.

Aki győz, magam mellé ültetem királyi székembe; amint én is győztem és Atyám mellett ültem az ő trónusán.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak.

Ezután néztem, és íme, megnyílt egy ajtó az égen, és az előbbi hang, melyet mint hozzámszóló harsonaszót hallottam, így szólt: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, aminek ezután történnie kell.

És nyomban elragadtattam lélekben. És íme, egy trón állott a mennyben, és a trónon valaki ült.

És aki ült, annak tekintete hasonló volt a jászpishoz és szárdiskóhoz; és a trón körül smaragdszínű szivárvány volt.

És a trón körül huszonnégy szék, és a székeken huszonnégy vén ült, fehér ruhákba öltözve, fejükön arany koronákkal.

És a trónból villámok, hangok és mennydörgések törtek elő, és hét lámpa égett a trón előtt, ezek az Isten hét szellemei.

És a trónnal szemben kristályhoz hasonló üvegtenger volt, és a trón közepén és a trón körül négy élőlény telve szemekkel elől és hátul.

És az első élőlény hasonló volt az oroszlánhoz, a második élőlény hasonló a borjúhoz, a harmadik élőlénynek olyan ábrázata volt, mint az embernek, és a negyedik élőlény hasonló volt a repülő sashoz.

És a négy élőlény közül mindegyiknek hat-hat szárnya volt, s köröskörül és belül telve tele voltak szemekkel; s nem volt nyugtok éjjel-nappal kiáltozván: Szent, Szent, Szent a mindenható Úr Isten, aki volt, van és lesz.

És midőn ezen élőlények dicsőséget, tiszteletet és áldást mondtak a trónonülőnek, az örökön örökké élőknek,

a huszonnégy vén leborult a trónonülő előtt, és imádták az örökön örökké élő, és lerakták koronáikat a trón előtt, mondván:

Méltó vagy, Urunk, Istenünk, hogy dicsőségben, tiszteletben és hatalomban részesülj, mert te teremtettél mindent, és a te akaratodból lett és teremtetett.

És láttam a trónonülőnek jobb kezében egy kívül-belül teleirt könyvet, mely hét pecséttel volt lepecsételve.

És láttam egy erős angyalt, ki fennhangon ezt hirdette: Ki méltó arra, hogy a könyvet megnyissa és annak pecsétjeit felbontsa?

És senki sem volt képes, sem az égen, sem a földön, sem a föld alatt a könyvet megnyitni, sem bele tekinteni.

És én sokat sírtam, mivelhogy senki sem találtatott méltónak arra, hogy a könyvet fölnyissa, sem hogy megláthassa.

De egy a vének közül monda nekem: Ne sírj! Íme győzött a Júda nemzetségéből származó oroslán, a Dávid gyökere, hogy a könyvet felnyithassa és hét pecsétjét felbonthassa.

És néztem; és íme a trón és a négy élőlény között és a vének között egy Bárány állott, mintegy megölve, melynek hét szarva volt és hét szeme, melyek az Istennek az egész földre kibocsátott hét szelleme.

És odament és elvette a trónonülőnek jobbójából a könyvet.

És mikor a könyvet kinyitotta, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborultak a Bárány előtt, mindenegykök hárfát tartva kezében és aranycsészét, telve illatszerekkel, mik a szentek imádságai;

és új éneket énekeltek, mondván: Méltó vagy, Uram, hogy a könyvet elvedyed és pecsétét megnyissad, mert megöletted és megváltottál minket Istennek, a te véreddel minden nemzetségből és nyelvből, népből és nemzetből;

és Istenünknek országává és papokká tettél minket, és uralkodni fogunk a földön.

És néztem, és hallottam sok angyalnak szavát a trón, és az élőlények és a vének körül; számuk ezernyi ezer vala,

kik fönsszóval mondák: Méltó a Bárány, ki megöletted, hogy hatalomban és istenségben, bölcsességben és erősségben, tiszteletben, dicsőségben és áldásban részesüljön.

És minden teremtményt, mely az égen, földön és a föld alatt, és mely a tengeren és benne van, mind hallottam, amint mondák: A trónonülőnek és a Báránynak legyen áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökkön örökké!

És a négy élőlény monda: Ámen! És a huszonnégy vén leborult orcájára és imádkozta az örökön örökké élőt.

És láttam, hogy a Bárány egyet a hét pecsét közül felbontott, és hallottam, amint egyik a négy élőlény közül mennydörgésszerű hangon így szólott: Jöjj és lásd!

És néztem, és íme egy fehér ló, és a rajta ülőnek nyíl volt a kezében, és koronát adtak neki, és kivonult diadalmasan, hogy győzzön.

És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam a második élő lényt, amint azt mondotta: Jöjj és lásd!

És egy másik ló jött elő, egy pej, és a rajta ülőnek hatalom adatott, hogy elvegye a békét a földről, és hogy egymást öljék, és nagy kard adatott neki.

És mikor a harmadik pecsétet felnyitotta: hallottam a harmadik élőlényt, amint azt mondotta: Jöjj és lásd! És íme, egy fekete ló, és a rajta ülőnek kezében mérleg volt.

És a négy élőlény köréből szózatfélét hallottam, mely ezt monda: Egy mérce búza egy dénár és három mérce árpa egy dénár; a bornak és olajnak hagyj békét!

És mikor a negyedik pecsétet felnyitotta, hallottam a negyedik élőlény hangját, mely azt mondotta: Jöjj és lásd!

És íme, egy fakó ló, és aki rajta ült, annak neve Halál, és a pokol kísérte őt, és hatalom adatott neki a föld nagy része fölött, hogy öldökölhessen fegyverrel, éhséggel és halállal és fenevadakkal.

És mikor az ötödik pecsétet felnyitotta, láttam az oltár alatt azoknak lelkeit, kik megölettek az Isten igéjeért és a bizonyágtételért, melynek hívei voltak,

és nagy szóval kiálták, mondván: Uram! te szent és igaz, meddig nem teszesz ítéletet és nem állasz boszut vérünkért azokon, kik a földön laknak?

És adtak nekik egy-egy fehér öltönyt, és azt mondták nekik, hogy várjanak még egy kis ideig, míg betelik bajtársaik és testvéreik száma, kik meg fognak öletni ép úgy, mint ők.

És láttam amint felnyitotta a hatodik pecsétet, és íme, nagy földindulás lőn, és a nap megfeketedett, mint a szőrzsák, és az egész hold olyan lett, mint a vér:

és a csillagok lehullottak a földre, miként a fügefa elhányja éretlen gyümölcsét, ha nagy szél rázza.

És az ég visszahúzódott, mint a begöngyölt könyv, s minden hegy és sziget kimozdult helyéből.

És a föld királyai, a fejedelmek és vezérek, a gazdagok és erősek, s minden szolga és szabad elrejtőzött a hegyek barlangjaiba és sziklaüreibe,

és mondák a hegyeknek és kőszikláknak: Essetek ránk és rejtsetek el minket a trónonülőnek színe elől és a Báránynak haragjától;

mert eljött az ő haragjuknak nagy napja, és ki állhat meg?

Azután négy angyalt láttam a földnek négy sarkán állni, kik föltartóztatták a földnek négy szelét, hogy ne fújjanak a földre, se a tengerre, se semmiféle fára.

És láttam egy más angyalt feljőni napkeletről; ki az élő Istennek jelét viselte és nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, kiknek hatalmukban állt ártani a földnek és tengernek,

mondván: Ne ártsatok a földnek és tengernek, se a fáknek, míg a mi Istenünk szolgálait homlokukon meg nem jelöljük.

És hallottam a megjelöltek számát, száznegyvennégy ezren voltak megjelölve Izrael fiainak minden nemzetségéből.

Júda nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Rúben nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Gád nemzetségéből tizenkétezer jelölt;

Ázer nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Neftali nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Manasszes nemzetségéből tizenkétezer jelölt;

Simeon nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Lévi nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Izakár nemzetségéből tizenkétezer jelölt;

Zabulon nemzetségéből tizenkétezer jelölt; József nemzetségéből tizenkétezer jelölt; Benjámin nemzetségéből tizenkétezer jelölt.

Ezután láttam nagy sereget, melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és nemzetségből, népekből és nyelvekből a trón előtt és a Bárány színe előtt állni, fehér ruhákba öltözve, pálmákkal kezükben;

és fennszóval kiáltották, mondván: Üdv a mi Istenünknek, ki a trónon ül, és a Báránynak!

És az összes angyalok a trón és a vének és a négy élőlény körül álltak, és a trón előtt arcukra borultak és imádták Istent,

mondván: Ámen. Áldás, dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, hatalom és erősség legyen a mi Istenünknek mindörökkön örökké! Ámen.

És megszólalván egy a vének közül, monda nekem: Ezek, akik fehér köntösökbe vannak öltözködve, kicsodák és honnan Jöttek?

És mondtam neki: Uram! te tudod. És monda nekem: Ezek azok, kik nagy szorongatásból jöttek és megmosták ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében.

Azért vannak az Isten trónja előtt és szolgálnak neki éjjel-nappal az ő templomában, és aki a trónon ül, fölöttük lakik;

nem éheznek, sem nem szomjaznak többé, sem a nap nem éri őket, sem valami hőség,

mert a Bárány, ki a trón közepén áll, legelteti őket és elvezeti az élő vizek forrásaihoz és letöröl az Isten minden könnyét az ő szemeikből.

És midőn felnyitotta a hetedik pecsétet, csendesség lőn a mennyben mintegy fél óráig.

És láttam hét angyalt állni az Isten színe előtt és hét harsona adatott nekik.

És jött egy másik angyal és megállott az oltár előtt, kezében arany tömjénezővel; és sok jó illatszert adtak neki, hogy tegyen minden szentek imádságaiból az aranyoltárra, mely az Isten trónja előtt van.

És felszállott a szentek imádságaiból álló illatszerek füstje az angyal kezéből Isten elé.

És fogta az angyal a tömjénezőt és megtöltötte az oltár tüzéből és ledobta a földre, és lett mennydörgés és csattogás, villámlások és nagy földindulás.

És a hét angyal, kiknél a hét harsona volt, készültek, hogy megfújják a harsonát.

És az első angyal megfújta a harsonát, és lett jégeső és tűz, vérrel vegyest, és lehullott a földre, és a földnek egy harmada megégett, és a fáknak harmadrésze elhamvadt, és minden zöld fű leperzselődött.

És a második angyal megfújta a harsonát, és mint egy tűzzel égő nagy hegy szakadt a tengerbe, és a tenger harmadrésze vérré vált,

és a tengerben élő teremtmények harmadrésze kihalt, és a hajók harmadrésze elpusztult.

És a harmadik angyal megfújta a harsonát, és leesett az égről egy nagy csillag, mely égett, mint a fáklya, és a folyók harmadrészébe esett és a vizek forrásaiba.

És a csillag neve üröm. És a vizek harmadrésze ürömmé vált, és sok ember meghalt a vizektől, mert keserűek lettek.

És a negyedik angyal megfújta a harsonát; és csapás érte harmadrészét a napnak és harmadrészét a holdnak és harmadrészét a csillagoknak, úgy, hogy harmadrészek elhomályosodott és harmadrésze nem világított a napnak, úgyszintén az éjnek sem.

És láttam és hallottam egy sasnak hangját, mely az ég közepén átröpült és fönnhangon kiáltá: Jaj, jaj, jaj a földön lakóknak a többi harsonaszó miatt, melyet a három angyal fog még fújni.

És az ötödik angyal megfújta a harsonát, és láttam, hogy az égről egy csillag leesett a földre, és neki adatott a mélység kútjának kulcsa.

És kinyitotta a mélység kútját, és fölszállott a kútnak füstje, mintegy nagy kemence füstje, és elhomályosodott a nap és a levegő a kútnak füstjétől.

És a kútnak füstjéből sáskák jöttek ki a földre, és olyan, amilyen a földi skorpióknak van,

és meghagyatott nekik, hogy a föld fűvét ne bántsák, se semmi zöldet, se semmi fát, hanem csak azokat az embereket, akiknek homlokán nincs meg az Isten jele.

És meghagyatott nekik, hogy ne öljék meg őket, hanem hogy kínozzák öt hónapig; és az ő kínzásuk olyan, mint a skorpió kínzása, mikor az embert megcsípi.

És ama napokban keresni fogják az emberek a halált és nem találják; és kivannak meghalni, de a halál fut előlük.

És a sáskák alakja hasonló volt a harcra kész lovakéhoz; és fejkön aranyhoz hasonló koronaféle volt, és ábrázatuk, mint az ember ábrázatja.

És olyan sörényök volt, mint az asszonyok haja, és fogaik olyanok voltak, mint az oroslánok fogai;

és olyan mellvértjeik voltak, mint a vaspáncélok, és szárnyaik csattogása mint a viadalra száguldó soklovas szekerek zörgése;

és a farkuk hasonló volt a skorpiókéhoz, és a farkukon fullánkok voltak, és hatalmuk volt az embereknek ártani öt hónapig.

És király volt fölöttük a mélység angyala, kinek neve zsidóul Abaddon, görögül pedig Apollion, míg latin neve Eszterminans = Pusztító.

Az egyik jaj elmúlt, és íme ezután még két jaj következik.

És a hatodik angyal megfújta a harsonát, és hallottam egy hangot az aranyoltár szarvai közül, mely az Isten szemei előtt van,

amint azt mondotta a hatodik angyalnak, ki a harsonát tartotta: Oldd fel a négy angyalt, kik meg vannak kötve a nagy folyóvíznél, Eufratesnél!

És feloldatott a négy angyal, kik készen voltak minden órára és napra, hónapra és évre, hogy megöljék az emberek harmadrészét.

És a lovas sereg száma húszezer-szer tízezer volt. És hallottam számukat.

És így láttam a lovakat látomásban; és akik rajtok ültek, tüzes, sötétkék és kénkő színű páncéljaik voltak, és a lovak fejei olyanok voltak, mint az oroslánfejek; és szájukból tűz és füst és kengáz tódult ki.

És e három csapással öletett meg az emberek harmadrésze, tűzzel, füsttel és kengázzal, mely azoknak szájából kitódult.

Mert a lovak ereje szájokban és farkokban van, mert farkaik hasonlóak a kígyókhöz, melyeknek fejük van és azokkal ártnak.

És a többi emberek, kik nem ölettek meg e csapások által, mégsem tartottak bűnbánatot tetteikért, hogy ne imádnák az ördögöket, az arany-, ezüst-, réz-, kő-, és fabálványokat, melyek se látnak, se hallanak, sem járni nem tudnak,

és nem tartottak bűnbánatot gyilkosságaikért, sem varázslásaikért, sem paráznságukért, sem tolvajlásukért.

És láttam egy másik hatalmas angyalt, amint leszállott a mennyből, felhőbe öltözve és szivárvánnyal a fején, és arca olyan volt, mint a nap, és lábai mint tüzes oszlopok;

és kezében nyitott könyvecskét tartott, és jobb lábát a tengerre tette, a balt pedig a földre;

és nagy hangon kiáltott, mint mikor az oroslán ordít. És miután kiáltott, megszólalt a hét mennydörgés hangja.

És miután a hét mennydörgés szava elhangzott, írni akartam, de szózatot hallottam az égből, mely az monda nekem: Pecsételd le amit a hét mennydörgés mondott, és meg ne írd!

És az angyal, kit a tengeren és a földön láttam állani, fölemelte kezét az égre,

és megesküdt az örökön örökké élőre, ki az eget és bennevalókat, a földet és a bennevalókat, s a tengert és a bennevalókat teremtette, - hogy idő többé nem leszen,

hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor majd harsonázni kezd, beteljesül az Isten titka, amint kihirdette az ő szolgálói, a próféták által.

És ismét hallottam szózatot az égből, mely velem beszélt és azt mondotta: Menj és vedd el a kinyitott könyvet a tengeren és a földön álló angyal kezéből.

És odamentem az angyalhoz, s mondtam neki, hogy adja át nekem a könyvet. És monda nekem: Vedd a könyvet és nyeld le; és megkészeríti gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz.

És elvettem a könyvet az angyal kezéből és lenyeltem, és a számban édes volt, mint a méz, de mikor lenyeltem, gyomorégést éreztem.

És monda nekem: Ismét jövendőlnöd kell a pogányoknak és népeknek, a nyelveknek és sok királyoknak.

És vesszőhöz hasonló nádszál adatott nekem ezen mondással: Kelj föl és mérd meg az Isten templomát és az oltárt és a benne imádkozókat.

A pitvart azonban, mely a templomon kívül van, hagyd ki és ne mérd meg, mert az a pogányoknak adatott, és a szent várost negyvenkét hónapig fogják taposni.

És megadom két tanúmnak, hogy jövendöljenek ezerkétszázhatvan napig, szőrzsákba öltözve.

Ez az a két olajfa és két gyertyatartó, melyek a föld ura előtt állnak.

És ha valaki ártani akar nekik, tűz jön ki szájokból és megemészti elleneiket; és ha valaki bántani akarja őket, annak így kell megöletnie.

Ezeknek hatalmuk van az eget bezárni, hogy jövendülésük napjaiban eső ne essék, és hatalmuk van a vizek fölött, hogy azokat vérré változtassák és a földet mindennemű csapással sújtsák, ahányszor akarják.

És mikor majd bizonyágtételüket bevégezték, a mélységből feljövő vadállat hadat indít ellenök és legyőzi őket és megöli.

És testeik feküdni fognak a nagy város utcáin, mely lelkeképpen Szodomának és Egyiptomnak neveztetik, ahol az ő Úrök is megfeszítettet

És látni fogják sokan a nemzetek és népek, a nyelvek és pogányok közül az ő holttesteiket három és fél napon át, és tetemeiket nem hagyják sírba tenni.

És a föld lakói örülnek rajtuk és vigadnak; és ajándékokat küldenek egymásnak, mivelhogy e két próféta zaklatta a földön lakókat.

És negyedfél nap múlva beléjük szállt az élet lelke Istentől. És talpra álltak és nagy félelem szállta meg azokat, akik látták őket.

És nagy szózatot hallottak az égből, mely azt monda nekik: Jöjjetek fel ide! És fölmentek az égbe felhőben, és ellenségeik látták őket.

És azon órában nagy földindulás lőn és a város tizedrésze összeomlott és a földindulásban névszerint hétezer ember megöletett, a többiek pedig megrémülve dicsőítették az ég Istenét.

A második jaj elmúlt, de íme jön a harmadik jaj csakhamar!

És a hetedik angyal megfújta a harsonát, és nagy szózatok hangzottak az égben, mondván: E világ országa a mi Urunké és az ő Krisztusáé lett, és uralkodni fog örökön örökké. Ámen.

És a huszonnégy vén, kik az Isten színe előtt ülnek székeiken, arcra borultak és imádták Istent, mondván:

Hálát adunk neked, mindenható Úr Isten! ki vagy és voltál és leszel; mivel elfoglaltad nagy hatalmat és uralkodói.

A pogányok haragudtak, de eljött a te haragod és az idő, hogy a holtak megítéltessenek és megadassák a jutalom szolgálóknak, a prófétáknak és szenteknek, és a te nevedet félőknek, kicsinyeknek és nagyoknak, és hogy kiirtassanak azok, kik a földet megrontották.

És megnyílt az Isten temploma a mennyben; és látható volt szövetségének szekrénye az ő templomában s villámlás és csattogás, földindulás és nagy jégeső támadt.

És nagy jel tűnt fel az égen: Egy asszony, a napba öltözve és a hold a lábai alatt és a fején tizenkét csillagú korona;

és viselő lévén, kiáltozott vajúdvá, minthogy szülési fájdalmak gyötörték.

És látható volt egy másik jel az égen, és íme, egy nagy vörös sárkány, melynek hét feje volt és tíz szarva, és fejein hét korona,

és farka maga után vont az ég csillagainak harmadrészét és levetette őket a földre és a sárkány a szülni készülő asszony elé állott, hogy mihelyt szül, gyermekét azonnal felfalja.

És fiú-magzatot szült, ki vaspálcával vala kormányzandó az összes nemzeteket; és a fia elragadtatott Istenhez és az ő trónusához,

az asszony pedig elmenekült a pusztába, hol hely volt készítve számára Istentől, hogy ott táplálkozzék ezerkétszázhatvan napig.

És nagy harc támadt az égen: Mihály és az ő angyalai küzdöttek a sárkánnyal és a sárkány harcolt és az ő angyalai;

de nem győztek és nem volt többé helyök az égen.

És levetetett az a nagy sárkány, a vén kígyó, ki ördögnek és sátánnak neveztetik, ki az egész világot elcsábítja; és ledobott a földre és angyalai vele együtt letaszítottak.

És nagy szózatot hallottam az égen, mely ezt monda: Most az üdvösség és az erő és az ország a mi Istenünké lett, és a hatalom az ő fölkenyéjé; mert letaszított a mi testvéreink vádlója, ki őket a mi Istenünk színe előtt éjjel-nappal vádolta.

És ők legyőzték őt a Bárány véreért és az ő bizonyágtételének igéjeért, és nem kímélték saját életüket mindhalálig.

Ennekokáért vigadjatok egek és kik azokban laktok! Jaj a földnek és tengernek, mert az ördög leszállott hozzátok s nagy az ő haragja, mivel tudja, hogy kevés ideje van.

És miután a sárkány látta, hogy levettetett a földre, üldözte az asszonyt, ki a fiú magzatot szülte;

és az asszony két nagy sasszárnyat kapott, hogy elrepülhessen helyére a pusztába, ahol táplálkozik egy ideig és időkig és fél ideig, távol a kígyó színétől.

És a kígyó az asszony után mintegy folyóvizet lövellt a szájából, hogy az árral elragadtassa őt.

De a föld segített az asszonyon, mert feltátotta száját és elnyelte a folyóvizet, melyet a sárkány szájából kilövellt.

És a sárkány megharagudott az asszonyra és elment harcolni a többiekkel, kik ivadékából származnak, kik az Isten parancsolatait megtartják és Jézus krisztus bizonyágtételét bírják. (18) És megállott a tenger fővényén.

És láttam a tengerből feljönni egy vadállatot, melynek hét feje volt és tíz szarva, és szarvain tíz korona, és fejein istenkáromló nevek.

És a vadállat, melyet láttam, hasonló volt a párduchoz, és lábai, mint a medve lábai, és szája, mint az oroszlán szája. És a sárkány átadta neki erejét és nagy hatalmát.

És láttam, hogy fejei közül egy mintha halálra lett volna sebezve, de halálos sebe meggyógyult. És az egész föld elbámult a vadállaton.

És imádták a sárkányt, ki hatalmat adott a vadállatnak; és imádták a vadállatot, mondván: Ki hasonlít a vadállathoz és ki küzdhet meg vele?

És olyan szája volt neki, mellyel nagyokat és káromlásokat mondott; és hatalma volt így cselekedni negyvenkét hónapig.

És feltátotta száját a káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az ő nevét és hajlékát és azokat, kik az égben laknak.

És megadatott neki, hogy hadakozzék a szentekkel és legyőzze őket. És hatalom adatott neki minden nemzetség és nép, nyelv és nemzet fölött,

és imádták őt mindnyájan, kik a földön laknak, kiknek nevei nincsenek beírva a Bárány életkönyvébe, ki megöletett világ kezdetétől.

Akinek füle van, hallja meg!

Aki mást fogságra visz, fogságba kerül; aki karddal öl, annak karddal kell megöletnie. Itt van a szentek béketűrése és hite.

És láttam más vadállatot feljönni a földből, és két szarva volt, hasonló a Bárány szarvához, és úgy beszélt, mint a sárkány.

És az előbbi vadállatnak minden hatalmával rendelkezett annak szemeláttára; és megtette, hogy a föld és rajta lakók imádták az első vadállatot, melynek halálos sebe meggyógyult.

És nagy csodákat művelt, úgy hogy tüzet is szállított le az égből a földre az emberek szemeláttára.

És megtévesztette a földön lakókat a jelekkel, melyeket a vadállat jelenlétében művelni megadatott neki, azt mondván a földön lakóknak, hogy emeljenek bálványképet, a vadállatnak mely karddal megsebesített, de fölépült.

És megadatott neki, hogy a vadállat képének lelket adjon, és hogy a vadállat képe beszéljen és megtehesse, hogy akik nem imádják a vadállat képét, megölessenek.

És megteszi, hogy mindenkinek, kicsinynek és nagynak, gazdagnak és szegénynek, szabadnak és rabnak, bélyeg legyen a jobb kezén, vagy a homlokukon,

és hogy senki ne vehessen vagy adhasson, hanem csak aki a vadállat bélyegét, vagy nevét, vagy nevének számát viseli.

Itt a bölcsesség. Akinek esze van, fejtse meg a vadállat számát. Mert egy embernek száma az, és az ő száma hatszázhatvanhat.

És néztem és íme a Barány Sión hegyén állott és vele száznegyvennégyezren, kiknek homlokára oda volt írva az ő neve és az ő Atyja neve.

És szózatot hallottam az égből, mint sok vizek zúgását és nagy mennydörgés szavát; és a szózat, melyet hallottam, olyan volt, mint a hárfákat pengető hárfások játéka.

És egy újfajta éneket zengtek a trón előtt és a négy élőlény és a vének előtt; és az éneket senki sem tudta mondani, hanem csak az a száznegyvennégyezer, kik megváltattak a földről.

Ezek azok, kik magokat asszonyokkal meg nem fertőztették, mivelhogy szüzek. Ezek követik a Barányt, bárhova megy. Ezek kiváltattak az emberek közül első zsengek gyanánt az Istennek és a Baránynak,

és az ő szájokban nem találtatott hazugság, mert ők szenny nélkül állnak az Isten trónja előtt.

És láttam egy más angyalt az ég közepén repülni, kezében az örök evangéliummal, hogy hirdesse a földön lakóknak és minden nemzetnek és nemzetségnek, nyelvnek és népnek,

fennhangon mondván: Féltétek az Urat és dicsőítsétek őt, mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok őt, ki az eget és földet, a tengert és a vízi óriásokat teremtette!

És más angyal jött irtana, ki így szólt: Elesett, elesett ama nagy Babilon, mely az ő paráznasága haragborával megitatott minden nemzetet.

És ezek után egy harmadik angyal következett, ki nagy szóval monda: Aki a vadállatot és annak képét imádjá, és fölveszi bélyegét homlokára vagy kezére,

az inni fog az Isten haragjának borából is, mely vegyítés nélkül töltetett az ő haragpoharába, s tűzzel és kénkövel fog kínoztatni a szent angyalok színe előtt és a Barány színe előtt;

és az ő kínjaiknak füstje fölszáll örökön örökké; és nem lesz nyugalmuk se éjjel se nappal azoknak, kik imádták a vadállatot és annak képét, és aki fölveszi nevének bélyegét.

Ebben áll a szentek béketűrése, kik megtartják az Isten parancsolatait és Jézus hitét.

És szózatot hallottam az égből, mely azt monda nekem: Írjad: Boldogok a halottak, kik az Úrban halnak meg. Mostantól fogva már azt mondja a Lélek, hogy nyugodjanak az ő munkáiktól, mert cselekedeteik követik őket,

És néztem, és íme egy fehér felhő, és a felhő fölött ült valaki, hasonló az Emberfiához, fején aranykoronával és kezében éles sarlóval.

És más angyal jött ki a templomból, nagy szóval kiáltva a felhőn ülőnek: Ereszd meg sarlódat és arass, mert eljött az aratás órája, mivel megérett a föld aratnivalója.

És a felhőnülő nekieresztette sarlóját a földnek és a föld learattatott.

ÉS más angyal jött ki a templomból, mely az égben van, kinek szintén éles sarlója volt.

És más angyal jött ki az oltártól, kinek hatalma volt a tűz felett, és fennszóval kiáltott annak, kinél az éles sarló volt, mondván: Ereszd meg éles sarlódat és szedd le a föld szőlejeinek fürtjeit, mert már megértek gerezdjei.

És az angyal neki eresztette éles sarlóját a földnek és leszedte a föld szőlejét és az Isten haragjának nagy kádjába hányta.

És tapostatott a kád a városon kívül, és vér jött ki a kádból, mely egész a lovak zablájáig ért, ezerhatszáz futamatnyira.

És láttam az égen más nagy és csodálatos jelt, hét angyalt, kiknek kezében a hét utolsó csapás volt; mert azokkal fejeződött be az Isten haragja.

És olyasmit láttam, mint egy üvegtenger, vegyítve tűzzel, és akik legyőzték a vadállatot és annak képét és nevének számát, az üvegtenger fölött állottak, kezökben az Isten bárfaival;

és énekelték Mózesnek, az Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét, mondván: Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, örökkévalóság királya!

Ki ne félne, Uram, tetőd, és ne magasztalná a te nevedet? Hisz egyedül csak te vagy szent! Igen, eljönnek minden nemzetek és leborulnak színed előtt, mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.

És azután néztem és íme megnyílt a szövetség hajlékának temploma az égben

és kijött hét angyal a templomból, kezökben a hét csapással, tiszta, fehér gyolcsba öltözve és mellük körül felövezve arany övekkel.

És egy a hét élőlény közül hét aranycsészét adott a hét angyalnak, telve az örökön örökké élő Istennek haragjával.

És megtelt a templom füsttel az Isten fölségétől és az ő erejétől, és senki a templomba be nem mehetett, míg a hét angyal hét csapása be nem fejeződött.

És nagy szózatot hallottam a templomból, mely azt monda a hét angyalnak: Menjetek és öntsétek ki az Isten haragjának hét csészéjét a földre

És elindult az első, és kiöntötte csészéjét a földre, és kegyetlen és igen gonosz fekély támadt azokon az embereken, kik a vadállatnak bélyegét viselték, és azokon, kik az ő képét imádták.

És a második angyal kiöntötte csészéjét a tengerbe, s. az olyanná lőn, mint a holtnak vére és minden élő lény meghalt a tengerben.

És a harmadik kiöntötte csészéjét a folyókba és vízforrásokba, és vérré vált.

És hallottam a vizek angyalát, midőn azt mondotta: Igaz vagy, Uram, ki szent vagy és voltál, ki így határoztál;

mert a szentek és próféták vérét kiontották és vért adtál inniok; mert megérdemlették.

És hallottam egy másikat, amint az oltártól így szólott: Igen, mindenható Úr Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid!

És a negyedik angyal kiöntötte csészéjét a napra, s megadatott neki, hogy az embereket hőséggel és tűzzel kínozza;

és égtek az emberek a nagy hőségtől, és káromolták az Isten nevét, kinek hatalma van e csapások fölött, és nem tartottak bűnbánatot, hogy megadták volna neki a tiszteletet.

És az ötödik angyal kiöntötte csészéjét a vadállat székére, és az ő országa elsötétedett. És összerágták nyelvüket a fájdalomtól,

és káromolták az ég Istenét fájdalmaik és fekélyeik miatt, és nem tartottak bűnbánatot cselekedeteikért.

És a hatodik angyal kiöntötte csészéjét ama nagy folyóvízbe, az Eufratesbe, és kiszárította annak vizét, hogy út készüljön a királyoknak napkelet felől.

És láttam a sárkány szájából és a vadállat szájából és a hamis próféta szájából kijönni három tisztátalan lelket, hasonlókat a békákhoz.

Ezek ugyanis ördögi szellemek, kik csodajeleket tesznek és elmennek az egész föld királyaihoz, hogy egybegyűjtsék őket a viadalra, a mindenható Isten nagy napjára.

Íme jövök, mint a tolvaj! Boldog aki vigyáz és őrzi ruháit, hogy mezítelen ne járjon és meg ne lássák szégyenét.

És egybegyűjti őket ama helyre, melynek neve héberül Armagedon.

És a hetedik angyal kiöntötte csészéjét a levegőbe, és nagy szózat hallatszott a templomból a trónról, mondván: Megtörtént!

Erre villámlások támadtak és csattogások, és mennydörgések és nagy földindulás, amilyen nagy földindulás sohasem volt, mióta csak emberek vannak a földön.

És a nagy város három részre szakadt és a pogányok városai elestek. És Isten megemlékezett a nagy Babilonról, hogy megkínálja boszuálló haragjának borospoharával.

És minden sziget eltűnt, és a hegyek nem voltak többé találhatók.

És mázsányi nagy jégeső hullott alá az égből az emberekre, és az emberek káromolták Istent a jégeső csapása miatt, mert fölötte nagy volt.

És eljött egy a hét angyal közül, kiknél a hét csésze volt, és így szólt hozzám: Jer, megmutatom neked ama nagy paráznaszemély kárhozatát, ki a nagy vizek fölött ül,

kivel paráználkodtak a föld királyai és megrészegedtek a föld lakói az ő fajtalanosságának borától.

És elvitt engem lélekben a pusztába. És láttam egy asszonyt ülni vörösszínű vadállaton, mely tele volt káromló nevekkel, s hét feje volt és tíz szarva.

És az asszony fel volt öltözve bíborba és bársonyba, s föléesítve arannyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében tartva egy arany poharat, telve undoksággal és az ő paráznaságának tisztátalanságával.

És homlokára e név vala írva: Titok! A nagy Babilon a paráznaságok és a föld undokságainak anyja.

És láttam az asszonyt megrészegedve a szentek véréből és Jézus vértanúinak véréből. És mikor láttam, fölötte csodálkoztam.

És monda nekem az angyal: Miért csodálkozol? Én elmondom neked az asszony titkát és a vadállatét, mely őt hordozza, melynek hét feje van és tíz szarva.

A vadállat, melyet láttál, volt és nincs, s fel fog jönni a mélységből, de elpusztul, és csodálkozni fognak a föld lakói (kiknek neve nincs beírva az élet könyvébe világ kezdetétől) midőn látják, hogy a vadállat volt és nincs.

És itt tűnik ki az ész, mely a bölcseségnek birtokában van. A hét fej, hét hegy, melyeken az asszony ül, és hét király.

Őt elbukott, egy megvan, a másik még nem jött el; s ha majd eljön, csak rövid ideig lesz maradása.

És a vadállat, mely volt és nincs, és ez a nyolcadik; és a hét közül való, és romba dől.

És a tíz szarv, melyeket láttál, tíz király, kik még nem jutottak uralomra, de hatalmat nyernek mint királyok egy órára a vadállat után.

Ezek egy szándékon vannak, s erejüket és hatalmukat átadják a vadállatnak.

Ezek a Báránnyal harcolnak, de a Bárány legyőzi őket, mert ő az uraknak Ura, királyoknak Királya, és akik vele vannak, hivatottak, választottak és hívek.

És monda nekem: A vizek, melyeket láttál, ahol a paráznaszemély ül, népek és nemzetek és nyelvek.

És a tíz szarv, melyeket a vadállaton láttál, ezek gyűlölik a paráznát és magára hagyják őt mezítelenül, megeszik a húsát, és tűzön égetik meg őt.

Mert Isten adta a szívökbe, hogy azt cselekedjék, mi előtte kedves, hogy országukat a vadállatnak adják, míg beteljesednek az Isten igéi.

És az asszony, akit láttál, ama nagy város, mely a föld királyain uralkodik.

És ezután láttam más angyalt leszállani az égből, kinek nagy hatalma volt, és a földet bevilágította az ő fényessége.

És erősen felkiáltott, mondván: Elbukott, elbukott a nagy Babilon! és az ördögök lakóhelye lett, és mindenféle tisztátalan lelkek tanyája, és mindenféle tisztátalan és utálatos szárnyasok barlangja;

mivel az ő paráznaságának haragborából ittak az összes nemzetek és a földnek királyai paráználkodtak vele, és a föld kalmárai meggazdagodtak élvezeteinek sokaságától.

És hallottam más szózatot mennyből, mely így szólott: Menjetek ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek a ő bűneiben és csapásaiból ne jusson nektek;

mert az ő bűnei felhalmozódtak egész az égig, és az Úr megemlékezett az ő gonoszságairól.

Fizessetek neki, amint ő fizetett nektek, és kétszeresen viszonzjátok az ő cselekedeteit; a pohárban, melyet ő vegyített, vegyítsetek neki kétszeresen!

Amennyire dicsőítette magát és gyönyörökben élt, annyi gyötrelmet és siralmat juttassatok neki, mert azt mondja szívében: Mint királyné ülök és nem vagyok özvegy és nem látok siralmat.

Azért egy napon érik a csapások, halál, siralom és éhség, s tűzzel fog megégettetni, mert erős az Isten, ki őt megítéli.

És sírnak és jajgatnak fölötte a föld királyai, akik vele paráználkodtak és gyönyörökben éltek, amikor majd látják az ő égésének füstjét;

s távol állva az ő gyötrelmeitől való félelem miatt, azt fogják mondani: Jaj! jaj! Babilon, ez a nagy város, ez az erős város, hogy egy óra alatt elérkezett a te ítéleted!

És a föld kalmárai sírnak és jajgatnak fölötte, mert áruikat senki többé meg nem veszi:

az arany- és ezüstárukat, drágakövet és gyöngyöt, a bíbort és bársonyt, a selymet és skarlátot, mindenfajta tujafát, és mindenféle elefántcsont edényt, és minden drágakőből, rézfémből, vasból és márványból készült edényeket,

a fahéjat és illatszereket, kenetet és tömjént, bort és olajt, lisztet és búzát, barmokat és juhokat, lovakat és kocsikat, rabszolgákat és emberi lelkeket.

És eltűntek előled a gyümölcsök, amelyekre lelked vágyott, és elveszett számodra minden a mi. jó és kitűnő, s nem található benned többé.

Ezeknek árusai, kik meggazdagodtak, távol állnak tőle, az ő gyötrelmeitől való félelem miatt, siránkozva és jajgatva

mondván: Jaj! jaj! ez a nagy város, mely fel volt öltözve bíborba, bársonyba és skarlátba, és felékesítve arannyal, drágakővel és gyöngyökkel;

s egy óra alatt mind odalett ez a sok gazdagság! És minden hajókormányos és minden csónakos és hajós, kik a tengeren járnak, távol állottak

és kiáltoztak, midőn látták égése helyét, mondván: Hol van ennek a nagy városnak párja?

És port hintettek fejükre és kiáltoztak, sírva és jajgatva mondván: Jaj! jaj! ez a nagy város, melyben az ő drágaságaiból meggazdagodtak mindazok, kiknek hajóik voltak a tengeren; hogy egy óra alatt elpusztult!

Ég, örvendj rajta, és szent apostolok és próféták, mert az Isten tiértetek állott rajta boszut.

És egy erős angyal fogott egy nagy követ, mint a malomkő, és beledobta a tengerbe mondván: Ilyen robajjal omlik össze Babilon, ama nagy város, és nem lesz többé található.

És a hárfások és zenészek és fuvolások szava és a harsona nem hallatszik többé benned; és semmiféle művészetnek mestere nem lesz többé benned található; és a malom zörgése nem hallatszik többé benned;

és a gyertyavilág nem világít többé benned; és a vőlegény és menyasszony szava nem lesz hallható benned ezentúl; mert kalmáraid a föld fejedelmei voltak, mert varázslásaid folytán tévedésbe estek minden nemzetek.

És benne találtatott a prófétáknak és szenteknek vére és mindazoké, kik megölettek a földön.

Ezután mintegy nagy sokaságnak szózatát hallottam, kik azt mondták a mennyben: Alleluja! Üdv, dicsőség és hatalom a mi Istenünknek!

Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, ki elítélte a nagy paráznaszemélyt, aki megrontotta a földet paráznaságával, és számon kérte szolgálóinak vérét az ő kezéből.

És ismét mondák: Alleluja! És füstje fölszáll örökön örökké.

És a huszonnégy vén és a négy élőlény leborultak és imádták a trónon ülő Istent mondván: Ámen, Alleluja!

És szózat hallatszott a királyiszékből, mondván: Mondjatok dicséretet a mi Istenünknek minden szolgálói, kik féltetik őt, kicsinyek és nagyok!

És hallottam mint egy nagy sereg szózatát, és nagy vizek zúgását, és mint nagy mennydörgések robaját, amint ezt mondták: Alleluja! mert uralkodik a mi mindenható Urunk, Istenünk.

Örvendjünk és vigadjunk és dicsőítsük őt, mert elérkezett a Bárány menyegzője és jegyese fölkészült.

És megadatott neki, hogy fényes és fehér gyolcsba öltözzék, mert a gyolcs a szenteknek igaz cselekedetei.

És monda nekem: írjad: Boldogok kik a Bárány menyegzői lakomájára hivatalosak! És monda nekem: Ezek Istennek valódi igéi.

És leborultam lábaihoz, hogy imádjam őt. És ő így szólt hozzám: Vigyázz, hogy meg ne tedd, mert szolgatársad vagyok én neked és testvéreidnek, kik Jézusról bizonyágot tesznek. Istent imádjad! Mert a Jézusról való bizonyágtétel a jövődölés lelke.

És nyitva láttam az eget, és íme egy fehér ló, és a rajta ülő neve Hű és Igaz, ki igazságosan ítél és harcol.

Az Ő szemei pedig mint a tűzláng, és fején sok korona, s neve úgy van írva, hogy senki sem érti, hanem csak ő maga.

És vérrel behintett ruhába volt öltözve, és a neve: Isten igéje.

És a mennyei seregek követték őt fehér lovakon, felöltözve fehér és tiszta gyolcsba.

És szájából kétélű kard jött ki, hogy azzal leverje a pogányokat. És ő fogja őket kormányozni vaspálcával, és ő tapodja a mindenható Isten dühös haragjának borsajtóját.

És ruhájára és ágyékára ez van írva: Királyok Királya, uralkodók Ura.

És láttam egy angyalt, amint a napban állt és fönnhangon azt kiáltotta az ég közepén átrepülő összes madaraknak: Jertek és gyűljetek egybe az Isten nagy lakomájára,

hogy egyétek a királyok húsát, és a hadvezérek húsát, és a vitézek húsát, és a lovak húsát, és a rajtok ülőkét, és az összes szabadok húsát és a szolgákét, a kicsinyekét és a nagyokét.

És láttam a vadállatot és a föld királyait és azok seregeit egybegyűlve, hogy megütközzenek a lovon ülővel és az ő seregével.

És elfogatott a vadállat és vele együtt a hamis próféta, ki előtte a jeleket művelte, melyekkel elcsábította azokat, kik felvették a vadállat bélyegét és imádták az ő képét. Elevenen vettetett e kettő a kénkövel égő tüzes tóba.

A többiek pedig megölettek a lovon ülőnek kardjával, mely az ő szájából jön ki, és az összes madarak jóllaktak hússal.

És láttam egy angyalt leszállni az égből, kezében a mélység kulcsával és nagy lánccal.

És megragadta a sárkányt, a vén kígyót, ki az ördög és a sátán, és megkötözte ezer esztendőre;

és letaszította a mélységbe és rázárta azt és lepecsételte, hogy ne csábítsa többé a nemzeteket, míg le nem telik az ezer esztendő. Azután majd fel kell oldódnia egy rövid időre.

És láttam székeket és rajok ültek, és hatalom adatott nekik az Ítékezésre; és (láttam) azok lelkeit, kiknek Jézus bizonyágtétele és az Isten igéje miatt fejöket vettetett, és kik nem imádták a vadállatot, sem az ő képét, sem az ő bélyegét homlokukra, vagy kezeikre föl nem vették, és feléledtek és uralkodtak Jézussal ezer esztendeig.

A többi halottak nem élednek föl, míg el nem telik az ezer esztendő; ez az első feltámadás.

Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban; azokon nincs hatalma a második halálnak; hanem az Istennek és Krisztusnak papjai lesznek és uralkodnak vele ezer esztendeig.

És mikor majd az ezer esztendő betelt, a sátán felszabadul börtönéből és kijön és elcsábítja a nemzeteket, kik a föld négy sarkán vannak, Gógot és Magógot, és összegyűjti őket viadalra, kiknek száma, mint a tenger fővénye.

És felvonultak a föld területére, és körüljárták a szentek táborát és a szeretett várost.

És tűz szállt le az Istentől az égből és megemésztette őket; és az ördög, ki elcsábította őket, levettetett a tüzes és kénköves tóba, hol a vadállat is,

és a hamis próféta is gyötörtetni fognak éjjel-nappal örökön örökké.

És láttam egy nagy fehér trónust, és aki rajta ült, kinek tekintete elől menekült föld és ég, s nem volt számukra hely.

És láttam a holtakat, nagyokat és kicsinyeket a trón előtt állni, és a könyvek fölnyittattak; és fölnyittatott még egy könyv, az élet könyve; és a holtak abból ítéltettek meg, ami a könyvekben írva volt az ő cselekedeteik szerint.

És a tenger előadta a holtakat, melyek benne voltak; és a halál és alvilág visszaadták halottjaikat, akik bennök voltak; és ítélet mondatott mindegyik fölött az ő cselekedeteik szerint.

És az alvilág és a halál belevettettek a tüzes tóba. Ez a második halál.

És aki nem volt beírva az élet könyvébe, belevettetett a tüzes tóba.

És láttam új eget és új földet. Mert az első ég és első föld eltűnt, és a tenger nincs többé.

És én, János, láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet alászállni az égből az Istentől, felkészülve, mint a vőlegényének felékesített menyasszonyt.

És hallottam nagy szózatot a trón felől, mely így szólt: íme az Isten hajléka az emberekkel, és velők fog lakni. És ők az ő népe lesznek, és maga az Isten velők lesz, mint az ő Istenük.

És letöröl az Isten minden könnyet az ő szemeikről; és halál többé nem leszen, sem sírás, sem jajgatás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúlt.

És monda ki a trónon ült: íme mindent megújítok! És monda nekem: írd, mert e szavak megbízhatók és igazak!

És monda nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Omega: a kezdet és a vég. Én a szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából.

Aki győz, megkapja ezt, és én annak Istene leszek, és ő nekem fiam lesz.

A gyáváknak; pedig és hitetleneknek, a gonosztevőknek és gyilkosoknak, a paráznáknak és varázslóknak, a bálványozóknak és minden hazugnak a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz a részük, mi a második halál.

És jött egy a hét angyal közül, kiknél a hét utolsó csapással telt csészék voltak, és beszélt velem, mondván: Jer és megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány hitvesét.

És felvitt engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, mely az égből szállott alá az Istentől,

melyben az Isten fényessége lakozott; és világossága hasonlított a drágakőhöz, és olyan volt mint a jáspiskő és kristály.

És nagy és magas fala volt, rajta tizenkét kapuval; és a kapuknál tizenkét angyal, és fölirt nevek, Izrael fiai tizenkét nemzetségének nevei.

Keletről három kapu, éjszokról három kapu, délről három kapu, és nyugatról három kapu.

És a város kőfalának tizenkét alapköve volt és rajtuk a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve.

És annál, aki velem beszélt, egy arany mérővessző volt, hogy megmérje a várost és annak kapuit és falát.

És a város négyszögben van építve, és hosszúsága akkora, amekkora a szélessége. És megmérte a várost az arany mérővesszővel tizenkétezer futamatnyira; és hosszúsága, magassága és szélessége egyarányúak voltak.

És megmérte annak falát száznegyvennégy könyöknyire, emberi mérték szerint, mely az angyalé is.

És falának építménye jáspiskőből volt, maga a város pedig tiszta arany, hasonló a tiszta üveghez.

És a város falának alapjai mindenféle drágakővel voltak ékesítve. Az első alapkő jaszpis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd,

az ötödik szardonix, a hatodik szárdis, a hetedik krizolit, a nyolcadik bérül, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik hiacint, a tizenkettedik ametiszt.

És a tizenkét kapu tizenkét gyöngy volt egyenkint, és minden egyes kapu egy-egy gyöngyből; és a város utcája színarany, mint az átlátszó üveg.

De templomot nem láttam benne, mert annak a temploma a mindenható Úr Isten és a Bárány.

És a városnak nincs szüksége napra, sem holdra, hogy világítsanak benne, mert az Isten fényessége világítja azt, és világítója a Bárány.

És a nemzetek annak világosságában fognak járni; és a föld királyai abba hordják dicsőségüket és tiszteletüket.

És kapui nem záródnak be naphosszat, éj pedig nem leszen ott.

És a nemzetek dicsőségét és tiszteletét abba hordják össze.

Nem megy be abba semmi, ami szennyes, vagy utálatot keltő és hazugság, hanem csak akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.

És megmutatta nekem az élet vizének folyamát, mely fényes volt, mint a kristály, s az Istennek és a Báránynak trónjából fakadt.

Utcajének közepén és a folyam mindkét partján az élet fája volt, mely . tizenkét gyümölcsöt termett, minden hónapban meghozván gyümölcsét, és a fának levelei a nemzetek gyógyítására szolgálnak.

És nem lesz többé semmi átok, hanem az Isten és a Bárány trónja leszen benne és az ő szolgálói szolgálnak neki.

És látják az ő orcáját, és az ő nevét homlokukon viselik.

És nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak gyertyavilágra, sem napfényre, mert az Úr Isten világítja meg őket és uralkodni fognak örökön örökké.

És monda nekem: Ezek a szavak hitelesek és igazak. És a próféták lelkeinek Ura Istene elküldötte angyalát, hogy megmutassa szolgálóinak, aminek meg kell történni csakhamar.

És íme jövök sietve! Boldog aki megtartja e könyv jövendölésének ígét.

És én János vagyok, ki ezt hallottam és láttam. És miután hallottam és láttam, imádvá borultam le az angyal lábai előtt, ki nekem ezt mutatta.

És így szólt hozzám: Vigyázz, hogy ezt ne tedd, mert én a te szolgatársad vagyok és próféta-testvéreid és azoké, kik megtartják e könyv jövendöléseinek ígét. Istent imádd!

És monda nekem: Ne pecsételd le e könyv jövendöléseinek ígét, mert az idő közel van.

Aki árt, ártson tovább is, és aki tisztátalan, maradjon tisztátalan ezentúl is, aki pedig igaz, legyen még igazabb, és a szent legyen még szentebb!

Íme jövök csakhamar, és jutalmam velem van, hogy megfizessek kinek-kinek cselekedetei szerint.

Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Boldogok, kik megmossák ruháikat a Bárány vérében, hogy hozzáférhessenek az élet fájához és a kapukon mehessenek be a városba.

Kívül vannak az ebek és a varázslók, a szemérmetlenek és gyilkosok, a bálványozók és mindaz, aki szereti és cselekszi a hazugságot.

Én, Jézust küldöttem el angyalommal, hogy nektek ezt bizonyítsam az egyházakban. Én vagyok Dávid gyökere és ivadéka, a fényes hajnali csillag.

És a Lélek és a menyasszony mondják: Jöjj! És aki hallja, mondja: Jöjj! És aki szomjazik, jöjjön, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!

Mert bizonyítom mindenkinek, aki e könyv jövendölésének ígét hallja, hogy: aki ezekhez valamit hozzáad, Isten arra rábocsátja az e könyvben megírt csapásokat.

És ha valaki elvesz e könyv jövendölésének ígéből, Isten annak részét elveszi az élet könyvéből, és a szent városból, és abból, ami e könyvben írva van.

Azt mondja, aki ezt bizonyítja: Igen, jövök csakhamar! Ámen. - Jöjj Uram Jézus!

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

short.title=H Soos

description=Soos UT végső 2010.10.23_uj

about={\rtf1\fbidis\ansi\ansicpg1252\deff0\deflang1033{\fonttbl{\f0\fswiss\prq2\charset238 Microsoft Sans Serif;}{\f1\fswiss\prq2\charset238 Calibri;}{\f2\fnil\charset238 Microsoft Sans Serif;}}\

\viewkind4\uc1\pard\ltrpar\qc\lang1038\f0\fs16\par\

P. So\ 'f3s Istv\ 'e1n, karmelita szerzetes \par\

\ 'dajsz\ 'f6vets\ 'e9g ford\ 'edt\ 'e1sa 1911\line Forr\ 'e1s: <http://biblia.jezusert.com/>\par\

\par\

A modult Baranyi L\ 'e1sz\ 'f3 Zsolt k\ 'e9sz\ 'edtette\par\

Szinkroniz\ 'e1lva az angol verssz\ 'e1moz\ 'e1shoz\par\

\f1\fs22 <http://baranyilaszlozolt.blogspot.com>\par\

\f0\fs16 2010\par\

\pard\ltrpar\lang1033\f2\fs17\par\

\v Generated by Ben's e-Sword Tool 2.1.0.7 on 2010.10.23. 1:24:52\v0 \~\par\

}\